

Jednorázovky Snarry

Autor textu a banneru: Tessa

Pairing: Harry James Potter/ Severus Snape

Varovanie: slash, sex

ooo000ooo000ooo

Obsah:

Do posledného dychu.....	3 - 6
Rande naslepo	6 - 18
Dobrý len na jedno	18 - 23
Svadobný dar 1 – 3	23 - 34
Kým si spal 1 – 2	34 - 53
Kolega	53 - 62
Láska v náznakoch 1 – 4	62 - 72

Božské bozky	72 - 77
Čertovsky milujúca náruč	77 - 81
Risk je zisk	81 - 87
Magické a mystické	88 - 90
Iba hobby 1 – 3	90 - 113
Skús ma zviest' 1 – 3	113 - 137
Dôvod na šancu	137 - 139
O dôvod navyše	139 - 142
V klube	142 - 143
Dúhový muž snov	144 - 145
Cez Sibír!	145 - 147
Nerád ruším!	147 - 148
Som do teba blázon	148 - 161
Zlatá harfa	161 - 176
Tajomný Eros	176 - 182
Čas na zmenu	182 - 197

Do posledného dychu

(tragédia)

Harry ležal na bruchu na špinavej podlahe v Škriekajúcej búde vedľa Rona a Hermiony, ukrytý za stenou miestnosti, kde Voldemort hovoril so Snapom. Pozorne načúval každému ich slovu a v duchu preklínal nenávideného profesora, ktorý mohol za všetku tú nenávisť, čo k nemu kedy pocíťoval.

Avšak teraz, teraz sa ho zmocnil zvláštny pocit ľútosť, keď sa ten muž so strachom, ktorý mu vibroval v hlase zhováral s Temným pánom. Nepochybne tušil, že niť jeho života bude prestrihnutá tým, ktorého sa po dlhé roky života snažil potajme pripraviť o moc. Navzdory tomu, že spravil množstvo chýb, napriek tomu, čo všetko musel podstúpiť a prežiť veril, že plány, ktoré zosnovali spolu s Albusom nevyjdú na zmar. Avšak nebola to myšlienka blížiacej sa smrti, ktorá ho trápila, ale bola to jasná a nehynúca spomienka na chlapca, ktorému napriek svojim skutočným citom strpčoval život celých šesť rokov, čo bol jeho študentom na Rokforte.

Harry Potter bol až príliš vernou kópiou muža, na ktorého Severus nedokázal nikdy zabudnúť. Azda aj preto sa jeho láska zmenená v nenávisť, plynúca z trpkosti srdca vylievala práve na ňom, ovíjala sa okolo neho živiaci staré city a trýzniaci duše oboch mužov. Mladšieho i toho dospelého.

„Pane, dovoľte mi priviesť Pottera,“ požiadal naposledy Voldemorta, no ten sa len zlomyselne usmial. Vlastne to ani nebol úsmev, ale skôr úškľabok, ktorý zdobil jeho mrzkú, znetvorenú tvár. Veľké červené oči bez zreníc zažiarili v jeho ohavnej tvári bez nosa ako krvavé rubíny.

„Severus, mám problém,“ zasyčal. „Vlastným najmocnejším prútičkom zo všetkých, Starodávny prútičkom, ale neslúži mi tak, ako by mal.“

„Pane?“ ozval sa Severus, ktorý nechápal, o čom to ten zloduch tára.

„Je mi to ľúto Severus, naozaj. Slúžil si mi verne, ale nemám inú možnosť.“

„Pane?“ Severusov hlas znel priškrtené. Svoje čierne oči už hodnú chvíľu upieral na hada, krútiaceho sa v ochrannej vzduchovej bubline. Severus počul, ako dal Temný pán príkaz svojmu miláčikovi a prútičkom mávol k bubline, ktorá sa niesla plavne vzduchom priamo k nemu. Krv v žilách mu stuhla. Avšak nemohol nič urobiť. O malú chvíľu pocítil na krku ostré hadích zubov, ktoré mu ako jemné ostré ihly preťali bledú pokožku na krku a do krvi mu pomaly vnikal hadí jed. Z jeho hrdla sa vydra srdcovúci výkrik a Voldemort sa iba smial. Teraz mohol byť konečne nadmieru spokojný. Mal, čo chcel. Neobmedzenú moc. Porazil všetkých, ktorý mu prekážali v ceste k Potterovi, ale hlavne toho otrasného, nadutého, prašivého starca, ktorý sa nad ním neustále povyšoval a už roky ho privádzal do šialenstva. Teraz sa však obracal v hrobe na prach. Aj tak nikdy nebol ničím viac, pretože len on, Lord Voldemort našiel spôsob, ako sa stať najmocnejším a nesmrteľným.

Len čo Voldemort opustil Škriekajúcu búdu a konečne sa mohol zapojiť do boja, Harry, Ron i Hermiona vyliezli zo skrýše, ale len Harry podišiel k umierajúcemu mužovi.

„Potter,“ zachrčal. „Legillimens... rýchlo!“ zašepkal potom, keď mu predal svoje spomienky a Hermiona ich uložila do starostlivo zazátkovanej skúmavky.

Harry sa naň díval mračiac sa, pretože Severusovi sa v očiach leskli slzy. Bolo to prvý raz, čo ukázal, že má city.

„Prosím!“ naliehal a chytiac mu ruku, krčovitou ju zovrel vo svojej dlani ušpinenej od vlastnej krvi, ktorá sa mu pomaly valila z rany na krku.

„Harry, musíme ísť!“ volala naňho Hermiona, ale on... nemohol. V Severusových očiach bolo niečo, čo ho nútilo poslúchnuť. Preto vytiahol svoj prúťik a namieril naň.

„Legillimens!“ zvolal a vzápätí sa ocitol späť v Rokforte, avšak v čase, kedy ho navštevovali jeho rodičia.

Stál vedľa malého, chudého chlapca, ktorý uprene pozoroval partiu chalanov opodiaľ, sediac pod veľkým dubom pri jazere. Keď si ho všimol chlapec s okuliarmi, ktoré mu sedeli na nose a s neposlušnými tmavými vlasmi, sklopil zrak k svojej knihe a spotené dlane si otreľ do nohavíc.

Výjav sa zmenil a chlapci tu boli mladými mužmi. Jeho otec sa hádal na tmavej chodbe so Severusom.

„Prestaň! Nechcem to počuť!“ šepkal James rozčúlene.

„Prečo?“ trval na svojom Severus. „James, ja ľúbim teba, nie Lily!“

„Povedal som prestaň!“ riekol James, ktorý nevedel, čo si počať s viac ako neželaným vyznaním lásky od chlapca, ktorého roky nenávidel, mysliac si, že má záujem o dievča, ktoré ľúbil.

„Prečo?! Čo je na tom zlé?“ spytoval sa sklamane Severus.

„Všetko! Vari si to neuvedomuješ? Ak je to tak, tak si chorý blázon!“ zvolal pohrdlivo Potter a chcel odísť, ale Severus ho chytil za ruku a chcel ho zastaviť. No on sa mu vytrhol, rozohnal sa a vrazil mu päťou do brady.

„Daj mi pokoj, Srabus!“ precedil pomedzi zuby a znechutene pozrel na chlapca krčiaceho sa na zemi pri stene, držiaceho sa za nos, z ktorého sa mu pustila krv. Hneď potom ušiel preč.

Severus pomaly vstával, utierajúc si nos. Ticho bolo prerušované jeho vzlykmi, ktoré sa niesli celou chodbou až do podzemných žalárov, kde zanikli a napokon ustali.

„Aj tak ťa neprestanem milovať,“ hlesol odhodlane ležiac už vo svojej posteli. „Snáď to raz pochopíš.“

Nepochopil. Severusove city nebral do úvahy a snažil sa zabudnúť na to, čo mu kedysi prezradil. Pri každej novej príležitosti ho trápil a ponižoval za výdatnej pomoci Siriusa Blacka. Keď ho vtedy zachránil a vytiahol ho z chodby Škriekajúcej budy, Severus si myslel, že sa niečo zmení a v kútiku duše mu svitla iskierka nádeje. Bol to však krutý omyl a jemu

neostalo nič, len prázdne dlane a zlomené srdce, ktoré sa nikdy viac nezotavilo z ťažkých rán osudu. On bol vinný za to, že sa z neho stalo to, čím bol. Smrťožrút, vrah ... nikým nechcený, všetkými odmietaný. A keď sa objavil Harry, tak veľmi podobný svojmu otcovi, jeho peklo sa začalo odznova. Láska, ktorú k nemu pociťoval, ostala hlboko ukrytá v najtmavších kútoch strápeného srdca starého mládenca.

Harry prerušil kúzlo. Severus ešte dýchal, ale svetlo v jeho očiach viditeľne pohasínalo.

„Odpusť mi, Harry,“ vyjachtal, prvý raz ho osloviac krstným menom. „Svoju lásku som z Jamesa preniesol na teba, ... ale... tá nedokázala premôcť starú zatrpknutosť.“

„Severus... ja...“

„Nie, nič nevrav. Nemohol si za to. Bol som... blázon, keď som si... myslel, že by si vo mne mohol vidieť viac ako videl tvoj otec. Vedel som to... preto... asi... preto som ťa tak trápil. Aby som zabil lásku, ktorú som začal k tebe cítiť... Tvoj otec mal pravdu... bolo to... choré...“

Harry naprázdno preglgol. Bol zmätený viac ako kedykoľvek predtým. Pozrel na Rona a Hermionu, ktorý stále netrpezlivo čakali a rovnako ako on, aj oni mali na tvárach čudné výrazy.

„Počkajte ma von!“ zvolal Harry a hoci chcel Ron nechápavo namietat, Hermiona prikývla a schmatla ho za ruku, ťahajúc ho preč.

„Odpusť mi... odpusť Harry...“ žiadal Severus so slzami v očiach. Z posledných síl k nemu natiahol ruku a pohladil ho po tvári. Bledel a ušpinenej, ale tak krásnej.

„Severus, na láske nie je choré nič,“ šepol, pohladiac ho po bledom líci. Stará nenávisť bola zmizla ako mávnutím čarovného prútika. Ostali len oni dvaja. Umierajúci muž a chlapec, ktorému ho bolo ľúto. Odhodlal sa. Hoci ho nemal rád a hoci miloval svoju Ginny.

Uvedomoval si, že by toho nebol schopný v spoločnosti priateľov, ale... chcel... musel to spraviť... ako posledná nevyslovená žiadosť pred smrťou.

Urobil niečo, čo by Severus nečakal ani v najtajnejších snoch. Naklonil sa k jeho bledej tvári a ústami sa obtrel o jeho pery. Celkom jemne, nevtieravo. A hoci bol Severus prekvapený, ani len nepomyslel na to, aby mal prestať. Jeho bozk opätovoval s nezvyčajnou dávkou nehy. Bol to Harry, ktorý sa rozhodol nevedno prečo, po chvíli krátkeho skúmania bozk prehľbit'. Donútil ho pootvoriť chvejúce sa pery a vsunul medzi ne svoj horúci jazyk, aby našiel ten jeho a splietol sa s ním v hriechne sladkom tanci. Ochutnával ho, láskal a sal, cítiac Severusove prsty vo svojich vlasoch. Najnezvyčajnejším ale bolo zistenie, že Severus v hodine svojej smrti chutí ako mäta. Jeho hebké pery, vlhký jazyk, ktorý sa zvíjal okolo toho jeho...

Mäta. Mäta a chuť slaných slz.

Keď Severus celkom vyčerpaný ukončil bozk, na bledých perách mu sedel nepatrný úsmev.

„Nemám vám čo odpúšťať,“ prehovoril chlapec, tak veľmi podobný svojmu otcovi a predsa tak odlišný.

Severusove telo sa naplo v bolestnom krči.

„Severus,“ šepol Harry a hlas sa mu zlomil, keď zovretie profesorovej ruky odrazu povolilo. Naposledy vydýchol a z jeho tmavých očí zmizol aj ten kúsok života, ktorý v ňom ešte zotrval.

Harry mu zatlačil oči, kľaciač pri ňom, stále zvierajúc jeho ruku. „Pomstím vás. Prisahám, že neustanem, kým ho neporazím. Budem s ním bojovať do posledného dychu!“

Stalo sa. Voldemort padol rukou chlapca, ktorý nielen zabil Lorda Voldemorta, ale dokonca urobil oveľa viac. Očistil meno Severusa Snapea.

Rande naslepo

Harry sedel za masívnym dubovým stolom vo svojej pracovni a sústredene sa mračil. Končekom brka, s ktorým sa pohrával, držiac ho v pravej ruke si prechádzal hore – dolu po brade. Ani si nevšimol, že má na prstoch čierne škrvy od atramentu. Po chvíli pero strčil späť do kalamára, prehrabol si neposlušné vlasy a nepriateľsky zízal na počmáraný a poškrtaný kus pergamentu pred sebou. Zhužval ho do gule a odhodil ho, presne ako tie ostatné pred tým.

Vstal od stola a s tichým hundraním poznamenal: „Netušil som, že to dá takú prácu, do kotla!“

Podišiel k dvojkrídlovému oknu, stlačil malú, železnú kľučku a roztvoril ho dokorán, aby dnu vpustil čerstvý závan vzduchu. Oprel sa s pôžitkom laktami o parapet a rukami si podoprel bradu. Zatvoril oči a z plných pľúc sa nadýchol sviežeho jarného vzduchu. Usmial sa a spokojne sa rozhladol po okolí. Miloval apríl a miloval jar. Pohľadom pohladil smaragdové trávnaté koberce Rokfortských lúk a pasienkov, svetlejšie i tmavšie odtiene okolitých lesov. Všade navôkol sa vznášala opojná vôňa kvitnúcich korún košatých ovocných stromov. Čerešne, jablone, višne, hrušky, orechy i gaštany a mnohé iné vytvárali priam dokonalú symfóniu arómy, miešajúcej sa s vôňou fialiek a prvosenok, ktoré sfarbili trávnatý koberec žltou a fialovou farbou.

Vánok mu postrapatil vlasy a jemu napadlo, že by si mohol trochu zalietat' na metle, keď sa mu pohľad zastavil na osamelej postave, vracajúcej sa z vychádzky pomalým, skoro až lenivým krokom späť do hradu. Harry sa otriasol pri pohľade na osamelosť toho muža a zaplavil ho čudesný pocit naliehavosti, vrátiť sa k načatej práci. Vystrel sa a oprel o okenný rám, nespúšťajúc muža z pohľadu.

Bolo to už šesť rokov, čo prijal miesto profesora OPČM na Rokforte. Okrem neho sa k tejto riskantnej práci pod vedením terajšieho riaditeľa odvážil i Neville Longbottom, ktorý prijal profesorské miesto skôr ako Harry a venoval sa vyučovaniu svojej obľúbenej Herbológie. Šesť rokov, pomyslel si Harry zadumane. Od vojny prešlo veľa času. Dokončil si školu a úspešne zložil skúšky z MLOKov. Absolvoval i aurorský výcvik, ale dlho sa tam neohrial. Necelé dva roky. Nedalo by sa povedať, že by ho práca aurora nebola bavila, veď o nej sníval ešte ako chlapec, ale nebolo to presne to, čo očakával. Celý jeden rok po vyškolení sedel za

rozhegánym písacím stolom v malej kancelárii a triedil spisy, alebo tie spisy nanovo prepisoval. Žiadna akcia, žiadne vzrušenie z naháňania podvratných živlov a kriminálnikov.

Keď sa po roku dostal konečne i k tomu, zistil, že nočné dohliadanie na vlkolakov, striehnutie na divožienky, keď sú v období párenia, alebo dohováranie rusalkám, nech obmedzia vyvolávanie povodní na minimum nie je to, čo si pod pojmom aurorskej práce predstavoval.

A potom prišla ponuka z Rokfortu, ako blesk z jasného neba. Miesto profesora Obrany proti čiernej mágii bolo voľné... Keby nebolo sľubu, ktorý dal Dumbledoreovi a keby ho tak nebola lákala vyhliadka vrátiť sa späť domov – *lebo Rokfort bol jediným domovom, ktorý považoval za skutočný* – zrejme by to nebol prijal. Titul profesora si spravil prvý rok v novom zamestnaní externou formou. Pomohla mu hlavne Hermiona neoceniteľná pomoc, ku ktorej sa odhodlala bez jeho požiadania, len čo sa to dozvedela.

Pred dvoma rokmi sa Harrymu dostalo aj tej cti, že sa stal zástupcom Rokfortského riaditeľa. Minerva sa rozhodla odísť do zaslúženého dôchodku. Nikto snáď na to nemal väčšie právo ako ona. A Snape si bez okolkov a ďalších ceremónií zvolil na jej miesto práve jeho. Hoci sa ich vzťah zmenil, nevyvíjal sa smerom, akým by bol Harry rád. Severus mu dal jasne najavo, že nestojí o viac ako o prísne profesionálny pracovný vzťah. A hoci Harrymu pukalo srdce, rešpektoval jeho požiadavku. Aj preto sa rozhodol podať si zoznamovací inzerát do novín a prostredníctvom neho sa tak s niekým zoznámiť.

Jeho pohľad, ktorým sprevádzal muža oblečeného v klasicky čiernom habite, s povievajúcimi ebenovými vlasmi okolo prísnej tváre, čo mu rozfukoval vánok sa vyjasnil. Severusova postava zmizla za najbližším hradným múrom a Harry sa rozhodol znova si sadnúť za stôl. S trpiteľským povzdychom siahol po brku z orlieho pera a usilovne premýšľal ďalej. Nevedel celkom presne, čo by malo v tom inzeráte stáť, ale vedel, že nie je pripravený a nikdy ani nebude pripravený viesť život pustovníka ako poväčšina z tých, ktorý tu žili a zdalo sa, že im to vyhovuje. Nie, jemu to nestačilo. Bol mladý, v najlepších rokoch života, na vrchole síl a nemienil ich premárniť. Príležitostí na vzťahy, ktorých sa mu doteraz dostalo bolo žalostne málo. On chcel viac. Potreboval vedieť, že je milovaný, že jeho láska je opätovaná. Chcel trvalý vzťah, nie prechodnú známosť, či úlet na jednu noc.

Pohľad mu klesol na nový, prázdny pergamen. „Tak dobre, poďme na to,“ zamrmlal sám pre seba a pustil sa do práce.

„Pohľadný, dvadsaťsedem ročný mladý muž, s celkom slušnou formou...“ načmáral a zadumane zdvihol brko k ústam, aby si prečítal vetu. Niečo mu na nej nesedelo. Preškrtol to a začal od znova.

„Pohľadný, dvadsaťsedem ročný mladý muž, s celkom slušnou formou s primeranou postavou hľadá vážnu známosť...“ znova zdvihol brko od papiera a prešiel očami po papieri, ale i tak nebol spokojný. Začal znova.

„Pohľadný, dvadsaťsedem ročný mladý muž, s celkom slušnou formou s primeranou postavou hľadá...“ Preškrtol to celé, vynechal jeden riadok a začal písať odznovu.

„Prít'azlivý, dvadsaťsedem ročný muž, s atletickou postavou, zmyslom pre humor, ale i romantiku, hľadá muža, s ktorým by mohol stráviť zvyšok svojho života. Zn.: Nech nás naša láska nesie ku hviezdám.“

Harry sa uškrnul, mysliac na svoj najnovší model metly Nimbus Speed, keď nadskočil na stoličke od ľaku.

„Čo to je?“ ozval sa nad ním dobre mu známy hlas a na líci ho poštekli čierne vlasy votrelca, od toho, ako mu drzo nakukoval ponad plece.

„Nevieš klopať?!“ rozčúlil sa Harry, ale nesnažil sa zakryť papier.

„Klopal som,“ precedil Severus pomedzi zuby. „Trikrát,“ neodpustil si, aby nedodal a kývol hlavou k tomu, čo tam načmáral. „Tak, čo to je?“ Severusovmu pohľadu neuniklo ani pár dvojíc mien, ktoré boli poškrtané v hornom rohu papiera s jedným vybraným v krúžku. *Wulfric Hamish. Zaujímavé*, pomyslel si, no nekomentoval to nahlas.

„Inzerát,“ povedal Harry, ani naňho nepozrel. „Po čo si prišiel?“

Lenže nezdalo sa, že by Severus bol s jeho odpoveďou spokojný. „Aký inzerát?“

„Zoznamovací inzerát, Severus,“ oznámil mu Harry. „Tak, po čo si prišiel?“ opýtal sa znova a vzhliadol k mužovi, stojacemu nad ním.

„Máš pre mňa pripravené otázky na skúšky na VČÚ pre piatok?“ opýtal sa ho Severus, stále civiac na popísaný kus pergamenu. Zrejme si to neuvedomoval, ale mračil sa naň ako boh pomsty. Akoby pod tým pohľadom samotným mal pergamen svojvoľne vzbĺknuť.

„Prirodzene,“ odvetil Harry a otvoril najvyšší šuplík po svojej pravej strane. Vytiahol z neho zapečatenú obálku a podal mu ju. „Tak, tu to máš. Myslím, že budeš spokojný,“ dovolil si predpokladať, keď si ju Severus prevzal.

„Mhm,“ zamrmlal starší muž neprítomne, civiac teraz naňho a jemu sa nezdalo, že sa chystá odísť.

„Zabudol si ešte niečo?“ spýtal sa Harry pobavene, ale riaditeľ mu neodpovedal. Otočil sa na opätku čiernych, vyleštených kožených topánok a zamieril k dverám. Skôr ako však položil ruku na kľučku, naposledy sa k nemu otočil.

„Naozaj si ideš podať zoznamovací inzerát?“ spýtal sa neveriaco, jeho oči podivne žiarili.

Harry prikývol. „Iste.“

„Myslel som si, že ti to takto vyhovuje,“ poznamenal, ani si asi neuvedomil, že povedal nahlas to, čo si myslel.

„Nie, Severus. Ani najmenej. Chcem niekoho, koho by som mohol ľúbiť. To, že som profesor, či gay mi v tom rozhodne nezabráni. Potrebujem nikoho ľúbiť a potrebujem, aby niekto ľúbil mňa. Nie preto, že som slávny Potter, ale preto, že som to ja. Okrem toho, som

zdravý a hodlám byť aj sexuálne aktívny, dokiaľ to ešte ide. Nemienim zahodiť svoju mladosť za chrbát a dodržiavať celibát ako mních. Na to stavaný nie som.“

„Myslíš si, že ti to vyjde?“ zahrnul ho riaditeľ ďalšou zvedavou otázkou a Harry mykol plecami.

„Neviem. Možno. Za pokus to stojí. Okrem toho, Nevillovi to predsa vyšlo,“ poznamenal, na čo sa naňho Severus nechápavo zahľadel.

„Ako to myslíš?“

„Nevedel si, že si našiel priateľku? Už sa stihli zasnúbiť. Zoznámili sa prostredníctvom inzerátu,“ povedal, čo riaditeľ skonštatoval strohým: „Aha.“

S tým konečne opustil jeho pracovňu a Harry sa sklonil nad inzerát. Text bol zostavený lepšie ako predtým, ale i tak mu niečo chýbalo.

***

Už týždeň bola Severusova nálada viac ako len zlá. Po chodbách sa zakrádal ako prízrak, uzavrel sa do seba viac ako predtým a akoby stále na čosi striehol. Teraz sedel zatvorený vo svojej pracovni a prechádzal si všetky otázky z VČÚ, ktoré mu profesori odovzdali, aby ich mohol schváliť. Keď začul šuchot sovích krídel na podobločnici, vyskočil zo stoličky ako namastený a o chvíľu už otváral oblok. Bolo presne pol ôsmej ráno a k nemu sa začali zlietať sovy, ktoré mu postupne skladali do rúk dnešné vydania všetkých možných čarodejníckych novín i časopisov, o akých len vedel. Len čo im do vachkov poukladal mince, sovy odleteli a on sa so svojou dnešnou zásielkou pobral späť k stolu. Riaditelia a riaditeľky v portrétach, ktoré sa práve zobúdžali si ho premeriavali zvedavými pohľadmi, ale opýtal sa len Phineas, ktorý bol zvyknutý vždy a do všetkého strkať ten svoj povestný Blackovský raťafák.

„Rozhodol si sa kultúrne vzdelat' a dozvedieť sa všetky podrobnosti zo sveta a domova, alebo má tvoj záujem o tú kopu papierov iný význam?“

Severus po ňom fľochol pohľadom, ale odpovedal mu pokojný hlas Albusa Dumbledora. „Phineas, čo keby si tomu chlapcovi dal pokoj? Pochybujem, že by bol z tvojej zvedavosti nadšený.“

Phineas si iba odfrkol a Severus sa prehrabával vo svojej kope ďalej, pozorne prehľadávajúc všetky inzerčné rubriky. Zakaždým, keď odhodil nejaký časopis alebo noviny bokom, hlesol nazlostene iba stručné: „Nič!“

Už chcel zahodiť i dnešné vydanie Denného proroka, keď ho čosi zaujalo a on si znova prezrel posledný z inzerátov v úzkom stĺpčeku. Tvár sa mu zamračene stiahla, keď ho čítal.

„Našiel si, čo si hľadal?“ opýtal sa Albus, akoby mimochodom.

„Hej, dá sa to tak povedať,“ prisvedčil Severus, hľadiac stále do novín. *Pozmenil text, pomyslel si. Preto som to skoro prehliadol. Tiež udal inú adresu a neuviedol meno. Bud' na to zabudol, alebo to spravil z prezieravosti,* uvažoval a do mysle sa mu vkradol nepokoj. Potom si uvedomil, že je to presne to meno, ktoré videl v hornom rohu toho doškrtaného pergamenu.

Skoro ten inzerát v novinách prehladol. Vstal od stola a zamyslene prešiel k oknu. Vonku bolo krásne, škoda len, že on sa tak necítil. Bolo mu na nič. Viac ako na nič. V hlave mu dookola vírili slová jeho zástupcu ako vláčik, ktorý neochvejne maširuje koľajnicami bez úmyslu zastaviť.

„Chcem niekoho, koho by som mohol ľúbiť. To, že som profesor, či gay mi v tom rozhodne nezabráni. Potrebujem nikoho ľúbiť a potrebujem, aby niekto ľúbil mňa. Nie preto, že som slávny Potter, ale preto, že som to ja. Okrem toho, som zdravý a hodlám byť aj sexuálne aktívny, dokiaľ to ešte ide.“

Severusovo tmavé obočie nad smutnými gagátovými očami, hlbokými a bezodnými ako studne sa stiahlo. Čo mohol myslieť tým, že hodlá byť sexuálne aktívny, dokiaľ to ide? Narážal snáď na niečo? Alebo tým myslel skutočne jeho vek?

Ďalšie tri dni neboli pre nikoho z nich oveľa lepšie. Severus stále učil elixíry a žiaci sa v týchto dňoch poriadne zapotili. Dnes im naporil z ničoho nič písomnú previerku ich teoretických znalostí bez predošlého upozornenia. Polovica z nich takmer odpadla, tá druhá sa v priebehu minúty zmenila na adekvátne napodobeniny Rokfortských duchov, čo tak zbledli. Keď sa poobede konečne uchýlil do svojej pracovne. Ako posledné tri dni si vytiahol to inkriminované vydanie Denného proroka, prečítal si Harryho inzerát asi po miliónty raz a zvyšok dňa hodlal zamyslene cíviť do vyhasnutého kozuba, ako to spravil i po dva dni predtým.

„Mhm, mhm,“ odkašľal si niekto v tom hrobovom tichu jeho kancelárie, ale on si len podložil taburetku pod nohy a pohodlnejšie sa usalašil v kresle.

„Severus, poviem ti, čo si myslím, či to už chceš počuť, alebo nie,“ povedal posledný Rokfortský riaditeľ zo svojho obrazu. „Harry dnes dostal ďalších deväť listov,“ informoval ho, pričom po ňom muž sediaci v kresle – *zdanlivo bez zjavných prejavov záujmu* – hodil očkom, kým sa znova neodvrátil.

„Prečo by ma to malo zaujímať?“ zavrčal nahnevane.

„Niekedy si tvrdohlavý ako taký Hipogrif!“ zahundral Albus a Severus konečne pozdvihol pohľad na viac ako sekundu a otrávene sa zadíval do jeho nezábudkovo modrých očí, schovaných za mesiačikovými okuliarmi. „Vari nechápeš, že toto je tvoja šanca?!“

Severusov pohľad potemnel a nenápadne ním preletel po okolitých portrétach, ktorých obyvatelia zvedavo načúvali ich rozhovoru. „Nechápem, o čom to hovoríte,“ odvrkol Severus Albusovi.

„Ale isteže chápeš!“ zahundral zlostne Albus a žuchol sebou do kresla. „Dúfal som, že keď tu Harry príde, niečo sa zmení, ale nie. Ty si musel vždy robiť nejaké problémy!“ Starší muž si nervózne uhladil sivú, dlhú bradu a nervózne podupkával nohou po podlahe v svojom obraze.

„Ako si to myslel?“ opýtal sa Severus prižmúriac oči. Ten starec, ktorý zvykol všetko rád riadiť a dirigovať svoje pomyselné bábky, mu liezol na nervy aj po smrti, hoci ho mal rád ako svojho otca. V tejto chvíli však mal chuť len zobrať štetec, ponoriť ho do čiernej farby, černejšej ako smola a začarbať ním plátno jeho obrazu.

„Tak, ako som povedal!“ zahučal panovačne Albus. „Obaja predsa vieme, že ho chceš!“

„Nemohol by si hovoriť hlasnejšie? Dilys ťa zrejme nepočula!“ vykrikol priškrteným hlasom od hnevu, ale spomenutá dáma s dlhými striebornými lokňami visiacimi okolo jej okrúhlej tváre sa len pobavene zachichotala.

„Severus, zlatko, my všetci dávno vieme, že si buk,“ ubezpečila ho šeptom a líca jej sfarbila dievčenská červeň.

Severus sa zmohol na neurčité zahabkanie a zalapanie po vzduchu, kým sa Dumbledore iba spokojne pousmial, krútiac hlavou. „Ako?“ vyjachtal napokon.

„Ako čo?“ spýtal sa muž so žltkastou tvárou v ráme obrazu vedľa svojej kolegyne Dilys. „Ako vieme, že dávaš prednosť párku pred šiškou?“

„Everard!“ zahriakla ho Dilys pohoršená jeho prirovnaniami, no chlapík s čiernou krátkou ofínou sa len povznesene uškrnul.

„A čo, keď to vieme? Ved' to nie je žiadny neduh, Severus, chlapče,“ pridal sa so svojím srdečným dohovaraním i Armando Dippet zo svojho portrétu. „Ved' aj tuto Phineas bol a stále je teploš ako vyšíty,“ prezradil mu a žmurkol naňho, keď sa muž na náprotivnej stene zamračil, tvár mu očervenela ako paprika a výhražne zdvihol ruku zaťatú v päst', mávajúc ňou pred sebou.

„To by si nebol ty, keby si netáral, čo, Dippet?!“ zavrčal, ale Armando sa len pobavene zasmial.

„Nečert' sa, večer prídem na návštevu,“ pošepol mu dôverne, hoci to samozrejme počuli všetci. Z obrazu jeho bradatého suseda s čiernymi vlasmi sa ozvalo pohrdlivé odfrknutie a pár z nich ešte vyjadrilo šomravé znechutenie a prosby, aby si tú náklonnosť vyznávali niekde inde.

„Severus,“ ozval sa znova Albus, poklopávajúc končekmi prstov po opierke svojho kresla. „Mal by si niečo spraviť skôr, kým...“ nedokončil, lebo Severus, jeho žiak, priateľ a muž, ktorého považoval viac skôr za syna vyskočil zo stoličky a vybehol z pracovne. Dvere za ním hlasno tresli, obrazy sa zakývali na stene a Dumbledore si iba nešťastne povzdychol.

Severus sa ukázal až neskoro večer. Oči mu svietili čudným leskom, vyžarujúc nevšedný smútok, ktorý vyplával na povrch vďaka Ohnivej whisky, ktorú popíjal pol dňa v Rokville. Albus o tom samozrejme vedel. Láskavo ho ráčil informovať jeho mladší brat Aberforth o tom, že jeho nový riaditeľ sa uňho snaží spiť do nemoty. Severus to ale nedokázal. Len sa statočne pripil. Do hradu sa vrátil kozubom priamo z Kančej hlavy. Zvalil sa na stoličku za svojim pracovným stolom, a keď pohľadom zavadil o roztrvorené, tri dni staré vydanie novín, zaskučal. Ten čudný zvuk prebral vyčkávajúceho Albusa z driemot.

„Už si sa vrátil?“ šepol do ticha a tmy riaditeľne, osvetlenej jedinou horiacou sviecou, ktorá horela v striebornom svietniku na jeho stole. Severus dlho mlčal, nešťastne zízajúc na pár riadkov textu a nevedel, čo si počať.

„Prečo to spravil?“ zachripel napokon a prst zabodol do tých pár čiernych slov vtlačených do belostného novinového papiera.

„Možno mal väčšiu odvahu ako ty,“ podpichol ho Albus, za čo si od neho vyslúžil nepekny pohľad.

„Chceš mi povedať, že som zbabelec?“ opýtal sa podozrievavo a sledoval, ako sivovlasý muž so špicatým, fialovým klobúkom posiatom drobnými zlatými hviezdčkami prikývol. Na jeho prekvapenie si Severus ešte nešťastnejšie povzdychol a oprel si hlavu o vysoké operadlo stoličky.

„Zrejme som,“ zašepkal sotva počuteľne a v riaditeľni sa znova rozhostilo hrobové ticho. Albus uvažoval, či nezaspal, keď ho Severus po chvíli oslovil. „Aké to bolo?“ opýtal sa a pootvoril unavené oči. „Aké to bolo dať srdce niekomu ako bol Gellert Grindewald?“

„Úžasné, i bolestné,“ odvetil Albus a jeho oči zahoreli pri spomienke na milovaného muža nehou. „Bolo to skvelé do chvíle, kedy som zistil, o čo mu vlastne ide a mne sa otvorili oči. A do tej nehody...“ odmlčal sa a ticho si povzdychol. „Miloval som ho a on mi ublížil. Viem, že to spravil nechtiac. Nikto netušil, že som ho chodil navštevovať do jeho väzenia i potom, čo som ho porazil v súboji na život a na smrť. Nikto to nevedel...“

„Prečo si to spravil? Ved' zabil tvoju sestru!“ šepol neveriaco Severus a v starcových očiach sa zaleskli slzy, keď pokrčil ramenami.

„Nebolo istí, koho kliatba ju zabila. A ja... nechcel som byť sám,“ zašepkal a nedbal na to, že sa mu z očí kotúľajú slzy. „Prisahal mi, že to ľutuje. Prisahal, že mi nikdy nechcel ublížiť a ja som mu... uveril. Musel som mu odpustiť a nebolo to preto, že som ho miloval. Ani preto, že som to spravil z manželskej povinnosti... Spravil som to preto, lebo som videl úprimnú bolesť v jeho očiach. Chýbal som mu rovnako, ako chýbal on mne.“ Albus nepočul Severusovo prekvapené zahabkanie. Utriel si mokrú tvár do rukáva fialkového habitu a vstal zo svojej stoličky. „Nebudem ti v tomto viac radiť, chlapče. Ja som urobil, čo bolo v mojich silách. Zvyšok je na tebe. Ak si hodláš nechať pretiecť šťastie pomedzi prsty, je to len tvoja vôľa. Ale ver mi... vo dvojici sa život znáša vždy lepšie... nech je akýkoľvek.“ Albus sa s týmito slovami vytratil z portrétu a zanechal Severusa dumieť nad tým, čo mu povedal. Z portrétu Phineasa sa ozývalo dvojité chrápanie. Severus mal všetkého dosť. Aspoň dnes určite. Jediné múdre, čo mohol v danej chvíli spraviť bolo to, že sa konečne pobral do postele. Keď mu pohľad padol na hodiny stojace na kozubovej rímse, zistil, že je pár minút po pol tretej v noci...

***

Harry si z poslednej vyučovacej hodiny veselo vykračoval do svojho kabinetu. Dokonca si spokojne pohvizdoval. Svoje rozhodnutie uverejniť zoznamovací inzerát v najčítanejších novinách Anglicka vonkoncom neľutoval. Listy mu chodili denne a nebolo ich málo. Stačilo si len vybrať. Po Severusovom odchode sa rozhodol inzerát trošku pozmeniť. Alebo skôr rozšíriť ho o pár informácií. Nezabudol uviesť ani adresu a zvolil si radšej adresu domu, ktorý zdedil po Siriusovi. Ako už povedal a mienil, nechcel, aby sa oňho zaujímali kvôli sláve. Ak už oňho mal niekto prejavovať záujem, nech to bude kvôli nemu samotnému, nie preto, že je Potter. Odpísalo mu už množstvo mužov. Mladších, starších i takých v jeho veku, ale žiaden

list ho zatiaľ nezaujal tak veľmi ako očakával. Sprvu si myslel, že má privysoké nároky, no len dovtedy, kým...

Sadol si za stôl a spokojne sa pozrel na novú kôpku listov, položených na stole. *Takže Kreater tu už bol*, pomyslel si a zhodil zo seba čierny habit. Rozopol si sako a prevesil ho cez operadlo stoličky. Tiež si uvoľnil pásikovanú červeno – zlatú kravatu a vyhrnul si rukávy na bielej, bavlnenej košeli. Objednal si cez kozub od škriatkov z kuchyne šálku kávy a vyložiac si nohy na stôl, sa načiahol za prvým listom. Zlomil pečať na obálke a začítal sa do jeho obsahu. Toľko pravopisných chýb, koľko v ňom bolo by nenašiel ani v písomke u prvého. Jeho obsah bol suchý a nezuživý. Povzdychol si, list pokrčil a zahodil. Otvoril druhý, no ten bol príliš strohý a naznačoval iba povrchný záujem. V treťom liste sa otvorene písalo o občasných a tajných sexuálnych stretnutiach, keďže bol odosielať v trvalom záväzku mal svoju rodinu. I tento list Harry zahodil so značným znechutením a averziou k nevere, hoci nemal ďaleko od toho, aby tomu chlapovi napísal o tom, čo si myslí o jeho ponuke i o ňom.

Takto len zahučal: „Odporné prasa!“ List skrkval a zahodil. Otvoril ďalší list. I ten zahodil s ťažkým povzdychom, lebo jeho pisateľ sa nehodlal viazať, hoci mal záujem o vzťah. Očividne však nie o vážny. Aj tento skončil rovnako ako predchodcovia a Harry sa natiahol po nasledujúci. Po jeho prečítaní zistil, že hoci mu bol dvadsaťdeväť ročný Derek vekovo blízky, nemal s ním absolútne nič spoločné. Čítanie kníh ho nebavilo, rád stávkovoľal a viedol vlastný chov Testralov. Iste, tá posledná zmienka Derekových záujmov by stála za námahu, ale... Harry proste cítil, že to nie je to, čo hľadá. List putoval v nerovnej guli za jeho chrbát na zem. Ostali mu posledné dva listy a on na ne nemal vôbec náladu. Prečítal si ich pred večerou, ak mu po nich ostane do jedla ešte chuť. Ak budú také, ako boli tie predošlé... Merlin ho ochraňuj! Teraz chcel len jedno. Vzniesť sa vysoko nad zem na svojej metle a dovoliť vetru rozkošnícky mu rozstrapatiť tmavé, stále neposlušné vlasy...

Zvyšné dva listy otvoril pre istotu až po večeri a potom, keď doopravoval tretiacke písomky. Ten prvý ho celkom odradil. Písal mu nejaký šesťdesiat ročný šmukel. Celkom ho to pobavilo, ale nepotešilo. Na ten posledný nemal ani náladu a popravde ani odvahu, ale predsa ho len otvoril a začítal sa do jeho obsahu.

„Môj drahý Wulfric,

isto si počul ten známy citát od Oscara Wilda: Láska je mocnejšia ako všetky kúzla sveta a múdrejšia ako filozofia.

Môžem len dúfať, že vo svojom srdci s týmto výrokom súhlasíš. Že rovnako ako i ja túžiš lásku nielen dávať, ale i dostávať... Musím sa Ti priznať, nad Tvojím inzerátom uverejnenom v novinách som strávil viac ako chvíľku, premýšľajúc, či sa Ti ozvať. A čoraz viac som si uvedomoval, že pokiaľ to nespravím, bude to najväčšia chyba môjho života.

Píšeš, že miluješ čítanie? Prečo nie, ak to obohatí myseľ? Miluješ metlobal? Nepoznám úžasnejší čarodejnicky šport ako je tento, hoci ani šachy nie sú zlé. Dúfam, že Ťa nepopudím tým, že som fanúšik Ballycastelských netopierov. Ale úprimne ma zaujíma - akému tímu fandíš Ty?

Budem vrúcne dúfať, že Ťa môj list aspoň trochu zaujal a Ty mi odpíšeš. Ak sa tak rozhodneš, na jeho druhej strane nájdeš moju adresu.

S hlbokou úctou,

Brian Evans.

P. S.: Lietanie je moja vášeň.“

Harry priam cítil, ako ním prešla vlna vzrušenia. List bol jednoduchý, ale príjemný. Odosielateľ sa v ňom nevystatoval svojimi schopnosťami, či vlastnosťami, ktoré isto ani nemal, ale písal o tom, po čom Harry túžil. O láske, o vzájomnom dávaní sa jeden druhému, o svojich záľubách a zaujímal sa oňho... Prečítal si list znova a ešte raz. A skôr, než si ľahol do postele, uložiac sa k zaslúženému odpočinku, na list odpísal.

***

Deň šiel za dňom, týždeň za týždňom. Máj vystriedal zvyšok upršaného Apríla a na oblohu sa vrátilo slniečko. Harry sa viditeľne zmenil. Akosi ožil a nikto netušil, čo to spôsobilo. Nikto nemal ani poňatia, že za jeho dobrú náladu môže pravidelný Kreacherov príchod s listov v rukách, minimálne dvakrát do týždňa. Harry bol veselý, usmieval sa od ucha k uchu a nič ho nedokázalo vyvieť z miery. Dnes študentom dokonca odpustil písomku, na čo ho odmenili búrlivým potleskom a súhlasným pokrikom. Keď sa vybral do Veľkej Siene na obed so širokým úsmevom v tvári pozdravil akurát tak Severusa, sediaceho osamelo za dlhým stolom a mračiaceho sa nad tanierom svojej polievky.

Starší muž k nemu zdvihol pohľad a s neurčitým výrazom v tvári si ho premeral od hlavy po päty. „Stalo sa niečo?“ opýtal sa, znova sa sklóniac k tanieru s červeným, tekutým obsahom.

„Dá sa to tak povedať,“ hlesol jeho zástupca spokojne a nabral si do taniera polievku i on.

„A?“ vyzval ho jedinou hláskou Severus. Harry mu nemal prečo tajiť, čo sa deje.

„Večer mám rande,“ poznamenal natešene a nevšimol si podivný záblesk v čiernych očiach muža sediaceho po jeho ľavici.

„Takže sa ti niekto na ten inzerát predsa len ozval,“ zamumlal a strčil si do úst poslednú lyžicu paradajkovej polievky.

„Hej,“ pritakal Harry. „Píšeme si pár týždňov a dnes sa máme konečne stretnúť,“ prezradil mu a zdvihol hlavu. Uprel na Severusa svoje nádherné smaragdové oči a povzdychol si. „Myslím, že to vyjde. Máme toľko spoločného...“

Severus nepovedal ani slovo. Miesto toho vstal prudko od stola a opustil Sieň zachmúrenejší ako bol.

Harryho pohľad posmutnel. *Mohol si to byť ty, keby si chcel. Lenže ty si nechcel, Severus. Nemáš nárok sa teraz na mňa hnevať,* pomyslel si a nedal si pokaziť náladu jeho teatrálnym výstupom.

***

Severus zatresol dvere na riaditeľni a oprel sa o ne. „Ach, to si ty? Ja som myslel, že školu prepadlo stádo trollov,“ doberal si ho Albus.

„Ja nemôžem! Nevládnem to! Merlin, keby si vedel, ako je tým Brianom nadšený! Nikdy som ho nevidel spokojnejšieho a šťastnejšieho! A dnes sa majú stretnúť...“ zaševľil, zahryznúc si do spodnej pery, akoby odrazu nevedel, čo so sebou.

„Odvalu, Severus,“ snažil sa ho povzbudiť Albus. „Nech sa stane, čo sa má stať. Nechaj veciam voľný priebeh...“ radil mu dobromyseľne.

***

Harry sedel na deke pred jaskyňou známou pod menom Jaskyňa osamelých duší. Jeho oči pohládzali pokojnú hladinu jazera, nad ktorou poletovali vážky a na perách mu pohrával úsmev. Prútený košík, ktorý stál konča károvanej deky bol vrchovato naložený samými dobrotami. Snažil sa byť pokojný, ale pravdou bolo, že horel vzrušením. Bol zvedavý na Briana Evansa, ktorý mu učaroval už prvým listom, a do ktorého sa zaľúbil prostredníctvom ostatných. Pravdaže sa i obával. Hoci sa vypytoval na jeho výzor, aby sa mu priblížil aspoň trochu, Brianove opisy boli nejasné a strohé. Harryho predstavivosť bola vybičovaná do krajnosti. Tiež sa obával, či na schôdzku nepríde nejaký odlúd, či strašidlo... Pozrel sa na hodinku, aby si overil čas, uškrnul sa a rozvalil sa na deke, založiac si ruky pod hlavu. Zahľadel sa na zvečerievajúcu sa oblohu.

Nič sa však nestalo. Harry znova sedel na deke a pripadal si ako hlupák. Trčal tam viac ako pol hodinu. Pochyboval o tom, že by Brian netrafil, pretože mu sám navrhol miesto stretnutia, keď Harry na stretnutí trval. Až teraz si uvedomil, že zrejme prestrelil. Že nemal naliehať a možno ešte mal chvíľu čakať. Potom ho napadlo, že bol naivný blázon, keď si myslel, že ak to vyšlo predtým Nevillovi, vyjde to i jemu. Vari zabudol na svoj nešťastný osud? Doteraz ho len fackal. A odrazu ho mal len tak z čista - jasna dopriať to, na čo si zmyslel? Cítil sa ako v začarovanom kruhu. Keď prešlo ďalších pätnásť minút, jeho úsmev bol dávno preč. Oči mal mútne smútkom a tvár zahalenú trpkým sklamaním. Vstal a chcel zbalit' deku, že odtiaľ vypadne, keď v diaľke pod lesom niekoho zbadal. Ustrnul v pohybe, ruku si zakryl pred červeno-oranžovou žiarou zapadajúceho slnka. Srdce sa mu zbesilo roztlklo a dlane spotili. Nemohol tomu uveriť... Že by predsa len?

Lenže muž podišiel bližšie a on v ňom onedlho spoznal Rokfortského riaditeľa. Odvrátil tvár a zohol sa k deke, aby ju zložil.

Severus zastal opodiaľ. Medzi perami mal zastrčené akési steblo poľnej trávy, ktoré cestou odtrhol. „Neprišiel?“ opýtal sa, založiac si ruky za chrbtom a pozoroval tvár mladého muža pred sebou.

„Ale iste. Bol tu. Minuli ste sa,“ klamal mu. Stále bol k nemu otočený chrbtom a v ruke žmolil roh deky. „Zistil som, že je to kretén a poslal ho kade ľahšie. Ale čo tu robíš ty?“

„Aha,“ poznamenal Severus, vybral si steblo z úst, odhodil ho a ukázal na deku. „Som... na prechádzke. Môžem?“ Bez toho, aby mu Harry odpovedal si sadol. „A aký bol?“ zaujímal sa a načiahol sa ku košu s jedlom.

„Vysoký, sexy blondiak,“ odvetil Harry pohotovo.

„A zrejme dost' sýty, lebo jedla ste sa ani nedotkli,“ šepol po prehliadke koša a začal z neho vykladať všetko na deku medzi nich. Ochutnal jednu z jahôd v červenom košíčku a vzal do ruky fľašu šampusu. Bez námahy ju otvoril a vybral prichystané poháre. Harry sa stále mračil, ale prisadol si k nemu a teraz držal poháre, sledujúc ako do nich Severus nalieva alkohol. Plánoval sa piť do nemoty, lebo vytušil, že Severus akosi vie pravdu.

Keď si odchlípol zo svojho pohára, priznal sa mu s pravdou. „Neprišiel.“

Severus prikývol, ale nekomentoval to. Oprel sa o lakte a načiahol sa po ďalšej jahode. „Možno sa zľakol.“

Harry sa díval ako sa Severusov jazyk priam labužnícky obtrel o jahodu červenú ako krv a zahryzol sa do nej. Zachvel sa a odvrátil pohľad popíjajúc a premýšľajúc o tom, čo povedal. „Čoho sa mal akože obávať?“

„Že sa ti nebude páčiť, že pre teba nebude dost' dobrý... Čo ja viem?“ nadhodil šeptom a napil sa i on.

Harry naňho vrhol skúmový pohľad. „Nie,“ pokrútil napokon hlavou. „To by nespravil. Nemyslím si to. Keby si videl tie listy...“ hlas sa mu zasekol v hrdle a znova pokrútil hlavou. „Mal som rovnaké obavy. A boli zbytočné...“

„Prečo?“ Severus si ľahol na bok a pozrel naňho. Nešlo mu do hlavy to, že sa Harry mohol niečoho obávať. Ved' bol mladý, krásny a plný sily...

„Pretože neprišiel. Zrejme si zo mňa niekto spravil dobrý deň. Čo už... Môj osud je proti mne od začiatku...“ hlesol, hľadiac neprítomne do diaľky pred sebou.

Vôkol nich sa šerilo a deň si obliekal čoraz tmavší kabát, aby zahalil okolitý svet do noci. Začali okolo nich poletovať svätôjánske mušky a ich blikotavé svetielka pôsobili tajomne i upokojujúco.

Severus sa zachmúril. Na bledej tvári sa mu odrážal pocit viny, ktorý ho kváril vnútri. Netušil, že Harry môže byť až tak veľmi zranený. Nikdy by nebol predpokladal...

„Vieš, čo je najhoršie?“ opýtal sa Harry, prerušiac tok jeho myšlienok a Severus pokrútil hlavou. „Že som sa doňho zaľúbil,“ odvetil sklamané a sklonil hlavu.

Severus sa nepokojne posadil, pokrčil kolená a oprel si o nich zložené ruky. „Si mladý. Sklamanie ľahko prekonáš. Nájdeš si niekoho iného,“ nadhodil, ale Harry sa len trpko, nepríjemne zasmial. Z toho smiechu mu prešiel mráz po chrbte.

„Myslíš? Lenže ja nemám záujem, ďakujem za ponuku,“ precedil pomedzi zuby. „Vieš, práve som sa rozhodol, že ho nájdem. Nebudem tu sedieť so založenými rukami a zúfať si! Nie, nájdem ho a presvedčím sa, že ten chrapúň mi fakt nestojí za ľútosť. Hneď zajtra ho vyhl'adám. A dobre, že si tu, lebo ti týmto oznamujem, že si beriem voľno.“

„Žartuješ, však?“ spýtal sa Severus ako obarený, ale Harry pokrútil hlavou.

„Nie. Nájdem ho a poviem mu, čo si o ňom myslím,“ zastrájal sa zelenooký čarodejník, spokojne kujúc pikle.

„To neurobiš!“ zvolal Severus a vytreštil naňho oči, žiariace ako leštený ónyx.

„A prečo nie?“ zaujímal sa Harry. „Jasné, že to spravím. Čo by mi v tom malo zabrániť?“

„Nedal som ti ešte povolenie na to, aby si sa uvoľnil zo zajtrajšieho vyučovania!“ vyštekol po ňom napaprčene.

„Ale ty mi ho dáš,“ povedal Harry bojovne, istý si sám sebou.

„Nikdy! Zajtra budeš učiť ako obyčajne a basta! To je moje posledné slovo, Potter!“ vykrikol varovne Severus stojac už pevne na nohách. Lenže to už i Harry vyskočil na rovné nohy a odhodlane mu čelil.

„Nie! Nebudem! Vari nechápeš, že to musím spraviť? !“ vybafol naňho.

„Nemôžeš ísť za niekým, kto neexistuje, do trolla!“ zrúkol Severus, držiac ho za predok tmavozeleného svetra.

„Ako neexistuje?“ zarazil sa Harry a Severus spustil ruky, odvrátiac od neho svoju bledú, strhanú tvár, keď ho muž stojaci oproti za ňu odrazu uchopil a ich ústa sa stretli.

Severus stál chvíľu ako primrazený. Ako soľný stĺp. Muž, ktorý ho bozkával, odhodlane a nežne klzal perami po jeho ústach, zasypávajúc drobnými, nežnými dotykmi i kútiky jeho pevne zomknutých pier, kým sa nepoddal. Severus potichu zastonal a pootvoril pery. Harry to ihneď náležite využil a vnoril sa do nich jazykom, maznajúc sa s ním, pohrávajúc a pozývajúc ho do svojich úst, aby ich mohol rovnako preskúmať, ako to robil tak dokonale on, práve teraz. A potom, kdesi v tej mäteži úchvatných pocitov, ktoré ním zmietali si uvedomil, že Harry sa usmieva. Bozkáva ho a usmieva sa pri tom. Okrem toho, že netušil, že sa to vôbec dá, bola to ďalšia vec, ktorá ho prekvapila. Keď sa od neho zadychčaný Severus odtiahol, vtedy mu došlo...

„Ty si to vedel...“ hlesol, stále lapajúc po dychu. Harry s úsmevom na perách, červený v tvári a vzrušením rozžiarenými očami schovanými za okrúhlymi rámami svojich okuliarov prikývol.

„Ale ako?“ nechápal a Harry sa spokojne rozosmial. „Ty si si naozaj myslel, že som hlupák, čo si nevidí na koniec nosa, Severus?“ opýtal sa veselo a pobožkal ho na konček toho nádherného orlieho nosa. „V každom liste si mi nechával nejakú stopu s odkazom na teba. Najprv som si myslel, že som sa zbláznil, ale nie. Už ten prvý list – *a tým si ma fakt dostal* – písal si, že si fanúšik Ballycastelských netopierov. Nepoznám nikoho iného, kto im fandí. A čo to meno? Brian Evans? Musel by som byť totálny tupec, keby som si to nedal dohromady. Lietanie je moja vášeň... ďalší odkaz.“ Usmieval sa pobavene nad tým, ako ho prekukol hneď na začiatku a mohol menovať tisíce ďalších takých *odkazov* na jeho osobu.

„Ale...“ hlesol zmätene čiernovlasý muž a dovolil, aby ho Harry objal okolo pásu.

„Videl si môj inzerát, keď som ho zostavoval. Musel si si všimnúť i moje falošné meno. Adresu si poznal rovnako dokonale, ale keby nie to, v jednom liste si sa pozabudol, vážený pán riaditeľ. Oslovil si ma vlastným menom,“ povedal triumfálne. „Problém bol len v tom, ako ťa primäť k tomu, aby si sa prezradil. Bol som z teba, priznávam, zúfalý. Potreboval som ťa nejakú donútiť k ďalšiemu kroku. Preto som zvolil stretnutie. Lenže, keď si dnes meškal na schôdzku, myslel som si, že si si to rozmyslel. A keď už si tu bol a tváril sa ako svätý za dedinou, myslel som, že vybuchnem od zlosti!“ zakvílil.

„Takže to bola lešť,“ hlesol Severus uveličene a Harry súhlasne prikývol.

„Tak ako? Dáš nám šancu, alebo...? ozval sa netrpezlivo Harry.

Severus sa vymanil z jeho objatia a otočil sa mu chrbtom. Harry videl, ako sklonil hlavu do dlaní a pleciami sa mu čudne otriasajú.

„Severus?“ spýtal sa a opatrne sa ho dotkol. Aký bol prekvapený, keď zistil, že sa smeje? No, to sa nedalo slovami opísať. Viac ako to ho však prekvapil nezvyčajný jas v jeho tmavých, roznežených očiach a rozkošné jamky v lícach. A potom ho ten tvrdohlavý, čierny netopier schmatol do náručia a pobozkal ho tak, že sa mu z toho podlomili nohy.

„Mám to považovať za tvoje áno?“ zašvelil Harry roztraseným hlasom plným vzrušenia a nevedel sa vynadávať na tvár prežiarenú šťastím, ktorá sa k nemu skláňala.

„Čakal si snáď niečo iné, pán zástupca?“ opýtal sa Severus hlasom zastretým vzrušením. „Myslím, že ti dlhujem ospravedlnenie,“ zašvelil, keď si jeho ústa robili cestičku hranou jeho brady, smerujúc k jeho uchu. „Vynahradí to spoločný let?“ opýtal sa koketne, uchopiac medzi mäkké pery jeho ušný lalôčik a jemne ho sajúc.

„Myslím, že dokonale...“ zašepkal Harry stonajúc rozkošou a ovinul ruky okolo jeho krku. „Ale nemám... nemám tu metlu... Severus,“ zavzdychal, keď ucítil vlhký jazyk kopírovať krivku jeho ucha.

„Ani ja...“ zašepkal Severus šťastne sa usmievajúc a vzniesol sa s ním k hviezdnejmu nebu, nežne ho držiac vo svojom náručí.

Harry očarene otvoril oči a spomenul si na vetu vo svojom inzeráte. Vzápätí ju začul šepkať Severusa do svojho ucha, ktoré stále okupovali jeho horúce pery.

„Nech nás naša láska nesie ku hviezdám.“

Dobrý len na... jedno

(Vraví sa, že ženy sú dobré len na jedno. Na čo je dobrý Harry Potter?)

Jednorázovka venovaná: Lucy :)

Harry zastonal a prsty oboch rúk zakvačil do bieleho prestieradla na dvojlôžkovej posteli s mosadzným záhlavím. Jeho spotené telo sa zachvievalo vlnami rozkoše, ktoré v ňom vyvolávali dotyky staršieho muža. Jeho erotogénne zóny mal presne zmapované a využíval ich s presnosťou a cieľavedomosťou dravej šelmy. Keď na krku, na mieste, kde zúrivo pulzovala jeho tepna zacítil milencov horúci, vlhký jazyk, z hrdla sa mu vydralo mučivé zastonanie. V nasledujúcej chvíli sa mu do toho citlivého miestočka jemne zahryzli jeho zuby. Milenec mu obľízol to miesto, akoby ho chcel poláskat', vtisol mu naň krátky bozk a jeho pery sa vydali na cestu k uchu. Chvíľu sa hral s jeho ušným lalôčikom, oblizoval, sal a jemne ho hryzkal, potom olizoval citlivú pokožku za jeho uchom a Harry sa šiel zbláznit' od rozkoše. Ešte viac roztiahol nohy a pozýval tak svojho milenca hlbšie do svojho rozhorúčeného tela. Krátke a tvrdé prírazy sa striedali s dlhšími a pomalými, akoby si jeho milenec vychutnával každý jeden vstup do jeho tela. Harry mal pocit, že jeho ruky sú všade. Presne ako jeho pery, ktoré mu mapovali pokožku sperlenú potom. Vedel, že už dlhšie nevydrží... s tuho privretými očami, ústami otvorenými do korán vykrikol vo chvíli extázy jediné meno...

„Severus...“

Jeho milenec doňho zasunul svoje stvrdnuté mužstvo ešte raz, kým sa naňho zvalil celou ťarchou svojho tela a nechal odoznieť búrlivé vlny vlastnej rozkoše. Kým sa jeho šťava vylievala do útrobov mladého, pružného tela pod ním, jeho ruky ho neprestávali láskat'. Akoby sa potreboval ubezpečiť, že to nie je sen. Že je skutočne pri ňom a dovoľí mu robiť veci, o ktorých tak dlho sníval...

V duši sa mu v takýchto chvíľach rozhostil príjemný, povznášajúci pokoj. Zaplavovalo ho nevídané šťastie, ktoré ho naplňovalo po samotný okraj dorážanej duše. V takýchto chvíľach mal pocit, že sa rany na jeho srdci konečne môžu zaceliť. Cítil ako ho Harryho telo zvierá, hoci je penis ukrytý v hĺbke jeho tela už ochabnutý. Vedel, že by stačilo celkom málo a bol by znova stuhol. Nechcel dobiedzať. Už aj tak to bolo na jeho mladého milenca veľa. Dnes prišiel z práce nesmierne unavený a predsa mu nikdy nič neodoprel.

Severus sa poodtiahol a opatrne z neho vytiahol svoj penis. Zvalil sa vedľa neho na lopatky a chvíľu iba oddychoval a díval sa do stropu premýšľajúc o tom, aké to bolo úžasné. Vlastne, s ním to bolo zakaždým úžasné. Bol to on, kto potichu zamrmľal čistiace kúzlo a prevalil sa na bok. Jeho ruka sklzla po milencovej krivke chrbta a pritiahla si ho do náručia.

„Dobrá noc...“ zašepkal mu do strapatých tmavých vlasov a počul, ako z jeho pier zaznela takmer nečujná odpoveď. Mladý muž v jeho náručí zaspal.

***

Harry mal pocit, že jeho dni sa začínajú meniť na jednotvárny kolotoč. Ráno vstal, umyl sa, naraňajkoval a odišiel do práce, kde bol od ôsmej do piatej. Keď sa vrátil domov, rýchlo pripravil nejakú večeru a čakal, kedy sa vráti Severus. Pri dverách ho privítal vrúcny bozkom, hrejivým objatím a spolu zasadli k večeri. A tak to šlo dookola. Lenže v poslednej dobe mu to prestávalo stačiť. Akoby ich vzťah zvlažnel. Alebo skôr stagnoval. Zdalo sa, že presne toto Severusovi vyhovuje. Má mu kto upratať, navariť a má pravidelný sex. Na to sa ani Harry nemohol sťažovať. Škrela ho niečo iné. Miloval Severusa a mrzelo ho, že tie slová z jeho úst nepočul ešte ani raz. No nebolo to na zaplakanie? Čo mal robiť? Mal mu spraviť scénu, akoby bol obyčajná hysterka v mužskom prevedení? Nie, o to nestál. Ale do kedy mal čakať? Dočká sa vôbec niekedy tých dvoch slov? Čo ho to bude stáť? Jeho srdce sa tým

zožieralo už nejaký čas. Uvažoval nad tým, či ho Severus vôbec má rád. Čo ak ho len využíva tým svojím prislovecným slizolinským spôsobom? Boli spolu takmer rok. Rok! Dost' dlhá doba, aby vedel, na čom vlastne uňho je, či nie? Lenže on sa začínal naozaj cítiť ako žienka domáca, ktorá je dobrá len na jedno...

***

Zdalo sa, že Severus si jeho podivnú náladu nevšimol. Prišiel z práce ako vždy, no prekvapilo ho, že ho Harry nevítal v chodbe ich bytu a nedrankal po bozku. Iba pokrčil plecami, vyzul sa, zhodil zo seba habit a vošiel do kúpeľne, aby si umyl ruky.

„Harry?“ zavolať naňho, lenže odpovedala mu tak akurát vlastná ozvena. V kuchyni ho nečakala žiadna večera. Izby boli tmavé a sálal z nich nevítaný chlad. Harryho neprítomnosť bola citeľná do špiku kostí. Najväčší šok však naňho čakal v spálni. Skriňa otvorená a napoly prázdna... Posteľ, v ktorej strávili nejednu vášnivú chvíľku bola neustlaná...

Severus zmeravel. Čo sa stalo? Mal dojem, akoby sa mu do srdca zakvačili ľadové pazúry neznámeho strachu. Strachu z toho, čo bolo na prvý pohľad také evidentné. Harry ho opustil... Jeho... Harry... bol odrazu preč. Ostal mu po ňom len prázdny, chladný byt...

Na parapete okna v spálni pristála veľká hnevá sova. Zaťukala zobákom na oblok a on jej otvoril. Myšlienkami bol stále niekde inde... Jeho pohyby boli strnulé, mechanické.

Sova mu natrčila paprčku a on jej z nôžky odviazal list. Kým sova uletela do večerného šera, Severus rozlomil pečat'.

„Vážený pán Snape,

dovoľujeme si Vám oznámiť, že pán Potter utrpel dnes v práci vážnu nehodu a momentálne leží u Sv. Munga na oddelení čarovných nehôd. Jeho stav je momentálne stabilizovaný. Pre viac informácií sa obráťte na liečiteľa Hoffmana. Návštevné hodiny pacientov sú od deviatej do deviatej.

S pozdravom

auror Tadeus Kraft. “

Severus pozrel na hodinky a rýchlo sa navliekol späť do habitu. O chvíľu neskôr sa už domáhal návštevy svojho milenca. Postaršia žena na recepcii mala čo robiť, aby ho zvládla. Napokon ho nasmerovala na tretie poschodie a povedala mu i číslo dverí.

Severus tam vpálil bez zaklopania, ale predsa v tichosti. Zastal na prahu dverí, keď začul dva tiché hlasy...

„Môžeš mi vysvetliť, čo si to tam predvádzal?“ zahučal Ron Weasley na adresu svojho kamaráta.

Harry sa iba zamračil a v rukách krkval prikrývku.

„Harry? Čo sa s tebou deje? V poslednej dobe nie si vo svojej koži.“

Severus zagánil na plentu, za ktorou boli obaja muži a preto ho nemohli vidieť. Napadlo ho, prečo si on na Harrym nič nevšimol?

„Nebudeš to chcieť počuť,“ dostala sa Ronovi strohá odpoveď.

„Prečo? Lebo sa to týka... jeho?“

Severusovi došlo, že ide oňho.

Harry iba prikývol a Ron si povzdychol. „Dobre. Spuť, prežijem to. Celkom určite.“

Harry sa chvíľu zdráhal, ale nakoniec to zo seba predsa len vypáčil. „Nemiluje ma.“

Ron sa zatváril celkom nevyspytateľne, snažiac si zachovať vážnu tvár. Odkášľal si a zahabkal. „A... ako to v-vieš?“

Harry nevládal zadržať slzu, ktorá sa mu vykotúľala spod viečka. Iba mykol plecami. „Ja... sme spolu... takmer rok a...“

„A čo? Je k tebe hrubý? Vravnel som ti, aby si si s ním nezačínal. Je to Snape! Studený psí čumák! Čo si čakal?“

„Ron, prestaň,“ zahriakol ho Harry, utierajúc si zradnú slzu a mažúc cestičku zo svojho líca preč. „Nepoznáš ho. Nie je taký, ako si myslíš. Ale jediné, čo môžem povedať je... že som nikdy nemal... takého úžasného milenca.“

Ron síce zozelenel, ale Harry si to nevšimol. „Je skvelý. Citlivý a nežný, ale vie byť aj poriadne vášnivý a...“ zasekol sa a povzdychol si. „Lenže čo z toho mám, keď ma nemiluje? Dnes som sa rozhodol, že takto ďalej žiť nevládzem... Zbalil som si veci a...“

„Takže si mu chcel dať kopačky?“ vyletelo z Rona.

Severus medzi dvermi zbledol ako stena. Takže to bola pravda. Harry ho chcel opustiť. Chcel ho opustiť! V hlave sa mu rozozvučal alarm. Ale prečo? A odkiaľ prišiel na to, že ho nemiluje?

„Pán profesor,“ ozvalo sa hlasnejšie ako by si bol prial a popri ňom sa pretlačila do izby Hermiona Weasleyová s poriadne vypuklým bruchom. Nečudo, keď bola v pokročilom štádiu tehotenstva. „Prišli ste za Harrym? Má sa lepšie. Vlastne to nič nebolo,“ švitorila, schmatla ho za rukáv a ťahala dovnútra, kým tí dvaja celkom stíchli.

Harry naňho ani len nepozrel. Bol červený ako rak a pohľad upieral na svoje prepletené prsty, zatiaľ čo Weasley ho prepaľoval zlostným pohľadom.

Hermiona sa iba milo usmiala. „Zrejme si potrebujete vysvetliť pár vecí. Necháme vás s Ronom osamote.“ S tým schmatla svojho manžela a napriek jeho tlmeným protestom ho ťahala von z izby. Keď sa za nimi zabuchli dvere, Severus prikrôčil bližšie k posteli.

„Prečo?“ zahabkal tlmeným hlasom a díval sa na bledého mladíka ležiaceho na nemocničnom lôžku.

„Nedal som pozor a ten hipogrif ma kopol do ruky. Len na chvíľu som odvrátil pozornosť a zrejme si to vysvetlil ako moju neúctu k nemu a...“

„Na to som sa ťa nepýtal, Harry,“ prerušil jeho rečenie.

Harry nasucho preglgol. „A... na čo si sa teda pýtal?“

Severus si povzdychol a vyčaroval si stoličku z prázdnej vázy na kvety. Sadol si a po chvíľke váhania ho vzal za ruku. Mal ju studenú ako ľad. Preplietol si s ním prsty a potešilo ho, keď si ju Harry z toho zovretia nevytrhol.

„Chcel si ma opustiť. Prečo?“ zopakoval svoju otázku a pozrel mu priamo do očí. „Myslel som si, že nám to spolu... klope.“

Harry sa uškrnul. „Klope. Veď ti varím, periem... nikdy som ti neodmietol sex...“

„Harry!“ okríkol ho starší muž. „Vravíš to tak, akoby si mi bol dobrý iba na to!“

Harry sa začervenal. „A... nie je to tak? Pretože presne takto to vyzerá.“

Severus sa zamračil. „Isteže to tak nie je! Hoci...“ povzdychol si. „Pripúšťam, že presne taký dojem si z nášho vzťahu mohol... nadobudnúť.“

Na chvíľu sa odmlčal a potom sa ticho spýtal. „Prečo si povedal Weasleymu, že ťa... nemilujem?“

„Lebo... to je pravda,“ odvetil krátko a snažil sa vytrhnúť ruku z jeho zovretia. Neúspešne.

„Nie, nie je to pravda, Harry. A ty to vieš,“ povedal, nevšímajúc si jeho chabé pokusy. Napriek tomu, že ho držal mocne, jeho dotyk bol jemný.

Harry vytreštil oči. „Viem? Myslíš, že to viem? A ako? Podľa čoho to mám vedieť, Severus? Celý ten rok som trpezlivo čakal, kedy mi povieš tie dve slová, vieš? Pretože sú len dve! Fakt! Koľko krát som ti ich povedal ja? A opakoval znova a znova a dúfal, že sa ich raz do počujem z tvojich úst? Lenže teba to očividne netrápilo... A áno! Chystal som sa odísť, pretože ten pocit, že ma nemiluješ je horší ako všetko, čo som doteraz zažil! A ja takto nemôžem žiť a nechcem!“

Zadychčal sa. Vyvrátil hlavu do boka, aby naňho nemusel hľadieť. Z očí sa mu znova vykotúľali slzy.

„Harry? Vieš, že ja nie som... veľmi na romantické rečičky... Dúfal som, že ti to dokazujú... moje činy. Dotyky... Bozky...“ Severus si povzdychol. „Pozri sa na mňa. Kto by ma už len miloval? Lebo toto som si kedysi myslel... A potom si prišiel ty a všetko... sa zmenilo akoby mávnutím čarovného prútika...“ Na chvíľu sa odmlčal, keď sa k nemu Harry znova otočil a pozrel naňho lesklými očami. „Nikdy som sa pri nikom inom necítil taký žiadaný, taký milovaný... taký sexi...“

Harry sa krivo pousmial a dovolil Severusovi, aby mu zotrel slzy z líc. „Stále sa však správam ako troll v obilí. Som v citoch a ich prejavovaní nemotorný, ale to neznamená... že ťa...“

nemilujem. Pretože... som do teba blázon! Keď som sa dnes vrátil domov a našiel prázdny byt... mal som dojem, že mi puká srdce vo dvoje... Harry!“

„Naozaj ti na mne teda záleží?“ vyjachtal Harry s malou dušičkou a pozrel do tých ónyxových hĺbok, ktoré sa naňho dívali s takou vrúcnosťou.

Severus prikývol a naklonil sa k jeho tvári. „A vari som sem nebežal ako pominutý? Pri predstave, že sa ti niečo stalo... Bože! Nechci vedieť ako som sa bál!“

Harry sa uškrnul a dovolil mu, aby ho pobožkal. „Tak mi to povedz. Pretože to skutočne nie je ľahké...“

Severus sa rozochvene pousmial a prv ako to vyslovil, pohladil ho po bledom líci. „Harry Potter... milujem ťa celým svojím srdcom... a naveky i budem.“

Harryho ruky zovreli jeho tvár a pritiahli si ho do dlhého, spaľujúceho bozku. „Zopakuj to,“ požiadal ho chlapec a zachvel sa v mužovom náručí, v ktorom sa vzápätí ocitol.

„Milujem ťa...“

Harry sa uškrnul. „Učíš sa teda veľmi rýchlo...“

„Ak chceš, budem ti to denne opakovať do nekonečna, až ťa to omrzí...“ prisahal Severus, posievajúc bozkami jeho tvár. „Vrátiš sa ku mne?“

Harry sa hanblivo zazubil a pozrel naňho. „No vieš, ja som... vlastne nikam neodišiel. Iba som... si zbalil veci a... nahádzal do kufra. A zmenšil ho... Stále by mali byť pri skrini...“ Pri Severusovom nechápavom pohľade iba mykol plecami. „Uvedomil som si, že nie som schopný opustiť ťa. Priveľmi ťa ľúbim...“

Severus sa rozosmial. „Och, Harry. Ty pochabý chrabromilčan!“

I Harry sa uškrnul a mocne ho objal. „Pochabý a tvoj...“ zašepkal mu do ohybu krku.

„Presne tak. Iba môj,“ pritakal Severus a znova si privlastnil jeho sladké ústa. V duchu sa však zaoberal inou otázkou. Kedy by mu tak mal dať ten snubný prsteň, ktorý už dva mesiace ukrýval vo svojom pracovnom stole...

Svadobný dar I.

Severus zízal na kus ozdobnej kartičky, na ktorej stálo ružové na bielom:

„Pán Harry J. Potter a slečna Ginnevro M. Weasleyová si vám dovoľujú oznámiť, že dňa...“

Dobre, viac nebol z tej karty schopný prečítať. Očami skĺzol už po tisíci raz na dátum a čas.

„Týždeň,“ zamrmlal si popod nos a skrkval pokrčenú kartu v ruke. Zasa. Tentoraz ju však už hodil do horiaceho kozuba a so zadosťučením sledoval ako ju pohlcujúč plamene. Až keď z nej ostal iba popol, otočil sa k stolu, kde ležala už dobrých pár dní škatuľka zabalená do strieborného papiera a previazaná smaragdovou stuhou, ktorá sa vo svetle ohňa jemne trblietala. Ako Potterove oči...

Severus zaťal sánku a prikázal si nemyslieť na to, že už o týždeň ho stratí úplne. Mal by konečne ten dar doručiť a uzavrieť to raz a navždy. Už sa rozhodol, že na svadbu nepôjde. Načo? Aj tak to bola len fraška. A on to vedel! Prečo to ale nechcel pochopiť Potter? A čo tá malá lasica? Ako bolo možné, že si doteraz nič nevšimla? Hlupaňa. Vždy si to o nej napokon myslel. Namiesto mozgu mala v hlave hrachové zrnko! Sliepka. Rovnaká ako ostatné ženy.

Napokon schmatol pripravený dar a podišiel ku kozubu. Hodil doň za hrst' letaxu a povedal adresu.

***

Harry sa strhol, keď sa z ničoho nič rozhorel oheň v kozube silnejším ohňom a ochrany ohlásili návštevu.

„Kto to môže byť?“ zamrmlal si popod nos a úkosom pozrel na hodiny. „Áno?“ opýtal sa a čakal, kto sa ozve.

„Severus Snape,“ dostalo sa mu strohej odpovedi a Harry zamrzol na mieste. Ale len dovtedy, kým sa ho ten známy hlas neopýtal, či tam bude trčať ešte dlho.

„Ja... prepáčte, hneď to bude,“ hlesol, len čo si úspešne prečistil hrdlo a odčaroval zábrany, aby mohol hosť vstúpiť.

Severus vystúpil z krbu celkom elegantne a Harry si nemohol nevšimnúť, že na jeho oblečení nie je ani zrnko popola. Dokonca na sebe nemal ten svoj príslovečný habit, bez ktorého si ho pomaly ani nevedel predstaviť. Nie, teraz mal oblečené akurát čierne nohavice, bielu košeľu s mierne vyhrnutými rukávmi a čiernu koženú vestu. Vlasy mu padali do tváre a jeho oči... Harry sa zachvel a na vode v pohári, ktorý držal sa vytvorili kruhy.

„Dobry večer,“ pozdravil svojho bývalého profesora a vpil sa očami do jeho bledej tváre. Vyzeral prísne ako vždy, ale v jeho očiach... Tie jeho oči... Harrymu vyschlo v ústach. Ako rád sa do nich díval.

„Dobry večer, pán Potter. Len som vám prišiel odovzdať... toto,“ načiahol k nemu ruku a podal mu malý, plochý balíček. Keď naňho mladík spýtavo pozrel s nadvihnutým obočím, vysvetlil: „Svadobný dar.“

Harry prikývol. „Ach, aha.“

Na chvíľu sa medzi nimi rozhostilo trápne ticho, ktoré prerušoval len tikot hodín stojacich v chodbe a pokojný pukot ohňa v kozube.

„Myslím, že by som mal ísť,“ zamrmlal napokon Snape a otočil sa späť ku kozubu.

„Nie!“ vykrikoval mladík, chytiac ho za predlaktie ľavej ruky. „Nie, ja... som sám doma. Nechcete ostať? Mám tu dobrú fľašu whisky. Vašu obľúbenú.“

Severus stočil pohľad k svojej ruke, ktorú akosi prisilno objímalo päť štíhlych prstov a potom ho zabodol do Harryho tváre. „Kde je vaša snúbenica?“ opýtal sa s náznakom irónie v hlase, aby poukázal na ten fakt, že Harry je zadaný.

Harry pokrčil plecom. „Má... dámsku jazdu. Zdrží sa. Tak... ostanete?“ opýtal sa s nádejou v hlase a všimol si, ako Snapovi zaiskrilo v očiach. Muž nepatrne prikývol.

Harry ho zaviedol do obývačky, kde sedel pred jeho príchodom a vytiahol zo sekretára spomínanú fľašu whisky. Fľašu tej najlepšej Škótskej whisky destilovanej z jačmeňa vysušeného nad rašelinou. Táto rovnako ako iné dozrievala tri roky v dubových sudoch a neobsahovala iné prísady ako vodu a karamelové farbivo.

Ani sám nevedel, prečo ju tam držal. Nalial sebe i jemu a podal mu pohár. Severus skusmo privoňal, zakrúžil pohárom a napil sa. Harry si všimol, že sa mu jedna nezbedná kvapka zachytila na spodnej pere a pri tom pohľade ním prebehla triaška, keď sa Snapove ústa rozdelili a objavila sa špička ružového jazyka, ktorá ju okamžite s pôžitkom zlízla. Naposledy ten hodvábnny jazyk oblizoval jeho nahé telo poliate roztopenou čokoládou...

„Ako pokračujú prípravy na svadbu?“ opýtal sa Severus, prechádzajúc sa po izbe s pohárom v ruke a skúmajúc jej vybavenie. Najmä zbierku kníh... Neohúrila ho. Samé romantické braky... Zrejme zbierka tej sliepky.

„Dobre. Všetko ide podľa plánu,“ odvetil Harry a neisto naňho zo svojho miesta pozrel. Jeho oči sa zabodli do Snapovho chrbta.

„Nerozmysleli ste si to?“ opýtal sa ho nakoniec to, čo ho páliło na jazyku od chvíle, keď sa o tom dozvedel. Severus sa k nemu otočil a pozrel naňho s prižmúrenými očami.

„A vy?“ vrátil mu protiotázku Harry s takmer stiahnutým hrdlom a napäto čakal jeho odpoveď.

„Nie,“ dostalo sa mu chladnej odpovede a on nemohol zabrániť tomu ľadovému pocitu, ktorý mu zovrel v mrazivej pästi jeho vnútornosti. Severusov hlas bol ponurým, ale zaznievala v ňom charakteristická rozhodnosť. „Neprídem na vašu svadbu.“ Na chvíľu sa odmlčal, dopil whisky a uprel naňho svoj ónyxový zrak. „A vy viete prečo.“

Harryho líca mierne sčerveneli.

„Mal by som ísť. Nemal som chodiť,“ povedal akoby skôr sám pre seba, hlas nezvyčajne smutný a tvár... tá tvár, ktorú Harry vídal poslednú dobu iba vo svojich snoch... Bože, cítil sa kvôli tomu ako úbožiak. Prečo mu musel ublížiť? Prečo to muselo zújsť tak ďaleko?

Severus vyšiel na chodbu, ale skôr ako vôbec stihol strčiť ruku do nádobky v letaxom, ocitol sa v Harryho drvivom objatí. Mladík ho k sebe otočil jediným prudkým pohybom. Jeho vlhké ústa posievali Severusovu tvár dychtivými bozkami, kým nenašli jeho pery. Ich ústa sa spojili v omamnom bozku chutiacom po whisky pálenej nad pravým dračím ohňom. Severusovi sa zdalo, akoby ich rovnaký žiar pálivého ohňa zachvátil priamo teraz. Harry prerývane zastonal

a viedol ho... niekam... Neprestával ho bozkávať a cestou od kozuba ho jeho nenechavé ruky systematicky zbavovali oblečenia.

„Harry...“ zastonal Severus, keď Harryho ruky skĺzli po jeho nahom chrbte a pohladili mu pevný zadok, pričom ústa sa venovali citlivému miestočku pod pravým uchom. „Čo... čo ak príde...“ zastonal prv ako stihol dokončiť vetu a stratil niť myšlienky.

„Nepríde,“ ubezpečil ho mladík, šmátrajúc rukou po zapínaní jeho nohavíc. Sám bol už len v spodkoch a tešil sa pozornosti Severusových rúk, ktoré vnikli za ich gumu a skúsenými pohybmi ho hladili po celej dĺžke.

Tentoraz to bol Severus, kto ho dostrkal do postele a konečne mu pretiahol spodky cez bedrá. „Ty si... ty si sa...“ vyjachtal, keď zbadal upravený Harryho rozkrok. Ostalo mu tam iba trochu tmavých chlpkov, priamo nad penisom. Pod hladučkým bruškom sa mu knísal vták ako tučná klobása. *Polovzrušený Harry Potter...* napadlo mu a pozrel mu do tváre. Harry sa podopieral na lakt'och a túžobne sa naňho díval. Čakal na ten okamih, kedy sa jeho hlava sklóni k jeho lonu a vezme si ho do úst.

Severus to však neurobil. Nahol sa k nemu a prikryl ho vlastným telom, vyhľadajúc jeho ústa. Kým sa ich bozk menil na čoraz dráždivejší a majetníckejší, Severusove ruky blúdili po mladom, pružnom tele a vychutnávali si každý dotyk tej rozpálenej, zamatovej pokožky. Myšlienka na to, že ho pretiahne v budúcej manželskej posteli, kde bude tráviť noci a možno i dni so svojou ženou v ňom vzbudzovala odpor i vzrušenie naraz.

Keď si k nemu konečne kľakol a privoňal k Harryho penisu, s uspokojením zacítil ľahučký pach pižma zmiešaného s potom mladého tela. To ho ešte viac nabudilo. Vtisol tomu vojakovi stojacemu na varte pred hustým lesíkom bozk na hlavičku. Potom mu olízal zobáčik predkožky a pokúsil sa do nej dýchnuť.

„Och, Bože... to je... ooooch,“ zavrtel sa pod ním Harry neskrývaným blahom.

Severus naniesol sliny na zuby a veľmi opatrne nimi pretiahol predkožku za žalud'. Rád mu to robil iba ústami, bez použitia rúk, lebo mal dojem, že to Harryho rajcuje ešte viac a okrem toho, mohol rukami slobodne blúdiť po jeho tele. Špička Harryho penisu sa zaleskla kvapôčkami vášne, ktoré Severus skúsene sal a vychutnával si jeho slasnú chuť. Už po chvíli zacítil ako jeho mladý milenc zatína svaly na tom svojom rozkošnom zadočku v snahe, aby z neho jeho šťava vystriekla čo najrýchlejšie. Severus by sa bol pousmial, ale mal plné... ústa práce. Cucal ho takým tlakom, až sa bál, aby mu jeho úsilie neublížilo. Potom s tým na chvíľu prestal a skúsil niečo iné. Vyplazil jazyk cez spodnú peru a olizoval mu koreň vtáka bez toho, aby si ho vybral z pusu.

Harry takmer híkal od potešenia. Tuho žmúril oči, krútil prstami na nohách a rukami zvieral prikryvky v slastných krčoch.

Severus ho znova naliehavo začal sať. Keď pocítil ako sa Harry začal triasť na celom tele, bolo mu jasné, že sa neklamne blíži k vrcholu. K triaške sa pridali i o dost' hlasnejšie vzdychy, ktoré naplnili potemnelú izbu.

Napadlo mu, čo by sa bolo stalo, keby teraz do bytu vpálila Ginny a našla ich nahých, uprostred milovania vo svojej posteli. Teda vo svojej a Harryho. Chytil by ju amok? Severusa

by to bolo iba potešilo. Túžil po tom, aby videla, ako si to rozdáva s jej snúbencom, pretože Harry... Harry mal patriť jemu, nie jej! Chcel, aby sem vpálila a videla ako ho dokáže rozpáliť. A ako sa to Harrymu páči! Chcel, aby videla, ako sa doňho ponára a berie si ho tvrdo i nežne, pretože Harry... mal byť len jeho!

Harry vyvrcholil a on pochtivo a s posvätnou úctou zlízal každú kvapôčku.

***

Keď sa o dobrú pol hodinu zdvíhal z rozváľanej postele, Harry naňho upieral unavený pohľad. Severus sa pomaly obliekal a snažil sa nevšimáť si ten pocit, ktorý ho zvnútra zožieral. Toto bolo ich posledné stretnutie a on to vedel. Akurát, že bolo ťažké pripustiť si to.

„Stretneme sa ešte?“ opýtal sa Harry a sadol si, aby sa jeho ruky mohli natiahnuť za milencom a objať ho. Pohladíť po tvári a pritiahnúť si ho k bozku.

Severus mu to dovoľil. Ale len dovtedy, kým sa z jeho objatia nevymanil a odtiahol. Teraz už kompletne oblečený. „Nie. Zbohom, Harry Potter.“

Harry v tú noc nemohol dlho zaspať. Dušu mu trhal šialený smútok a úzkosť, ktorá sa objavila s odchodom Severusa.

***

Keď sa konečne vrátila Ginny domov, bolo čosi po pol tretej. Do spálne sa dostala s menšími problémami a len čo zasvietila nočnú lampu, zbadala rozváľanú posteľ a v nej svojho tvrdo spiaceho milenca. Nebola však taká opitá, aby nezachytila vôňu sexu, ktorá sa vznášala vo vzduchu. Zamračila sa.

„Znova onanoval, ale mňa sa dotknúť odmieta,“ zašomrala a zatvárila sa viac ako zúrivo. Napokon schmatla svoju prikrývku a odkráčala do obývačky, kde si ustlala na gauči. Zaspala s myšlienkami na urasteného striptéra Enriqeho.

Svadobný dar II.

Ginny stála vo svojej izbe pred vysokým zrkadlom a dovoľila Hermione, aby jej nasadila na hlavu závoj. Dlhý, samá čipka, siahajúci až po zem.

„Pozor na účes,“ upozorňovala ju azda po piaty krát a znova a znova pohľadom prechádzala po svojej štíhlej postave ukrytej pod vrstvami hodvábu, čipky a šifónu. V očiach sa jej zračila neistota a podivný des.

„Hermiona?“

„Áno, srdiečko?“

„Myslíš si, že robím správne?“ opýtala sa jej a Hermiona na ňu vrhla začudovaný pohľad.

„Veď si predsa po tom odjakživa túžila, či nie? Miluješ Harryho,“ dodala so zmäteným výrazom v tvári a v duchu si premietala, koľkokrát túto mladú ženu utešovala, keď si ju Harry nevyšimol, keď jej lásku neopätovoval.

„Myslím... Totiž... Asi áno...“ začervenala sa ako pivonka a sklopila pohľad k špičkám svojich bielych topánočiek vykúkajúcich spod lemu kruhovej sukne svadobných šiat.

„Ginny?“ ozvala sa Hermiona spýtavo a poodstúpila od nej o krok. „Si v poriadku?“

Ginny prikývla, i keď to vyzeralo dosť neisto. Ich pohľady sa stretli znova v zrkadle.

„Milovala si sa s Ronom pred svadbou?“ vyhrklo z nej odrazu a zatiaľ čo sa ona iba začervenala, Hermiona sa potuteľne usmiala.

„Samozrejme, prečo sa pýtaš?“ Hermiona ju vzala za ruku a odviedla ju k pohovke, kde si obe bok po boku sadli.

„No, ja len... vieš,“ odkašľala si a odrazu jej bolo príšerne horúco. „My sme to s Harrym ešte...“ *Do frasa*, pomyslela si v duchu. *Prečo sa musia všetci Weasleyovci tak prekliato červenat?*

Hermiona však pochopila i bez toho, aby jej kamarátka vetu dokončila. Zvrátila pekne klenuté obočie a vrhla na ňu udivený pohľad. „Myslela som, že keď spíte takmer šesť mesiacov v jednej posteli, že... že...“

Ginny iba nešťastne pokrútila hlavou. Zložila si ruky do lona, povzdychla si a hrala sa s čipkou na závoji. „Nie. Iba sme sa bozkávali. Chcel, aby sme sa milovali až po svadbe.“

„Aha,“ hlesla Hermiona nechápavo a zatiaľ na tom vyhlásení nebolo nič, čo by sa jej nevidelo divné, hoci to v duchu rozoberala z každej stránky.

„Vieš, občas jeho pevnú vôľu obdivujem. Minulý týždeň som si predčasne vyskúšala tú erotickú súpravu spodnej bielizne, čo som dostala od Luny, ale...“

„Čo sa stalo?“

„Práveže nič,“ povzdychla si skormútene.

„Chceš mi tvrdiť, že Harry ťa v ňom videl a nevrhol sa na teba?“

Ginny prikývla a zahanbila sa, keď si spomenula na tých pár červeno-čiernych nitiek, ktoré mala vtedy oblečené. Chvíľu si pripadala sexi, ale keď to na Harryho nemalo žiaden účinok, mala dojem, že sa od samej hanby prepadne pod zem!

Hermiona zaváhala.

„Hermy, myslíš si, že má Harry nejaký problém s... tou vecou tam dole?“ odvážila sa opýtať.

Hermiona iba pokrčila plecami. „Vieš, možno... možno bol len nervózny zo svadby a... Ak si dal záväzok a chce vstúpiť do manželstva ako panic...“

„To by som ešte pochopila, ale prečo potom každú chvíľu masturbuje? I včera som ho počula ako si to robí v kúpeľni. Mal síce pustenú vodu, ale...“ zachveli sa jej pery a musela si do nich zahryznúť, aby náhodou nevzlykla.

Obe ženy sa vyľakane strhli, keď sa na dvere budoáru ozvalo zúrivé búšenie. „Ginny! Ginny! Otvor mi! Vypočuj ma! Ginny!“

Ginny vytreštila oči, Hermiona nimi zase prevrátila a podišla k dverám rozhnevaná ako čert. Ten Dean ju už vážne štvál!

„Dean, do pekla, čo tu robíš?!“ zrúkla naňho spoza dverí.

„Chcem hovoriť s Ginny!“ zrúkol rovnako nasupene. Z jeho hlasu bolo jasné, že sa niečím potúžil. „Ginny! Milujem ťa! Neber si Pottera!“

Keď sa v nasledujúcej chvíli dvere rozrazili, Hermiona dostala do hlavy poriadny úder a omdlela. Ginny iba stačila vykriknúť...

***

Harry stál v kostole, potil sa ako kôň a počúval monotónnu hudbu znejúcu z orgánu na chóre. Mierne sa pootočil a pohľadom preletel po ľuďoch sediacich v laviciach. Prečo ich tu bolo toľko? Bol si istý, že nepozvali viac ako päťdesiat ľudí. Odvrátil sa a zhlboka sa nadýchol. Jeho ruka vystrelila ku krku a ukazovák sa zahákoval o golier, aby si škrtiacu látku aspoň na pár sekúnd odtiahol od krku. Po chrbte ho priateľsky potľapkala priateľova ruka.

„Neboj sa, príde,“ ubezpečoval ho Ron so širokým úsmevom a trochu stíšeným hlasom.

Harry mu oplatil neurčitý úsmev a zahľadel sa na biele plátno oltára v snahe nespanikáriť a nezdupkať odtiaľ. Popravde, nemal od toho ďaleko.

Poobzeral sa okolo seba a odhadol, že by na to ešte mal trochu času. Dvere do zakristie boli len pár krokov od neho. Cez to úzke okno by sa určite prepchal. Alebo by vybúral kúzlom dieru do steny a cez tú by sa už dostal určite.

„Som smädný,“ pošepol Ronovi napätým hlasom. „Idem si odskočiť a...“

„Tak to nie, kamoško!“ zastavil ho Ron prísne sa tváriac a pohodil hlavou ku koncu uličky.

„Práve dorazila nevesta. Chvíľu vydržíš.“ Znova sa naňho usmial, ale Harry by mu bol najradšej jednu vrazil.

Orgán začal hrať tú odporne známu melódiu svadobného pochodu. Harry sa otočil a snažil sa zamaskovať hrôzu v bledej tvári, pri pohľade na nevestu zahalenú od hlavy po päty v bielom.

***

Ginny došla uličkou k oltáru ako v mrákotách. Veľké zelené oči sa jej podivne leskli, na perách jej sedel zvláštny úsmev. Vlastne vyzerala akoby ju niekto uhranul...

Ani jeden z nich nevnímal kňazove slová do chvíle, keď sa opýtal, či niekto z prítomných má námietku. Ginny sa v tom momente usmiala ešte väčšmi a zdvihla pravú ruku s hlasným: „Ja!“

Lenže to isté spravil v tej chvíli i Harry.

Pozreli na seba a rozosmiali sa. Uvoľnene si padli do náručia a mocne sa objali.

„Nemilujem ťa,“ povedal Harry šepkajúc jej do ucha a v kútiku duše dúfal, že mu pred všetkými nedá facku. I keď... kvôli nemu by to bol ustál. „Odpusť mi, že som ti to nepovedal skôr.“

Ginny sa odtiahla a vzala mu tvár do dlaní. „Práve som zažila ten najlepší sex v živote!“ riekla so širokým úsmevom. „Ani ja ťa vlastne nemilujem. Nevieam, čo som si myslela, keď som trvala na tejto svadbe.“

Harry sa zatváril mierne prekvapene, ale prikývol. „Dobre, mala by si vedieť, že som gay.“

„Vieš, mám dojem, že Hermiona to začínala tušiť, keď som jej vravela, ako ma odmietaš. A kdesi v kútiku duše som to tušila i ja. Ale prv ako odtiaľ zdrhnem, povedz mi. Je v tvojom živote niekto, kto by ťa miloval? Pretože neznesiem myšlienku na to, že kým ja budem šťastná, ty budeš osamelý.“

Harry prikývol. Ginny sa usmiala, znova ho objala, nadvihla si vlečku šiat a za zborového hĺkania ľudí v kostole sa rozbehla uličkou preč. Harry sa usmieval od ucha k uchu. Ron na nich nechápavo civel a celkom určite dostával tik do ľavého oka. Hermiona iba hľadela za bežiacou Ginny a farár s hlasným buchnutím zaplesol bibliu a odkráčal zo scény.

Keď sa Harry vrátil do svojho bytu, bol celkom hotový. Ľudia mu chceli vyjadriť úprimnú sústrasť, lenže on ich upokojoval tým, že sa vlastne nič nedeje, lebo aj tak je gay. Lenže po tom všetkom nebol taký unavený, aby nezvládol ešte jednu návštevu. Bolo predsa potrebné vrátiť svadobné dary.

***

Severus sediaci v kresle civel na hodiny s pohárikom v ruke. Už piatym. Ale po siedmom ich vlastne prestal rátať. Jeho myseľ však napriek tomu nebola dost' otupená.

„Neznášam hodiny,“ zamrmal si popod nos. „Neznášam tento deň a neznášam svadby!“ zvolal zvýšeným hlasom, keď sa trochu napriamril v kresle, čo v ňom zapracoval hnev. Lenže jeho telo navzdory jeho mozgu predsa len podľahlo účinkom whisky. Pozrel sa skrúšene na obrázok fúzatého chlapíka sediaceho na osedlanom drakovi na etikete fľaše a prihovril sa mu. „Mal som oňho zabojovať? Čo myslíš?“

Chlapík odrazu zvrátil tváričku a prstom si posunul kovbojský klobúk do čela. „Veru mal si. Zachoval si sa zbabelo, chlapče!“ a odplul si.

„Ja viem,“ zavrčal Severus a kopol do seba obsah pohárika. „Ale čo som mal robiť, keď bol rozhodnutý?“

„Mal si ho preplieskať a poriadne pomilovať!“ odvetil mu starec a spokojne sa na drakovi zavrtel.

„Veď som to spravil!“ zvolal srdcervúcim tónom hlasu.

„Čo? Preplieskal si ho?“

„Nie. Pomiloval! Ale nezabralo to! Nezabralo...“ zamrmlal a zložil si hlavu na stôl vedľa fľaše.

Starec si počúchal bradu a zvrštil tvár, ako nad niečím tuho uvažoval. „Máš ho malého alebo je to v zlej technike?“

Severus si odfrkol, vstal z kresla a rozopol si zips na nohaviaciach. „Tomuto vravíš malý?“ opýtal sa pyšne.

Starec sa potuteľne zasmial a s ľútosťou sa díval na pýchu miznúcu za zipsom jeho nohavic.

„A... povedal si mu, čo k nemu cítiš?“

„Hm?“ ošil sa Severus a zaškľabil sa na starca. Drak pod ním zafunel a švihol chvostom.

„Pýtam sa, či si mu povedal, že ho miluješ?“ zopakoval starec svoju otázku.

„Nie, ale...“

„Severus? S kým sa to rozprávaš?“

Severus od ľaku nadskočil. Prázdny pohár mu vypadol z ruky a pohľad zaostril na mladého muža, ktorý si ešte oprašoval z pliec zvyšky popola.

„Potter!“ zvolal neveriaco. Harry sa znepokojene díval ako Severus urobil pár neistých krokov smerom k nemu na vratkých nohách.

„Ty si pil?“ opýtal sa Harry a preskočil pohľadom po prázdnej fľaši a ďalšej načatej.

Severus jeho otázku prešiel mlčaním. „Čo tu robíš?“ Vypadlo z neho miesto toho.

Harry vytiahol z vrecka svadobný dar. Ten istý, ktorý mu Severus priniesol pred týždňom. Severus naňho zagánil, ale nevzal si ho od neho späť. „Nepáči sa ti? Potter, nikto ti nepovedal, že... darovanému koňovi sa na zuby nepozerala?“ opýtal sa mrzuto a odvrátil sa od neho. Merlin a to si na tom dare dal tak záležať!

Harry sa nad tou poznámkou uškrnul a podišiel k nemu bližšie. „Som si istý, že si to s tým Dúškom živej nenávisti – venovaný Ginny – myslel napriek všetkému dobre. Ale tá Amortencia, na ktorej je moje meno... Myslím, že ju nebudem potrebovať.“

Severus sa strhol, keď sa mladík dotkol jeho pleca a vymanil sa spod toho dotyku. Mal chuť šplechnúť mu do tváre, že to myslel presne takto! Lenže... čo už z toho. Bol ženatý.

„Prečo si ho potom vrátil? Poslala ťa s ním tá malá lasica ešte za horúca?“

„Nie, iba vraciam svadobné dary, keďže zo svadby nič nebolo a nechať si ich by nebolo čestné, nemyslíš?“ opýtal sa Harry mätko a trpezlivo čakal na jeho reakciu.

Severus sa otočil na päte tak prudko, až sa zaknísal a bol by stratil balanc, keby ho nezachytili Harryho ruky.

„Ty... ty sa ne... Ty si... Hm?“ habkal, očami blúdiac po jeho tvári a hľadajúc v nej odpoveď na svoju nesúvislú otázku.

„Nie. Nevzali sme sa. Obaja sme mali totiž isté námietky,“ odvetil Harry s miernym úsmevom.

„Obaja?“ vyjachtal starší muž, kľčovito zakvačený do rukávov jeho košele.

„Mhm,“ zamrmlal Harry. „Ginny mi vlastne dala košom, keď som jej povedal, že toto nie je správne. Súhlasila. A ja som sa priznal, že som gay. Navyše...“

„Dala ti košom? Bože! A ja som ju považoval za sliepku!“ vyjachtal Severus skočiac mu do reči. Usmieval sa. Od ucha k uchu ako blázon. A bolo mu to jedno!

„Takže?“ uškrnul sa Harry. „Tá tvoja ponuka ešte stále... platí?“

Severus sa spokojne zasmial a mocne ho objal. Cítil priam euforickú radosť z blízkosti toho milovaného mladého tela, ktoré sa k nemu tislo a jeho údy sa k nemu vinuli ako úponky popínaveho brečtanu.

„Platí. Isteže platí. Bože! Môžeš sa nast'ahovať aj hneď ak chceš, ale najprv...“ Harry vycítil zmenu tónu jeho hlasu a zachvel sa. Po chrbte sa mu rozlial vodopád zimomriavok, lenže to ho už Severus nástojčivo bozkával, strhával z neho šaty a tlačil ho k svojmu pracovnému stolu. Vedel, že takto to je správne. Vedel, že nemôže byť šťastný s nikým iným. Vychutnával si pocit Severusových rúk na svojom tele, jazyku v ústach, ktoré mu plienil s nástojčivosťou dravca.

Netrvalo dlho, kým Severus položil Harryho na svoj stôl a po krátkej, no dôkladnej príprave doňho roztúžene vnikol.

„Milujem ťa,“ zašepkal medzi bozkami a šepkal mu to dovtedy, kým obaja nevyvrcholili.

***

Starý kovboj na etikete fľaše sa iba spokojne usmieval popod fúzy. „Tak predsa má skvelú i techniku,“ zamrmlal „uži si tú jazdu, chlapče!“ A ticho sa rozchechtal.

Svadobný dar III.

Harry stál v kostole, ale nepočul sa ako kôň a monotónnu hudbu znejúca z orgánu na chóre sa mu zdala nesmierne melodická. Mierne sa pootočil a spokojným pohľadom preletel po

ľuďoch sediacich v laviciach. Prečo ich tu bolo toľko? Bol si istý, že nepozvali viac ako päťdesiat ľuďí. Odvrátil sa a zhlboka sa nadýchol. Jeho ruka vystrelila ku krku a ukazovák sa zahákoval o golier, aby si škrtiacu látku aspoň na pár sekúnd odtiahol od krku. Po chrbte ho priateľsky potľapkala priateľova ruka.

„Pochybujem, že príde,“ dostalo sa mu do ucha priateľovho zahundranie.

Harry sa zachechtal a oplatil mu široký úsmev. Zahľadel sa na biele plátno oltára v snahe nevzlietnuť od radosti až po strop chrámu. Popravde, nemal od toho ďaleko.

Poobzeral sa okolo seba a spomínal, ako na tomto mieste stál presne pred troma mesiacmi. Vtedy chcel zdrhnúť a prial si, aby koč s nevestou zabľúdil do iného kostola. Dnes tu stál znova a zbožne si želal, aby koč konečne dorazil. Tak toto bola tá povestná láska... Merlin, nikdy predtým nemal takýto pocit. Že mu srdce vyskočí z hrude. Že sa rozplynie od šťastia na malé atómy, alebo že sa rozbije na drobné čriepky ako zrkadlo.

„Ron, mal si dost času zmieriť sa s tým,“ prehovoril po chvíli ku kamarátovi. „Prstene máš?“

Ron sa pobúchal po vrecku. Samozrejme, že ich mal. Bol si istý, že keby ich zabudol, Snape by mu vykrútil krk. Vedť mu to včera aj sľúbil.

„*Weasley, ak zabudnete prstene, vykrútim vám krk!*“ A hoci to riekol so širokým úsmevom, Ronovi prebehol po chrbte mráz s rovnakým účinkom ako keby to boli kolesá Rytierskeho autobusu.

Ron by bol najradšej zdupkal. Nie, že by na Harryho zanevrel. Vedť jeho sestra našla svoje šťastie, i keď po boku iného muža. Teraz sedela s Deanom v prvej lavici, tvárila sa šťastne a bola v ôsmom týždni tehotenstva. Ron si vedel predstaviť, že ich dieťa bude... No, síce krásne snedé, ale bude mať husté, ryšavé vlasy podobné dredom? Toto si nevedel ani len predstaviť.

V krku mu vyschlo a obľial ho studený pot, keď si predstavil, že o pár minút tadiaľto bude uličkou kráčať Snape. Vrhol túžobný pohľad k dverám do zakristie. Odhadol, že by na to ešte mal trochu času. Tie dvere boli len pár krokov od neho. Cez to úzke okno by sa určite prepchal. Alebo by vybúral kúzlom dieru do steny a cez tú by sa už dostal určite!

„Som smädný,“ pošepol Harrymu roztraseným hlasom. „Idem si odskočiť a...“

„Tak to nie, kamoško!“ zastavil ho Harry prísne sa tváriac a pohodil hlavou ku koncu uličky. „Práve dorazil ženích. Chvíľu vydržíš.“ Znova sa naňho usmial, ale Ron by mu bol najradšej jednu vrazil.

Orgán začal hrať tú krásnu, známu melódiu svadobného pochodu. Harry sa otočil a zachvel sa nedočkavosťou a vzrušením v rozžiarenej tvári, pri pohľade na driečného ženícha odetého v slušivom habite s malou červenou ružičkou zastrčenou v náprsnom vrecku.

Len čo Severus došiel až k Harrymu za zvukov hudby, opätovoľ mu vreľý úsmev a chytil ho za ruku. Potom sa obaja ponorili do slov kňaza, ktorého sústredene počúvali a vnímali každé jeho slovko, aby im z tohto výnimočného dňa nič neušlo.

Keď sa kňaz opýtal, či niekto z prítomných pozná nejakú prekážku, kostol sa ponoril do mŕtveho ticha a mladomanželia si spokojne vydýchli.

Potom to už šlo všetko veľmi rýchlo... Povedali si áno pred ľuďmi i pred Bohom, vymenili si prstene a prvý manželský bozk.

***

O pár hodín neskôr sa vykradli zo svadobnej hostiny, aby sa prezliekli, vzali si kufre a mohli odísť na svadobnú cestu na Fidži, kde mali rezervovanú izbu v hoteli Paradise na štrnásť dní.

Keď sa o chvíľu neskôr Harry snažil vybalit' svoj kufor, našiel v ňom niečo, o čom vedel, že tam nepribalil. Vytiahol z kufra škatuľku, na ktorej stálo: „Zväčši ma!“

Poslúchol. Namieril na ňu prúťkom a zväčšil ju. Najprv ju poobracal v rukách, potom ňou zatriasol. „Pribalil si mi do kufra darček? Lebo ja pre teba... nič špeciálne nemám,“ zakričal za svojím manželom, ktorý zmizol za dverami kúpeľne.

Severus sa odtiaľ vymotal s uterákom okolo pása a penou na holenie na tvári a krku. „Nie, prečo?“

Harry ukázal na balíček.

„Otvor to,“ pobádal ho Severus a čakal.

Harry odviazal mašľu a otvoril balík. „Kniha,“ zamrmal znechutene. „To si myslia, že tu budeme čítať knihu?“ opýtal sa, keď zbadal na priloženom lístočku Hermionino úhladné písmo.

Severus sa za ním načiahol. „*Milý Harry a Severus, dúfame, že výber nášho daru oceníte. Prajeme Vám veľa lásky do spoločného života. S láskou Hermiona, Ron, Ginny a Dean.*“

Keď sklopil pohľad k Harrymu sediacemu na zemi, ktorý si so zaujatím listoval v knihe, vyvalil oči. Harry natočil hlavu a ukázal na jeden z obrázkov. „Myslíš... že sa to skutočne dá?“ opýtal sa a Severus sa k nemu sklonil.

Hlas mal odrazu zachrípnutý a uterák mu vpredu povážlivo odstával. „Myslím, že to za vyskúšanie... stojí.“

Harry k nemu vzhliadol v momente, keď sa za ním jeho manžel načiahol, aby ho vytiahol na nohy a náhlivo dostrkal do postele, kým si jediným pohybom odmotal ručník z bedier a utrel penu na holenie z tváre. O chvíľu skončili v spleťenci nôh a rúk v pohodlnej posteli a izbu naplnili ich rozvášnené vzdychy.

Svadobný dar (*Kniha: Kamasútra pre mužov*) ostala zabudnutá ležať na zemi...

Kým si spal I.

Popis: Severus dal Albusovi sľub a len veľmi ťažko sa podujíma k jeho plneniu. Aké bude jeho prekvapenie, keď odrazu na konci roka zistí, že stráca viac ako by sa mu bolo vôbec prisnilo? (P. S.: Hovorí vám niečo film, Kým si spal? Mne áno, vlastne ma to trochu inšpirovalo :D)

Neznášal ich všetkých! Všetkých, ktorí ho vedeli tak ľahko zahnať do úzkych.

Vraj prosba... Pche! Sprosté vydieranie a nič iné!

Bola to žiaľ pravda, že naňho vždy, za celé tie roky platilo iba jedno. Lily... To slovo malo zvláštny magický účinok na jeho zmysly i city. City... mal vôbec niekedy nejaké? Pretože sa po väčšinu času rozhodne necítil ako žijúci človek. Skôr... chodiaca mŕtvola. Tak sa často v duchu označoval. Nieкто, kto len prežíval na spomienkach... Na snoch, ktoré sa nikdy neuskutočnili. A Dumbledore to vedel veľmi dobre, presne tak, ako to veľmi dobre vedel proti nemu zneužiť. Poznal jeho jedinú slabosť a používal ju proti nemu ako tú najúčinnnejšiu zbraň.

A Severus len bezmocne zúrili.

„Nie, nikdy!“ vykrikoval v prázdnej riaditeľni a vrhol na portrét bývalého riaditeľa varovný pohľad.

„Severus, sľúbil si, že mi splníš posledné želanie, nech je akékoľvek, spomínaš si?“

Dumbledorove slová ťali do živého. Severus len zatínal pästi. Nič iné mu neostávalo. Mohol byť vlastne rád, že po ňom Dumbledore nežiadal zložiť nezrušiteľnú prísahu. Teda, bol na tom ešte celom dobre, v rámci svojich mizerných možností.

„Samozrejme, že si spomínam, ale udivuje ma vaša krutosť! Nikdy by som si nebol myslel, že po mne budete žiadať niečo také nemožné a absolútne!“ vyštekol ako nepríčetný.

„Krutosť? Severus, tvoje slová ma nevýslovne zraňujú. Nikdy som ti neželal nič iné, ako nájsť konečne šťastie,“ riekol dotknuto Albus Dumbledore a v jeho tvári sa zračil nepokoj. „Nedal som ti vari možnosť začať odznova a to nie raz?“ opýtal sa a pozrel naňho nebovomodrymi očami schovanými za polmesiačikovými okuliarmi.

Severusovi pomedzi pery unikol dlhý povzdych. „Robiť dvojitého agenta nebolo ľahké. Sám dobre viete, koľko jaziev nesie moje telo.“

„Nehovoriac o tvojej duši, chlapče,“ vložil sa do toho Albus skormútene. „Môže ťa však tešiť, že si to všetko zvládol bez väčšej ujmy. Nech ťa teší vedomie, že si to všetko podstúpil pre vyššie dobro.“

Severus si odfrkol. „Vyššie dobro! Bol som len figúrkou, ktorou ste manipuloval, aby ste dosiahol svoj cieľ,“ zavrčal, ale tentoraz jeho slová Dumbledora ranili.

„Je mi ľúto, že to tak berieš. Miloval som ťa ako vlastného syna, Severus a stále ťa mám rovnako rád,“ povedal a vytratil sa z obrazu s porazeneckým výrazom v tvári. Celé dva dni sa tam neukázal. A keď sa tak konečne stalo, iba ho pozdravil, sadol si do svojho kresla a čítal si knihu. A bolo mu fuk, že ju drží hore nohami.

Najhoršie na tom bolo, že v takýchto chvíľach Severus pociťoval niečo, čomu bežní ľudia hovoria výčitky svedomia. Bol si vedomý toho, že nebol sám, kto v tej vojne riskoval. Nebol sám, kto stratil viac ako dokázal znieť a nebol sám, kto dostal ďalšiu šancu. Svedčilo o tom jeho vyznamenanie Merlinovho rádu prvého stupňa, žiadosť o prijatie členstva v rade Wizengamotu, ako aj žiadosť o členstvo v medzinárodnej čarodejnickej konfederácii. Nehovoriac o mieste riaditeľa Rokfortu, ktoré mu bolo ponúknuté s rovnakou poctou. A on z toho nič neodmietol. Predsa len bol slizolinčan a konečne sa mu dostalo uznania a pocty, hoci nestál o žiadne ospevované články v novinách ani o prílišnú publicitu. Svedčil o tom jeden jediný článok v novinách, ktorý sprostredkoval po odovzdaní vyznamenaní Dennému prorokovi a potom sa utiahol ho ústrania. Teda... späť na Rokfort.

Severus vrhol na Dumbledorov obraz skúmový pohľad. Albusova tvár bola kompletne schovaná za knihou, spoza ktorej trčala iba jeho dlhá biela brada a špicatý fialový klobúk so zlatými hviezdikami.

„Spravím to,“ povedal bez úvodu, ale nezдалo sa, že by jeho slová bývalého riaditeľa zaujali. Teda, aspoň hneď. Chvíľu trvalo, kým spustil ruky, v ktorých držal knihu a pozrel naňho.

„Nemusíš to robiť, keď to nechceš. Nemienil som ťa vydierať. Bola to len žiadosť a ty si... odmietol,“ pripomenul mu Albus a znova sa schoval za knihu.

„Aj tak to spravím,“ zopakoval a znelo to ako jeho konečné rozhodnutie.

Albus znova vykukol spoza knihy. „A ja si to veľmi vážim. Naozaj.“

Severus potlačil nutkanie zavrčať.

„Som si istý, že zistíš, že ten chlapec je veľmi bystrý a šikovný, keď chce. A on naozaj chce, Severus.“

„Dovoľ mi o tom pochybovať. Za tých päť rokov, čo som ho učil som žiadne výdatné zlepšenie nepostrehol. Hoci je pravda, že VČÚ zvládol - nejakým zázrakom.“

„Podceňuješ ho,“ trval na svojom Dumbledore. „Ale to si napokon robil vždy. Zrejme to bude v tom, že zakaždým, keď naňho pozrieš vidíš Jamesa. Dám ti jednu radu, Severus. Skús preniknúť pod povrch. Som si istý, že tam objavíš oveľa viac ako len to, čo vidíš voľným okom.“

Dobre, teraz si už Severus odfrknutie neodpustil.

„Harry sa vrátil dokončiť ročník. Tak ako väčšina jeho spolužiakov. Som si istý, že ten jeden rok zvládneš. Okrem toho, už neučíš. Môžeš sa mu venovať v čase svojho voľna.“

Severus na to nepovedal nič, iba sa sklonil k svojim papierom, do ktorých sa následne doslova zavítal nosom.

Dumbledore sa opäť schoval za svoju knihu a potuteľne sa usmieval, kým rukou zašmátral vo vrecku, aby odtiaľ vylovil citrónový cukrík. Strčil si ho do úst a spokojne cmúľal. Harrymu tú dobrú správu povie až večer. Toľko ešte vydrží. Vedel, ako veľmi sa chcel stať aurorom. Stále ho to neprešlo, hoci Albus by ho rád videl na poste učiteľa Obrany proti čiernej mágii.

Problém však boli Harryho zručnosti v elixíroch. Musel sa zlepšiť. Stále v nich tápal a bolo viac ako jasné, že ak chce byť aurorom, musí byť najlepší, nie iba priemerný. Preto si prial, aby ho Severus doučoval. Myslel si, že potom všetkom, čo videl v spomienkach... potom, ako mu zachránil život, keď k nemu v Škriekajúcej búde privolal fénixa, že sa ich vzťahy zmenia aspoň v toleranciu. Žiaľ, prerátal sa.

Albus si bol však viac ako istý, že tí dvaja sa nakoniec zmieria. Oni to síce nevideli, ale mali toho veľa spoločného. Keby strávili spolu viac času, Severus by mohol zistiť, že Harry nie je len po sláve bažiaci pubertiak, ktorý zbavil svet Voldemorta a Harry by mohol prísť na to... Na čo vlastne? Albus si povzdychol. Dobré. Harryho povaha bola viac menej mierumilovná, ale so Severusovou uzavretosťou sa pohnúť nedalo. Slúžila mu ako spoľahlivý pás cudnosti, ktorý ho chránil pred akýmkoľvek citovým poškvrnením ako nevinnú pannu. Proste, prekérna situácia.

***

Harry sedel v súkromnom laboratóriu terajšieho riaditeľa Rokfortu a zvedavo sa obzeral dookola. Musel si priznať, že tomu stále nemohol uveriť. On a tu... Povzdychol si a opäť skontroloval, či na niečo nezabudol. Písacie potreby, kalamár so zaostreným brkom, zväzok čistých pergamenov a knihu elixírov.

Keď sa rozrazili dvere a dnu sa vrátil Snape, takmer vyskočil od ľaku zo stoličky.

„Potter!“ ozvalo sa príkro. „Čo získam, ak pridám do odvaru paliny pravej drvený koreň asfodelu?“

„Neuveriteľne silný elixír spánku, ktorý poznáme pod názvom Dúšok živej smrti,“ odvetil Harry a v mysli mu prebehol podobný výjav ako spreď ôsmich rokov, keď nastúpil do Rokfortu ako jedenásťročný študent, ktorý sa práve dozvedel, že existuje niečo ako je čarodejnicky svet. Hotové deja-vú.

Snape stroho prikývol.

„Kde budete hľadať, keď vám poviem, aby ste mi doniesli bezoár?“

Harry sa uškrnul. Dobré, toto bolo ozaj spoľahlivé deja-vú. „V skrini zásob, pane. Inak, je to kameň zo žalúdkakozy, ktorý dokáže ochrániť pred väčšinou jedov.“

Nezdalo sa však, že by riaditeľ jeho zmysel pre humor nejako ocenil. Venoval mu studený pohľad, ktorý ho dokonale zmrazil do špiku kostí a položil mu poslednú otázku.

„Chcete, aby som vás doučoval alebo nie?“

Harry prikývol.

„Tak sa to snažte brať vážne, pretože ja na hlúpe žartovanie svoj čas premrhať nemienim.“

Harry to pochopil ako výstrahu a podľa toho sa i na ich hodinách choval.

So Snapovým osobitným prístupom a musel uznať, že pomerne iným a podrobnejším výkladom sa čoraz viac zlepšoval. Snape už jeho výtvorom prestal nadávať do gebuzín a brečiek. Po troch mesiacoch potenia sa v jeho súkromnom laboratóriu Harryho výtvary povýšili na kaše. Na jeho prekvapenie ho Snape začal brávať i na nákupy do Šikmej uličky. Dal mu do ruky zoznam potrebných prísad a kým sa Harry zvrátil po Apatieke, zháňajúc potrebné prísady (Snape zásadne odmietol predavačovu pomoc a trval na tom, aby všetko vybral Harry, lebo si chcel preskúšať i túto stránku jeho vedomostí), on ho so zvrasteným obočím dôkladne pozoroval a sledoval ako si počína.

Keď vyšli znova na ľudoprázdnú uličku, Snape spokojne poznamenal: „Na prvý raz to nebolo zlé. Ale zapamätajte si ten rozdiel, Potter. Nie je až také ťažké rozlíšiť prilbicu modrú od prilbice žltej.“

„Iste pane, ale je to mierne obtiažne, keď je to sušená zmes, ktorá stráca svoju jasnú farbu.“

„Orientujte sa čuchom,“ poradil mu Snape a to bolo všetko, čo k tomu dodal. Našťastie si nevšimol Harryho pohľad, ktorý vrhol na jeho nos.

Bolo to priam nezvyčajné, ale Harry trávil väčšinu voľna nad elixírmi. Okrem chvíľ, keď si precvičoval so Seamusom alebo Nevillom útočné alebo obranné kúzla na Obranu. Popravde, teraz, keď nemal po boku Rona a Hermionu, ktorí sa rozhodli odcestovať do Austrálie, aby našli Hermioniných rodičov, mal viac voľna ako by sa zdalo. A ako ho stráviť čo najužitočnejšie ako prípravou na aurorské skúšky? Hermiona to iba vrelo ocenila a dokonca ho povzbudila. Zatiaľ čo Ron poznamenal, aby sa držal a nechtyl z toho netopiera amok.

Prvé mesiace ubehli ako voda. Všetko šlo ľahšie, keď ste vedeli, čo a ako. Ako „ôsmaci“ tu poznali už každý kút. Odpadli im hodiny lietania a tým pádom i možnosť hrať za fakultu metlobal. Harrymu to trochu chýbalo, ale stále tu mal spolužiakov, ktorí si s ním radi zahráli a prevetrali svoje metly na školskom ihrisku. Teda, okrem Nevillea, ktorý lietanie nemal veľmi v obľube. Radšej sa držal pri zemi. Najlepšie s rukami po lakte zahrabanými vo voňavom humuse, pri presádzaní rastlín, pri štiepení stromčekov alebo podobných činnostiach. Seamus s Deanom si ho občas nepekne doberali a robili si z neho prču, lebo to podľa nich robil kvôli Pomone, aby ju mohol pretiahnuť medzi čerstvo nakyprenými hriadkami. Už len tá predstava bola nechutná. Inak pokojný Neville na to ani teraz nijako nereagoval. Teda, slovné. Za to ich však obdaril výrečným gestom, keď im pred tvárou otčil svoju ruku so zdvihnutým prostredníčkom. Neville Longbottom bol celým telom, srdcom i dušou oddaný milovanej Herbológii a nemienil si to dať nijako znechutiť.

***

Harry stál nad bublajúcim kotlíkom, ktorý práve odstavil z ohňa. Naposledy ho premiešal a díval sa, ako sa nad ním skláňa Snape. Jeho oči civeli na tú tmavú hlavu a pramene čiernych vlasov, padajúce mu po stranách bledej tváre ako dva nepriepustné závesy. Hľadel na jeho tvár a fascinovane sledoval ako riaditeľ s privretými očami do seba nasal vôňu stúpajúcu z kotlíka. Nozdry sa mu jemne zachveli a ústa mierne pootvorili.

Bolo to... nesmierne... vzrušujúce. V Harrym sa niečo pohlo. Niečo, čo ho nútilo nespustiť oči z jeho tváre. Mal pocit, že keď konečne Snape prehovoril, on zatajil dych.

„Obstojné,“ zamrmľal Snape a potom nechal elixír jednoducho zmiznúť. Iste, na čo komu by bola Harryho Amortencia, že?

Napadlo mu opýtať sa ho, čo pri tom nádychu cítil. Ale potom mu došlo, že keby sa ho pokúsil opýtať niečo také osobné, Snape by s ním hodiny určite ukončil. Napokon, veď presne to isté spravil, keď sa pri hodinách oklumencie v piatom ročníku dostal nečakane do jeho spomienok. No, za to si z väčšej časti mohol i sám. Musel uznať, že bol proste dotieravý. Vtedy spravil chybu. Teraz sa rozhodol urobiť to, čo bolo správne. Držať si hubu na zámok.

„Na dnes je to všetko. Upracte a stretneme sa po víkende,“ povedal Snape a odišiel bez toho, aby naňho čo i len pozrel.

Harry si vydýchol. Vlastne bol rád, pretože to, čo sa s ním v poslednej dobe dialo v prítomnosti toho muža bolo... nevidané. Najprv ho oblievala horúčka, ktorú striedali zimomriavky. Potom sa mu začali potiť dlane a búšilo mu srdce. Občas sa mu podlomili kolená a on len dúfal, aby si to Snape nevšimol. Veď vlastne o nič nešlo. Vždy pociťoval trému na jeho hodinách.

***

Severus mal málokedy pokojný spánok. Elixír si zakaždým brať nemohol. Keby tak robil, už dávno by skončil v nejakom ústave pre elixírovo závislých. Vedel, že preňho Potter bude predstavovať problém, ale netušil, že až taký...

Merlin, určite mu odišiel čuch. Nemohlo v tom byť nič iné. Nemohol predsa cítiť jeho vôňu! Nemohol! Zrútil sa do kresla v súkromí svojich komnát, kde ho nerušilo ustavičné trkotanie obrazov a Albusove otázky typu: „Ako to dnes šlo?“

Prečo? pýtal sa sám seba v duchu. *Prečo práve ja?* Samozrejme, že sa mu odpovede nedostalo. Schoval si tvár do dlaní a snažil sa vymazať zo svojich zmyslov arómu citrusov a sviežej mladosti. Lákavú vôňu leta zachytenú v letku v mikročiasťkách vzduchu...

Nemal mu dávať variť ten prekliaty elixír! Iste, takto by žil v sladkom sebaklame i naďalej. Potláčal by rastúci obdiv k Potterovým schopnostiam a nečakané návaly príťažlivosti. Bola to slabosť, ktorá ho priam atypicky omračovala. A rozčuľovala. Odvádzala jeho pozornosť v nestrážených chvíľach k inkriminujúcim partiám mladého, pružného tela skláňajúceho sa nad kotlíkom.

Musel sa zbláznit. Nemohlo preto existovať iné vysvetlenie. Načisto a kompletne zošalel. Nikdy predtým sa s ním nedialo to, čo teraz.

Odstup. To bolo to, čo potreboval. Lenže ako?

***

Severus sledoval Pottera ako krája na rovnomerné rezančeky myší korienok a nedokázal vytesniť z mysle myšlienku na to, aké mu to pripadá vzrušujúce. Snažil sa rozanalyzovať vlastné pocity, čo nikdy predtým nerobil. Uvažoval, či je skôr erotickejšie to, ako jemne sa Potterove prsty dotýkajú korienka alebo ten jeho sústredený pohľad.

Silou vôle odvrátil zrak na toľko, aby sa dokázal koncentrovať a vypudíť z hlavy to, čo mu práve napadlo. Nie! To by si v žiadnom prípade nedovolil. Merlin! Ved' bol na ženy! Od kedy ho vzrušovali muži? Potriasol hlavou a vstal zo svojej stoličky. Prikázal Potterovi pokračovať s tým, že sa vráti o hodinu, aby ho skontroloval. Opýtal sa, či má nejaké otázky a či všetkému rozumel, na čo mu mladík s úsmevom prikývol.

Severus vedel, že je to s ním viac ako zlé. Chcel si zachovať odstup, čo mu prikazoval zdravý rozum, no miesto toho čoraz viac vyhľadával jeho spoločnosť. Nákupy v Apatieke v Šikmej uličke sa stali pravidelnosťou. Keď zmizli i posledné zvyšky snehu a krajinu ovanul jarný vánok, začal ho zo sebou brávať aj do Zakázaného lesa. Zasnáročoval ho do tajov prírody a ukazoval mu skryté miesta, kde rástli bylínky, ktoré by na takých miestach nik nehľadal. A popri tom ho skúšal lepšie spoznať. Hoci len preto, aby rozlúštil povahu svojho záujmu o mladého muža.

„Ako...“ začal neisto, „ako sa vám žilo s Lilynou sestrou?“ opýtal sa napokon, pomerne hrozne tápajúc, čo sa týka spoločenskej konverzácie, navyše s takým mladíkom.

Harry naňho neveriaco pozrel. Ale bola to iba chvíľka, kým pohľad stočil späť do pučiacej trávy, pod svoje nohy. Bol si vedomý toho, že ak by Snape proste odbil nejakou strohou odpoveďou alebo dokonca sarkastickou poznámkou, stiahol by sa do ulity ako slimák a nikdy viac by nevystřčil rožky. A Harrymu sa *tento* Snape páčil. Páčil sa mu čoraz viac. Srdce mu poskočilo radosťou, že o neho prejavil záujem. Stále boli v pozícii profesor a žiak, ale mal dojem, že Snape si ho čoraz viac váži.

„Na to obdobie nespomínam práve rád,“ priznal a zadíval sa kamsi do diaľky.

Snape naňho úkosom pozrel. „Prečo?“

„Poznal ste i moju tetu?“ zaujímal sa, na čo Snape odvetil, že ju poznal iba zbežne.

„Tak to buďte rád,“ dodal Harry a pomaly, zdráhavo mu priznal iba to, že by mu bolo možno lepšie v nejakom sirotinci. Alebo by tam mal možno rovnaké podmienky ako u príbuzných. A dodal, že je rád, že tam už nemusí žiť, ani ich vídať. Nikdy ho totiž nepovažovali za normálneho. Nechcel dodať, že ho nepovažovali za viac ako domáceho škriatka. A Severusovi pri tých slovách napadlo, že jeho otec bol v svojom správaní navlas rovnakí Harryho príbuzným.

Severus si uvedomil, že Harry sa nest'azoval. Iba sucho konštatoval, že jeho situácia nebola boh vie aká. Teraz žil sám a Severus predpokladal, že sa presťahoval do domu po Blackovi. Bolo by to logické. I tak nemal kam inam ísť.

„Nezájdeme k jazeru?“ vytrhol ho z myšlienok Severus a Harry prekvapene prikývol. Keď došli na jeho kamenistý breh, Severus sa oprel o pokrútený konár stromu a zadíval sa na vodnú hladinu. „Koľko toho viete o svojich rodičoch?“

Ďalšia otázka, ktorá Harryho v ten deň odrovnala.

„Len veľmi málo, pane,“ odvetil popravde a v ďalšom okamihu mu poklesla sánka.

„A chcel by ste sa dozvedieť viac?“ Severus nechápal, kde sa to v ňom tak odrazu nabralo. Svoje súkromie si strážil ako najvzácnejší poklad. Ale čo mal z toho pokladu, keď sa oň nemal s kým podeliť? A kto iný by ho ocenil viac, ako syn ženy, na ktorú doteraz nezabudol?

„Samozrejme, i keď sa obávam, čo sa ešte dozviem o otcových výčinoch,“ priznal Harry nepokojne.

Severus sa uškrnul. Harry pri pohľade na zmyselne vykrútené kútiky úst ostal na pár sekúnd kompletne paralyzovaný. Prebral sa až v okamihu, keď sa riaditeľ zaspomínal a začal mu rozprávať o jeho matke. O tom, ako sa spoznali, aká bola, i to, čo povyvádzala. A Harry nevychádzal z údivu. Skoro upadol do mdlôb, keď ho Snape pozval do svojej riaditeľne na budúci deň s otázkou, či by nemal záujem pozrieť si zopár jeho spomienok, ktoré mu ostali po Lily.

Pre Harryho nikdy nikto neurobil viac. Nasledujúci deň očakával s rastúcou netrpezlivosťou. A uveril tomu až vo chvíli, keď sa Snapova ruka dotkla tej jeho a riaditeľ ho spoľahlivo viedol do svojich spomienok.

Pravda, len tých, ktoré zahŕňali jeho matku. Najprv ako malé copaté dievčatko, ktoré stretol na detskom ihrisku, a s ktorým sa spriatelil. Harry si to neuvedomil, ale v tej chvíli si toho malého chlapca s vlasmi ako smola a vtedy ešte rozkošným noštekcom obľúbil. Pripadal si, akoby videl svoju vlastnú kópiu. Vo vytáhaných, starých veciach, so smutným výrazom v tvári. Lenže Snape mal na rozdiel od neho šťastie. Našiel si oddanú priateľku. On si našiel svojich prvých skutočných priateľov až na škole.

Dokonca mal to šťastie, že zazrel i svojich starých rodičov. Severus mu to iba potvrdil.

Keď opustili kolobeh spomienok a Snapovo rozprávanie ustalo, Harry mal v očiach slzy. Nevedel ako inak vyjadriť vďaku a tak muža po svojom boku iba bez premyslenia objal. Drvil ho vo svojom mocnom objatí, kým sa mu po tvári kotúľali slzy a jeho pery opakovane šepkali: „Dakujem vám.“ A pre Severusa zastal v tom momente čas. Prial si, aby táto chvíľa nikdy nepominula a zároveň si prial, aby necítil to, čo cíti.

***

Posledný spoločný deň, pomyslel si, keď vkročil do svojho laboratória. Harry už sedel na svojom mieste a keď vstúpil, vstal a pozdravil ho s úsmevom na perách.

Severus len jemne prikývol a prikázal mu uvariť elixír únavy. Ani dnes sa neostal dívať ako sa mu darí, pretože mu srdce zaplňal nepríjemný pocit smútku, ktorý sa rozhostil v jeho vnútri zakaždým, keď si spomenul, ako málo spoločného času im už ostáva.

Musel si priznať, že Albus mal napokon pravdu. Harryho si až priveľmi... obľúbil. Bol vlastne jediným živým človekom, s ktorým bol ochotný tráviť svoj čas.

Opustil laboratórium a nechal ho pracovať.

Harry dodržal postup, ingrediencie boli starostlivo pripravené v presných dávkach a postupne ich pridával do mierne bublajúceho obsahu. Všetko išlo ako po masle. Bol si istý, že skúšky z MLOKov, ktoré mal mať už o štyri dni zvládne. Napokon, potvrdil mu to i Snape a jeho

nadmieru spokojný výraz tváre. Okrem toho, v poslednom čase ho sem volal, keď potreboval pomôcť s prípravou liečivých elixírov a masť, ktoré potreboval uvariť, či vymiešať pre Poppy. Pre Harryho už to bolo samo o sebe veľké ocenenie.

Zlepšil sa. Veľmi sa zlepšil a sám to pociťoval. Nerobilo mu problém rozoznať jednotlivé byliny, za čo ďakoval za pomoc i Nevillovi. Vedel, čo s čím môže kombinovať a čo naopak nesmie, pre nežiadajúce alebo dokonca zhubné účinky.

Zívol si a chrptom ruky si pretrel oči. Nečudo, varil elixír únavy. Keď ho konečne odstavil a čakal na profesora, hlava mu akosi sama od seba oťažela a klesla na stôl.

Opäť zívol a zložil si hlavu na lavicu, oprúc ju o svoje zložené ruky.

„Iba si trochu zdriemnem,“ zamrmlal. „Ved' keď príde, zobudí ma, som si istý...“ Zaspal, ani nevedel ako.

***

Keď Severus vošiel do laboratória, našiel Harryho potichu odľukovať. Uškrnul sa. Bola to jeho chyba, pretože mu nepovedal, aby použil bublinové kúzlo a nenadýchal sa tak výparov z elixíru, ktoré ho teraz spoľahlivo uspali.

Severus skontroloval elixír. „Bezchybný,“ zamumlal spokojne a nechal jeho obsah zmiznúť. Uvažoval, či ho zobudí alebo ho necháť oddychovať. Napokon, zaslúžil si oddych. Ale takto... v takom uhle... bude ho bolieť krk.

Napokon sa rozhodol upratať po ňom prv miestnosť a až potom ho chcel zobudíť. Napriek odhodlaniu však toho nebol schopný.

Za to si stal vedľa neho a dlho sa naňho díval. Natiahol k nemu ruku, odhrnul mu vlasy z čela a končekom ukazováka pohladil jeho bledú jazvu na čele.

„Čo si to so mnou porobil, chlapec-ktorý-dvakrát-prežil?“ zamrmlal šepky a sklonil sa k nemu, aby mu vtisol bozk na čelo. Celkom spontánne. Jeho pery sa dotkli bledej, teplej pokožky chlapcovho čela a jeho tmavé, lesklé oči skĺzli k pootvoreným perám. Boli tak blízko... Aké by to bolo, pobozkať ho na tie vábivé ústa?

Len letmý bozk... *Kratučký*... Nikto sa to nikdy nedozvie... Nikto... Nikdy...

A stalo sa. Sklonil sa ešte viac a jeho pery sa dotkli Harryho úst. Severus sa zachvel. Prešla ním vlna silného vzrušenia, ktorá mu nahromadila krv do slabín. Z jediného nevinného bozku. Mal sa teda stále považovať za heterosexuála? Prečo ho ale muži nepriťahovali i predtým? Prečo sa zameral akurát na tohto jediného, takmer o polovicu mladšieho ako bol on sám?

Severusovi vykĺzol z úst povzdych. Pritlačil ústa na tie mäkké pery a povystrčil jazyk, aby sa ich celý rozochvený dotkol. Pohladil celú dĺžku spodnej pery, ale na viac sa neodvážil. Strhol sa, keď z chlapcových úst unikol tichý povzdych. V okamihu sa vystrel a poodstúpil, dívajúc sa, ako sa mladík preberá z driemot sám. Ďakoval prozreteľnosti, že sa tak stalo až teraz...

***

Stál pri svojom okne v riaditeľni a sledoval davy študentov rinúť sa zo školy. Bol medzi nimi? Neprišiel sa s ním rozlúčiť... Veď prečo aj, však? S ním sa nikto nikdy nelúčil. Bolo to na porazenie. Znova sa doňho zahryzol ten strašný pocit opustenosti a samoty. Znova mal raz pocit, že svet potemnel a on ostal v tej nepriehľadnej tme načisto sám. Dokedy to tak bude?

Sklonil hlavu, zvesil plecia a povzdychol si... Vždy to vedel. Bol prekliaty.

Kým si spal II.

Prázdniny boli v plnom prúde, no v tejto časti Londýna to vyzeralo ako totálne mŕtve miesto. Harry kráčal po tichej ulici domov v radovej zástavbe, ktoré od seba viditeľne oddeľovali len jednotlivé schody vedúce k vstupným dverám. Stavby so škridlovými strechami a stenami z pálenej červenej tehly vyzerali ako jedno nekonečné obydlie. Okná zastreté tmavými záclonami smutne hľadeli do ulice.

Kdesi v úzkej uličke, ojedinelej, medzi domami sa ozval kovový buchot hliníkových poklic od smetiakov a protestné mačacie zajačanie. Aké typické pre studený, daždivý a anglický podvečer. Najmä tu. Prebral sa zo zamyslenia a začal konečne vyzerat' čísla domov.

Štyridsaťpäť. Nie. Ešte ďalej.

Zdalo sa, že ulica nemá konca kraja. Konečne sa však blížil k rohu domov, kde končila jedna ulica a začínala nová. Bol na mieste. Ten posledný z domov na Pradiarskej uličke bol totiž jeho. Harry pozrel na ošúchanú ceduľku pripevnenú na dome oproti. Tkáčska ulica. Napadlo mu, že ten kto tým uliciam dával mená nemal fantáziu, ale viac sa tým nezaoberal.

Zovrel rúčky ozdobnej tašky v ruke pevnejšie a zdolal tých pár schodov, ktoré ho delilo od dverí s popraskaným lakom a zašlým mosadzným klopadlo. Harry vrhol pohľad na okná. Vyzerali, že by potrebovali súrne poumývať, lebo jediná vodu, ktorú poznali bola tá dažďová.

Prstami zovrel v rukách klopadlo v tvare hadej hlavy a zabúchal ním na dvere. Nevedel, čo ho sem zaviedlo. Či to bol pocit skôr vďaka, ale splatenia dlhu. A netušil, či jedna fľaša dobrého koňaku vynahradí tomu mužovi to, čo sa preňho za celý ten rok pokúšal urobiť.

Nikto neotváral. Znova uchopil klopadlo a celý predchádzajúci proces zopakoval, akurát sa to snažil spraviť hlasnejšie.

Dvere sa po necelých minúte otvorili na malú škáru, ktorá sa následne zväčšila, keď sa domáci pozrel, koho to k nemu čerti nesú.

„Potter!“ zvolal neveriaco a očami kízal po jeho postave, akoby bol obyčajným preludom.
„Čo tu do kotla robíte?“

Harry sa pokúsil o úsmev, ale vyznelo to skôr ako úškl'abok. „Dobrý večer, pane,“ hlesol.
„Smiem vojsť?“ opýtal sa stále zízajúceho Severusa, ktorý zmätene prikývol a ustúpil, aby nechal mladíka prejsť dovnútra.

Harry prebehol pohľadom po predsieni. Na rozdiel od stavu akým dom pôsobil zvonka, to bol šok. Všade bolo až pedantne čisto.

„Podte ďalej,“ pozval ho riaditeľ a Harry prikývol. Prv sa však vyzul. Keď vošiel do útulnej obývacej izby, jeho noha sa dotkla mäkučkého perzského koberca. Ako inak, zeleného. Farba koberca ladila so závesmi a dodávala izbe živšiu farbu, lebo tu okrem tmavého čerešňového nábytku trónila gaučová súprava s tmavošedým pot'ahom.

Severus pokynul Harrymu, aby si sadol a horel zvedavosťou dozvedieť sa, čo ho k nemu vlastne privádza. Bolo to dva týždne od vtedy, čo sa díval ako študenti opúšťajú húfne Rokfort. Keď sa sám posadil, uvažoval, či mu nemal radšej pribuchnúť dvere pred nosom. Stále ho trochu mrzelo, že mu vôbec nepoďakoval za námahu, že ho bol ochotný učiť a strácať s ním svoj drahocenný čas. To, že sa s ním nebol rozlúčiť bolo... no, bol by hlupák, keby tomu vážne veril alebo v to dúfal. Lenže keď ho teraz videl nervózne postávať uprostred svojej obývačky, musel pár rozhodnutí, ktoré si o ňom urobil prehodnotiť. Opäť.

„Tak, dozviem sa konečne, čo tu robíte?“

Severus sledoval, ako mu mladík miesto odpovede podal taštičku, ktorú držal v ruke. Potom si odkašľal a konečne našiel stratený hlas.

„Ja... prišiel som sa vám poďakovať. Za všetko,“ hlesol. „Uvedomujem si, že fľaša koňaku je síce málo a nevynahradí vám to stratený čas, ktorý ste mi musel venovať, ale... Snáď vás aspoň poteší, že to nebolo márne.“ A veľavravne sa na muža sediaceho v kresle pred sebou usmial.

„Takže... spravili ste aurorské skúšky?“

Harry prikývol.

„Nesadnete si už konečne?“ opýtal sa tmavovlasý muž a nazrel do úzkej, podlhovastej, ozdobnej tašky, ktorú dostal. Keď v nej zazrel svoj obľúbený koňak, spokojne sa uškrnul. Ako to len mohol vedieť?

Ach, jasně... Albus, napadlo mu a pozrel na Harryho. „Dáte si niečo? Čaj, kávu alebo niečo silnejšie?“

Harryho to zarazilo. Nechcel sa zdržať veľmi dlho. V podstate mu len prišiel poďakovať. Nerátal ani s pozvaním dnu. Lenže... teraz už sedel.

„Ja... trochu whisky, ak smiem poprosiť,“ zahabkal, pričom uvažoval, prečo si radšej do frasa nevypýtal čaj?! Prečo pred ním chcel vyzerat' staršie ako v skutočnosti bol? Veď mu ešte tieklo mlieko po brade – svojím spôsobom. Nepomohlo ani to, keď videl ako Snape spýtavo povytiahol obočie, hoci sa zdržal komentára.

O chvíľu už držal v rukách pohár whisky, v ktorom sa tekutina knísala ako hladina rozbúreného mora a on sa pokúšal prestať kašľať, keď si doprial prvý nerozvážny, prirýchly hlt a tekutina mu popálila hrdlo a vyrazila dych.

„Bože, Potter, správate sa, akoby ste nikdy nepil,“ hundral Snape, búchajúc ho po chrbte medzi lopatkami a pokúšal sa nesmiať.

Harry sa takmer zakuckal a pokúšal sa nemyslieť, aký je ten dotyk príjemný, ale našťastie ten dráždivý kašeľ ustal. „Lenže... ja... naozaj nie som zvyknutý... piť,“ priznal sa a bolo mu jedno, že sa červená viac ako pred chvíľou, keď sa tak úspešne dusil vlastnou blbosťou.

Severus prikývol. Sadol si oproti nemu a dlho sa naňho iba nemo díval. Harry uhol pod váhou jeho pohľadu a zadíval sa radšej na sýtu farbu koberca pod svojimi nohami.

„Kedy vám začína aurorský kurz?“ prelomil čoraz ťaživejšie ticho Severus.

„Prvého septembra, pane,“ odvetil Harry okamžite, vďačný, že načal nejakú tému, lebo on netušil, o čom by sa mohli baviť.

Severus prikývol a odpil si zo svojho pohára s whisky. „Stále žijete so svojimi príbuznými?“

„Nie, pane.“

Severus stiahol obrvy a zakrúžil pohárom v ruke, zvažujúc ostatné Potterove možnosti. „A kde teda? Ste v Brlohu s Weasleyovými?“

Harry potriasol hlavou. „Nie. Prvý týždeň som býval v dome na Grimmauldovom námestí. Lenže potom sa vrátila Hermiona s Ronom a...“ Harry očervenel.

„A?“ snažil sa ho povzbudiť vo vysvetľovaní Snape.

„No... dajme tomu, že bývať s nimi pod jednou strechou je trochu obtiažne,“ odvetil, krútiac pohárom v rukách, pričom mu líca horeli jedna radosť.

„Prečo?“ túžil sa dozvedieť Severus.

„Pretože sú nadržaní ako kráľici,“ vybafol odrazu Harry a Severus sa na jeho počudovanie zasmial.

„Potter, nepočul ste o kúzloch, ktoré by vám v takej situácii mohli pomôcť? Odhlučnenie miestnosti napríklad, vám nehovorí nič?“

Harry prevrátil očami a pohodlnejšie sa usalašil v kresle. S pribúdajúcimi hltmi whisky sa cítil uvoľnenejšie, sebavedomejšie a príjemnejšie.

„Jasné, že počul, ale ani škripanie nábytku nie je veľmi príjemné. Cez deň sa to ešte dá vydržať a je to v pohode, lebo sú obaja v práci, ale potom... Myslím si, že nepotrvá dlho a Ron ju zaručene nabúcha.“

Severusovi v hrdle zaklokotal smiech. „Čo je to za slovník, pán Potter?“

Harry sa tiež rozosmial, celkom odzbrojený touto stránkou profesora a vlastne i očarený. Pred očami sa mu znova začal vynárať ten sen. Bozk... sladší ako ten najlahodnejší dezert sveta. Ľahší ako nadýchaný obláčik a zmyselnejší ako... čokoľvek, čo doteraz spoznal. Potriasol hlavou, aby sa tej predstavy zbavil a zadíval sa na profesora, ktorý mu znova dolieval a ťahal z neho informácie bez väčšej námahy. Vplyvom toho sa mu Harry priznal, že býva

v Deravom kotly v Šikmej uličke a povzbudený Severusovým záujmom sa začal a nielen zo zdvorilosti zaujímať i oňho.

***

O chvíľu neskôr premiestnil Severus mladíka, ktorého myseľ otupil a unavil alkohol na gauč a vyložil mu naň nohy. Prv ako ho zakryl dekou sa nepokryte kochal pohľadom na telo zahalené pred sebou do vrstiev oblečenia a v duchu si predstavoval, čo sa pod ním asi skrýva. Napokon naňho hodil deku a vytratil sa na poschodie, aby si doprial studenú sprchu.

Lenže nepomohla. Po viac ako hodine bezútešného prevaľovania sa v posteli zišiel na prízemie a zamieril do obývačky. Zažal sviece rozostavané na kozubovej rímse, aby doprial svojim očiam luxus pokochať sa pohľadom na mladého muža. Lenže aké bolo jeho prekvapenie, keď uvidel jeho veci ležať nedbalo hodené na zemi? Spod deky vykúkalo mladíkové stehno a noha skrčená v kolene znova končila pod dekou. Na sebe mal iba tričko a keď sa v tej chvíli prevalil na brucho, Severus s poľutovaním zbadal, že mal na sebe i spodky. Tesné, provokujúco obopnuté boxerky, ktoré priam prosili o to, aby ho z nich mohol vyslobodiť.

Mladík prevrátený na brucho spokojne odľukoval z tvrdého spánku, z ktorého ako sa zdalo ho nemohlo prebrať ani náhla neočakávaná explózia v jeho bezprostrednej blízkosti.

Pretože práve takto explodovalo Severusovo sebaovládanie a vyletelo do ľufu.

Dobre, viac nemohol... Premenil sedačku na posteľ, príjemne širokú a sadol si na jej kraj. Rukou zašmátral vo svojich spodkoch a vylovil odtiaľ poriadne nabudený klát. Vzal ten ťažký kúsok do ruky a pohľadzal si ho prstami, zosúvajúc predkožku cez fialový žalud', na ktorom sa takmer okamžite zaleskla slaná kvapôčka sekréu. Zahryzol si do pery, len aby nahlas nezastonal a druhou, voľnou rukou sťahoval z mladíka deku. Bože, bol mu vydaný na milosť. Opitý a tvrdo spiaci na jeho sedačke... či teda skôr premenenej posteli.

Severus sa vydriapal vyššie na posteľ a opatrne sa uložil po Harryho boku. Chvíľu sa naňho iba nenútene díval a prechádzal pohľadom po tých ladných, vábivých krivkách jeho rozkošného, mladého tela. Široký chrbát zužujúci sa do pásu a končiaci dvoma nádhernými oblinami pevného zadku. Severus v duchu skoro priadol od rozkoše. Čo viac si mohol priať? Celý prekliaty čas o ňom sníval a o spôsoboch, ktorými by si ho bral. Teraz ho tu mal a zdalo sa, že jeho sny nemajú ďaleko od toho, aby sa vyplnili.

Nechal svoj penis odpočívať medzi nohami, trčiaci dohora a jeho ruka sa vydala na potulky po tom ledabolo zahalenom tele. Jeho prsty sa dotkli nahej pokožky Harryho pleca. Pohľadili ho a na chvíľu ustali. Severus čakal nejakú reakciu. Mladík však spokojne odľukoval ďalej a tak sa sklonil, aby na to miesto vtisol bozk. Jeho pery zotrvali na nahej, horúcej pokožke dlhšie, ako mal v úmysle, pretože sa rozhodol to miesto ochutnať i jazykom, zatiaľ čo jeho ruka skĺzla po chrbte, aby pristála na jeho zadku, ktorý sa vydala masírovať. Najprv to skúšal cez látku boxeriek, potom prenikol za ich gumu a ticho zavrnel blahom, keď sa dotkol tej nepoškvrnenej pokožky. A tak hladil, láskal a masíroval, podchvíľou zachádzajúc prstami medzi tie pevné polky a naslepo hľadajúc jeho zvierač.

Harry si odrazu povzdychol a pretočil sa na brucho. Skoro sa mu podarilo uväzniť Severusovu ruku. Ten sa znova stiahol a vyčkával. Harry však spal ďalej a tak sa Severus znova osmelil.

Jeho ruka pomaly začala vyhrňat' Harryho čierne tielko. Kochala sa pohľadom na odhalené telo, na ktorom sa odrážali tieň, ktoré vrhalo svetlo sviec. Severus sa s ďalším slastným zastonaním sklonil k jeho tmavým bradavkám. Harryho hrud' bola krásne hladká a on sa naňho nevedel vynadávať. Jeho prsty dráždivo krúžili po dvorcoch tmavých terčikov a naslinený prst prechádzal cez navretý hrbolček. Keď sa konečne sklonil, aby ich ochutnal, z mladíkových úst sa vydralo iba slastné zastonanie.

Zo strachu, aby ho náhodou neprebudil sa po chvíli znova stiahol, hoci nerád. Tentoraz jeho pohľad zaujali znova boxerky a jeho ruka skĺzla medzi mladíkove rozťahnuté stehná. Pohľadila ho a tak s úžasom zistil, že Harry je už napoly vzrušený. Pozrel do jeho tváre, ktorá bola taká prít'azlivá a uvoľnená a napadlo mu, či na jeho dotyky reaguje takto v spánku alebo sa mu niečo sníva. Tá predstava ho vzrušilo ešte väčšmi.

Kľakol si k nemu a pomaly mu boxerky sťahoval. Dych mu zamrel v hrdle, keď uvidel, čo vyslobodil z väzenia tesnej látky. Úd, ktorý sa dvíhal proti jeho ruke bol hrubý, krásne stoporený s tmavoružovou lesklou hlavičkou. A Severus sa za ním rozkošnický natiahol a zovrel ho vo svojej dlani, len aby o pár minút po nežnom láskaní sklonil k Potterovmu lonu hlavu a vzal ho celého do úst, kým jeho ruka sa prepracovávala pod jeho miešok a dráždila ho na miestach, o ktorých by sa isto ani Harrymu nesnívalo. Sal ho a oblizoval, dráždiac ho najlepšie ako vedel. Bral do úst jeho naliate semenníky a cmúľal ich ako bonbóny francúzskeho dezertu, kým jeho naslinený prst krúžil okolo zvierača, s úmyslom prepracovať sa do jeho horúceho vnútra.

Keď Severus usúdil, že ten rozkošný zadoček pod ním je dosť pripravený na to, aby ho v sebe prijal a pohltil, podložil Harrymu zadok vankúšom, aby mal k nemu lepší prístup a pomaly sa doňho začal zasúvať, pričom dával pozor, aby mu neublížil.

Lenže vo chvíli, keď sa doň zaboril po koreň penisu sa mladík pod ním konečne zobudil. Pozrel naňho zmätený a rozospatý.

„Čo... čo to... robíte?“ vyjachtal, keď sa v ňom odrazu Severus pohol a on prekvapene vykrikoval a prehol sa pod ním, pričom sa začal brániť a chcel ho zo seba odstrčiť.

„Milujem sa s vami...“ odvetil Severus namáhavo. Chytil ho za ruky, ktoré sa ho snažili odsotiť a prišpendlil mu ich pevne zvierajúc za zápästia popri hlave.

„Len pokoj, Harry,“ chlácholil ho hlbokým, zamatovým hlasom, neprestávajúc doňho vrázať svojho vtáka. „Psssst, láska moja, psssst,“ šepkal a neprestával sa mu dívať do vystrašených očí.

Harry ho ešte raz skúsil odtlačiť, kým to napokon vzdal, pretože ho začal zmáhať prežitok tej nezvyčajnej situácie. Stále bol na pochybách, či bdie, či sa mu to sníva. A potom tu bol ten čudný, no nesmierne príjemný pocit, ktorý ho nútil stonať a prirážať proti tým zmyselným výpadom. Nadvihol hlavu, len aby uvidel svoje naširoko rozkročené stehná a vlastný stoporený penis ležiaci takmer na svojom bruchu. Keď Severus videl, že sa mladík prestal brániť, zmenil trochu polohu. Poklesol nad neho nižšie, oprúc sa o lakte a vrážal doňho svoj tvrdý kôl o čosi rýchlejšie. Potom pohyby znova spomalil a neskôr opäť zrýchlil.

Harrymu klesla hlava na vankúš. Dokázal iba stonať a vnímať ho hlboko v sebe. Jeho nohy sa ovinuli okolo mužovho pásu, keď mu to udýchaným šeptom prikázal. Na jeho erekciu teraz

tlačilo Snapovo ploché brucho a jemu to spôsobovalo nesmierny pôžitok. Jeho ruka zablúdila dolu, aby si sám pomohol pri dosiahnutí blížiaceho sa vrcholu. Stalo sa tak vo chvíli, keď sa Snapove ústa prisali na jeho s posledným prudkým výpadom mužových bedier. Mal dojem, že prežil ďalší orgazmus vo chvíli, keď mu muž, skláňajúci sa nad ním zastonal priamo do úst, keď mali prepletené nielen telá, ale i jazyky.

***

Keď sa Harry skoro ráno prebudil, nevedel, čo z toho bol iba sen a čo skutočnosť, pretože sa znova našiel ležať na sedačke. Jeho veci boli hodené na kôpke na zemi. Mal na sebe tielko i spodky. Rukou si skúmavo zašiel k zadku, ale ten ho nebolel. No ten sen bol priveľmi živý...

Vyhrabal sa z postele, obliekol a prisahal si, že sa už v živote neopije. Tak mu trešťalo v hlave. Akoby mu v nej niekto opakovane búšil ťažkým kladivom po nákovu. Na stole v obývačke, v miestnosti, kde strávil noc, našiel od Snapa odkaz.

„Dobré ráno,

Išiel som nakúpiť.

S. S.“

Krátke, stručné a výstižné. Harry nikdy nevedel čítať medzi riadkami a preto sa rozhodol vypadnúť prv, ako sa muž vráti. Svoju úlohu splnil. Prišiel sa mu poďakovať. Nestál o to, aby sa mu Severus posmieval, že sa tak ľahko opil.

Na zadnú stranu odkazu načmáral pár slov a vykročil do hmlistého dňa.

Práve toto skalilo Severusovu radosť z uplynulej noci. Ďalší z odchodov mladíka, ku ktorému už teraz cítil to, čo vlastne ani nikdy nečakal, že cítiť bude...

***

Tri roky. Tak dlho sa nevideli. Harry za ten čas stihol dokončiť kurz a absolvovať ročnú stáž v Spojených štátoch, kde to bolo fakt drsné. Lenže nemal žiaden osobný život. Nevedel, čo sa to s ním dialo. V mysli sa mu čoraz častejšie začali vynárať spomienky na zvláštnu, zmyselnú noc, ktorú si zjavne vysníval a to ho miatlo. Bol zmätený z vlastných pocitov, ktoré sa sústredili výlučne na jedinú osobu. Severusa Snapa. Muža, ktorý... preňho znamenal... tak veľa. Neexistovala žiadna Ginny, ani tá malá, rozkošná japonka, na ktorej meno už ani nevedel prísť. Bolo len jedno meno, s ktorým na perách usínil a s ktorým sa i budil.

Keď ho pri poslednej akcii pri honbe na vyčíňajúcu svorku vlkolakov v Sherwoodských lesoch takmer jeden z nich dostal, zavolať si ho k sebe na druhý deň do kancelárie šéf, aby mu prehovoril do duše.

„Očividne nie ste v poriadku. V posledných dňoch ste pracoval s plným nasadením. Máte vy vôbec osobný život?“ opýtal sa ho priateľsky.

„Isteže. Víkendy trávim v spoločnosti priateľov, s Ronom a Hermionou. Ved' viete, že som krstným otcom ich dcéry Rose.“

Jeho šéf nad tým mávol rukou. „Nemal som na mysli akurát toto,“ zahrnel hromovým, no vľúdny hlasom. „Máte priateľku? Alebo... priateľa? Pretože mi občas pripadáte duchom neprítomný. Pohádali ste sa?“

Harry pokrútil hlavou, červenajúc sa.

„Dobre, viete čo? Nemienim o vás prísť. Ste náš najschopnejší zamestnanec. Navrhujem vám dva týždne nútenej dovolenky, takže vaše prípadné „nie“ neberiem do úvahy. Vyriešte si svoje súkromie a potom sa vráťte. Veľa šťastia chlapče,“ zaželal mu a s tým ho vypoklonkoval.

***

Harry sedel v obývačke bytu svojich priateľov ako kôpka nešťastia a zísal na Hermionu, ktorá kojila svoju trojmesačnú dcéru. Drobná pästička bábätka sa opierala o naliaty prsník a ústočká sali ružovú bradavku ako o život.

„Myslím, že som gay,“ povedal po chvíli tichého, sústredeného pozorovania.

Vzhladla k nemu a po tvári sa jej rozlial široký úsmev. „To nemyslíš vážne!“ zasmiala sa.

„Dívam sa na teba už hodnú chvíľu a nič to so mnou nerobí,“ odvetil zamyslene.

„Harry, nevidíš ma koiť prvý raz. Okrem toho, pokiaľ viem, nikdy si ma takto nevnímal, nie?“

„To je síce pravda, ale...“

„Možno máš len morálne zábrany. Kojím dieťa. Nevystavujem svoj prsník tebe na obdiv,“ doberala si ho.

„Aj to je síce pravda, ale...“

Znova ho prerušila. „Nie, že by mi vadilo, keby si bol na chlapov, ale veď si chodil s Čcho. A nechodíš náhodou s Ginny?“

Pokrútil hlavou. „Nepovedala ti?“

Teraz pokrútila hlavou ona a napravila si dieťa v náručí. „Čo mi mala povedať?“

„Rozišli sme sa pred... no, takmer tomu budú tri týždne.“

„To ešte neznamená, že si gay? Spali ste spolu?“

Harry zagánil. „Nie tak celkom. Pomôže ak poviem, že som mal... ruku v jej nohavičkách?“

Teraz zagánila Hermiona a šľahla po ňom pohľadom. Bola však tá posledná, ktorá by mu mala čo vyčítať. Hoci sa jednalo o jej priateľku a švagrinú v jednej osobe.

„A?“ vyzvedala.

Harry pokrútil hlavou. „Zdá sa, že som bol celkom šikovný, i keď som nemal potuchy, čo vlastne robím... Ale mňa to vôbec... veď vieš, nevzrušovalo. Hoci sa všemožne snažila. Nepomohol ani orál. So sexom sme sa vlastne ďalej ani nedostali, hoci začala naliehať.“

Hermiona sa zúrivo začervenala miesto Harryho, ktorý stále zíval na jej prsník. Potom odvrátil zrak a oprel sa o opierku sedačky. „V poslednej dobe mávam sen, ktorý sa mi neustále opakuje. Horšie je, že sa budím stále... mokrý a... mám dojem, že som nikdy predtým nebol taký vzrušený. Ale je to len sen, nie?“

„Nikdy predtým si to nespomenul.“

„Nikdy predtým som sa ešte neprestal ovládať a nestratil som pri práci sústredenie. Preto ma šéf odvelil na nútenú dovolenku. Vraj si mám upratať vo svojom súkromí.“

„Vráťme sa k tomu snu. O čom je?“

Harry privrel oči a povzdychol si. „O sexe,“ vysypal zo seba stručne.

„O tvojom?“

Prikývol. „Milujem sa tam s istým mužom,“ priznal po krátkej odmlke.

„Poznám ho?“

„Myslím, že veľmi dobre,“ odvetil. Keď spýtavo nadvihla obočie, hlesol takmer nečujne: „Je to Snape.“

„Snape?“ vykrikla Hermiona uveličené, čím vydesila dieťa vo svojom náručí, ktoré sa nespokojne pomrvilo a rozplakalo. Musela ho utíšiť, ale aspoň sa zdalo, že malá bola konečne napapaná. Zahalila sa a oprela si dieťaťko o plece, na ktorom mala čistú plátenú plienku, pripravenú na odgrgnutie dievčatka.

„Pamätáš sa na to ráno pred troma rokmi, keď som sa vrátil domov s opicou?“ opýtal sa jej a ona od prekvapenia rozšírila oči.

„Jasné! Vtedy som ti dávala elixír proti bolesti hlavy.“

„Ten sen mávam od tej... noci strávenej u profesora.“

Hermiona zamyslene pokyvovala hlavou. „Neskúšal si si to overiť v spomienkach?“ opýtala sa po chvíli uvažovania a on prikývol.

„Napadlo ma to, ale nemal som na to odvalu. Ako si myslíš, že by som sa cítil, keby som prišiel na to, že ma Snape, muž, ktorého som si tak veľmi vážil, sprосто pretiahol?“

Hermiona naňho vrhla súcitný pohľad. „Harry, stále tu je možnosť, že...“

„Čo?“ opýtal sa unavene.

„No, čo ak k tebe cíti niečo viac?“ nadhodila a jej otázka ostala visieť nad jeho hlavou vo vzduchu ako Damoklov meč. „Čo ak ťa nezneužil? Podľa toho, čo si mi vravel a ako si mi o ňom vravel... Myslím, že to z jeho strany nemusela byť iba pomsta tvojmu otcovi.“

„Na to som nepomyslel, pretože som to doteraz nepovažoval za reálnu možnosť. Iba... za sen.“ Vošiel si prstami do vlasov a povzdychol si. „Nemyslím, že by bol schopný zájsť tak ďaleko... Teda, určite by bol, ale... Nemyslím, že by mi ublížil len preto, že kedysi nenávidel môjho otca. Nie, už to nie je ten muž, ktorý v sebe dlhé roky živil iba nenávisť...“

„Tak potom? Čo ti bráni v tom zistiť, čo sa vlastne stalo?“

„Možno vlastný strach, vieš?“ priznal sa zdráhavo. „Bojím sa toho, čo uvidím. Bojím sa, aby som si to všetko len nevybájl, pretože... Hermiona, ja k nemu celé tie roky niečo cítim a... Myslím, že by ma zranilo, keby som sa dozvedel, že...“

Hermiona sa naňho usmiala, masírujúc dcérkin chrbátik. Keď si dievčatko poriadne nahlas odgrglo a Harrymu napadlo, že toto má určite po svojom otcovi, utrela jej ústočká a uložila ju do postielky. Potom sa otočila k Harrymu, aby naňho pozrela.

„Naozaj k nemu niečo cítiš?“

Prikývol.

„Ide o sexuálnu príťažlivosť alebo je to niečo viac?“

„Nejde o sex... Mám ho rád. Veľmi... veľmi rád...“ odvetil a spomenul si na muživé chvíle v jeho súkromnej pracovni, keď ho čakal so spotenými dlaňami a rozklepanými kolenami a pripisoval to obvyčajnej tréme.

„Tak to je potom dobre. Myslím, že i on by i konečne zaslúžil niekoho milého a starostlivého, aby ho zahŕňal láskou a opatroval ho. A ty rovnako. Tvoj vzťah s Ginny bol i tak ako talianska domácnosť. Je dobre, že si to konečne skončil.“ Prešla k nemu a vytiahla ho zo sedačky, aby ho mohla objasť. Obtrela sa prsiami o jeho hrud' a nohou zavadila o jeho lono.

Harry sa zachichotal. „Nič. Fakt som gay.“ Pobožkal ju na líce a zamieril ku krbu s úmyslom dôkladne preskúmať svoje spomienky – či... sny.

***

Kozub v Severusovej izbe sa rozehorel zeleným plameňom. „Dobrý deň, profesor,“ ozval sa z ohňa bolestne známy hlas. „Môžem vstúpiť?“

Severus sa strhol. Tri roky o ňom nepočul. Ak nerátal darčeky, ktoré dostával na Vianoce a narodeniny. Bolo mu jasné, že mu dátum jeho narodenín bonzol Albus, nik iný v tom prsty mať nemohol. A odrazu bol tu. Znova. Čo chcel? Mučiť ho?

Zrušil zábrany a obdaril ho strohým: „Áno.“

Harry vošiel a v prvom momente sa zbavil zvyškov popola, ktoré sa mu usadili na pleciah i vo vlasoch.

Potom sa ich pohľady stretli. Severusa tie oči zasiahli priamo do osamelého, puknutého srdca, ktoré začalo nanovo krváčať. Ešte i teraz ho nesmierne zasiahla spomienka na to ráno, keď sa vrátil z nákupu po tej vášnivej noci, ktorú s ním prežil a nenašiel ho. Pocit samoty, ktorá ho sprevádzala po celý jeho život sa k nemu razom vrátil vyškierajúc sa mu do strhanej tváre. A viac ho neopustil.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa netrpezlivo, keď od neho odvrátil pohľad iba svojou povestnou silou vôle.

Harry sa začervenal, nevediac ako začať. „Ja...“ pohľad mu padol na dobre známy gauč, čo Snapovi nijako nemohlo ujsť. A jeho bledé líca nabrali rovnako nachový odtieň, i keď trochu slabší ako bol ten Harryho.

Znova si pripomenul tú nádhernú noc, kedy ich telá splynuli v jedno a jeho bytosť naplnil pocit úplnej celistvosti. Akoby sa prepojili i ich duše a samotné podstaty bytia. Vtedy, keď si k nemu ľahol a Harry sa mu stúlil do náručia, na krátku chvíľku zaľutoval, že mladík vinúci sa k jeho hrudi zrejme neprežil to isté. Ten pocit bol totiž neopísateľný. Nedal sa ani len porovnať s chvíľou, kedy sa pred rokmi takmer pomiloval s jeho matkou. V tú noc bol prvý raz vo svojom živote rád, že sa tak nikdy nestalo, hoci od toho nemal ďaleko...

Musel uznať, že ležať medzi Harryho nohami bolo tisíckrát opojnejšie ako mať pod sebou rozťahnuté stehná Lily Evansovej s jej vábivou, vlhkou mušličkou. Severus zahladal dotieravé spomienky šmahom ruky.

„Môžem byť priamy?“ opýtal sa po krátkej odmlke, vyhládajúc Severusov pohľad a nepustiac ho.

Severus strnulo prikývol.

„To, čo sa odohralo tú noc... kým som spal... a prv, než čokoľvek namietnete, viem, že to nebol iba sen, chcem vedieť, či to bola z vašej strany čisto pudová záležitosť alebo či...“

„Alebo?“ skočil mu Severus do reči. Harry zmeravel. Znel niekedy hlas toho muža nádejnejšie? Hľadeli naňho niekedy jeho tmavé oči, farby smútočného gagátu nežnejšie a veľavravnejšie?

Jeho nohy sa samé od seba pohli a priblížili sa k svojmu bývalému profesorovi. Jeho prsty sa dotkli ruky spustenej pozdĺž štíhleho tela a jemne ju zovreli. Zdvihol si ju k lícu a oprel sa do jeho dlane. A Severus privrel oči a skutočne ho pohladil.

Harry k nemu pristúpil bližšie. Tak blízko, až ucítil na krku jeho teplý dych. Mladík ho objal a on takmer od radosti zaplakal.

„Povedz mi, že som si to len nevysníval!“ žiadal ho prosebným hlasom. „Povedz mi, že je to všetko pravda!“

Severus sa od neho vzdialil len na toľko, aby mohol uchopiť do dlaní jeho milovanú tvár. „Láska moja,“ vydýchol a pocítil v tých dvoch slovách nesmiernu úľavu. Akoby mu padla z pliec ťažoba celého sveta.

Mladík chrapľavo zastonal a vrhol sa na jeho pootvorené ústa ako vyhladovaný vlk. A Severus mu neostával nič dlhý.

„Trvalo ti to... tak dlho...“ šepkal muž namáhavo pomedzi bozky.

Harry sa zachichotal, keď mu hryzkal citlivé miesto pod pravým uchom a potom pokožku starostlivo oblizoval. „Občas mi prosto... nedochádza...“

„Postarám sa, aby ti odtiaľ... došlo všetko, ty môj zadubenec,“ prisahal Severus a zovrel mu zadok vo svojich dlaniach, pritlačiac ho k sebe tesnejšie.

Harry sa zachichotal a potom zastonal. „V to dúfam!“

Doteraz ponurú a tichú izbu zaplnili ich vzdychy a horúce vyznania lásky, ktoré si vyznávali strhávajúc zo seba jednotlivé kusy šatstva, len aby spolu mohli opäť prežiť to, čo už obaja zakúsili.

***

Ron hľadel na nádherné prsia svojej manželky, ktorá kojila ich dcéru a spokojne sa pritom usmievala.

„Máš najkrajšie prsia na svete, láska,“ pochválil ju a nešťastne si povzdychol.

Hermiona naňho vrhla pohoršený pohľad. „Ronald, kojím našu dcéru! Ako teraz môžeš myslieť na vlastné uspokojenie!“

„Pretože mám dojem, že je to celá večnosť, čo sme to nerobili!“ vyhrkol zahanbene a červenal sa pri tom ako cvikla. „Ako dlho ma ešte budeš odmietať?“ opýtal sa po chvíli tichého prizerania sa.

Hermiona naňho vrhla unavený pohľad. Je pravda, že sa mohli milovať už i skôr, ale vždy bola príliš unavená. I keď mu to robila ručne, napokon pri tom zaspala a jej manžel si musel vystačiť sám.

„Hm, neboj sa, myslím, že dnes budeš spokojný,“ riekla spokojne, čomu sa nesmierne potešil. „Harry sa nevrátil?“

Ron pokrútil hlavou. „Nie. Ale kam vlastne išiel?“

Hermiona naňho pozrela a venovala mu tajomný úsmev. „Za svojim snom...“

Kolega

Sedel som na svojom mieste za dlhým radom profesorských stolov a neprítomne som sledoval triedenie tohtoročných prvákov do jednotlivých fakúlt. Všetko prebiehalo ako zvyčajne. Príchod študentov od druhého ročníka vyššie, s ktorými sa plynule hrnuli do sáli i moji kolegovia. Merlin, to slovo mi uviazlo v krku, keď som nebadane pootočil hlavu a pozrel

naňho. Uvedomil som si, že sa mi to skutočne nesníva. Prečo mi Minerva niečo nenaznačila? Prečo sa mi ani slovom nezmienila o novom profesorovi Lietania? Neuveriteľné! A on mal ešte tú drzosť prisadnúť si hneď vedľa! Čo to malo znamenať?

Dobre, síce sme zakopali vojnový prútik ešte pred rokmi a už sme sa dokázali ovládať natoľko, aby sme sa nevráždili ani pohľadmi, ale to ešte neznamenalo, že sa náš vzájomný vzťah zmenil nejakým zázrakom na niečo vrúcnejšie!

Stočil som pohľad k preplnenej sále a tleskajúcim deckám, ktoré hlasno ťapkali rukami akémusi plavovlasému mladíkovi, ktorý hrdó vykročil k bystrohlavskému stolu. V duchu som si povzdychol a musel sa ovládnuť, aby som nezaškripal zubami. Všimol som si, kam smerujú pohľady desiatok dievčenských očí. Ešte i tých jedenásťročných! Bože! Potter tu nebol ešte ani deň a už sa stal idolom dievčenských srdc a tajných snov? Neuveriteľné!

Znova som zvrtol veľmi nebadane pohľad na svojho suseda, ktorý sa pomrivil na mieste. Mal som dojem, že je akýsi nervózny. Alebo sa mi to len zdalo? Nie... Mal som pravdu! Postrehol som, ako sa mu zachvela ruka prv, ako ju stiahol z hrdla poloprázdnej čase s vínom pod stôl. Dokonca si povzdychol, jeho obočie sa mierne stiahlo nad tými neuveriteľne smaragdovými očami, ktoré sa následne zabodli do tabule bohato prestretého stola. Neprestával však tleskať pri zaradení každého jedného z prvkov.

Vonku bolo krásne. Nie, že by na tom záležalo. Konečne som mal opravené všetky písomky a mohol si dovoliť svoju pravidelnú prechádzku, ktorú som absolvoval denne za akéhokoľvek počasia. Žiaľ, nebolo ešte tak neskoro, aby boli i študenti zalezení vo svojich fakultách. Teraz boli kde tu roztrúsení sediac na trávniku alebo postávali v hlúčikoch a bavili sa. Namieril som si to k jazeru. Chcel som sa zbaviť tých skúmavých pohľadov, ktoré mi pripadali dotieravé ako osi. Nikdy si asi nezvyknem na to, ako na mňa všetci zazerajú. Akoby som nebol človekom. Akoby som nebol ich učiteľom, ale nejakou trojhlovou hydrou. Hlúpe decká! Majú v hlavách iba piliny. Nie sú schopní naučiť sa jednoduché základy, ktoré im s takou námahou a zánietením vysvetľujem. Kam to chcú v živote dosiahnuť? Mali by sa nad sebou zamyslieť...

Ak som dúfal, že sa tým tupohlavcom vyhnem, škaredo som sa mýlil. Pri jazere sa krčila skupina rozchichotaných dievčat. Všimol som si Teressu Bloomovú, takže to museli byť šiestačky. A moje pozorné oko postrehlo i niečo iné. Priznávam, sprvu som sa im chcel rozhodne vyhnúť míľovým oblúkom, ale potom som zočil svojho nového kolegu. Merlin, to slovo mi stále znelo tak čudne v spojitosti s ním.

Na chvíľu som zastal a zadíval sa na mladého muža, ktorý plával blízko brehu jazera. Nahé paže sa vynárali z vody v pravidelných tempách spolu s nahým chrbtom. Tmavé vlasy mal mokré a lepili sa mu k hlave. Sem tam sa v špliechajúcej vode mihla i noha. Zbadal som, že jeho veci, pekne poskladané na kôpke neďaleko starej vŕby odrazu zmizli. Moje obočie vystrelilo hore ako šíp z napnutého luku a pozornému oku neušla ani ruka s prútikom, ktorá sa šikovne skryla poza chrbát iného dievčaťa.

Sto hromov do kotla! Tie malé nehanebnice! Zachcelo sa im vari vidieť viac z ctihodného záchrancu čarodejníckeho sveta? Potvory! Ved' on im ukáže! Čo je to za dnešnú mládež? Nevedia, čo sú to slušné mravy? Keby boli v stredoveku, nosili by všetky pás cudnosti! A ešte sa tvárili tak nevinne!

Stačilo, aby som sa priblížil na dostupnú vzdialenosť. „Millesová! Okamžite vráťte veci profesora Pottera na miesto!“ zahrnel som hromovým hlasom.

Lenže zjavne môj nečakaný zjav a prísny tón hlasu spôsobil, že sa všetky účastníčky tohto intermezza príliš vyľakali. Agatha nebola schopná pričarovať veci profesora Pottera späť a jediné, čo sa jej podarilo vykúzliť, bolo staré plátené vreco, navyše s dierou.

„Strhávam biff'omoru desať bodov za nemravné správanie! Chrabromilu desať, za nečestnosť! Bystrohlavu desať za hlúposť a Slizolinu...“

Meredith Noxová vyjavene otvorila ústa a ja som so zadosťučiením dokončil. „A Slizolinu desať za to, že ste ma nezbadali skôr a nezabránili tomuto nehoráznemu škandálu!“ Ostala šokovaná. Iste, bodaj by nie. Bolo o mne známe, že nadfžam svojim. Ale tentoraz zašli príďaleko.

„Dofrasa!“ zahrnela si pekná plavovláska popod nos a blysla očami po svojich spolužiakoch, ktoré už poslušne stáli na nohách, s červenými lícami a pohľadmi zabodnutými do zeme.

„Navyše máte všetky mesačný trest u Hagrida. Dúfam, že vás nechá kŕmiť tlstočervy. Možno potom prídete na iné myšlienky. A teraz odchod!“

Keď som sa otočil, aby som premenil to otrasné vreco na nejaký primeraný kus odevu, do ktorého by sa Potter mohol zahaliť, zistil som, že môj kolega ma ostražito pozoruje. Stál neďaleko, po pás vo vode. Len čo dievčatá zmizli, blížil sa opatrne k brehu a o chvíľu už stál pred mnou, rukou si hanblivo kryjúc rozkrok.

Tľoskol som jazykom nad tým teatrálnym gestom a opäť som raz nadvihol obočie s evidentným pohŕdaním. „Toľká cudnosť? A to, že ste sa pred nimi producíroval takmer nahý je v poriadku? Potter, uist'ujem vás, že vaše telo nemá nič, čo som nevidel.“ Neskoro som si uvedomil, že tá moja poznámka sa dala vysvetliť aj inak a mohol som ju sformulovať lepšie. Dosiahol som však to, že Potter sa prudko začervenal a odkryl svoje zahalené slabiny.

K môjmu jednému povytiahnutému obočiu sa pridalo druhé a obe takmer splynuli s ofinou. Dobré, svoj názor by som mal rozhodne prehodnotiť. Také čosi... som ešte jakživ nevidel. A že som toho videl dosť. Silou vôle som odvrátil zrak od Potterových genitálií a prinútil sa ukázať na to, čo ostalo z jeho oblečenia.

„Máte pri sebe prútik?“ opýtal som sa ho.

Mladý muž prikývol. Lútostivo pozrel na škaredné hnedé vreco a podišiel k stromu, kde mal

ukrytý habit s prútikom. „Ďakujem,“ zamrmal, otočený ku mne svojím dokonale holým, oblým zadkom. „Myslím, že to už zvládnem sám.“

□□□

(zmena osoby)

Čo na ňom všetky tie dievčatá vidia? Ešte aj Umrnčaná Myrta je doňho po uši! Neuveriteľné! Severus sa zamyslene pipal vo svojich raňajkách. To, že v noci ho najprv obchádzal spánok a potom mu podsúval desivé obrazy nahého Pottera, Pottera, ktorého vyšportované telo sa lesklo natreté voňavým olejom, Pottera opretého o strom s lákavo otrčeným zadkom, Potterovo telo jagajúce sa kvapkami vody, v ktorých sa odrážalo poludňajšie slnko... No, veľmi mu to na dnešnej nálade nepridalo. A nepomohlo ani to, že tak dobre voňal.

Severus mal vždy veľmi citlivý čuch. Jeho čuchové receptory zabudované v nose boli vynikajúci radar, ktorý sa osvedčil pri jeho práci, v ktorej sa vycibril k dokonalosti. Teraz mohol konštatovať, že Potterovi tá vôňa sadla ako uliata. Bola zmyselná a nespútaná. Živel, presne ako muž, ktorý bol do tej vône zahalený vari od hlavy po päty.

„Čo na mne všetky vidia? Nerozumiem tomu,“ ozval sa zadumaný hlas jeho kolegu, znejúci popravde... dost' skl'účene.

Severus k nemu neveriaco otočil hlavu. Túto otázku si kládol azda odjakživa a bolo nevidané počuť ju z úst toho, o kom si to myslel.

„Nemám ani poňatia. Podľa mňa ste celkom obyčajný, tuctový muž.“

Jeho kolega k nemu otočil ohromenú tvár. Najprv si myslel, že ho tým urazil, možno nahneval, ale on sa naňho iba pousmial. „Ďakujem. Škoda, že si to nemyslia ony.“

Severus nevedel spustiť zrak z tých malachitových očí. Boli neuveriteľne... zelené... Zahryzol si do jazyka, keď si uvedomil, čo jeho mozog predostrel ako prvé. Nie, rozhodne neboli krásne. Rozhodne by sa do nich nechcel dívať celé hodiny! Boli obyčajné. Presne ako on. No a čo, že zachránil čarodejnicky svet? Ved' v tom nebol sám. Mnohí pomáhali. On sám veľa riskoval. A jemu nik neskladal verše, nik mu neposielal zaľúbené kartičky na Valentína a nepodsúval lístočky ani počas vyučovacích hodín. Nik mu nedaroval ani bonboniéru s cukríkami zákerne naplnenými Amortenciou.

On to však rozhodne nepotreboval. Bolo mu fajn!

□□□

Opäť sa pristihol ako ho pozoruje. Lietal na metle ako diabol! Vari sa chcel zabiť? Šialenec! Ale bol fakt dobrý! Vedel, že takto to ísť ďalej nemôže. Všade, kam sa pozrel videl Pottera. I tie kamenné steny hradu akoby si šepkali jeho meno vo večnej ozvene. Občas mal dojem, že sa z toho zblázni. Musel na vzduch.

Kančia hlava bola jeho obľúbená. Vždy si sadol do najzadnejšieho kúta a nerušene pri pohári piva, či ohnivej whisky sledoval dianie v podniku. Dnes sa tu zišla celkom zaujímavá spoločnosť. Ale jeho oči i tak priťahoval muž stojaci za barom. A nepuškuľoval po ňom jediný. Svalovec oblečený iba v čiernych kožených nohaviciach a rozopnutej veste vystavoval

na obdiv svoje silné stehná a pekný, macatý zadok. Skúšal si predstaviť, aké by to bolo, keby ho zovrel vo svojom náručí a on by sa roztúžene tisol na jeho nahú hruď porastenú svetlohnedými chlpkami. Potom by ten silák jediným švihom ruky zmietol z baru všetko, čo by im prekážalo, položil by ho naň a vzal by si ho poriadne divoko a tvrdo. Zatiaľ si celkom neujasn timer, či mal za to Aberfothovi blahorečiť, alebo preklínať za to pokenie, ktoré sem zamestnal.

Všimol si, ako si mladá bosorka s kučeravými tmavými vlasmi rúžuje ústa a opravuje výstrih na blúzke, aby zaujala jeho pozornosť, sediac mu hneď pod nosom a koketuje s ním ako hlupaňa. Fakt sa jej nečudoval. Ten muž bol čertovsky dobre stavaný. Aj jemu behali po rozume všelijaké predstavy, ktoré mu spravili prievan v spodkoch, a už len z tých sa jeho stožiar mierne nadvihol. Stačilo vsunúť ruku pod habit a nenápadne začať tvrduú kopiju spracovávať.

Už to takmer urobil, keď zamrzol v pohybe. Vo dverách krčmy sa objavil Potter. Tá strapatá štica sa nedala s ničím pomýliť. Posadil sa priamo k baru a chvíľu sa s tým fešákom o niečom bavil. Severus videl, ako do seba kopol pohárik jantárovej tekutiny a so sklonenou hlavou si vypýtal ďalší. Potom si barman skúmavo obzrel svoju klientelu a pošepol čosi Potterovi bez toho, aby videl, ako po ňom kučeravá kočka žmurká.

Žeby sprisahanie? napadlo mu a zúženým pohľadom sledoval, ako obaja muži miznú za nejakými dverami. Ostal tam sedieť s pohľadom upnutým na dvere. Jeho mierne stoporený penis medzičasom povädol, kým on urputne uvažoval, čo sa deje. Asi o pätnásť minút sa objavili. Potter akýsi uvoľnenejší a barman so spokojným úsmevom na tvári. Všimol si, ako stiahol ruku z Potterovho boku a uštipol ho do zadku. Potter na to nereagoval a zmizol tak, ako sa objavil. Ako gáfor.

Barman sa opäť postavil za bar a pustil sa do utierania pohárov, pričom si spokojne pohvizdoval. Severus naňho chvíľu vyjavene hľadel a potom mu napadol diabolský plán. Zistí, o čo tu ide. Nie nadarmo je nadaným čarodejníkom. A najlepšie na tom bude, že vlk bude sýty a ovca celá – ako sa vraví.

Keď opustili lokál i poslední vytrvalí zákazníci, spravil, čo plánoval. Prenikol do barmanových spomienok v jednej krátkej chvíli. A zalapal po dychu...

□□□

Potter sedel vedľa neho a tváril sa, že obeduje. V podstate však jedlo iba posúval po tanieri. Ako bolo možné, že na to neprišiel? Pokrútil hlavou a vložil si do úst kúsok kuracieho mäska so zemiačikom. Hoci bolo jedlo lahodné, sotva to vnímal.

„Hneváte sa, pretože som stiahol ráno vašej žiačke desať bodov?“ prekvapil Severusa otázkou, až mu takmer zabehlo. Odkiaľsa si a napil sa tekvicového džúsu prv, ako otvoril ústa, aby mu odpovedal.

„Prečo ste jej stiahol tie body?“

Harry naňho pozrel. „Predvádzala s rúčkou od metly niečo, čo som nemohol tolerovať.“

Severus prikývol. „Chápem.“

„Naozaj to bolo zaslúžené,“ bránil sa Harry.

Severus sa naňho zadíval a jeho oči sa vpili do ružových pier. Boli na pohľad také plné... šťavnaté... Tie jeho boli iba úzke. Ale tieto... Hmm...

„Deje sa niečo?“ prerušil tok jeho rozháraných myšlienok mladý kolega po jeho ľavici, na čo Severus pokrútil hlavou.

„Všetko je v poriadku,“ odvetil stroho.

Harry si dokašľal. „Viem, že dnes máte voľno. Chcel som vás o niečo požiadať.“

Severusove oči sa spýtavo zabodli do tých jeho. „A to?“

„Nechceli by ste... povedzme... ísť večer... na pohárik?“

Harry sa naňho díval a mohol takmer vidieť ako pracujú mužove závitky. Ako sa pomyselné ozubené kolieska krúčia v jeho tmavovlasej hlave a kalkulujú, dedukujú a vyhodnocujú.

„S vami?“

Harry prikývol. „Pozývam vás. Ak vám... nebude prekážať moja spoločnosť.“

Severusovi napadlo, čo videl v barmanových spomienkach. Skutočne to mohla byť pravda? Vážne bol pre Pottera taký žiaduci a teraz ho mladší kolega vlastne pozýval... na rande?

Severus azda po chvíli dlhšej ako večnosť pomaly prikývol. „O ôsmej?“

Harry sa naňho spokojne usmial. „U Kančej hlavy?“

Severus prikývol.

Harryho myseľ zaplavila beznádej a úzkosť. „Neprišiel!“ zamrmlal si popod nos. „Vidiš, vravel som ti, že moja sláva na to nestačí! Napokon, vždy ňou opovrhoval.“

Barman ho súcitne potľapkal po pleci. „Škoda.“

„Vieš, myslím, že si sa vo svojom odhade mýlil, Jacob.“

Barman pokrútil hlavou. „Ani omylom. Viem, čo hovorím. Mám na vás proste čuch.“

Harry si odfrkol. „Ten tvoj čuch zrejme zlyhal. A tá finta s banánom, ktorú si mi naposledy ukazoval mi je hovby platná.“

„Harry, možno je to tak dobre. Chceš mi tvrdiť, že by ti fakt neprekážal ten vekový rozdiel?“ Harry sa odul. „Čo všetci máte s tým vekovým rozdielom? Je starší len o pár mizerných rokov!“

Barman zdvihol ruky v nemom, ospravedlňujúcom geste. „Sorry, kámo.“

Harry dopil svoj pohár ďatelinového piva, otrel si penu, ktorá sa mu usadila nad vrchnou perou vytvoriac husté biele fúzy a nechal mu na pulte mince s pekným sprejitým. „Radšej idem. Maj sa.“

Vykročil do tmy, zastal na kraji cesty a vyvrátil hlavu dohora. Pozrel na hviezdne nebo a zamrmal si popod nos: „Zdá sa, že hviezdy mi neprajú.“

„Zrejme nie,“ ozvalo sa mu za chrbtom, až od ľaku poskočil. Otočil sa, aby sa pozrel do zachmúrenej tváre profesora Elixírov.

„Prečo ste neprišiel?“ opýtal sa a snažil sa, aby muž v tóne jeho hlasu nevybadal tú jemnú výčitku.

Severus pokrčil plecami. „Prišiel. Ale nevošiel som dnu.“

„Prečo?“

„Lebo to nie je dobrý nápad,“ protestoval. „Nikdy ste nemal dobré nápady. Vždy ste sa do všetkého vrhal po hlavu. Aspoň raz skúste použiť mozog prv, ako niečo vyvediete!“

Harry potriasol hlavou a neveselo sa zasmial. „Mýlite sa, profesor! Toto je ten najlepší nápad, aký som kedy dostal!“

Severus si uvedomil, že ho má na dosah ruky. Bol tak blízko... bol taký nádherný, mladý... „Ja sa nikdy nemýlim, Potter.“

Harry sa striasol. Nie vplyvom chladného večerného vzduchu, ale účinkom kolegovho mrazivého hlasu. „Ako vám dokázať opak?“

„Nemusíte dokazovať nič... Fakt je, že som nemal súhlasit' s týmto šíleným nápadom a...“

Jeho slová zanikli v Potterových ústach, ktoré sa prisali na jeho pery. Zastonal a chvíľu ostal na mieste ako primrazený, kým ho tie horúce ústa zákerne zbavovali zdravého úsudku bunku po bunke. Kĺzali po jeho perách zmyselnejšie ako lupienky ruží po vodnej hladine. A ten horúci jazyk, ten klzký trýzniteľ prenikol bez najmenšieho problému do jeho pootvorených úst, pomedzi zuby, aby ho vyzval na ten najzmyselnejší, erotický duel dvoch jazykov, aký len kedy zažil.

Severusove prsty sa ocitli v hustých strapatých vlasoch. Samé natočili hlavu jeho mladého kolegu trochu na stranu, aby si ich nosy prestali prekážať a ústa splynuli v bozku dokonalejšie. Bol to číry pôžitok, hoci jedna časť jeho mozgu kričala, aby s tým prestal, tá druhá ju prehlušila v slastnom... *Aaaaaaach...*

Keď sa od neho Potter odtiahol, Severus mu pozrel do očí, ktorých zeleň mala teraz o niečo temnejší odtieň. Uvedomil si, že ho vzrušuje už len pohľad do tých iskrivých tóní.

Nadýchol sa sviežeho vzduchu, aby čo najrýchlejšie posunul mozgu prílev čerstvého kyslíka a mohol konečne racionálne uvažovať. „Stále si nemyslím, že je to dobrý nápad.“

Harry sa uškrnul. „Zdá sa, že ťa o svojich argumentoch budem musieť presvedčiť dôkladnejšie.“ Chytil ho za ruku a premiestnil sa s ním preč.

Stále tomu nemohol uveriť. Ležal na chrbte s rozopnutým habitom, vyhrnutým svetrom a košeľou, tak ako si predstavoval, že si ho vezme ten barman. Veci, ktoré ešte nedávno ležali na zemi zmietol na zem jediným šmahom ruky.

Medzi jeho nohami stál Potter a skláňal sa nad ním, posievajúc mu odhalený krk bozkami. Kým jeho ľavá ruka blúdila pod vrstvami odevu, hladkajúc Severusovu hrud' a prstami dráždiac stuhnutú bradavku, druhá sa venovala stoporenému penisu.

Severus zastonal. Bože, toto bolo oveľa lepšie ako tá bujná predstava. Pretože toto sa fakt dialo! Rozvášnený Potter vyzeral tisíckrát žiadostivejšie! Jeho opálená pokožka sa vo svetle sviec matne leska, pružné svaly pod ňou hrali ako struny pod krídlom klavíra. Bolo hriechom nedotknúť sa ho. A čo ten úchvatný rozkrok? Bol ešte dokonalejší ako si ho pamätal. Na rozdiel od neho bol Potter tam dole dokonale vyholený. Jeho obrezaný, vztyčený penis sa mu obtieral vlhkou hlavičkou o stehno a pod ním sa hojdali v zdurenom miešku jeho semenníky. Dokonalý skrz-naskrz. A o chvíľu ho pretiahne. Už len z tej samotnej predstavy mu prišlo krásne mdlo... Mal pocit, že lieta.

„Merlin, si neveriteľný...“ zamrmlal Harry, keď oboma rukami teraz podopieral jeho zadok, skúmajúc tajomný otvor, do ktorého sa plánoval ponoriť po samý koreň svojho ako skala tvrdého mužstva. Nabral si na prsty biely krém, rozotrel ho v dlani a začal ho spracovávať.

Najprv prstom obkrúžil stiahnuté očko vstupu do jeho tela a potom opatrne prenikol za ochranný sval. Vnikal doň článok po článku, kým nenašiel v jeho vnútri to, čo hľadal. Skĺzol po jeho prostate a Severusovi sa z hrdla vydral ďalší erotický, mrňavý zvuk, ktorý ho samého prekvapil.

Harry cítil, ako sa pod jeho rukami naplo to krásne, štíhle telo. Ale nezastavilo ho to, aby prestal dorážať. O chvíľu sa k jednému prstu pridal druhý a potom i tretí spoločník.

Uvedomoval si hrúbku svojho penisu a keďže nechcel spôsobiť Severusovi ani tú najmešiu bolesť, musel byť pri jeho príprave maximálne dôkladný. Severus sa pod jeho dotykmi na stole zviňal a stonal, šepkajúc jeho meno ako v horúčkovitej agónii. Naplňalo ho to neopísateľnou eufóriou.

Keď sa konečne dostatočne uvoľnil, Harry sa vzpriamil, naniesol si krém na svoj nedočkavý úd a chytil ho za boky. Jeho nohy mal vyložené na svojich pleciach, a keď doňho začal vstupovať, cítil, ako sa napriek dlhej príprave to pôvabné telo proti nemu v obrane naplo.

„Mám prestať?“ opýtal sa s námahou, ale Severus pokrútil hlavou.

„Ne... neopováž sa!“ zachroptel zastretým hlasom a spravil niečo nevidané. Vysunul zadok oproti nemu, vďaka čomu sa doňho Harry celý a tvrdo zasunul. Severus vykrikoval, ale jeho krik zanikol v Harryho ústach, ktoré ho v tej chvíli pobožkali. Pár sekúnd sa ani jeden z nich nepohol. Iba ich pery medzi sebou viedli veľmi dychtivý jazykový dialóg.

Harry čakal, kým mu Severus nenaznačí, že je všetko v poriadku, a muž akoby mu čítal myšlienky, sa pod ním pomrivil. Harryho zachvátila príjemná triaška, keď ucítil ako ho ten rozkošný, pevný zadok zovrel na tom najcitlivejšom mieste. Opatrne sa z neho vytiahol von a pomaly sa zasúval späť. Jeho žalud' pritom bezpečne skĺzol po žľaze vnútri Severusovho

zadočku, čo prinútilo muža zastonať. Harry sa díval ako sa jeho ruka s dožltá sfarbenou pokožkou zosunula k slabinám s tmavými kučierkami a dlhé, štíhle prsty uchopili stoporený úd, ktorý sa lesknúcou hlavičkou opieral o jeho ploché brucho.

Severus sa spravil skôr ako on. Ale nemeškal dho. A kým Severusove kvapky vášne skropili ich bruchá a mužovu hrud', Harry dosiahol orgazmus hlboko v jeho vnútri a venoval mu veľkorysú nádielku svojho sladkého nektáru.

□□□

Koniec roka sa neodvratne blížil. Severus sedel na svojom mieste a zhováral sa s kolegom. Keď si všimol, že do Veľkej siene vplával jeho milenec, venoval mu krátky, no horúci pohľad. Muž sa usmial a prisadol si k nemu.

Profesor elixírov sa k nemu naklonil a čosi mu pošepol. „Mám to povolenie.“

Harry spokojne prikývol. „Ja to ostatné.“

„Kde a kedy?“ ozval sa starší muž s vážnou tvárou, keď si práve nalieval do šálky čiernu kávu.

„Zajtra o piatej. Kostol Sv. Hyacinty.“

„Budem tam,“ pošepol mu a znova sa obrátil k svojmu kolegovi, profesorovi Flitwickovi.

Harry sa široko zazubil. Dalo mu síce zabráť, kým presvedčil toho neprístupného muža o svojich skutočných citoch a ešte skutočnejších zámeroch, a niekedy ho musel presvedčať dva, či trikrát po sebe v priebehu jednej noci, občas i cez deň, ale stálo to za to.

Za svoju námahu bol odmenený presne tým, po čom celý čas túžil. Ulovil si normálneho chlapa, ktorý ho nepreťahoval len preto, aby sa potom mohol chváliť, že mal penis v zadku chlapca, ktorý prežil.

Severus bol neskutočný. Bol starostlivý, pozorný poslucháč, výborný radca a nadšený milenec, ktorý rád skúšal nové veci i nové polohy. Usmial sa, keď si spomenul na deň, keď ho požiadal o ruku. Najprv mu ten neústupný muž spravil poriadny cirkus a dal mu siahodlhú prednášku o tom, čo všetko to bude obnášať, ale stačil jediný Harryho bozk a on sa zmenil na chvejúcu sa roztúženú kôpku rôsolu, ktorý netúžil po ničom inom, iba patriť mu do konca života v každom ohľade.

Severusova ruka sa jemne a hlavne nenápadne dotkla jeho stehna pod stolom. Opäť sa k nemu naklonil a v on zdvihol pohľad do planúcich čiernych očí. Muž sa naňho nepatrne usmial a ústami naznačil: „Milujem ťa.“

Harryho ruka pristála na Severusovej, ktorá zotrvala na jeho stehne. Preplietol si s ním prsty a nežne zašepkal: „Ja vás tiež, kolega.“

□□□

Nasledujúci deň sa nepísalo o ničom inom, iba o nevídanej svadbe, ktorá sa uskutočnila v malom kostolíku, v zastrčenom kúte Anglicka. Presnejšie v Godrickovej úľ'abine. Prítomní

boli niektorí pozvaní kolegovia a najbližší priatelia. Všetkým Harryho študentkám, ktoré sa dostali k tomuto exkluzívnemu vydaniu Denného proroka bolo jasné, že si musia nechať zájsť chuť. Profesor Snape bol príliš silný protivník i na nich. Nehovoriac o tom, že sa ich šance znížili hlboko pod nulu.

Láska v náznakoch I.

(Poviedočka venovaná SLIMČI!!!)

Varovanie: žiadne

Tmavovlasý profesor naprázdno prežrel. V ústach mu vyschlo i napriek faktu, že si pred niekoľkými sekundami zvlažil hrdlo dúškom mäťového čaju. Jeho nepokojné zelené oči nebadane skĺzli po tmavej postave, ktorá sa svojim obvyklým, ráznym krokom blížila k dlhému radu drevených stolov, v prednej časti obrovskej miestnosti s vysokými gotickými oknami a očarovaným stropom. Všimol si, že ťažké sivé mraky víriace sa na strope vo Veľkej sieni presne zodpovedajú počasiu, ktoré vládlo za múrmi hradu. A navlas tak zodpovedali i nálade jeho kolegu a bývalého profesora v jednej osobe.

Ale na druhej strane sa nebolo čomu čudovať. Sychravé počasie typické pre začiatok novembra sa dokonale rovnalo zamračenej tvári profesora elixírov. No nebolo to počasie, ktoré trápilo mladého, tridsaťročného profesora lietania. Kameňom úrazu bol práve spomínaný starší, zrelší a ešte záhadnejší kolega. Záhadnejší viac, ako kedy býval predtým. Bolo tu totiž niečo, čo si Harry nevedel nijakovsky vysvetliť. Severus Snape sa v poslednej dobe choval nad mieru podivne. A ak mal na mysli slovo podivne, nebolo to preto, že by tým myslel na jeho typicky nasupený výraz tváre. Vrásky mu nerobilo ani to, že by muž odrazu rozsieval žiarivé úsmevy na všetky svetové strany. Nie. Dialo sa niečo horšie. A to niečo nebolo nič iné ako čudné gestá a ešte čudnejšie pohľady, ktoré po ňom Severus Snape vrhal.

Harry ho úctivo pozdravil, cítiac ako sa mu spotili vlastné dlane. Hoci nič nenasvedčovalo tomu, že by sa mužovo chovanie malo zmeniť, on vedel, že sa tak každú chvíľu stane. Mal pravdu. Muž si sadol takmer vedľa neho. Kým ich večer oddeľovali ešte tri stoličky s vysokými, vyrezávanými opierkami, dnes ráno to bola jedna jediná.

„Aj vám dobré ráno, profesor... Potter,“ oslovil ho nízko posadeným hlasom, pod ktorým sa jednoducho musel zachvieť. Ten hlas naňho totiž pôsobil ako zamatové pohladenie. Zježili sa mu nielen chlípky na rukách, ale i vlasy na zátylku a Harryho z toho príjemne zamrazilo. Trhane vydýchol a nasal do pľúc vzduch, aby sa upokojil. Nezabralo to, pretože ho už opantala mužova vôňa. Omamná, príťažlivá, zemitá, okorenená kvapkou pižma. Tepna na krku mu divo zapulzovala. Bolo to tou vôňou, ktorá vo svojej prchavej náručí objímala to pôvabné, štíhle telo? Tá vôňa, ktorá mu v podvedomí našepkávala celkom primitívne vyskočiť na stôl, udierať sa zovretými päťami do hrude a ryčať pritom z plného hrdla ako kráľ džungle, len aby toho muža po svojej pravici zaujal?

Stiahol ruky pod stôl, sotva vnímajúc, ako sa mu bolestivo zabárajú nechty do dlaní od prituhého zvierania. Jeho oči spočinuli na úzkych, no dokonale krojených perách, ktoré prežúvali nejaké sústo jedla. Keď sa spomedzi nich vystrčila rozkošná špička ružového

jazyka, aby tie jemnučké lupienky od seba oddelila a mučivo pomaly pohladila, Harry zacítil, ako mu po chrbte stekajú kropaje potu. Zanechávali za sebou vlhkú stopu až napokon vsiakli do bieleho bavlneného trička, ktoré nosil pod košeľou.

Muž sa k nemu otočil a pozrel naňho. Harry nemohol nezbadat' ako mu myká kútikmi úst. Aj slepý by to videl! Vysmieval sa mu? Doberal si ho alebo ho... zvädzal? Ako si mal vysvetliť zdanlivo nevinnú, no jednoznačne dvojzmyselnú konverzáciu zo včerajška, o uchopení prútika a správnom manipulovaní s ním, o pohybe zápästia tak, aby z jeho jadra mohla vytrysknúť číra a nespútaná energia? Navyše, Harry toto všetko už roky ovládal. Boli to základy, ktoré ich učili v prvom ročníku. Pred viac ako desiatimi rokmi. Tak čo to malo znamenať?!

Vstal od stola, stolička zaškrípala po mramorovej podlahe. „Ja... ospravedlňte ma.“ Muž iba prikývol a spokojne pokračoval v jedle, nenechajúc sa ničím rušiť.

□□□

Harry mal prvú hodinu našťastie voľnú, čo mu umožňovalo o všetkom popremýšľať. Znova. Lutoval, že tu nie je jeho múdra priateľka, aby mu poradila, čo robiť. Toto už bolo nad jeho sily.

Popravde, ak by si mal všetky tie mužove náznaky vyložiť po svojom, povedal by, že ho Snape nehanebne balí a to všetkým na očiach. Ale na druhej strane, poznal Snapa. Snape ho vždy nenávidel! Vždy ním opovrhoval a vždy ho pri každej príležitosti zosmiešňoval. Tak čo sa to dialo? Zbláznil sa on alebo profesor Elixírov?!

Ostal postávať na chodbe, čelom sa oprel o stenu. Bolo by možné, aby sa toto všetko skutočne odohrávalo? Netušil. Čo vlastne vedel o Snapovi? Dokopy nič...

Dobre, bol možno väčším hrdinom ako on, hoci jemu sa pripisovali zásluhy za smrť najväčšieho čiernokňažníka všetkých dôb, ale faktom bolo, že Snape toho riskoval oveľa viac. A navzdory tomu, dostalo sa mu menej úcty ako Harrymu. Nezdalo sa však, že by to mužovi nejako prekážalo. Nad'alej si žil vlastným životom, učil elixíry a do nikoho sa nestaral.

Mal on nejaký osobný život? napadlo Harrymu, keď tak nad ním hútal. Nikdy ho nevidel so žiadnou ženou. Nikdy ho dokonca nevidel ani s mužom. Nemohol o ňom teda tušiť, či je heterosexuál alebo homosexuál. Bol vari eunuch? Zamračil sa. Čo ak...

Čo ak Snape prišiel o svoju mužnosť? Čo ak mu počas jeho oddanej služby Voldemort nejako ublížil a on viac nemohol...

Zarazil sa. Keby Snape čo i len tušil, nad čím premýšľa, zahlušil by ho. A on by sa mohol konečne spamätať. Bolo nemožné, aby ho ten starý netopier priťahoval. Bolo to jednoducho nesprávne! Nie preto, že by nebol Snape príťažlivý, ani preto, že bol trochu starší... ale preto, lebo Harry mu nesial ani po členky. Potajme ho obdivoval už niekoľko rokov, ale nepriznal by to.

Zastonal. Nie. Určite si tie náznaky vysvetlil nesprávne. Nemohlo to byť inak. Mýlil sa ako zvyčajne. Zakúzlil tempus, aby zistil, koľko je hodín. S úžasom zistil, že sa zdržal pridlho a ak nechce meškať na hodinu, mal by si pohnúť.

Ale ani hodiny lietania na metle a prudké poryvy vetra mu nepomohli zbaviť sa myšlienok na tajomné správanie sa profesora elixírov, ktoré pretrvávalo už viac ako týždeň.

Láska v náznakoch II.

Varovanie: žiadne

Harry bol v koncoch. Celá Veľká sieň bola osvetlená iba mihotavým svetlom plápolajúcich sviec, ktoré sa vznášali vysoko nad ich hlavami rovnako ako žiarivé, bohato ozdobené vianočné stromčeky. Veľkolepá nádhera, ples usporiadaný pár dní pred prázdninami. Teraz, krátko pred polnocou tu ostalo iba pár profesorov a väčšina študentov, počnúc od piateho ročníka vyššie. Tí mladší mali večierku už o jedenástej. Hoci sa ukrýval v tienoch na konci miestnosti, zastrčený v kúte a s pohárom punču v ruke, nemohol na seba necítiť jeho pohľad. Spaľujúci, zmyslený. Mal dojem, akoby ho tie uhrančivé, atramentové oči vyzliekali donaha. Zachvel sa, sklopil pohľad a odpil si z nápoja.

Trvalo to pridlho. Pridlho netušil, na čom vlastne je. Obávaný profesor ho mátal už i vo snoch. A to nebolo dobré. Často býval nesústredený a roztržitý, nehovoriac o tom, že sa zobúdza s poriadnou erekciou. A preto veľmi dúfal, že sa to vyrieši práve dnes. Na vianočnom plese. Včera poslal Snapovi soviu poštu. Iste, mohol to zariadiť aj inak, ale potrpel si na tradície a okrem toho, keby poslal list letaxom, riskoval by, že zablúdi a dostane sa do nevhodných rúk, alebo by bola obálka oškvarená a páchla by po spálenine. To predsa nemohol dopustiť. Milostný list mal príjemne voňať a navodiť u svojho adresáta pri čítaní zmyselné pocity a nie číre znechutenie.

Lutoval, že nebol pri tom, keď Severus list otvoril. Bol v ňom veľmi výrečný. Sám sa tomu čudoval. Napísal to, čo by sa mu neodvážil povedať priamo do očí. Nie preto, že by bol zbabelec, ale preto, lebo tu stále bola tá možnosť, že si všetky tie náznaky iba namýšľa. Vrešťaadlo, ktoré tak trochu očakával však stále nedorazilo.

Harry sa zamyslel, stále upierajúc svoj pohľad výlučne na navoskovanú drevenú podlahu, teraz už posiatu čiernymi šmuhami od opätkov pánskych i dámskych topánok.

Bolo to tu, keď si definitívne priznal, že ho nepríťahujú dievčatá. Nedíval sa do výstrihov ich pestrofarebných šiat, ale očami mapoval zvodné pozadia svojich spolužiakov. Čím obtiahnutejšie nohavice, tým lepšie. A so zdesením si uvedomil, že by v rukách radšej zvieral tie krásne, pevné a oblé chlapčenské zadky, ako ohmatkával klenuté poprsia svojich spolužiačok.

Od vtedy prešlo veľa vody. Svojich milencov by nezrátal na prstoch oboch rúk. Vlastne, musel uznať, že sa správal veľmi promiskuitne. Neraz sa mu stalo, že si v jeden deň užil viac ako len s jedným milencom. A občas i s dvomi naraz. Kým nedosiahol dvadsaťšesť rokov, správal sa ako hipogrif v ruji. Užíval si večierky, slávu, sex. Bol mladý a konečne mal čo chcel. Pokoj od Voldemorta, pokoj od rodiny, ktorá ho považovala za šialeného psychopata.

Výhodou pri výbere partnerov bol hlavne post stíhača v mužstve Caerphillských katapultov. Bol to waleský metlobalový klub, ktorý vznikol ešte v roku 1402. Harry za nich lietal štyri sezóny. Mal krásny dres so svetlozelenými a šarlátovými zvislými pruhmi. Pamätnú medailu

„postracha“ Daia Llewellyna získal každú sezónu, lebo sa vyznamenal ako bezkonkurenčný a fantasticky bláznivý hazardér. Neskôr mu s nádejou na vidinu úspechu ponúkli vyššie platové ohodnotenie Kudleyovské kanóny, obľúbený tím jeho najlepšieho priateľa, Rona Weasleyho. Možno práve preto vzal to ponúkané miesto stíhača. Pravda, uvedomoval si, že od roku 1892 podávali trochu... mizerné výkony a ich habity žiarivo oranžovej farby s emblémom letiacej delovej gule a dvoma čiernymi klubovými indikáciami vyzerali strašne, ale vzal to. Už prvú sezónu v ich tíme zistil, že nespravil chybu. Stal sa kapitánom mužstva a pod jeho vedením sa konečne začala tvoriť nová šnúra víťazstiev.

Takže sa nebolo čomu čudovať, keď sa mu muži doslova vrhali k nohám. A zašiel až tak ďaleko, že si dal povedať a mysl'ou odľahčenou zopár pohárikmi ohnivej whisky jednej noci pretiahol dokonca svojho niekdajšieho nepriateľa. Jedného z mnohých a bývalého smrťožrúta v jednej osobe. No, reč bola samozrejme o Luciusovi Malfoyovi. Ochotne mu nielen podržal, ale predviedol mu skvelý orálny sex. A napokon nechal Harryho, aby si ho vzal. Kto by si bol pomyslel, že Lucius je poddajný a jemný?

Tie časy však boli dávno preč. Harry sekal dobrotu viac ako štyri roky. A to i kvôli tomu, pretože konečne zakotvil v uspokojivom vzťahu. Možno to bolo preto, lebo stretol zrelého muža, na ktorých mal slabosť. Alan bol všetkým, po čom kedy túžil. Bol múdry, bystrý, láskavý a milujúci. Tak trochu mu pripomínal Snapa, no na rozdiel od neho mal plavé a krátke vlasy. Bol to šmukel a bolo mu jedno, akú má za sebou minulosť. Neraz mu s láskou hovorieval, že dôležitá je iba prítomnosť a budúcnosť. Harry ho miloval. Zlomilo ho, keď zomrel na zlyhanie srdca. Bolo to nefér. Lenže on vlastne ani iné praktiky života nepoznal. Vždy mu totiž bral všetkých, ktorých miloval. Zákerne, postupne a nečakane. Po jeho smrti zanechal metlobal, zložil skúšky a dostal titul profesora Lietania. Na Rokfort prišiel pred dvoma rokmi, vo chvíli, keď sa madam Hoochová zbierala do dôchodku. Nevedel, či je pripravený na nový vzťah a už vôbec netušil, či si s ním chce Snape užiť alebo začať normálny vzťah. Pokiaľ išlo oňho, prijal by radšej to druhé. Už dávno túžil po tom, aby sa usadil. Ale osud mu to zatiaľ nedoprial.

Severus zavrčal a vzápätí zaškrípал zubami, keď videl, ako k profesorovi lietania pristúpil akýsi študentík. Siedmak. Nepochybne. A ak sa nemýlil, bol to Elwer Growe. Sledoval, ako sa chvíľu zhovárali a potom ho mladík s miernym úklonom požiadala o tanec. Bol to už tretí drzák za ten večer! Vážne si mysleli, že môžu na svojho vyučujúceho beztrešne siahať? Videl, ako sa naňho okamžite nalepili, ich ruky skĺzli takmer na profesorov zadok. Avšak zdalo sa, že Potter je jediný, kto si snaží zachovať odstup a dekórum.

Všimol si i kyslé výrazy v tvárach študentiek, keď sa závistlivo dívali na tancujúcu dvojicu s vedomím, že ho nemôžu mať. Sexuálna orientácia mladého profesora bola viac ako len známa.

Odpil si z pohára, ktorý kľčovito zvieral v rukách, nespúšťajúc z neho pohľad. Tak veľmi sa snažil! A na čo to bolo dobré? Spomenul si na list, ktorý od neho včera obdržal. Potter ho žiadal o priame vyjadrenie. Ale ako sa mal vyjadriť, keď si od neho zachovával odstup? Obavy v jeho výraze boli také očividné! Ten list bol... no, prekvapil ho. Slovné zvraty a metafory by uňho určite neočakával. A tobôž nie nejaké tie vzletné prirovnania. Merlin! Čo

len mal robiť? Trvalo štvrt' roka, kým vzal Potter jeho náznaky na vedomie. Nemal tušenie, že je to taký zadubený baran! Ako len mohol Alan... Povzdychol si. Sklonil pohľad na pohár, ktorý držal a zahľadel sa do jeho prázdneho burška. Uvoľnil zovretie a schoval si ruku pod stôl. Profesor Flitwick ležal vedľa neho s hlavou položenou na stole a spokojne odľukoval. Minerva s Pomonou sa na konci stolov družne na niečom chichotali. Hagrid hlasno chrápal rozvalený na svojom mieste.

Keď však Severus zdvihol pohľad znovu, zistil, že profesor Potter v sále už nie je. Márne ho horúčkovo zhláduval po celej sále. Nemal šancu sa ani rozhodnúť, čo spraví. A tak spravil jediné, čo mohol. Vystrelil zo svojho miesta a doslova preletel cez Veľkú sieň. Vystrašení študenti sa mu uhýbali z cesty. Rozrazil dvere a tie sa za ním zaplesli. Chodba však bola prázdna.

Láska v náznakoch III.

Varovanie: slash, sex!

Severus si povzdychol a z úst vypustil prvú nadávku, ktorá mu zišla na um: „Do Salazarovej ríti!“ Znechutene si odľrkol a vykročil smerom k žalárom. Nemal najmenšiu chuť vracat' sa do siene, kde sa študenti i jeho kolegovia veselo zabávali. Rezko zišiel kamenné schody, nevnímajúc stuchlinu i chlad sálajúci z bezprostredného okolia. Vkročil do sporo osvetlenej chodby pochodňami upevnenými v držiakoch na stenách a prekvapene zastal. Ten, koho hľadal sa ležérne opieral o dvere jeho súkromných komnát.

Len čo si Harry všimol jeho prítomnosť, odľpil sa od dverí a pozrel naňho. Severus videl jeho nervozitu, ale postrehol i rozhodnosť. Priblížil sa, chvíľu si iba hľadel do očí.

„Dáš si pohárik?“ opýtal sa s nádejou v hlase starší muž a Harry vďačne prikývol. Netušil, aký popud ho sem zaviedol, ale túžil vedieť, na čom uňho je.

Keď sa za nimi zaklapli dvere, nedovolil, aby sa Severus vzdialil. Položil mu ruku na plece a prinútil ho otočiť sa. „Dostal si môj list?“

Muž pomaly prikývol.

„Takže som si všetky tie... náznaky vysvetlil správne?“

Ďalšie prikývnutie.

„Teda sa ti zdám skutočne... prít'azlivý?“

Prikývnutie. A zalapanie po dychu.

To všetko len preto, lebo Harry zmenšil vzdialenosť, ktorá ich od seba oddeľovala, schmatol ho za predok slávnostného habitu a pritiahol si ho do náručia. Nepamätal si, kedy a komu venoval taký náruživý a doslova vyhladovaný bozk. Kým ho nepobozkal, neuvedomil si, ako veľmi túži po tele iného ľudského tela a opojnej hrejivosti náruče. Telo mu od korenkov

vlasov po špičky prstov na nohách zaplavili vybuchujúce endorfíny, no on sa v duchu modlil, aby ho muž od seba neodstrčil. Keď pocítil vo vlasoch jeho dlhé prsty, konečne sa uvoľnil. Telo staršieho muža sa k nemu primklo s prirodzenou dôverou, kým v jeho ústach blúdil Severusov jazyk, vychutnával ho a predvádzal ten najerotickejší a najzmyselnejší tanec, ktorý pripravoval Harryho o rozum.

Harryho ruka sa preniesla na mužov zadok a tisla ho tesnejšie k svojim bedrám. Vďaka nohe vlozenej medzi Severusovými stehnami poznal, že ten chlap rozhodne nie je žiaden eunuch. A teraz mohol s konečnou platnosťou potvrdiť i svoju domnienku. Severus bol proste poriadny a stopercentný gay!

O chvíľu neskôr už zo seba strhávali šaty. Obývacou izbou lietali gombíky, bolo počuť párať sa napínané švy odevu a vrzlo i náhlivé rozopínanie zipsov nohavíc. Zastali pred sebou celkom nahý, so stoporenými penismi trčiami vo vzduchu ako štafety, ktoré si mohli vzájomne prebrať.

Harry pri pohľade na skoro dvacaťcentimetrového krásavca zastonal rozkošou. Severus ho mal najmenej štyri až päť centimetrov širokého. Krásne vynikal medzi jeho čiernym ochlpením s tmavoružovým, obnaženým žalud'om. Harry ozaj nebol rozhodne nepopísaným listom papiera, ale toto bol zbrusu nový zážitok.

„Môžem sa ťa dotknúť?“ zachripel zastretým hlasom a Severus sa mu v odpovedi prisal na ústa. Sám mu naviedol ruku na svoj penis a uchopil do svojej ten jeho. O niečo menší i trochu tenší. Harry stvrdol ešte viac. Neuvedomoval si, že ho muž niekam jemne postrkuje, kým sa neocitol ležať chrbtom na huňatej kožušine spolu so Severusom nad ním, v obrátenej polohe tak, že mal nad hlavou jeho monumentálny rozkrok. Zastonal, keď ho Severus s neskrývaným pôžitkom nasal do úst. Takmer sa urobil už len pri tom. Cítil, že má semenníky bolestivo navreté, a že túžobne čakajú na chvíľu, kedy explodujú, zatiaľ čo on lízal a sal dokonalé pero a ešte dokonalejšie gule veľkosti azda vlašských orechov.

Severus ho nútil stonať a zvíjať sa pod ním od neopísateľnej rozkoše. Muž sa teraz venoval s totálnym sústredením jeho zvieraču, so snahou uvoľniť ho pre ľahší prístup. A Harry prvý raz v živote nemal proti tomu námietky, i keď sa trochu obával jeho veľkosti. Nevedel si však predstaviť nič krajšie ako to, že sa doňho Severus zasunie tou prenádhernou kopijou. Mal dojem, že sa teplota vzduchu v obývacej izbe vyšplhala do neúnosných výšok a do nosa mu udrela kokosová vôňa lubrikantu. Telo sa mu perlilo potom a chvelo rozkošou. Stuhol, keď ucítil špičku kopije na svojej hviezdici, ale Severus bol opatrný. Nohy mal opreté o mužove plecia a on doňho už zanedlho búšil ako kladivo do nákovy. Spracúval ho za horúca ako železo a robil ho vláčnym a poddajným. Zakaždým, keď sa penisom dotkol jeho prostaty, Harry pocítil ako ho zalievajú vlny blížiacej sa extázy.

Netrvalo to dlho a prišlo vyvrcholenie. Spravili sa obaja pomerne rýchlo. Kým Severusova šŕava vytekla do jeho útrobov, tá jeho postriekala ich bruchá a hrud'. Severus sa k nemu sklonil,

stále ostávajúc hlboko v ňom, aby z neho zlízal tú sladkú nádielku. Prišlo mu to ako nesmierne erotické gesto. Toto ešte nikto predtým nespravil. Ani len Alan... S údivom spozoroval, ako jeho vlastný penis znova tvrdne a jeho zvierač sa opätovne sťahuje okolo Severusovho penisu. Zastonal a prekvapene pozrel do Severusovej zrumenenej tváre. Muž sa v ňom však nehýbal.

„Nechcem ti ublížiť,“ zachripel na vysvetlenie. „Si príliš tesný a ja som...“

Harry sa pod ním nedočkavo pomrivil, neberúc ohľad na jeho obavy. Iba zložil pravú nohu z jeho pleca a zaprel sa prstami o podlahu. Donútil ho pohnúť sa v ňom.

„Kašli na to!“ zapriadol, držiac sa ho za predlaktia silných rúk, opretých o zem povedľa svojich bokov. „Vezmi si ma! Prosím, Severus!“

Muž sa nedal dvakrát pobádať. Naklonil sa k nemu, aby ho krátko pobozkal a zasunul sa doňho s oveľa väčším pôžitkom ako po prvý raz. Teraz si ich spojenie vychutnal viac, pretože to robil pomaly a vláčne, dal si viac záležať na tom, aby z toho mali obaja väčšie potešenie. Po odoznení ďalšieho orgazmu sa naňho zvalil. Ležal na jeho hrudi, odľukoval a spokojne sa usmieval, kým sa mu tep i dýchanie dostávalo pozvoľna do normálu.

Harry sa malátne zasmial. „Má mi ten tvoj úsmev niečo naznačiť?“

Severus sa uškrnul. „To rozhodne!“

Láska v náznakoch IV.

Varovanie: žiadne

Valentín! Prekliaty sviatok! Nenávidel ho z celej duše. Vyjadroval presný opak toho, ako sa nielen teraz, ale i vždy po celý svoj život cítil! Všade totiž poletovali očarovani amorkovia a strieľali po chodiacich zamilovanými šípami. Už teraz mal v chrbte zapichnuté tri a to sa im uhýbal ako vedel, ustavične okolo seba zúrivo mávajúc prúťkom! Bol podráždený a znechutený! A najväčšmi zo všetkého sklamaný! Jeho srdce pretekalo nevýslovnou bolesťou a tento infantilný sviatok mu nedovolil primerane smútiť. Ako sa mal utápať v sebaľúťosti, keď tu všade poletovali tie okrídlené a vyzbrojené nebezpečné potvory s vznášajúcimi sa srdiečkami a malými cherubínčkami spievajúcimi zamilované pesničky? Tento sviatok bol preňho ako posledný klin do rakvy! Dával mu okato vedieť, že zlyhal na celej čiare v jedinom normálnom a najdlhšom vzťahu vo svojej päťdesiatročnej histórii.

Dva mesiace bolo všetko v absolútnom poriadku, kým sa to neposralo. Celý ten čas trýpol a podvedome to očakával. Možno mal s priznaním vyrukovať skôr, ale obával sa najhoršieho. Nechcel stratiť to, po čom túžil toľké roky! A predsa sa to stalo.

Vyletel spoza rohu a zrazil sa s niekým. Bol taký zadumaný, že nič nepostrehol. Ale skôr ako mohol toho človeka skutočne prevalcovať, načiahol sa po ňom a podarilo sa im udržať rovnováhu. Keď zistil, že sa díva do milovanej tváre a nádherných smaragdových očí, takmer mu vyrazilo dych. Ale Harry sa mu vymanil a odstúpil, opustiac jeho osobný priestor.

„Prepáč, nevidel som ťa,“ bolo všetko, čo povedal, keď sa mu vzápätí oblúkom vyhol.

Severus zvesil plecيا a počiatocné nadšenie vystriedal chlad, ktorý sa ostrými, ľadovými pazúrami zakvačil priamo do jeho srdca.

Netušil, ako napraviť, čo zbabral. Vedel, že teraz bolo neskoro plakať nad rozliatym mliekom. A hoci nikdy predtým neveril v nádej, teraz v ňu potajme dúfal. Dúfal v to, že ak sa mu podarí mladému mužovi vysvetliť, čo mal urobiť už dávno, a že on ho pochopí a odpustí mu. Ale on sa mu zaryto vyhýbal už takmer dva týždne.

„Au! Sakra!“ zavrčal, keď sa mu jeden šíp zabodol do chudého líca a on si ho musel vytiahnuť. Ostal mu tak po ňom červený fliačik, ktorý sa zväčšil do rozkošnej pusinky, čo pôsobilo, akoby ho niekto naozaj pobozkal s dokonale narúžovanými ústami. Pozrel hore na chechtajúceho sa amorčeka, ktorý sedel na vrchu mramorového stĺpa a posmešne naňho špúlil buclaté ústočká. Severus zaprskal, vytiahol prútik a nechal toho malého, okridleného smrada zmiznúť. V duchu hromžil na profesora Flitwicka i jeho prehnany zmysel pre stupídne romantické dekorácie. Prečo len do psej matere učil študentov také nepraktické kúzla?! V elixíroch boli blbí, ale na hovadiny by ich bolo! Samozrejme! S výrazom pekelného rozčúleného človeka a navyše citovo vyprahnutého, ktorý sa ocitol v slepej uličke, z ktorej sa nevedel dostať, sa vybral na svoju prvú hodinu.

Severus postával v obrovskej prefektskej kúpeľni, o ktorú sa študenti delili s profesormi. Okolo úzkych bedier mal omotaný ručník, bradu si zamyslene podopieral rukou, hŕtajúc, ako začať. Mladý muž sedel spútaný na vyčarovanej stoličke a prepaľoval ho pohľadom.

„Nedržel by som ťa tu, keby si sa mi nevyhýbal!“ precedil nešťastne pomedzi zuby. Napokon rozhodil rukami a zamračil sa. Naozaj to nechcel. Ale keď sem nič netušiaci Potter vrazil, práve si sušil vlasy prútikom. Stačilo pár sekúnd, aby dostal šialený nápad.

„Severus, toto naozaj nemá zmysel!“

Muž naňho zagánil. „Nie? Takže to, čo medzi nami bolo jednoducho zametieš pod koberček? Budeme sa tváriť, že to nikdy neexistovalo? Budeme sa tváriť, že sa vzájomne nepriťahujeme?“

Harry si povzdychol a zvesil hlavu. „Ak to bude potrebné, tak áno.“

Severus stuhol. Nebolo to toto, čo chcel počuť. Napokon zvesil plecيا a pristúpil k nemu. „Nechceš si vypočuť ani moje vysvetlenie?“

Harry nereagoval. Až po chvíli ticha sa opýtal: „A dá sa to vôbec vysvetliť? Pretože mne to príde... odporné. Nechutné! Cítim sa ako hračka, ktorú ste si podávali z ruky do ruky!“ šepol ublížene.

Severus k nemu pristúpil a kľakol si pred neho. Chcel sa dotknúť jeho tváre, ale Harry pred dotykom uhol. Zaťal ruku v päšť a stiahol ju späť. „To nie je pravda,“ zašepkal. Potom vstal a zadíval sa na vodu, ktorú pokrývali farebné, dúhové bubliny. „Ale vysvetliť sa to dá.“

Povzdychol si. „Pustím ťa, ale najprv ma vypočuj, dobre?“

Harry nie veľmi ochotne prikývol a kým mu muž prútikom uvoňoval neviditeľné putá omotané okolo zápästí, počúval ho.

„Vždy som ťa považoval za prítlačlivého. Iste, bol si pre mňa hlavne arogantným a sebeckým hrdinom, ale bol to iba klam, ktorý ma pred tebou chránil. Nemohol som predsa milovať vlastného študenta. Napokon, bol si predsa ešte dieťa. Rástol si mi pred očami, mužnel si, získaval si... životné skúsenosti. Bedlivo som ťa sledoval aspoň z diaľky a bol som šťastný, že sa ti darí. A kypel som hnevom, keď sa mi Lucius pochválil, že...“ zavrel ústa a Harry mal dojem, že ho počuje škrípať zubami. „Zjavne krátko na to si stretol... Alana, však?“

Harry nepatrne prikývol.

„Môj... brat vedel byť... veľmi šarmantný, ak chcel. Bol to síce šmukel, ale nezaprel svoju sliziolínsku krv. Vždy chcel to, po čom som túžil i ja. A väčšinou to vždy i dosiahol.“

„T-tvoj brat?“ zahabkal Harry vyjavene.

„Iste, čo si si myslel?“

„Nemáš brata! Si jediný syn Eileen Snapovej a Tobiasa Snapa!“ vyštekol zmätene.

Severus pokojne prikývol. „To iste, nemýliš sa.“

„Tak sa priznaj! Priznaj sa, že si použil všehodžús, aby si ma získal. A keď som sa do teba skutočne zamiloval, predstieral si infarkt!“

Severus zbledol. „Nemám sa k čomu priznať! Neklamem! Nikdy by som ti neklamal!“

„Nebolo by to prvý raz!“ vrátil mu nahnevane. Tak prudko vstal zo stoličky, až ju prevrhol.

Severus vyzeral, akoby mu práve uštedril poriadne zaucho. Iba tam stál, díval sa naňho, až napokon zvesil hlavu. „Mýliš sa, Harry. Naozaj hovorím pravdu. Alan bol druhým synom Tobiasa Snapa, môjho otca. Narodil sa inej čarodejnici, ktorú otec jednej noci znásilnil. Volala sa Hester Moonová.“

Harry zalapal po dychu.

„Zistil som to oveľa neskôr. Vtedy mal Alan už trinásť rokov, ja som bol o dva roky starší. Nikdy sme si k sebe nenašli cestu. Až...“ privrel oči, keď si na brata spomenul. „Zmierili sme sa až na jeho smrteľnej posteli. Prosil ma, aby som mu odpustil. Vrável, že bolo ťažké nezaľúbiť sa do teba a ešte ťažšie bolo, keď sa musel opustiť. Iba... to som chcel, aby si... vedel.“

S tým sa otočil a iba tak ako bol, s ručníkom omotaným okolo bedier vykročil zo zaparenej miestnosti preč.

Na dvere Severusových komnát sa ozvalo ohlušujúce búchanie. Zamračil sa ako boh pomsty a s trhnutím dvere otvoril. „Čo do pekla...!“ A ostal stáť zoči-voči Harrymu.

„Môžem vojsť?“ opýtal sa opatrne, prestupujúc rozpačito na mieste.

Severus ustúpil a otvoril dvere dokorán.

Harry zbieral odvalu. Ale keď už bol tu, nemohol späť a hlavne, nechcel cúvnuť. Otočil sa k nemu a pozrel mu odhodlane do očí. „Som hlupák! Najväčší a najkorunovanejší zo všetkých hlupákov sveta!“ odmlčal sa, aby zistil, ako sa objekt jeho záujmu tvári, ale Severus mal na tvári svoju zvyčajnú masku.

„Neviem, ako som si mohol namýšľať, že by si bol schopný takého podvodu! Si ten najčestnejší muž, akého poznám a ja ťa obviním z takej hlúposti! Priznávam, zmiatla ma vaša zarážajúca podoba, ale... Severus, odpusť mi. Prosím!“ zachripel, dívajúc sa do nepreniknuteľných čiernych očí. Muž sa i naďalej neprestával tváriť neprístupne.

Harry naprázdno prežrel. „Nechcem hodiť za hlavu všetko, čo sme mali. Nedokázal by som to,“ zašepkal. „Nemôžem to spraviť, pretože to, čo k tebe cítim sa nedá vymazať...“

„A čo ku mne cítiš?“ ozval sa konečne profesor Elixírov.

Harrymu svitla nádej. „Bolesť a nevýslovnú samotu, ak ťa nemám na blízku. Bezbrehú lásku, nehu a nevýslovnú túžbu, ak si pri mne. A vášň, sladkú starostlivosť a jemnú opateru, ktorými ťa túžim zahrnúť zakaždým, keď sa na teba čo i len pozriem.“

Severus iba prikývol. „Budem o tom uvažovať,“ riekol mrazivo.

Harry sa zatváril viac ako len skleslo. Ale prikývol a sunul sa späť k dverám.

„Jedine, ak by si mi niečo sľúbil,“ dodal rýchlo starší muž a Harry sa bleskovo otočil. S údivom videl, ako mu myká kútikmi úst.

„Čo?“ opýtal sa, priblížiac sa k nemu na dosah ruky.

„Že ma najprv vždy vypočuješ, až potom si vyvodíš vlastné závery. A že sa konečne naučíš čítať v náznakoch, ktoré sú také jasné, že aj slepému by vybili oko!“

Harry sa uškrnul a pritiahol si ho do náručia. Až teraz mu došlo, že Severus sa snažil pohovárať sa s ním o rodine i predtým, ale on ho nepočúval.

Severus si ho so spokojným zavrčaním pritiahol do náručia, aby ho mohol pobožkať. Takmer priadol, keď sa ich jazyky spojili po dvoch týždňoch odluky.

Harry mu zastonal priamo do úst, cítiac, ako sa mu o podbruško opiera zdurený penis milenca. Usmial sa a keď sa odtiahol, zašepkal: „Vezmi ma do postele.“

Severusovo obočie vystrelilo nahor. „Chceš mi tým niečo naznačiť?“

Harry sa uškrnul. „Veruže chcem!“ A znova sa prisal na jeho pery.

Severus sa v duchu pousmial. Možno si napokon ten nahlúply sviatok obľúbi.

Božské bozky

Severus sedel pri malom stolíku u Troch metiel. Aj on rád za čas opustil Rokfort a vyhodil si z kopytka. Hoci už o niečo menej obľuboval ten všadeprítomný hlučný dav, keď sa Rosmertiny návštevníci bujaro bavili. Tiež rád pozoroval ľudí, kým popíjal svoj obľúbený nápoj. Ani dnešný večer nebol ničím zvlášť výnimočný. Akurát, že obvykle tu sedával sám a dnes mal spoločnosť.

Jeho krstný syn prebehol očami po pergamene, ktorý držal v rukách a opäť ho zroloval.

„Spokojný?“ opýtal sa Severus a sledoval ako si Draco so samolúbym úsmevom, tak typickým pre túto famíliu odkladá odporúčanie do vnútorného vrečka habitu, ktoré mu napísal. Chopil sa svojho pohára a pripil si s ním na obchod, ktorý pred časom uzavreli.

Draco prikývol. „Aj tak získaš neporovnateľne viac a...“ na moment sa odmlčal, aby si otreľ penu z piva, ktorá mu ostala nad vrchnou perou, „ver mi, nebudeš sa sťažovať.“

Jeho krstný otec iba prižmúril oči. Varovne.

Draco to postrehol. „Neboj sa. Tvoje varovanie sme mali stále na pamäti. Hoci pri ňom bolo ťažké... udržať sa.“ Jeho úškrn vypovedal o mnohom. Dopil pivo a zdvihol sa zo svojho miesta. Mal čo chcel. „Tak, prajem ti šťastný lov,“ povedal a zahryzol si do jazyka prv, akoby prostoreko dodal: „*Budeš to potrebovať.*“ Lenže veľmi dobre vedel, že hada neradno dráždiť bosou nohou.

Severus ho vypravadal s nič nehovoriacim pohľadom.

Draco opúšťal preplnený lokál a jemu stačilo vyčkať, kedy sa tu objaví *on*. Jeho sladká nemesis, po ktorej roky márne túžil. Túžby... i to boli preňho zakázané radosti. Voľakedy. Teraz však nie...

Zadržal dych, keď videl ako sa vo dverách Draco skoro zrazil s Potterom. Uskočili od seba a Potter sa rýchlo odvrátil. Vyzeral znechutene, sklamane. Zakotvil pri bare a sadol si na poslednú voľnú stoličku. A Severus viac nespustil oči z objektu svojho záujmu. Vďaka miestu, kde sedel naňho mal skvelý výhľad. Mohol ho nerušene sledovať a čakať na vhodný okamih, aby započal svoj plán.

Pokynul čašníkovi, aby mu doniesol ďalší pohár piva.

xxXxxXxx

Večer sa po chvíli zvrtol. Síce nie tak, akoby Severus čakal a rozhodne nie tak ako si to plánoval, ale uspokojil sa aj s týmto.

Ak si myslel, že si ho doteraz nik iný z toho baviaceho sa davu nevšímal, Potter mu ten fakt rýchlo vyvrátil. Hoci jeho prítomnosť zaznamenal až po tretom poháriku... toho čohosi, čo pil.

Stalo sa tak vo chvíli, keď sa nečakane obrátil a rozhlíadol sa po miestnosti, pričom sa sústredene mračil a vyzeral, akoby čosi hľadal.

Keď ho konečne zbadal, zdalo sa, že to čosi aj našiel. Zamračil sa ešte viac, schmatol svoj pohár z barového pultu do ruky a predral sa preplnenou miestnosťou priamo k nemu. Prisadol si bez opýtania. Uprel naňho tie žiariace smaragdové oči, ktoré Severusa prenasledovali počas dlhých, bezsenných nocí a opýtal sa: „Aký máte vy slizolinčania problém?!“

Severus nadvihol obočie. Neušiel mu ten dôraz, ktorým zdôraznil slovo vy. Zadíval sa mu do tváre a celkom pokojne odvetil: „Rád by som vedel, na čo tou otázkou narážate, pán Potter, ak ju mám adekvátne zodpovedať.“

Harry zažmurkal. Pôvodne čakal čosi ako výbuch jeho typickej zlosti. To, že s ním Snape komunikoval celkom prirodzene a pokojne ho miatlo. A pobúrilo. Asi preto, lebo sa chcel hádať. Cítil sa podvedený a ublížený a to všetko kvôli nim! Slizolinčanom! Odfrkol si a stíšil hlas tak, aby ho mohol počuť len on.

„Na čo narážam? Hovorím o láske!“

Snape sa naňho skúmavo zadíval. Jeho čierne oči nepálili, nevraždili. Vlastne mal dojem, že tie čierne uhlíky hriali. „Znova toto? To je to, čo vás trápi?“

Potterov výraz tváre sa zmenil v jednej sekunde na zúfalý, keď to priznal ako svoju najväčšiu porážku. Nebolo čo tajiť. Vedel to o ňom každý. Vďaka dotieravým novinárom, ktorí pochtivo zaznamenávali jeho životné výhry i omyly.

Zvesil plecيا a nahrbil chrbát. „Áno! Presne toto ma trápi, drahý kolega,“ hlesol uštipačne. Dopil obsah svojho pohára a kývol čašníkovi, aby mu priniesol ďalší. „Zistil som totiž, že vy slizolinčania máte v hrudi miesto srdca iba chladný kus šutru.“

Snape po jeho vetách iba odul pery. „Vždy zvyknete všetkých hádzať do jedného vreca, alebo sa u vás táto črta vyvinula iba v posledných rokoch, pán Potter?“ zaujímal sa.

Harry naňho vrhol obozretný pohľad. „Hovoria zo mňa skúsenosti,“ odvetil sucho.

Snapeova zvyčajne bezvýrazná tvár sa zmenila, keď sa muž uškrnul. „Skúsenosti? Povedal by som, že tie svoje známosti nazývate trochu nadnesene, nezdá sa vám? Ak si dobre spomínam, posledná vám trvala zhruba dva týždne, alebo tak nejako, že? To sa ťažko dá nazvať vzťahom.“

Severus videl ako mladému mužovi po jeho nešetrných slovách ovisla sánka a rumenejú mu líca. Dúfal, že neprestrelil. Preto radšej pokračoval. „Žiaľ, to je tá odvrátená stránka slávy. Cena, ktorú musíte platiť za úspech. Rozhodne by som s vami nechcel meniť.“

Harry zažmurkal. A toto malo byť čo? Zdalo sa mu to, alebo to bol fakt, že Snape sa mu nechcel vysmiať? Povedal tie slová iba preto, aby vyjadril účasť na jeho... nešťastí?

Severusovi sa uľavilo, keď postrehol, že sa ten ničivý oheň, ktorý vzplanul po jeho slovách v zelených očiach zmenil na neškodný, mihotavý plamienok. Rozhodne mu nešlo o to, aby medzi nimi zhorelo do tla všetko, čo tam kedy bolo. Potreboval vyhrať. Musel vyhrať!

„Spoločenská rubrika sa neprestala zaujímať o váš súkromný život. Chápem, že to človeka dokáže... frustrovať. Hlavne, ak dookola rozoberajú vaše... nevydarené pokusy o vzťahy. Občas sa mi zdá, že sa stará dobrá novinárčina vytratila do nenávratna.“

Harry si povzdychol. „Žiaľ, nič z toho nevysvetľuje moju prvotne položenú otázku,“ pripomenul mu, „a fakt, že ste všetci do jedného bez citu.“

Snape pritakal. „Správne, nevysvetľuje, ale obávam sa, že vám musím oponovať. Ja by som tú otázku nepostavil takto.“

Harry sa uškrnul a pomyslel si, *jasné, pán dokonalý. Má ma za idiota*. Avšak nahlas to nepovedal. Pre zmenu nadvihol obočie on. A to nútilo Snapa rozviesť svoju myšlienku.

„Povedal by som, že na vine je skôr váš nevhodný výber partnerov,“ vysvetlil.

Harry prižmúril oči. Dobré. Toto napadlo už aj jemu, ale nechcel to počuť akurát od svojho staršieho kolegu. Nebol si vedomý toho, že by bol pasoval Snapa na svojho poradcu v oblasti vzťahov. Veď on sám bol dokonalým prototypom vlka samotára! Nikto ho nikdy nevidel s iným človekom ani len v družnom rozhovore! A on mu ide kázať o jeho nepodarených vzťahoch?! Div sa mi svete!

Snape si ho zjavne nevšimol a nevzrušene pokračoval.

„Boot bol vždy veľmi nestály. Je síce celkom pohľadný, ale na to, že je to bystrolavčan, nikdy nemal jasný cieľ. Predpokladám, že keď bol s vami na schôdzke, nerobilo mu problém pokukovať po iných, je tak? Napokon, ten zvyk pochytil už na škole. Aj slepý by to videl.“

Harry mlčal. Červeň v jeho lícach hovorila zaňho.

„Longbottom bola veľmi zlá voľba. Nehnevajte sa, síce som za posledné roky o ňom zmenil svoju mienku, ale stále je to obyčajný ťuťmák, ktorý nebol ochotný riskovať vaše priateľstvo. Nie, že by mu chýbala tá vaša povestná chrabromilská odvaha.“

Snape si odpil zo svojho piva. „Stewart Ackerly? Rád sa vyhrieval vo vašej sláve ako zmijsa na slniečku. To bolo jasné na prvý pohľad.“

Harrymu myklo kútikmi úst. Takmer sa pri tom porovnaní o bystrolavčanovi usmial. Ale i tak ho to bodlo pri srdci. Osteň sklamania, ktorý v ňom mal zarytý povážlivo hlboko.

„A konečne slizolin,“ dodal Snape tlmeným hlasom a pozrel mu priamo do očí. „Váš debakel vzťahov začal Theodore Nott, ak sa nemýlim.“

Samozrejme, že sa nemýlil! Vedel to podozrivo presne. *Podivné...* Harry netušil, že má jeho osobný život zmapovaný do takých detailov. Pokojne by mohol napísať jeho autobiografiu.

„Neviem prečo ste vôbec uvažoval nad takým obmedzeným suchárom, bez zmyslu pre humor,“ dostalo sa k nemu a pretrhlo to niť jeho neveselých úvah.

Pre pekný zadok, pomyslel si vzápätí, odpovedajúc na Snapovu otázku aspoň v duchu. Uškrnul sa, keď si pomyslel, že to pokojne mohol vysloviť nahlas a možno by sa konečne po dlhom čase zasmial, keby videl mužovu reakciu.

„Blaise Zabini, ďalšia chodiaca pohroma. Mám dojem, že sa pri vás chcel odpútať od starého vzťahu, ale nevyšlo to. A napokon, Draco Malfoy. Pomsta chutí najsladšie, nie?“

Harry sklopil pohľad. Takto mu to nikto nikdy nezosumarizoval. A odrazu sa videl v celkom inom svetle. Ako totálny chudák, ktorý si nie je schopný ani len nájsť partnera. Naprázdno prežrel a zapil rodiaču sa depresiu. Pálenkou. Na ex.

Takto sa na to nikdy nedíval, ale jeho život nestál ani za deravý knut. A ani teraz, viac ako deväť rokov po porážke toho hadieho ksichtu sa mu nedarilo získať to, po čom túžil najviac. Nikdy, za celý ten čas nestretol človeka, ktorý by ho mal rád takého, aký bol naozaj. A on bol iba - Harry.

Vstal od stola. Zničený väčšmi, ako keď si sem sadal. Chcel sa rozlúčiť a pobrat' sa zapíjať svoj žiaľ nad nešťastím v láske medzi steny svojich súkromných komnát, keď ho zastavili Snapove tiché slová.

„Viete, Potter, možno by vám pomohlo, keby ste sa zamerali na iný typ mužov. Skúsenejších. Zodpovednejších. Zrelších. Na niekoho, kto presne vie, čo a koho chce. Potrebujete po svojom boku niekoho, kto docení vaše... kvality.“

Harry prekvapene zažmurkal. „Poznáte niekoho takého?“ opýtal sa provokatívne, vpíjajúc sa pohľadom do tých temných hĺbok. Nečakal, že mu Snape odpovie.

Severus nedbalo mykol plecom a vyhlásil: „Dajme tomu.“

Jeho odpoveď nebola jednoznačná, no stačila na to, aby Harryho zaujala. Ale Snape mlčal. Napokon vstal a naklonil sa k nemu ponad stôl po tom, čo naň hodil strieborniak. Zadíval sa Harrymu uprene do očí. Tvár mal iba pár centimetrov od tej jeho.

„Potter, jedno mi môžete veriť. Ak by ste bol môj, nikdy viac by ste na iného ani nepomyslel. Chránil by som vás, staral by som sa o vás, rozmaznával by som vás a miloval. Vášnivo i nežne. Tak, ako by ste si prial. To je to, po čom túžim. A to vám vravím ako slizolinčan s kusom chladného šutru v hrudi.“

Na to sa od ohúreného mladíka odtiahol a odplachtil.

xxXxxXxx

Harrymu trvalo iba pár sekúnd, kým spravil zásadné rozhodnutie. Nie najrýchlejšie a nebol si v ten moment istý, či aj najrozumnejšie vo svojom živote. Ale uvedomil si napriek opojeniu pálenkou, ktorou potužoval svoje rozdrásané nervy, že taká ponuka sa prosto neodmieta. Pridal na stôl pár vlastných mincí a vybehol z krčmy von, aby s prekvapeným – *huh* - vpadol svojmu staršiemu kolegovi priamo do náruče.

Neprotestoval, keď ho Snape zatiahol za roh krčmy a prišpendlil ho k múru. Ani ho to len nenapadlo. Hoci možno malo.

Jeho svet sa následne povážlivo scvrkol. Jediné, čo si uvedomoval bola existencia mocného tela, ktoré sa k nemu bezostyšne tíslo.

„Prečo ja?“ vydýchol v úžase.

Snapeova odpoveď bola iná, v akú by si dovolil dúfať, ale vrelo ju privítal.

Severus pozrel na jeho pekné ústa, na malú priehlbinku uprostred dolnej pery. Harry prekvapene vykrikoval, keď ho muž k sebe prudko pritiahol a jednou rukou uchopil vzadu za šiju. Ich pery sa konečne stretli a tá chvíľa mu pripadala ako dokonalosť sama.

Harryho ústa boli horúce a mäkké ako slnečné svetlo. Bolo také ľahké ponoriť sa do toho bozku.

Harry si vzdychol, keď sa ten zdanlivo neprístupný čarodejník dotkol končekom jazyka jeho hornej pery. Pomaly, ako vo sne vystrel ruky a položil mu ich na plecica. O chvíľu vkĺzli do vlasov na temene hlavy. Akoby sa ho už nikdy viac nechcel pustiť.

Chuť Harryho úst, sladká a lákavá v Severusovi vyvolala hlad, ktorý mu zahmlieval zdravý úsudok... Cítil vlhkosť jeho pier a prenikal hlbšie, kým Harry nezačal prudšie dýchať a jeho telo sa k nemu neprítislo. Dal mu pocítiť, aká silná je jeho túžba. Jednou rukou ho objal okolo pása a napäl stehná. Mal chuť strhať z neho oblečenie, aby odhalil to vábivé telo, ktoré sa pod ním ukrývalo. Miesto toho nežne láskal jeho líca, zaboril mu prsty do neposlušných vlasov, perami hladkal elegantnú líniu krku i miesto, kde pulzovala pod jemnou pokožkou tepna. Jeho pery sa opatrne pohybovali po tej nádhernej pokožke. Keď sa dostali na citlivé miesto, Severus pocítil záchvev a Harry zavzdychal. To ho donútilo znova myslieť na to, aké by to bolo, keby sa tu milovali... Ako prudko by Harry dýchal a aký zmätok by v ňom vyvolal. Znovu perami vyľadil jeho ústa a otvoril ich, aby pocítil lákavú chuť, vďaka ktorej šiel zošalieť.

Harry si uvedomoval, že by mu mal vzdorovať – aspoň naoko – ale ozvali sa len ďalšie vzdychy, ktoré ako sa zdalo Snape ešte viac vzrušovali. Lačno ho bozkával a jeho bozky boli čoraz hlbšie. Ich telá sa k sebe rytmicky tísli. To, čo s ním ten muž robil by malo byť trestné. Chvel sa od túžby a tvár mal červenú ako vlčí mak. Akoby Snape presne vedel, čo od neho chce. A Harry si uvedomil, že si praje, aby to vedel. Bol by prvý z celej rady mužov, ktorých kedy stretol. Harry takmer zamdlieval od neopísateľnej rozkoše, ktorú v ňom dokázal vyvolať práve tento muž...

Snape ho bozkával s nevídaným talentom, razanciou a odhodlaním pripraviť ho o posledné aktívne mozgové bunky. Jeho ústa boli až prekvapivo jemné, jazyk vláčný, vlhký a horúci. V ústach mu vyvolal dokonalú búrku. Lákal ho i vyzýval k hriechu zároveň.

Keď sa napokon ich ústa od seba oddelili, obaja dýchali zrýchlene, namáhavo, snažiac sa polapiť dych.

„Božské bozky...“ dostal zo seba Harry chrapľavým hlasom, zvierajúc teraz v rukách kľopy jeho tvrdového saka, aby získal akú-takú stabilitu.

Snapove oči pobavene zaiskrili. Naklonil sa k nemu, aby sa nosom maznavo obtrel o Harryho zrumenené líčko a pošepol: „Tak pod' so mnou, ty môj krásny anjel a ja ti ukážem samotný ráj...“

Potom od neho poodstúpil a nastavil mu svoju dľaň v nemom očakávaní.

Pár sekúnd Harryho váhania sa zdalo byť celou večnosťou.

Ale potom Harry vložil ruku do jeho nastavenej dlane. A neoľutoval. Nevidel totiž iba ráj. Snape mu ukázal celé nebo!

Čertovsky milujúca náruč

„Pod' ďalej,“ dostalo sa mu konečne pozvania po tom, čo už dobrých pätnásť minút vyčkával na svojho krstného otca. Prívetivosť a útlnosť chodieb Rokfortských žalárov sa za ten čas, čo opustil školu vôbec nezmenili. Kameň, z ktorého boli hrubé steny vystavané bol tu v podzemí neprijemne vlhký, rozhodne studený, a aj napriek horiacim pochodniam zastoknutých v kovaných držiakoch, napriek ozdobným tapisériám a obrazom to tu pôsobilo pomerne sklúčujúco a ponuro. Aj tak malo toto miesto svoje čaro. Roky to býval jeho druhý domov.

Len čo sa dvere Severusových súkromných komnát otvorili, Draca ovanul závan teplého vzduchu a jeho skrehnuté telo pookrialo. Vstúpil dnu a Severus za nimi zavrel dvere.

Rozhliadol sa okolo seba. Uvažoval, čo sa tu za ten čas zmenilo. Jeho komnaty navštívil neraz, no okrem červeného vankúšika opretého v rohu masívnej pohovky čalúnenej sivým brokátom nepobadal takmer žiadnu zmenu. Nebol by povedal, že Potter je taký poriadkumilovný.

„Naozaj spolu žijete už vyše štvrt' roka?“ vypadlo z neho, keď sa otočil späť ku krstnému otcovi.

Severus prikývol.

Draco odul spodnú peru. Vyzeral, akoby bol sklamaný.

„Dáš si niečo?“ opýtal sa ho, ale jeho krstný syn odmietavo pokrútil hlavou.

„Nezdržím sa dlho. Prišiel som ti odovzdať pozvánku na banket. Osobne. Otec by rád vedel, či prídeš aj so svojím doprovodom.“

Severus neurčito pokrčil ramenami, keď pozvánku preberal. „Musím si to premyslieť a samozrejme, opýtať sa svojho... *doprovodu*, ako si ho nonšalantne nazval. Nechcem ho nasilu ťahať do osieho hniezda. Pri akej príležitosti sa banket koná tentoraz?“

„Moje zásnuby s lady Astériou Greengrassovou,“ oznámil mu Draco s odovzdaným výrazom na tvári a snažil sa s vynaložením všetkých síl tváriť statočne, keď mu to s predstieranou ľahkosťou povedal.

Severus vystrúhal spýtavý výraz tváre, keď uvažoval, či Draco náhodou nežartuje. Poznal tú dotyčnú slečnu. Pred pár rokmi ukončila štúdium a rovnako ako jej staršia sestra Daphne, navštevovala Slizolin. Jediné, čo o nej mohol povedať bolo, že je to malá potvora, ktorá vytrvalo ide za svojím cieľom a neberie ohľad na nič. Pochádzala však z dobrej rodiny a teda chápal, prečo Luciusova voľba padla akurát na nich. Majetok, prestíž, spoločenské uznanie a čistokrvnosť, to boli tie pravé hodnoty, prijateľné pre Malfoyovho dediča. Nechutné.

Draco sklonil hlavu a riekol: „Pochop, je mojou povinnosťou splodiť dediča. Poznáš starú rodovú tradíciu. Meno Malfoy nesmie zaniknúť.“

Severus ho chvíľu pozoroval, potom podišiel k nevysokému sekretáru, chvíľu sa prehraboval medzi fľašami, až našiel tú správnu. Niečo poriadne silné na tento rozhovor. Privolať si poháre z hrubého skla a nalial im štedrú dávku z brandy. Jeden z pohárov potom vrazil Dracovi do ruky a naznačil mu, aby si konečne sadol a nepostával tu ako kôl v plote.

„Tak ako to je naozaj?“ opýtal sa, keď si štrngli. Draco sa zviezol do kresla a sklopil pohľad. Hoci on mal dojem, že sklopil i uši a stiahol chvost medzi nohy ako zbitý pes. „Nechod' na mňa s tým, že sa ti odrazu zmenili chute. Veľmi dobre viem, že si to od štvrtého ročníka na Rokforte ťahal s Blaisom. I keď nechápem, ako sa vám to podarilo utajiť.“

Draco naňho ani nepozrel. „Je to... zložité,“ odvetil vyhýbavo.

„Hovoril si o tom s rodičmi? Vedia, čo chceš?“ nedal sa odradiť Severus.

Plavovlasý mladík pokrútil hlavou. „Bolo by to zbytočné. Vieš, aký je otec.“

Pravda, Lucius vedel byť tvrdohlavejší ako mulica. Ale na druhej strane, svojho syna mal rád a bolo len máločo, čo by mu nespĺnil. Napriek tomu Draco nerád skúšal otcovu mieru láskavosti a trpezlivosti.

„A čo Blaise?“

„Povedal som mu to pred časom. Od vtedy sa so mnou nebaví. Odmietla hrať druhé husle, aby som ho citoval.“

Severus prikývol. „Aj tak si myslím, že by si mal vyjsť s pravdou von.“

Draco naňho zagánil. „Vážne?“ odvrkol rozčúlene. „Asi tak ako ty? Vie Potter, že si ho dostal tak povediac na striebornom podnose? Možno si nesabotoval jeho vzťah s Bootom a Longbottomom, ale tie ostatné áno. To nepoprieš!“

Severus stuhol. „To bolo iné! Na rozdiel od teba som spravil aspoň niečo, aby som získal muža, ktorého...“ nedopovedal. Miesto toho uhol pohľadom. Nechcel, aby bol jeho krstný syn prvým, komu prizná svoje city. Mal to byť Harry!

Draco vyprskol zvyšok pálenky, z ktorej si práve odpil a nestihol ju prehltnúť. „Ty ho... skutočne miluješ? Pottera? Myslel som, že ide iba o prechodné... pobláznenie,“ hlesol vyjavene.

Severus naňho ostal meravo civieť. „Pobláznenie? Nikdy!“ vyprskol pobúrene. „Dal by som zaňho život, keby to bolo potrebné!“

Verva s akou to vyhlásil zasiahla oboch. Na chvíľu sa medzi nimi rozhostilo ticho. Draco si uvedomil prekérnosť situácie, v ktorej sa ocitol a na Severusa doľahla váha pocitov, ktorými ho zaplavilo vlastné srdce.

Nedalo sa povedať, že by mal kedy predtým Severus nejaký životný cieľ. Ani len ten najjednoduchší, primárny - prežiť. V to sa proste ako poskok Temného pána jednoducho neodvážil ani dúfať. Napravil to, až keď sa mu to ozaj podarilo.

Po vojne sa toho veľa zmenilo. Zašlo to tak ďaleko, že sa pokúsil zmeniť a dokonca si plánovať vlastnú budúcnosť. Pokúsil sa poľudštiť, čo znamenalo, že navštívil holiča a zmenil svoj vari storočný zastaraný strih. Skončil s nakrátko prestíhanými vlasmi a pôvabnou ofinou. Začal sa lepšie stravovať, pretože ho viac neovládal ustavičný stres z toho, kedy ho Voldemort opäť povolá a čo mu vyvedie tentoraz. Vďaka tomu zdravo pribral, ale stále si udržiaval štíhlu postavu. Nabral svalovú hmotu, o ktorej predtým ani nesníval. Nevyzeral už ako neduživý netopier. Do bledých líc sa po rokoch vrátila zdravá farba. A od kedy sa stretával s Potterom, tak i rumenec.

Robil všetko preto, aby bol pre svojho mladého milenca žiadúcim. Zašiel až tak ďaleko, že v svojom šatníku obvyklú čiernu doplnil tmavou fialovou, modrou a zelenou. Staromódne nočné košeľe skončili na dne komody a trenírky nahradili pohodlné boxerky, ktoré dokonale zvýrazňovali nielen jeho pevný zadok, ale i pôsobivú oblasť slabín. Začal spávať nahý. Uľahčilo to situáciu, pretože ak jeden z nich dostal chuť na sex, nemuseli sa zdržiavať vyzliekaním. Okrem toho, menej sa mračil. Tváril sa viac prístupnejšie a krotil sa v udeľovaní trestov. A to všetko malo jediný dôvod.

„Vieš, že ti závidím?“ ozval sa napokon Draco. „Vyzeráš fakt skvele. A šťastne. Aj naši to postrehli. Zdá sa, že má na teba Potter dobrý vplyv.“

Mykol ramenami. „Asi.“

Draco dopil drink a zdvihol sa zo stoličky. „Pôjdem.“

Severus vstal tiež a pozrel naňho. „Nezabudni. Nikdy nie je neskoro, Draco.“ A nedodal: „*Sám som toho živým, žiariacim príkladom.*“

Dracove pery zvlínil smutný úsmev. Vrhol sa k nemu, aby ho bez varovania objal. A Severus ho neodstrčil.

„Mám ťa rád, krstný otec.“

Severus si povzdychol a objatie mu opätovoľal. „Aj ja ťa mám rád,“ počul ho šepkať Harry, ktorý práve odlepil ucho od spálňových dverí.

ssSssSssSss

Harry tam ostal stáť na mieste ako primrazený, iba čo tupo civel do zeme. Nepočul, kedy buchli vchodové dvere, ale odrazu sa otvorili tie, za ktorými postával.

Severus vzápäti viditeľne stuhol a ostal naňho šokovane civieť. „Ty... ty si doma?“ vyjachtal. Farba z tváre sa mu vytratila. Ruka ostala visieť vo vzduchu. Celkom zabudol, že si rozopínal košeľu, lebo mal namierené do sprchy. Pozrel ponad Harryho plece. Ich spálňa sa premenila na romantické zákutie. Izba voňala škoricou, topiacim sa včelím voskom asi stovky horiacich sviec a zamatových lupienkov ruží, ktoré pokrývali celú plochu posteľe.

Naprázdko preglgol. Uvedomil si, že Harry počul určite všetko, o čom sa s Dracom bavili. Jeho šťastie sa zrútilo ako domček z karát. Chcel sa pripraviť, aby oslávili štvormesačné výročie a pritom zažije najhorší deň svojho života. Rozchod.

„Môžem to... vysvetliť?“ opýtal sa s malou dušičkou. Nikdy si nemyslel, že všetko, čo si vysníval by mohlo skončiť tak... rýchlo.

Harry naňho pozrel prázdny pohľadom a pokrútil hlavou.

Severus privrel oči. Mal dojem, že tak tomu desivému a nezvratnému momentu bude schopný čeliť statočnejšie. Ruky začal v päst, len aby sa mu nechveli.

A pripravil sa o chvíľu, kedy Harryho pohľad znežnel a ten krátky šok, čo sa dozvedel pravdu sa pretavil do absolútnej blaženosti. Nie, že by schvaľoval postup, akým ho Severus dostal, ale ocenil jeho vynaloženú námahu. Stál tam totálne ochromený vedomím, že preňho nikdy nikto neurobil viac ako tento muž. Podvádzal, klamal, švindľoval. Použil všetky dostupné slizolinské praktiky, aby ho získal. Nie však ako vzácnu trofej, ale ako niekoho, po kom túžil celým svojím srdcom. A robil to všetko len kvôli nemu! Lebo ho miloval! Počul to práve na vlastné uši.

Harry zdvihol ruky a vzal do dlani tú bledú tvár. Palcami pohladil líca, a keď Severus otvoril oči, stretol sa s jeho neveriacim pohľadom.

„Naozaj ti na mne tak veľmi záleží, Severus Snape?“ opýtal sa dojata mladší muž.

Severus bez váhania prikývol. Potom natočil tvár a vtisol mu bozk najprv do jednej, potom do druhej dlane. „Ty sa nehneváš?“ ozval sa skleslo.

Harry pokrútil hlavou. „Bol by som hlúpy, keby som zahodil všetko, čo mám. Som len... prekvapený, čo všetko si bol kvôli mne ochotný podstúpiť.“

Severus si rozochvene povzdychol a ovinul ruky okolo jeho pása. „Ver mi, láska, že preto, aby som ťa získal by som rád postúpil i oveľa viac.“

Harry mu veril. Vážne. Tie slová ho zahriali pri srdci. Šťastie v láske sa mu roky vyhýbalo. Až do večera, keď ho k sebe zobral tento muž. On ho zahrnul všetkým, čo mu v ten večer sľúbil. A bolo toho oveľa, oveľa viac. Jeho samého prekvapilo, aké ľahké je obľúbiť si tohto muža. A ešte ľahšie zamilovať sa doňho.

Keď ho potom Severus vtiahol do majetníckeho bozku, aby názorne demonštroval hĺbku svojich citov, Harry sa viac ako ochotne poddával. Severus mu rukami sklzol pod zadok a donútil ho vyhupnúť mu do náručia. Kým ho držal a objímal, Harry omotal nohy okolo jeho bokov a nechal sa odniesť k posteli.

„Severus, ty si diabol!“ smial sa Harry, keď ho muž zhodil na posteľ, kde sa rozčapil v nelichotivej póze s rozťahnutými končatinami a on sa pohodlne uvelebil medzi Harryho nohami.

Severus sa zamyslel. „Pripúšťam. Bol by som totiž ochotný zapredať vlastnú dušu, len aby som získal tvoje srdce, Harry.“ Vážnosť jeho tváre svedčila o skutočnosti mužových úmyslov.

Harry sa šťastne zazubil. „A čo tvoje srdce, Severus?“

Muž sa k nemu sklonil a otreľ sa perami o jeho ústa. Harryho líce poštekľil Severusov horúci dych. „Patrí len a len tebe, miláčik.“

Harry sa pod ním spokojne zachvel. „Navždy?“

„Naveky,“ odvetil Severus a zamkol tie sladké pery roztúženým bozkom.

Svoje výročie oslávili najlepšie ako vedeli. Vzájomným dokazovaním si hĺbky svojich citov. A trvalo to po zvyšok večera i po celú, celučkú noc.

A keby bolo podľa Harryho, tú čertovsky milujúcu náruč by najradšej neopustil nikdy.

Risk je zisk!

Nepokojné modré oči blúdili po okolí. Bolo tu veľa pozvaných. Napokon, u Malfoyovcov sa vždy a všetko robilo vo veľkom. Jedlá boli hotové delikatesy. Podávali sa najlepšie vína a rôzne miešané nápoje. A práve preto sa miesto pri bare stalo na prvý pohľad jeho obľúbeným. Aspoň v tento večer určite.

Otočil sa a pohľadom zameral osobu, kvôli ktorej sa celá táto maškaráda konala. Stál pri rodine svojej nádejnej snúbenice, bol hriechne krásny a... nedostupný.

Blaise sa zamračil. On sám bol zrejme masochistom, keď sa sem dotrepaľ, aby to videl na vlastné oči. Miloval ho. Aj napriek tomu, ako veľmi mu ublížil. Boli spolu od štvrtého ročníka na Rokforte a odrazu tomu mal byť koniec? Ale bol by sviniar, keby ho nechápal. Pre staré čarodejnícke rody bola tradícia takmer ako posvätný zákon. Kánon, ktorý sa musel zachovať, nech sa dialo, čo sa chcelo. Vedel, že ak by vo vojne nestratil oboch rodičov, ani on by sa nevyhol dôkladne nalinkovanej budúcnosti. Čakalo by ho predstieranie, že je niekým iným, a že mu to tak vyhovuje. Že ho dohodnutý manželský zväzok naplňa. A že je šťastný. Ale nebol by. Nebol taký schopný v umení klamať telom ako Draco. Jeho by to zničilo. Úplne.

Odpil si a zvrátil nos. Bloody Mary neznášal. Nieкто doňho štuchol. Takmer sa tým hnusom obľial. Už chcel toho kreténa okríknuť, keď si uvedomil, kto si k nemu prisadol.

„Potter,“ pozdravil ho a nesnažil sa skryť svoje zúfalstvo i obavy.

„Zabini, dovol, aby som ti povedal, že vyzeráš hrozne,“ odvetil Harry, tváriac sa na rozdiel od neho oveľa spokojnejšie.

Blaise naňho iba uveliĉene cival. Nevedel presne, ĉo oĉakáva, ale asi to bola nejaká dobre mierená kliatba. Napokon, Potter ich ako profesor Obrany proti ĉiernej mágií poznal nemálo. Niĉ z toho vŝak nepriŝlo a tak sa uvoľnil.

„Ďakujem,“ hlesol trpkou. „Aj sa tak cítim.“

„Mojito,“ objednal si Harry u ryŝavého barmana. „Dvakrát.“

Blaise nadvihol oboĉie a ŝtuchol ho do ľavaĉky, kde ŝiaril snubný prsteň s tmavým okom. Veľmi vzácny drahý kameň, granát. Symbol pravej lásky.

„Poĉul som, že ste sa zasnúbili. Nehupli ste na to trochu priskoro? Predsa len, je to Snape.“

Harry pokrĉil ramenami. „Práve preto. Musel som si ho nejako poistiť.“

Blaise nechápavo zaŝmurkal a vyvalil oĉi. „Ĉože si musel?“ opýtal sa, neskrývajúĉ ŝok.

Harry si odpil z nápoja a uŝkrnul sa. „Keby si ho videl naposledy?“

Blaise pokrĉil ramenami. „Neviem. Pred ĉasom,“ odvetil neurĉito.

„Ach,“ usmial sa Harry tajomne, ĉo prinútilo jeho prísediaceho opäť sa zvedavo rozhliaďnúť po dave. A potom obdivne zahvízdať, keď zbadal, ĉo hľadal a ĉo rozhodne neĉakal.

Vypil zvyšok drinku na ex. „Ŝkoda. Dúfal som, že by sme to mohli skúsiť znova. Ĉosi ako druhá ŝanca, vieŝ? Som skvelá partia,“ pochválil sa, ale neznelo to vôbec presvedĉivo.

Harry by sa bol pobavene rozosmial, ale keď sa okolo jeho pása omotali silné ruky a Severusov hrudník dokonale skopíroval jeho chrbát, iba sa ospravedľujúco pousmial. Severus mu vtisol vrúcnu bozku vzadu na krk a uprel svoj uhranĉivý pohľad do tváre svojho poblednutého, bývalého ŝtudenta.

„Skúste mu navrhnúť nieĉo také eŝte raz, Zabini a bude to posledná vec, ktorú vo svojom živote urobíte,“ varoval ho absolútne pokojným tónom hlasu. Avŝak primerane mrazivým.

Blaise naprázdno preŝrel a strnulo prikývol na znak pochopenia.

Harry sa uŝkrnul a ŝtuchol Severusa laktom do rebier. Otoĉil sa, aby si od neho ukradol bozku a podal mu pohár s nápojom so slovami: „Nestraŝ ho! I tak je na tom doŝť mizerne.“

Severus pochybovaĉne nadvihol oboĉie a vysadol na voľnú stoliĉku vedľa svojho snúbenca. „Asi by sme predsa mali ten termín svadby presunúť,“ podotkol mrzuto.

Harry prevrátil oĉami. „Uŝ by to bolo po treťi raz. Ĉo ťa k tomu vedie?“

„Návrh ako bol tento!“ vysvetlil Severus okamžite. „Okrem toho, do tretice vŝetko naj, ak sa vraví.“

Harry pokrútil hlavou. „Nesúhlasím. Jún je fajn.“

„Prečo?“ nechápal Severus.

„Pretože májové svadby končia zle. A to v našom prípade nepripustím.“

„Ale poverčivosť si pripúšťáš?!“ rýpol si doňho Severus.

„Pokojne,“ odvetil Harry, a keď si jeho snúbenec povzdychol, vedel, že vyhral.

Blaise pozoroval ich hravé hašterenie, preskakujúc pohľadom z jedného na druhého. Nechápal, ako sa im to mohlo podariť. Práve im dvom! Tak diametrálne odlišným povahám! Mal chuť obesiť sa na najbližšom strome! Bol nielen frustrovaný, ale aj vrcholne a totálne nešťastný. Bolo nad jeho sily zvládnuť tento večer triezvy a skončiť pri zmysloch, ale mať po ruke túto evidentne sa milujúcu dvojicu ho zložilo.

Hudba ustala. Nieкто si pôsobivo odkašľal, aby na seba upútal všeobecnú pozornosť. Záhradou sa rozoznel Dracov hlas, zosilnený kúzlom *Sonorus*.

„Dámy a páni, srdečne vás vítam na dnešnom bankete. Ako už isto viete, hodlám sa zasnúbiť a rád by som vám predstavil človeka, s ktorým chcem stráviť zvyšok života.“

Jeho strieborné oči sa stočili k tmavovláske odetej do snehobielej, panenskej róby, ozdobenej diamantami a perlami. Usmial sa, dievčina mu úsmev ostýchavo opätovala.

Mrcha, pomyslel si Blaise a zvesil plecia. „Myslím, že je na čase zdvihnúť kotvy.“

Harry prikryl jeho ruku svojou, za sprievodu Severusovho mračiaceho sa pohľadu. „Ak by si čokoľvek potreboval...“

Blaise prikývol. „Veľkorysý ako vždy, Potter. Ďakujem ti.“ Potom sa pozrel na Severusa. „Blahoželám pane.“

Snape ho vyprovádzal súcitným pohľadom. *No presne toto mi chýbalo! Snapov súcit!*

Takmer lenivým krokom sa dostal na koniec záhrady, za zástup zvedavcov. Zastal na kamennom chodníčku medzi vysokým, štíhlym tisom a kamennou, žblnkotajúcou fontánou. Ešte naposledy sa otočil. Draco sa neprestával usmievať.

„Je to človek, ktorý pre mňa veľa znamená. Viem, že väčšina z vás ma pokladá za vypočítavca s chladným srdcom.“

Niektorí sa pri tom zasmiali. Severus s Harrym si vymenili začudované pohľady.

Draco pokračoval. „Dovoľte, aby som vás práve dnes vyviedol z omylu.“ Rukou vo veľavravnom geste ukázal na Astériu. „No nie je krásna? Ako nežný púčik ruže, však? Už len odtrhnúť,“ riekol rozjarene.

„On pil,“ zamrmľal Severus neprítomne a pozrel na miesto, kde stáli Dracovi rodičia. Lucius sa mračil, Narcissa klonila hlavu.

Blaise stojaci osamelo v pozadí plakal.

A Draco sa na pódiu elegantne uklonil. Keď sa opäť vystrel, vyslovil celkom zreteľne: „Astéria, verím, že raz budeš určite šťastná. Ale nie dnes. A nie po mojom boku. Nemilujem ťa a nikdy by som ťa ani milovať nemohol.“

Davom sa roznieslo zborové – *Ach!* A na mladú dievčinu sa upreli desiatky súcitných pohľadov.

Draco sa otočil k zhromaždeniu pred sebou. Pátral v ňom očami a neprestával hovoriť. „Milujem ťa! Vždy som ťa miloval a budem ťa milovať! Nech sa deje, čo sa deje. Blaise, prosím, ak si tu...“

Ozvalo sa hlasné puk. Po jeho boku sa zhmotnil tmavovlasý muž. Lady Honoria Greengrassová odpadla. Lady Astéria ju nasledovala v tesnom závесе. Lady Daphne si obzerala nechty a lord Zacharias kriesil obe dve naraz.

Severus si opäť vymenil s Harrym začudovaný pohľad.

Narcissa si energicky ovievala zrumenenú tvár vyšivaným vejárom. Luciusov výraz tváre vyzeral ako vytesaný zo žuly.

Draco nič z toho nevnímal. „Myslel som, že si odišiel...“ zašepkal, dívajúc sa Blaisovi do očí.

Ten sa cez slzy pousmial. „Takmer. Myslel si to vážne?“

Draco prikývol. „Milujem ťa. Chcem len teba, Blaise.“

Blaisovi stiekla po líci slza. Draco dvihol ruku k jeho tvári, aby mu ju zotrel. Nežne, láskyplne. Potom si ho pritiahol bližšie a obtreľ sa ústami o jeho pery. Chutili soľou, paradajkami a vodkou. „Vezmeš si ma?“

„Ani som nedúfal, že sa ma to kedy opýtaš,“ vydýchol úžasom. „Áno! Áno! Áno! Merlin, láska... tak veľmi ťa milujem!“

Pobozkal ho a záhradou sa v tej chvíli roznieslo dojemné – *ááááh!*

ssSssSssS

Lucius nebol spokojný. Vôbec.

„Draco, nie som spokojný. Vôbec,“ zdôraznil stav svojho duševného rozpoloženia.

Banket sa po tom fiasku rýchlo skončil. Jediní prítomní, ktorí ostali bol Severus s Harrym ako Dracova morálna opora.

„Mrzí ma to, ale inak to nešlo.“ V Dracovom pohľade bola kajúcnosť i obavy.

„To nestačí! Vieš, ako sme sa s tvojou matkou cítili?!“ zaburácal a tresol päťou po operadle kresla, do ktorého si len pred sekundou sadol, aby následne mohol prudko vstať. Premeriaval miestnosť dlhými krokmi.

„Lucius, upokoj sa. Nič hrozné sa predsa nestalo,“ vložil sa Severus do rozhovoru.

Plavovlasý muž sa k nemu otočil, na tvári vpísané jasné obvinenie. Ukázal naňho prstom. „To ty! Ty si ho v tom podporil. Priznaj sa!“

Severus prevrátil očami.

„Krstný otec o ničom nevedel. Bol to môj nápad, zariskovať,“ odvetil Draco a znova na seba upútal otcovu pozornosť. Mračil sa a z jeho strieborných očí šľahali blesky. „Vieš prečo som vám to nepovedal? Chceš to vôbec počuť?“

„Isteže to chceme vedieť, Draco. Zahanbil si nás pred toľkými hosťami, tak si zaslúžime hádam aspoň nejaké vysvetlenie,“ karhala ho matka, tváriac sa neprístupne rovnako ako jej muž.

„Samozrejme. Tak aby ste vedeli, presne pre toto!“ vybuchol a ukázal na nich. „Správate sa, akoby som tu nebol. Akoby som necítil! Akoby som nemal vlastný názor!“ vyštekol. „Mýlili ste sa. Nenechám sa natlačiť do manželstva, ktoré by ma spravilo nešťastným. Milujem Blaisa. A nič ma neprinúti vzdať sa ho!“

Blaise k nemu pristúpil a zozadu ho objal. Draco pokračoval. „Pochopím, ak sa ma zrieknete. Hoci to budem nesmierne ľutovať, pretože vás oboch milujem.“ Otočil sa k Blaisovi a usmial sa naňho. „Ideme?“

Obaja sa odmiestnili.

Severus vzal svojho snúbenca za ruku a prv ako opustili salón aj oni, pozrel na manželov. „Zachoval sa statočne. Aj keď nie práve najvhodnejšie, ja jeho rozhodnutie schvaľujem.“

Aj oni sa odmiestnili.

ssSssSssSss

Narcissa si po dlhej chvíli povzdychla a pretrela si unavené oči. Lucius sa k nej otočil a teatrálnie rozhodil rukami. „No? Je to všetko tvoja vina!“

Jeho manželka naňho nepekne zazrela. „Asi som zle rozumela, prosím?“

„Počula si,“ durdil sa. „Je to celý Black. A to môžem byť rád, že ho tvoja matka nerozmaznala viac ako sa dalo!“ soptil.

„Toto odvoláš, Malfoy!“ postavila sa, ruky v bok.

Zdvihol bojovne bradu a zazrel na ňu, opätujúc jej hrozivý pohľad.

Narcissa dupla nohou a vykročila k dverám. Na prahu sa ešte otočila. „A aby si vedel, tá malá fľandra, ktorú si mu vybral sa mi aj tak nepáčila!“ Spravila dva kroky a znova sa otočila. „Ja sa svojho syna rozhodne vzdať nemienim!“

„Je to aj môj syn!“ zareval na jej vzd'ľujúci sa chrbát.

„Ale! Čo tak odrazu?!“ Jeho žena sa otočila, mával prútikom a jeho ovalil priamo do tváre páperový vankúš. Perina našťastie pristála pri jeho nohách.

„Neopováž sa dotrepať do spálne! Pokojne si spi sám! Nech ťa po celú noc zahrieva to tvoje studené srdce!“

„Bosorka!“ zamrmlal si znechutene popod nos.

„Starý, bezcitný strigôň!“ dostalo sa k nemu od schodov zvučným hlasom.

Zavrčal.

ssSssSssSss

Lucius sa po špičkách vkradol do spálne. V ruke zvieral vankúš i perinu. Nerád spal sám a navyše v hosťovskej. Posteľ tam nebola taká pohodlná ako bola tá jeho. Zdalo sa, že Narcissa spí.

Keď si k nej ľahol a pritúlil sa k ženskému telu, spokojne si vydýchol.

„Tak?“ ozvalo sa ospalo a on privrel oči v nemom zúfalstve. Trochu rozladene, ale zmierlivo odvetil. „Nemienim sa ho zrieknuť. Tak sa nedočkáme vnuka, no je tam toho!“

Narcissa sa v jeho náručí otočila. „Takže ho nemieniš vydediť?“

„Ani náhodou.“

„To je dobre,“ povzdychla si. „Viem, že si napriek všetkému rozumný muž.“

„Samozrejme. Ako napokon vždy. Mimochodom, hodlám mu vystrojiť veľkolepú svadbu.“

Jeho manželka sa usmiala a objala ho. Pritúlila sa k nemu a zaborila si tvár do jeho hrude. Na chvíľu sa medzi nimi rozhostilo ticho.

Prerušil ho až Lucius. „Páčilo by sa mi, keby sa v tomto dome znova ozýval detský smiech. Bábätka tak krásne voňajú.“

Narcissa sa uškrnula. „Ale aj smrdia. To sú tvoje vlastné slová, spomínaš si?“

Lucius sa však svojho nápadu nevzdával. „Cissy? Čo keby sme to skúsili?“

Narcissa otvorila oči a zažala nočnú lampu. „A čo ako?“ opýtala sa v neblahej predtuche.

Luciusova ruka zablúdila k jej brušku. „Ani náhodou!“ zvolala a odťahovala sa od neho. Lucius bol rýchlejší. Stiahol ju pod seba a zajal jej ústa svojimi. Umlčal ju dychtivým bozkom a uväznil pod sebou mocným telom. Slabinami zmyselne dorážal na jej lono, kým pod ním nevzdychala. Lenže potom ho zasiahla kolenom na citlivom mieste, on zasyčal bolesťou a skrútil sa na bok. To jej dalo čas, aby sa vydriapala z postele a ušla zo spálne s výkrikom: „Blázon! Na staré kolená zošale!“

Keď bolesť odoznela, Lucius sa rozvalil v posteli na chrbte a chvíľu iba dupal. Musela tu predsa existovať možnosť, ako sa postarať o to, aby meno ich rodu nezaniklo. Uprel pohľad na dvere, ktorými pred ním ušla manželka a uškrnul sa. Všetchno on ju nejakým presvedčí...

ssSssSssSss

Narcissa sebou nepokojne mykla. „Rozmažeš mi make-up!“ vyprskla a štychla do svojho manžela. Ten ju pohladil po vypuklom brušku a spokojne sa naďalej uškrňal. Ani nedúfal, že sa im to podarí! A hneď dvojčatá! Toľko šťastia...

„Si taká rozkošná, keď sa hneváš,“ zapriadol. „Mám chuť z teba strhať šaty a odniesť si ťa do posteľe, jahôdka moja!“

Zazrela naňho. „Ty starý bosorák! Nevieš myslieť ani teraz na iné, ako na sex?! Nestačí, že si ma nahovoril na toto?“ ukázala na svoje bruško. Dokončila uviazanie jeho kravaty a odstúpila od neho. Lucius sa k nej zohol a pohladkal ju po brušku. Potom naň vtisol vrúcny bozk.

Pozrel na ňu a zašepkal: „Milujem ťa!“

„Trhni si, Malfoy!“ odvetila, ale keď ju vzal do náručia a jazykom prešiel po jej ústach, ostala mu visieť v náručí ako handrová bábika. Bože, ako len milovala toho chlapa!

„Mami! Môžeme ísť?“

Vo dverách spálne sa objavil Draco a spokojne sa uškrnul. Jeho rodičia od seba uskočili ako školáci, ktorých prichytil profesor v nestráženej chvíľke.

„Samozrejme,“ odvetila jeho matka pohotovo a uhladila si prameň vlasov. „Som pripravená. Pod ňou, nech si ťa obzriem,“ prikázala a starostlivo skontrolovala, či vyzerá ozaj ako zo škatuľky.

Svedčalo mu to. Strieborný habit sa hodil k jeho očiam a jeho bledá pokožka pri ňom nepôsobila tak mdlo.

„Počkám vás dole,“ povedal Lucius a potľapkal svojho syna po pleci.

ssSssSssSss

Draco sa postavil na koniec uličky. Blaise čakal celkom vpredu aj s pastorom. Usmieval sa a horel vzrušením, rovnako ako on. Severus stál vedľa neho a jeho pohľad podchvíľou zabiehal k Potterovi, ktorý sedel hneď v prvom rade.

Šťastie. To bolo presne to, čo ho obklopilo, pohltilo a naplnilo. Všetchno bolo tak, ako malo byť.

ssSssSssSss

O pár mesiacov sa Draco Malfoy dočkal súrodencov. Chlapca pokrstili ako Hyacinta a dievčatko ako Daisy.

Magické a mystické

(HP/Sirius Black)

Harry sedel za stolom v malej kaviarničke v odľahlom kúte a ďakoval nebesiam, že hudba hrá dosť nahlas, aby sa nemusel cítiť ešte trápnejšie.

Sirius sa tváril, že sa zanietene venuje zvyškom čokoládovej polevy, ktorú vyškraľoval z bieleho dezertného tanierika po karamelovom koláči. Keď zbadal uprený pohľad svojho krstného syna a jeho silný úsmev, usmial sa a odsunul tanier bokom.

„Božský koláč. Milujem ho. Tá čokoláda je skvelá, vážne,“ odvetil, nervózne sa pohrávajúc s vidličkou. Myslel na to, že by tu vôbec nemuseli byť a už vôbec by nemuseli riešiť... *ten* problém! Ale - stalo sa. Vyzeralo to tak, že Harry to s tým šíleným vzťahom myslí vážne a keďže James bol roky mŕtvy, bolo na ňom, aby s ním tú tému prebral. Ako jeho jediný príbuzný by mu mal isté veci objasniť prv, než sa pustí do niečoho po hlave, ako mal napokon vždy vo zvyku.

„Hej, tá čokoláda je dobrá,“ odvetil Harry a založil si ruky na hrudi.

„Takže...“ začal Sirius. „Ty a... Severus,“ zamrmlal so značnou dávkou znechutenia, ktoré odkvapkávalo azda z každého písmena toho mena.

„Aj Severus má rád čokoládu,“ hlesol mladík bezprostredne. „Fajn, povedal by som, že týmto je tá hrozná debata o sexe skončená, nie?“ Harry nebol hlúpy, aby si nedomyslel, prečo ho sem Sirius pozval. Nanešťastie ich prichytil pri maznaní a zjavne mal dojem, že Harry nie je dosť zrelý na to, aby mohol mať sex s mužom, ktorého miloval. Alebo proste šlo len o to, že sa jednalo o Severusa. A hoci si Sirius so Severusom nešli po krku tak ako predtým, stále sa plne neakceptovali a preto vznikali rôzne situácie, s ktorými sa museli popasovať. I keď mal Sirius rád, občas si želal, aby jeho krstným otcom bol pokojnejší a rozvážnejší Remus Lupin.

Sirius sa uchechtol a rozhodil rukami. „Harry, vieš, sex nie je hrozný, vôbec. Je úžasný, keď máš... minimálne štyridsať. Fakt!“ vydýchol oduševnene a tváril sa, akoby práve nepovedal najväčšiu hovadinu pod slnkom.

Harry si pobavene odfrkol a pohniezdil sa na stoličke. Oprel sa laktami o dosku stola a pozrel naňho prenikavým pohľadom smaragdových očí. „Koľko rokov si mal ty, keď si to robil po prvý raz?“

Sirius sa ošil. Odtiahol sa, začal sa pohrávať s pohárom vína a klopil oči. „Sedemná... O sedem rokov viac, než máš ty!“ vyhrkol.

„Mal si dvadsať šesť?“ opýtal sa Harry a pozrel naňho nedôverčivým pohľadom.

„Mhm,“ zamrmlal muž sediaci naproti nemu, odvrátil pohľad a odpil si z vína. Keď pohár znova položil, dodal vážnym hlasom: „A mal som vtedy skutočne vážny a záväzný vzťah. Tiež som bol vtedy veľmi zrelý, veľmi zodpovedný a veľmi pripravený.“

Harry pochybovačne nadvihol obočie.

„Vieš, čo asi myslím tým - pripravený?“ opýtal sa Sirius na dôvažok svojho preslovu a zadíval sa naňho tak, akoby bol pripravený mu správnu odpoveď našepkať.

Harry prikývol a zatváril sa nahlúplo. „Jasné, bol si namazaný?“

Sirius nespokojne privrel oči a stisol pery. Harryho mu prišlo ľúto.

Povzdychol si. „Áno. Isteže viem, čo znamená byť pripravený. Kondómy, lubrikant, reflexné kúzla...“

„Dobre, dobre!“ zastavil ho tmavovlasý muž rýchlo. „Pozri, Harry. Podľa toho, ako sa to medzi vami vyvíja, zrejme začneš mať... určité pocity, vieš? Určité túžby... určité... potreby... silné...“

Harry sa k nemu nahol. „Silnejšie, než moja potreba vziať okamžite roha?“

Sirius si ho nevšimol a pokračoval vo svojej osвете. „Musíš byť na to ozaj emocionálne pripravený. Ľudia sa milujú, aby vyjadrili svoje najhlbšie, najintímnejšie pocity. Sex... nie je len hra, ale... magické, mystické a zvláštne spojenie! Chápeš?“

Ďalší povzdych z Harryho strany. Načiahol sa, chytil svojho krstného otca za ruku. „Sirius, vážim si, čo pre mňa robíš, ale ja to všetko viem. Tiež si uvedomujem, že túto debatu máme len preto, lebo sa ti nepáči vekový rozdiel medzi mnou a mojím priateľom. Okrem toho, možno nie som skúsený ja, ale Severus áno.“

„Tým by som si taký istý nebol,“ zamrmal zamračene jeho krstný otec.

„Ďalej,“ nedal sa rušiť Harry, „mám devätnásť. Som asi posledný z ročníka, kto je ešte panic. Severusa milujem a on miluje mňa. Zmier sa s tým,“ odporúčal mu vrelo.

Sirius pretočil očami, Harry sa usmial. „A... mal by si vedieť ešte čosi.“

Sirius naňho chvíľu iba skúmavo hľadel a potom takmer vykrikoval: „Vy ste to už... už?!“ zachripel priškrtené, tvár mu sparpurovela od hnevu.

Harry rázne pokrútil hlavou. „Nie, zatiaľ nie. Ale ak neprestaneš, pôjdem za ním ešte dnes a...“

„Dobre, dobre,“ vychrlil zo seba Sirius zbrklo a zaradil spiatocku. „O čo ide?“

„Chceme to obaja spraviť až po svadbe, vieš, Severus je zo starej školy a je...“ riekol Harry prosto a zároveň znepokojene sledoval ako jeho krstný otec pomaly, ale isto bledne, „džentlmen.“

Sirius ostal sedieť na mieste ako socha a zíval na Harryho ako na zázrak.

Svojím správaním tak uviedol Harryho do rozpakov. „Sirius?“ prehovoril jemne, ale muž nereagoval. „Sirius?“

Znova nič.

„Krstný otec?“ skúsil to inak, ale žiadna reakcia. Vstal, hodil na stôl prá mincí a pokrútil hlavou. „Kedy konečne dospeje?!“

Otázka ostala visieť vo vzduchu. Pobral sa preč, zatiaľ čo muž tam stále nehybne sedel.

Iba hobby I.

Díval sa na seba do zrkadla kritickým okom. Odraz v ňom verne znázorňoval mierne podlhovastú tvár s vyčnievajúcim nosom. Bolo to už pár mesiacov, čo naposledy pobadal tmavé kruhy pod svojimi hlbokými očami. Jeho tvár teraz vyzerala... inak. Pleť nemala ten chorobný sinavý nádych, líca neboli prepadnuté. Pohľad uhl'ovo-čiernych očí zväčša nepichal, ani nevraždil, hoci stále dokázal zastrašiť a bol rovnako uhrančivý i intenzívny. Po minulotýždňovej dovolenke v Taliansku bol dokonca jemne opálený. A celkom sa mu to pozdávalo.

Vedel, že by mal so sebou niečo robiť. Nemohol takto žiť ďalej. Povzdychol si a prstami si opatrne prešiel po dvoch zahojených rankách na krku. Bolo to tak dávno. Viac ako päť rokov...

Kto by si bol pomyslel, že prežije? Kto by v to vôbec dúfal, však? Konečne mohol snívať, plánovať a myslieť na budúcnosť. Svetlejšiu a možno aj lepšiu. Mohol robiť všetko, čo mu bolo doteraz odopierané. I keď nič netreba preháňať, pravda? A ani on to nerobil. Ako sa vraví, pomaly ďalej zájdeš. Rozhodol sa toho porekadla držať.

Zamračil sa a zadíval sa na seba. Minerva mala asi vážne pravdu. Začínal sa podobať na vagabunda. Dlhé vlasy mu lenivo a ochabnuto viseli cez plecia a splývali na chrbte popod lopatky. Boli bez života. Ako starý čierny záves, na ktorý si brúsia zuby lačné mole. Školský rok začne čo nevidieť. Mal by sa dať do poriadku. Nie, že by si nejako extra dával záležať na vzhľade a bolo mu vždy srdečne jedno, ako ho vidia ostatní, ale sám cítil, že tú zmenu nutne potrebuje.

U holiča nebol vyše pätnásť rokov. Okrem toho, bolo preňho lepšie, keby mal kratšie vlasy, čo malo samozrejme svoje výhody. Neliezli by mu do tváre, nemusel by ich krotiť koženými pásikmi, ktoré ich iba oslabovali a hlavne, nemusel by sa viac obávať, že nejaký vlas skončí nedopatrením v kotlíku a nechtiac tak spôsobí nejakú katastrofu. Plus, nemusel by na ne používať fixačné kúzlo, vďaka ktorému vyzerali tak... mdlo a mastne.

ssSssSssSss

Ešte v ten deň sa vybral do Šikmej uličky. Len čo sa vynoril z krbu v Deravom kotli, vyrútil sa von zadným vchodom. Ignoroval spýtavý pohľad Toma, iba čo mu kývol na pozdrav. Poklopkal špičkou prútika po tých správnych tehlách, aby sa pred ním otvoril vstup do rušnej, poludňajším slnkom zaliatej ulice.

Kráčal rázne, ale nie prirýchlo. Obzeral sa po výkladoch bez väčšieho záujmu a bez toho, aby si lepšie všimal ostatné okolie i výkriky a tovar pouličných predavačov.

Popravde, netušil, kde by mohol nájsť nejaké holičstvo. Vedel, kde má obchod madam Malkinová a kde pán Olivander. Vedel by presne popísať, kde sa nachádza Apatieka pána Bobbina, aby tam trafil aj človek, ktorý tu nikdy v živote nebol. Nehovoriac o tom, že Zašitú uličku poznal lepšie ako vlastnú dlaň. Ale holičstvo? Ani za nič by sa však nespýtal na cestu, i keby mal blúdiť a hľadať ho celý deň.

Vedel ale jedno. Minulý týždeň sa tu bol strihať Filius Flitwick a veľmi si chválil obsluhu i nový strih. Podľa Severusovho názoru vyzeral tak ako vždy. Húdol však pred Hagridom o šikovnosti a doslova o umení toho holiča tak intenzívne, akoby šlo o nominanta pre cenu Merlinovho rádu prvého stupňa v strihaní vlasov. Zaujalo ho to. Nastražil uši a nerušene počúval ako sa bavia o Holičstve pod Gaštanom. Horšie už bolo asi to, že Filius nespomenul žiadnu ulicu, nezadal žiaden orientačný bod. Vedel len toľko, že to bolo niekde... v Šikmej uličke.

Zahol za roh Binnsovej a Widderovej a ocitol sa na malom námestí. Tam zastal, aby sa rozhladol. Boli tu len tri obchody. Prvý z nich mal vo výklade nejaké farebné handry a vývesku: „*Second hand pre čarodejníkov.*“ Druhá bola malá kaviarnička zastrčená medzi obchodom s oblečením a... och, áno. Kaviarničku, kde farebný názov hlásal: *U Betty* v tej chvíli absolútne prehliadol. Nevšimol si ani muffiny, ovocné koláče so želé a čokoládovú tortu, ktoré boli pôsobivo naaranžové vo výklade. Zaujalo ho modro-žltá výveska s nápisom: *Holičstvo pod Gaštanom.*

Vošiel dnu. Jeho príchod oznámil aj mosadzný zvonček. Zvedavo sa rozhladol okolo. Malá miestnosť, ale čistá. Steny omaľované svetlo-žltou farbou. V ľavo pri stene dva stoly so zrkadlami a pred každým z nich na pohľad pohodlné kreslo. Viac si všimnúť nestihol. Zamračil sa. Nezдалo sa, že by tu bola iná miestnosť. *Kde je obsluha?* napadlo ho.

„Dobrý deň,“ ozvalo sa vzápätí, keď sa hneď za ním otvorili dvere a zvonček sa opäť rozcinkal.

Otočil sa a zamrzol na mieste. Azda i vytreštil oči. Mladého muža následne prešiel skúmavým pohľadom od hlavy k päťam, akoby tomu čo vidí ozaj nemohol uveriť, ale i tak dal najavo svoje očividné a nefalšované pohrdanie. Videl ako sa ruka, v ktorej mladý muž zvieral plastikový pohár s kávou, ktorej príjemná aróma poštekľila i jeho čuchové zmysly mierne zachvela.

„Netušil som, že ste sa... *dopracovali až sem,*“ riekol mrazivo, snažiac sa, aby tie slová vyzneli dosť dôrazne i ironicky, a aby si muž stojaci pred ním uvedomil ako uňho - *týmto* – klesol. A to si myslel, že sa to nemôže stať, lebo nebolo už kde klesať. I tak bol hlboko pod nulou. Teraz dosiahol samotné dno.

Mladíkove črty nestvrdli a pohľad, ktorý mu opätoval nebol ani trochu vykoľajený, rozladený, či nevraživý, ktorý by prezieravo zvolil on v primeranej odozve ich doterajším vzťahom. Sálal z neho pokoj. Pokoj, ktorý mu na pár krátkych sekúnd závidel. V skrytu duše – samozrejme. Nebolo to to, čo by očakával.

Obišiel ho, zložil si pohár s kávou na úzky pultík a založil si ruky na hrudi. „Prajete si, pane?“ opýta sa znova, na čo si Severus iba odfrkol.

„Myslím, že som sa zjavne... *strašne* zmýlil,“ precedil skrze zuby a otočil sa na odchod. Už mal ruku na pozlátenej kľučke dverí natretých na zeleno, keď sa zastavil. Presnejšie, zastavil ho pobavený smiech, ktorý sa rozľahol tou nevelikou miestnosťou. Ten smiech sa mu zaťal do tela účinnejšie ako ostré zuby hájnikovho Chlpáčika. Keď hneď na to začul zreteľne vyslovené slovo – *zbabelec* – pustil kľučku, zvrtol sa na päte a prebodol toho opovážlivého mladíka temným pohľadom.

Žiaľ, nezdalo sa, že by to naňho nejako zapôsobilo. Stál bokom opretý o pultík a pochlipkával kávu, ktorú si doniesol.

„Už nikdy...“ zafučal Severus a chýbalo málo, aby sa mu z nosa a uší nepusil prúd hustej, bielej pary ako z lokomotívy, „už nikdy ma tak nenazvite!“ varoval ho nízko posadeným hlasom. A vtedy sa pristihol, že sa nad ním týči ako hora a tvár má len pár centimetrov od tej jeho. Rýchlo cúvol. Nadobudol stratenú rovnováhu a trhanými pohybmi si začal rozopínať sako.

Pohľad sa zúžil do dvoch tmavých štrbín, ktoré našli svoju bezbrannú obeť. Aspoň si to myslel. „Ak to pokašlete,“ varoval ho predom, „osobne sa postarám o to, aby ste už v živote nemohli ublížiť jedinému vlasu, pán Potter!“

Mladík sa uškrnul. Odložil pohár s kávou a vykasal si rukávy bielej košele. „Odložte si,“ povedal a ukázal na drevený vešiak stojaci blízko vchodových dverí. Severus tak spravil, avšak vytiahol si z vrecka saka prútik. Odmietal sa ho *v jeho* prítomnosti vzdať.

Harry sa nad tým gestom iba pousmial. No nepovedal nič.

„Nasledujte ma, pane,“ požiadal ho a prešli do časti holičstva, ktorá slúžila ako umyvárnica. Severus sa zamračil.

„Bez toho to nejde?“ opýtal sa ponuro, ale stretol sa s nekompromisným pohľadom. Nevôľky sa posadil na stoličku. Cítil ako mu Potter prehodil cez plecica ručník a následne oslobodil vlasy nekompromisne spútané koženou šnúrkou.

„Zakloňte hlavu, pane,“ ozval sa nad ním tlmene Potterov hlas a on opäť poslúchol. Nevdojak sa zachvel. Pripísal to však obavám z toho, čo bude nasledovať a nie účinku toho podmanivého basu. Počul ako pustil vodu a chvíľu zrejme nastavoval požadovanú teplotu. Až potom mu zmáčal vlasy. „Nie je horúca?“ opýtal sa starostlivo.

Severus ho nespúšťal z pohľadu, hoc so zaklonenou hlavou. Ale nepovedal ani slovo. Potter si zdá sa zaumienil nevšimáť si ho a pokojne pokračoval vo svojej práci.

Odstavil vodu, nabral si do rúk trochu šampónu a naniesol mu ho na vlasy, aby ich dôkladne umyl. „Tento šampón vás zbaví aj toho fixačného kúzla,“ odvetil a Severusovo obočie sa stiahlo ešte viac. *Ako to zistil?* Nehodlal sa však pýtať.

„Máte veľmi jemné vlasy,“ pokračoval mladík zamyslene. „A veľmi dlhé. Končeky sú strašne poštiepené. Akú máte predstavu o strihu?“

Severus tam sedel ako cibazol a zdesený cítil, ako doslova... *mäkne*. Vnímal trenie, šúchanie a masírovanie silných prstov po pokožke hlavy a bolo to také príjemné, že mal chuť proti

vlastnej vôli priasť ako spokojný kocúr. Zahryzol si do pery. Potterove poznámky ho privádzali do zúfalstva. Nemohol jednoducho držať hubu a robiť, čo bolo treba?

„Nič extravagantné. Len skrátiť,“ odvetil silou vôle a vnímal vôňu šampónu, ktorá naplnila vzduch v holičstve. Bylinky. Mal rád vôňu bylín. Okrem toho, sám používal bylinkový šampón.

Znova prúd vody, znova dávka šampónu a znova príjemná masáž pokožky hlavy a omývanie dlhých prameňov ebenových vlasov. Ochranný balzám na jemné vlasy a znova voda.

Keď mu vlasy jemne vyžmýkal nad umývadlom a prikryl ich druhým ručníkom, Severus takmer nespokojne zavrčal.

„Môžete vstať,“ počul za sebou. „Presunieme sa pred zrkadlo.“

Sadol si do stoličky rovnako zelenej ako boli dvere holičstva. Potter cez neho prehodil tmavomodrú pláštenku, ktorú prichytil suchým zipsom kdesi vzadu, za jeho krkom.

Severus pozoroval každý jeho krok, každý i nepatrný pohyb. Potter mu najprv rozčesal vlasy. Zdalo sa, že mu to trvá dlho, ale bol dôkladný a ani raz ho za ne bolestivo nepotiahol. Bolo to... veľmi príjemné. I keď by to samozrejme nepriznal. A potom zachytil jeho pohľad v zrkadle. Severus netušil prečo, ale pri tom ako sa im stretli oči mu podivne zovrelo žalúdok.

„Ako veľmi vám ich môžem skrátiť?“ opýtal sa ho, v snahe získať aspoň nejakú predstavu, ale Snape zaryto mlčal. Harry teda vzal do ruky vlhký prameň tmavých vlasov a chvíľu naň zamyslene cival. „Páčilo sa mi, ako ste ich mal upravené, keď som vás stretol v prvom ročníku.“

Tmavými očami preletel krátky záblesk ohromenia, kým sa opäť rovnako rýchlo vytratil.

„Proste ich skráťte, Potter. Nič viac. Alebo od vás žiadam nemožné?“ ozval sa mrzuto, rozladený tou nemiestnou poznámkou.

Harry sa pousmial. „Tak dobre.“ Načiahol sa pre nožnice a hrebeň.

Práca mu išla ako od ruky. Nevedel síce, ako veľmi môže Snapovi skrátiť dlhočizné vlasy, ale v hlave sa mu zrodil obraz, ktorý bol priveľmi lákavý, a ktorý mohol z toho nevrleho netopiera spraviť človeka. Rozhodol sa postupovať presne podľa obrazu, ktorý mu vykreslila zaujatá myseľ.

Snape sedel v kresle a mlčky ho sledoval. Uvedomoval si ten pohľad každou bunkou svojho tela, ale nenechal sa ním rozptyľovať. Nožnice v jeho rukách doslova kmitali. Dlhé, ebenové pramene vlasov padali na pleciah zakryté pláštenkou a postupne pokrývali podlahu z bielych dlaždičiek. Cvakali dovtedy, kým neodkryli pôsobivú šiju, ale nestúpili viac do temena.

Cestičku, ktorá doteraz sedela vždy pekne v strede posunul mierne na stranu. Zachoval mu primeranú dĺžku vlasov, končiaca tesne pod ušami. Ľavá strana bola o čosi kratšia ako pravá. Vysoké čelo upravil tak, že mu nechal ofinu, ktorá sa učesaná do prava postupne predlžovala a spojila sa s ostatnými vlasmi, čo vyzeralo pomerne štýlovo, nevtieravo, nerušivo a... Severus musel uznať, že mu tento strih ubral azda i pár rokov. Aspoň pomyslene.

Nespúšťal z Pottera pohľad. Ako mohol chlap s takým vrabčím hniezdom na hlave dokázať *toto*? Prižmúril oči a sledoval, ako zručne pracuje s kefou a fénom. Pravda, toto bolo prvý raz, čo sa kedy Severusove vlasy stretli s týmito výdobytkami techniky. A zrejme aj posledný. Avšak výsledok stál za to.

„Hotovo. Alebo si prajete ešte niečo?“ prerušil tok jeho myšlienok Potterov hlas.

Severus pokrútil hlavou a sklopil pohľad, kým Potter odložil svoje mučiace nástroje, sňal z neho pláštenku a trochu ju oprášil. Potom vzal do rúk metlu, ostrihané vlasy zmietol na bok. Skôr ako stihol vziať aj smetáčik, Severus mávol prútikom a nechal ich zmiznúť. Jeho pohľad vravel: *Pre istotu*.

„Čo som dlžný?“ opýtal sa napokon a siahol do vrecka, z ktorého vybral kožený meštek na mince.

„Dvanásť siklov, prosím,“ odvetil a kochal sa pohľadom na celkom nové *ja*, Severusa Snapea.

Muž odrátal mince z vrecka a položil ich na pultík zaprataný všakovakými hrebeňmi, kefami a prípravkami na vlasy. Otočil sa a stiahol si z vešiaka sako.

„Dovidenia, profesor,“ zvolal Harry, keď muž chmatol po kľučke a otvoril ich.

„Zbohom, Potter,“ odvetil stroho a stratil sa preč.

ssSssSssSss

Keď sa dvere holičstva otvorili o chvíľu znova, Harry sebou podvedome trhol. Na prahu však nestál Severus Snape, ale majiteľ, u ktorého pár hodín do týždňa vypomáhal.

„Ahoj Harry,“ pozdravil ho veselo. „Ako to išlo?“

Harry sa usmial. „Ahoj, Bobby. Celkom dobre. Podarilo sa ti Eufrozíne niečo pekné kúpiť?“ zaujímal sa.

Bobby prikývol. „Myslím, že šperk je k piatemu výročiu najvhodnejšia voľba. Čo povieš?“ opýtal sa a dychtivo čakal na Harryho vyjadrenie, keď otvoril zamatovú škatuľku a ukázal Harrymu krásne nášnice s nevelkými kamienkami, ktoré pri svetle hrali všetkými farbami. „Nie sú to žiadne diamanty, ale sú celkom pekné, však?“

Harry súhlasil. „Určite. Myslím, že sa budú tvojej manželke páčiť.“

„Dúfam,“ odvetil váhavo. „Nechal som jej poslať kyticu červených ruží a objednal som stôl u Absolóna.“

Harry sa pousmial. Na rozdiel od Bobbyho, ktorý si žil pokojným manželským životom a dokonca šťastným, on v tejto oblasti iba strádal a bezradne tápal.

„Tak teda, prajem vám obom príjemný večer. Pozdrav odo mňa Euforzínu. Budem musieť ísť. Zajtra vstávam skoro do práce.“

„Maj sa, Harry. Daj vedieť, kedy sa opäť zastavíš,“ zakýval mu na pozdrav.

ssSssSssSss

Harry sa priamo z holičstva premiestnil k sebe do bytu.

Byt sa nachádzal na ulica St. Marry, ktorá bola pokojná a tichá. Azda i to sa mu páčilo najviac. Po rušnom dni v práci si rád doprial zaslúžený oddych. A kto ho poznal, vedel, že vždy pracoval na doraz. S maximálnym nasadením. Robil tak vždy a všetko. Aj do svojich záľub sa vrhal po hlave...

Podišiel k chladničke a vytiahol z nej plechovku piva. Otvoril ho a posadil sa na gauč. Popri tom sa pobavene usmial. Strihal vlasy Severusa Snapa. Tie jemné pramene boli ako hodváb. Kĺzami mu pomedzi prsty, hladkali mu ruky...

Potom strčil ruku do náprsného vrečka a vytiahol odtiaľ pramienu vlasov zviazanú čiernou stužkou. Privoňal k nim a prešiel si nimi po líci.

Tak jemné...

Iba hobby II.

Vo Veľkej sieni vládol čulý ruch a to ešte ani nezačal školský rok. Pri profesorskom stole to hučalo naozaj ako v úli. Svoj teatrálny príchod načasoval akurát v čase, aby videl ako sa zo stola vznieslo šesť párov krídel hnedých, poštových sov redakcie Denného proroka s nezameniteľnými koženými kapsičkami na mince, ktoré im viseli okolo krku a vzápätí sa po výtláčkoch natiahli ruky ich majiteľov.

Hneď na to mohol vidieť ako Minerva pohoršene zalapala po dychu a ukázala titulnú stranu Rowene Hoochovej. Tá iba prižmúrila svoje jastrabie oči a stisla nesúhlasne pery, krútiac hlavou. Hagrid na druhom konci stola zafunel a lyžicu, ktorú zvieral v ruke ohol palcom od zlosti do pravého uhla.

O tie tri vydania Denného proroka sa delilo odrazu osem profesorov naraz, ktorí tu zotrvali počas letných prázdnin z rôznych dôvodov. Pravdaže, s výnimkou Sibily Trelawneyovej. Vlastne, mohol sa k nej radiť už aj on a to preto, lebo sa prosto skutočne ako jediní nemali kam podieť.

Kým o niečo staršia a podľa neho aj navyše mierne - *vykol'ajená* - žena nevlastnila okrem svojich komnát v Rokforte ani líščiu noru, do ktorej by sa mohla uchýliť v horších časoch, on si bol schopný pred pár rokmi našetriť na vlastný byt v lacnejšej štvrti robotníckej triedy, v muklovskej časti Londýna. Vždy mal rád súkromie a hlavne nenápadnosť. A čo mohlo byť lepšou možnosťou ako ubytovať sa v Pradiarskej uličke a zažiť sa medzi muklami? Malo to rozhodne svoje výhody.

Avšak o toto svoje súkromie a takzvanú anonymitu prišiel. Rovnako ako aj o byt, ktorý mu podpálili z pomsty smrťožrúti, unikajúci pred spravodlivosťou po páde Temného pána, kým sa on liečil po uhryznutí Naginy.

Sadol si na svoje obvyklé miesto, tváriac sa rovnako nezúčastnene ako vždy, ako nedalo by sa povedať, že ho nezozierala zvedavosť. O čom mohli písať tentoraz, že to všetkých tak zaujalo a... zjavne i rozhorčilo?

„Dobré ráno,“ pozdravil, ale Flitwick sediaci po jeho pravici iba čosi nesústredene zamrmľal a Pomona sediaci o tri stoličky ďalej hlesla stručné: „Aj tebe.“

Nereagoval na to nijako. Proste to nechal byť. Zdalo sa, že dnes sú noviny zaujímavejšie ako kedykoľvek predtým. Zvyčajne to tak nebývalo. A zvyčajne nečítali všetci svorne to isté.

Veľmi dobre vedel, že robustný hájnik odoberá výlučne týždenník „Hájnik a pes,“ Pomona mesačník „Vaša čarozáhradka,“ duchom neprítomná Sibyla obvykle listovala v časopise „Veštec,“ u Poppy to bol zväčša „Liečiteľský obežník,“ a jemu doručili sovou poštou raz mesačne „Alchymistu“ a pár ďalších, ktoré sa zaoberali výskumom a vývojom v oblasti elixírov.

Minerva pri jedle čítať nezvykla a to sa týkalo aj Roweny Hoochovej. Tie dve mali zväčša hlavy stále v kope a veselo klábosili.

Severus si nabral na tanier miešané vajíčka s kúskom klobásky a z prúteného košíka si vzal ešte teplú zemičku. Do šálky si nalial čiernu kávu, ktorú ochutil lyžicou medu. Nový zvyk, vďaka ktorému mu lepšie chutilo a trávilo. Po vojne a potom, čo ako zázrakom unikol smrťke priamo z lopaty sa dávalo jeho telo dokopy iba pomaly. Med mu pomáhal rokmi stresom zaťažovaný žalúdok upokojiť a nevydávať jedlo späť bez užitia akéhokoľvek pomocného elixíru.

Znova pozrel hájnikovým smerom. Bolo zvláštne vidieť Hagrida čítať. Inokedy sa skôr ládoval, kým nevyprázdnil aspoň dva vrchovato naložené podnosy s jedlom.

Odzrazu sa ozvala rana ako z dela. Všetci pri stole od ľaku na stoličkách nadskočili. Okrem Severusa, ktorému sa akurát tak iba v šálke nebezpečne rozhojdala káva.

„To je sprosté ohováranie! Šecko!“ vybuchol. Šmaril výtláčok novín na stôl, vďaka čomu sa zdvihol malý priedan. Bolo mu fuk, že naňho všetci vrhli káravý pohľad. Ešte aj večne veselo naladený Jasper Albright, ktorý už druhý rok úspešne zotrval vo funkcii profesora Obrany proti čiernej mágii. Hagrid s hlasným škripotom odsunul stoličku od stola, utrel si ústa obrúskom veľkosti malého stanu a vstal. Veľkú sieň opustil s namosúreným hundraním a mladý Jasper sa načiahol po jeho novinách.

Aj Filius zložil svoje noviny a otočil sa k Jasperovi. „Dobre mu tak! Tá rana sadla presne, čo myslíte, kolega?“

„Mhm,“ pritakal mladík, prehltajúc sústo jedla s pohľadom zavrtaným v nejakom článku. „Pán Potter si už aj tak užil dosť. A teraz ešte toto! Nechcel by som byť na jeho mieste. Pod takým drobným pohľadom sa musí cítiť nesmierne osamelo, no nie?“

„Veru, veru a je to veľká škoda. Je to dobrý chlapec,“ zašomral profesor Čarovania a konečne sa pustil do svojich raňajok.

Severus si mal chuť odfrknúť. *Aha! To sa dalo čakať! Samozrejme, zas je na pretrase Potter! Ako inak!* pomyslel si, nespokojne prežívajúc a navrávajúc si, že to, čo zaujíma ich, je jemu absolútne ukradnuté.

Uchlipol si z kávy a nenápadne poškuľoval po titulke zložených novín, ktoré upustil jeho zakrpatený kolega. Nedalo sa ale povedať, že by na ne videl bohvie ako dobre. Na tmavej fotke sa rozhodne niečo hýbalo, ale nedokázal to rozlíšiť. *Je tam? A čo zasa stváral? Vari niekomu pokazil účes?* uvažoval v duchu ironicky.

Flitwick odišiel tiež. Ten horúci plátok akoby zázrakom zabudol, čo Severusovi prišlo samozrejme iba vhod. Neplánoval prosíkať o noviny len preto, aby si mohol o hrdinovi prečítať znova niečo poburujúce. Aj tak všetci vedeli, že je mu Potter ukradnutý. Prečo im teda pôsobiť hlavybôľ z toho náhleho záujmu, že?

Pomona sa zastavila pri Jasperovi, ktorý ju oslovil s prosbou o radu z oblasti botaniky a miestnosť opustili o pár minút po Filiusovi spolu, živo diskutujúc. Potom sa vzdialila Poppy hundrúc si čosi popod nos o tom, že nesmie zabudnúť zamiešať eucalyptovú masť prv, ako do nej pridá poslednú prísadu a hneď po nej sa pobrali preč aj Minerva s Rowenou. Sibyla ostala sedieť na druhom konci stola schovaná za výtlakom „Veštica.“ *Určite znova číta tie sprosté horoskopy,* napadlo ho.

Natiahol sa pre noviny, aby konečne ukojil zvedavosť, ktorá dosiahla svoj pomyselný strop a uzrel to, čo tak všetkých pri stole rozrušilo.

„Hádka milencov!“ Stálo tam veľkými, tučnými literami čierne na bielom. Severusa upútali rovno dva obrázky pod tým a okamžite celú udalosť zanalyzoval a vyhodnotil svojím bystrým úsudkom.

Vôbec to nevyzeralo na hádku milencov. Skôr na sprosté zneužitie situácie.

Prvá fotka zachytávala Pottera ako stojí pri bare, keď sa k nemu vedľa stojaci chlapík otočil a drzo mu položil ruku na zadok. Chvíľku sa o čomsi bavili, potom sa ten opovážlivec nahol bližšie a Pottera zjavne nečakane pobožkal. Druhá fotka znázorňovala Pottera, ktorý od seba toho votrelca odstrčil. Severus by dal vlastný krk na to, že to bolo s použitím bezprútikovej mágie, hoci to z tej fotky nebolo na prvý pohľad celkom jasné. Tú žiaru mohol spôsobiť aj blesk fotoaparátu.

Avšak jemu utkvel v mysli jediný moment. Chvíľka toho zdeseného pohľadu zelených očí, keď si mladý muž uvedomil, že ho nachytali na hruškách.

Odprisahal by, že by dokázal presne uhádnuť, čo sa tomu naivnému chrabromilčanovi prehnalo hlavou. Noviny i s verejnosťou majú o zábavu postarané na jeho účet!

Očami sklízol k textu pod fotkami.

„Konečne vieme, prečo je záchranca čarodejníckeho sveta stále bez partnerky, čo určite zlomí srdce nejednej dáme. Harry Potter je gay!“

Severus bol taký zažratý do čítania, že si nevšimol, kedy odišla aj Sibyla. Keď napokon zložil noviny i on a s evidentným znechutením, nemohol uveriť, že by bol Potter až taký hlúpy

a okamžite označil ten článok za podvrch a toho redaktora za absolútne nekompetentného idiota. Pozrel na jeho meno a ihneď si ho zaradil.

„Lawrenc Deer, biffomor. Troll z elixírov. Nekompetentný idiot, ktorý nedokázal rozlíšiť mločie oči od salamandrich chvostíkov,“ tľoskol jazykom.

Ťukol po novinách špičkou prútika: „*Incendio!*“ zahrmel jeho hlas a on sa spokojne díval ako plamene požierajú tú poburujúcu ohavnosť. „*Evanesco,*“ precedil so zadost'účením a na moment zaľutoval, že tak nemôže spraviť s celým tým dnešným bizarným vydaním.

„Kto vie, ako sa cíti,“ napadlo ho vzápätí, kým si neuvedomil, akým smerom sa uberajú jeho myšlienky a v duchu sa vyhrešil.

ssSssSssSss

Zostupoval po schodoch do podzemia a svojho teritória.

Nebolo to prvý raz, čo sa pristihol, že na toho strapatého vetroplacha myslieva častejšie ako by bolo v jeho prípade zdravé. A nie od vtedy, ako sa dozvedel o jeho sexuálnej orientácii z novin, hoci to bolo prekvapujúce. Nikdy by si nebol ani pomyslel, že je Potter iný... ešte aj takýmto spôsobom. No, faktom bolo, že ho stále niečim dokázal prekvapiť. Ak to nebola jeho neobmedzená drzosť, potom nezáujem v oblasti elixírov, čo bola obrovská škoda, lebo dúfal, že by mohol zdediť talent po svojej matke, ktorá bola nevídaným talentom.

Severus si naňho spomenul vždy, keď sa česal. Keď si umýval vlasy, alebo keď mu ich pri vychádzke postrapatil vietor.

Takže, suma sumárum, myslieval naňho pričasto. Takmer... neustále, čo ho zakaždým dokázalo dostatočne šokovať.

Ale ten spôsob, akým mu Potterove prsty masírovali pri umývaní pokožku hlavy, na to, ako ho česal, a že si vôbec pamätal strih jeho vlasov - *spred viac, než desiatich rokov ?!* – na tom bolo čosi fascinujúce.

Nepripustil by to nikdy nahlas, ale ten fakt otriasol jeho základmi. Dokazoval, že sa oňho aspoň niekto a niekedy zaujímal aj inak ako iba jeho využívaním, či zneužívaním.

No, horšie bolo azda už len to, že sa mu myšlienky na Pottera časom pretavili aj do snov a to... bolo nielen mätúce, ale i desivé zároveň. Aspoň preňho...

Merlin, myslieť na to, ako sa tie ruky dotýkajú pokožky jeho tela a rozhodne nie hlavy bolo... *šialené*. Spôsobovalo mu to hotové muky. Nikdy predtým takto Pottera nevnímal. Naozaj nikdy. Vždy to bol preňho iba drzý Potter, ktorý si zakaždým presadil svoje. Vrhla sa do nebezpečenstva po hlave a nedbal na následky.

Severus zavrtil hlavou a trpko si povzdychol. Nie. Nesmie pripustiť, aby stratil všetku svoju súdnosť. Nebude sa teraz, v zrelom veku správať ako blázon. Nebude ako Potter. Nevrhne sa po hlave do niečoho, čo zaváňalo viac ako len nebezpečenstvom. On bude dbať na následky. Nestojí o žiadne problémy.

Pretriel si koreň nosa a so zavretými očami skúsil prejsť na iné myšlienky. Vágnejšie, menej hriešne. Všetko, čo dosiahol bol obraz nahého, driečného tela so šampónom v jednej ruke a hrebeňom v tej druhej.

Tresol zovretou päťou po stene a prebehol ním mráz. Otvoril oči, aby sa stretol s namosúreným pohľadom Krvavého baróna.

„Ospravedlňujem sa, nepostrehol som vašu prítomnosť,“ povedal pokorne.

Duch si ho premeral skúmovým pohľadom, pomaly prikývol a odplachtil vzduchom kamsi cez stenu.

„Do Salazara!“ zahromžil vzápätí a spoza jeho chrbta sa ozvalo zdvorilé odkašľanie. Otočil sa, aby pozrel na portrét spomínaného muža.

Díval sa naňho prísnejšie ako Krvavý barón pred chvíľou. „Rád by som vás požiadal, pane, aby ste prestali brať moje meno do úst nadarmo! Je to také plytvanie!“

Severus privrel oči a prehltol ďalšiu nadávku, ktorá sa mu drala na jazyk. „Pokúsim sa,“ odvetil miesto toho a povedal heslo. Obraz Salazara sa zroloval a odhalil vchod do jeho komnát. Vnútri si vďačne vydýchol.

ssSssSssSss

Severusa pred začiatkom školského roka čakala ešte jedna nemilá povinnosť. Ale pár nových habitov bola nutnosť, ktorú skutočne potreboval. Nemohol na tie staré donekonečne používať kadejaké maskujúce kúzla, aby zachoval zdanie svojej bezchybnosti. Inak hrozilo, že sa mu habity jedného krásneho dňa rozpadnú priamo na ňom i napriek udržiavacím kúzlam.

No bol triezvo prezieravý. Tri dni pred začatím školského roka sa objednal k madam Malkinovej. Vybral si piatkový večer, keď vedel, že krajčírka bude mať čas venovať sa mu.

Asi si dokážete predstaviť jeho znechutenie, keď tam dorazil a zistil, že postaršia, no čiperná žena sa tam zvrta okolo dvoch zákazníkov naraz a ďalší traja netrpezlivo čakajú sediac na stoličke.

Avšak, keď už bol tu, rozhodol sa so sebazaprením počkať. Vošiel dnu za zvuku zvonenia cínového zvončeka.

Predavačka naňho okamžite upriamila pozornosť. „Profesor Snape, dobrý večer,“ pozdravila ho úctivo a podišla k nemu. „Môžete ma prosím ospravedlniť? Viem, že ste na dnes objednaný, ale žiaľ, ako vidíte, mám plné ruky práce. Nerada by som vás žiadala, aby ste prišiel v inom termíne, preto dúfam, že vás môžem zveriť do rúk jedného zo svojich asistentov.“

Severus nepatrne prikývol. „Isteže to chápem,“ odvetil neprítomne. *Nechápal!* Ako to, že si tí nepodarení ľudia nechávali všetko na poslednú chvíľu?! Ale potom mu mysl'ou prebehlo, že ani netušil, že madam Hyacinta nejakého asistenta vôbec má, a keď už bol teda raz tu a navyše, bol objednaný...

Madam Malkinová, akoby mu videla do hlavy. V momente, keď sa totiž rozhodol sa vďačne usmiala. „Nasledujte ma, profesor,“ požiadala ho priam obradne. „Vyhradila som pre vás prvú kabínku. Pošlem za vami asistenta. Zaručujem, že je plne kvalifikovaný odobrať vám všetky miery. Môžete mu predať svoje požiadavky a uisťujem vás, že v nedeľu večer bude vaša objednávka vybavená.“

„O tom ani v najmenšom nepochybujem, madam,“ odvetil spôsobne, keď si v kabínke sťahoval z pliec svoj habit.

„Výborne. Hneď vám ho sem pošlem,“ riekla a spokojne spľasla rukami. Evidentne si vydýchla.

Osamel. Habit prevesil na vešiakovú stenu. Dvere do kabínky sa otvorili a zavreli. Stál k asistentovi chrbtom.

ssSssSssSss

Harry vyvalil oči a prežrel. Ihneď na to použil bezprútikovú mágiu a miestnosť zabezpečil tak, aby odtiaľ neunikol ani vlások. Bol si totiž viac ako len istý, že muž ho okrične a ujde odtiaľ rýchlosťou guľového blesku. Asi by to poníženie pred toľkými ľuďmi neprežil.

V duchu si povzdychol. Merlin, keď tu bol ráno, aby si bol dať ušit' nový dres, netušil, že ho madam Malkinová zneužije na výpomoc. Ale ponuka bola výhodná. Dres bude mať zdarma, ak jej ostane pomáhať. Žena očividne nestíhala a jej dvaja asistenti mali tiež plné ruky práce. Nemal prečo nesúhlasiť.

Profesor sa otočil s pozdravom na perách, ktorý pri pohľade naňho zamrzol. Vytreštil oči. No, tomu sa pochopiteľne zabrániť nedalo. Aj keby bol chcel. A po tom nehoráznom článku v novinách, kde sa prezradilo, že je gay... Snape ho zrejme pošle do horúcich pekiel skôr ako povie *škrot!*

„Dobrý večer, profesor. Rád vás vidím,“ pozdravil ho teda Harry a ozaj to myslel úprimne. „Poslala ma sem madam Hyacinta, aby som vám odobral miery a spísal všetky vaše požiadavky.“

Severus sa naňho stále díval ako na zázrak. Mlčky. Iba civel.

„Sľubujem, že tu bude rýchlo. Nechcem vás zdržiavať. Iste máte naponáhlo,“ pokračoval, snažiac sa primäť toho muža k nejakému slovu. V duchu uvažoval, či sa mu podobná situácia s tým mužom už prihodila. *Snape a bez slova? Nemožné!*

Odrazu sa Snape prebral. Videl mu to na očiach, ktoré potemneli. Na tvári, ktorá sa uzavrela a zamaskovala akékoľvek emócie.

Severus bol v pomykove. V totálnom a absolútnom. Uvažoval, kam z konopí. Uvedomoval si, že ak jeho „asistentské služby“ odmietne, vyvolá divadlo a pobaví všetkých v obchode. Ale ak... bude súhlasiť a Potter spraví svoje rýchlo, bude mať o chvíľu túto nočnú moru za sebou. Odolať pokušeniu načiahnuť sa po habit, sňať ho z vešiaka a chodiť hoc nahý chodbami Rokfortu bez nového šatstva bolo odrazu priveľmi lákavé.

Napokon rezignoval. Nebol predsa žiaden zbabelec!

„Dúfam, že to bude ozaj rýchlo. Nemám na vás celý večer, Potter!“ vyštekol.

Na jeho údiv sa Potter neurazil. Pousmial sa a vyzeral, akoby mu odľahlo.

Harry siahol do vrecka, aby odtiaľ vybral meter. Podišiel k malému pultíku s dlhým, tmavomodrým brkom a zeleným kalamárom, kde čosi chvíľku písal do knihy objednávok.

„Aké kusy odevu si budete želať, pane?“ opýtal sa.

„Dva bavlnené košele, trojo nohavíc, tri predĺžené saká a dva habity.“

Bizarné, napadlo Severusovi. Potter vybavuje jeho objednávku v krajčírskom obchode. Kedy sa svet obrátil hore nohami? Nič si totiž nevšimol!

Harry si to poznačil. Potom brko očaroval tak, aby zapisovalo to, čo mu bude diktovať a otočil sa k Snapovi.

Netušil, že muž ho celý čas zadumane pozoroval a hodnotí skúseným okom v snahe zapamätať si každý detail jeho výzoru.

„Začneme?“ opýtal sa Harry s nesmelým úsmevom.

Snape prikývol a on podišiel bližšie. Rozbalil si krajčírsky meter stočený do kolieska a vstúpil do mužovho osobného priestoru bez varovania. Samozrejme to vyvolalo odozvu. Severus cúvol a znova naňho vyvalil oči.

„Čo to robíte, Potter?!“ ozval sa priškretným, trochu zvýšeným hlasom.

„Chcem vám zobrať miery, nič viac,“ odvetil mladík s jemným pokrčením pliec.

Severus pozrel na meter v jeho rukách a vtedy mu došlo, že sa nehýbe. „Vy nemáte očarovaný meter?“

Pokrútil hlavou. „Nie. Takto je to jednoduchšie a oveľa presnejšie,“ odvetil a čakal, ako zareaguje jeho bývalý profesor.

Ten napokon znova stroho prikývol a Harry k nemu pristúpil. Tentoraz ho napadlo, že mu bude radšej opisovať, čo musí zmerať, aby predišli nejakej... nehode, prípadne nedorozumeniu.

„Dobre, začneme teda krkom. Zmeriam vám jeho obvod,“ povedal a postavil sa pred neho.

Severus ztuhol, keď sa Potterove ruky zdvihli a on sám sa ocitol príliš blízko. Stačilo ho... objat' a pritiahnúť si ho bližšie...

Harry si našťastie nevšimol ten temný lesk v jeho očiach. Omotal meter okolo jeho krku tak, aby nebol natesno a zvolal: „42 centimetrov.“ Brko to zapísalo.

„Dobre. Teraz vám vezmem šírku pleca a dĺžku rukáva,“ oznámil mu a postavil sa k nemu tentoraz bokom. Nadiktoval potrebné údaje, brko ich zapísalo.

Potom sa mu postavil za chrbát, informoval ho, že odmeria šírku a dĺžku chrbta. Harry si pritom uvedomil, že ten muž vôbec nie je taký chudý ako sa zdal byť. Odmeral ešte požadovanú dĺžku saka a habitu siahajúceho po členky.

Znova ho obišiel a zastal si pred ním. „Obvod pása,“ riekol a dalo by sa povedať, že ho takmer objal. Severus mierne nadvihol ruky. Pripadal si nesmierne hlúpo. Nutné je dodať, že takmer po celý čas. Mal to zastaviť, kým mohol. Mal odtiaľ vypadnúť a nenechať sa ohmatávať tým... *Merlin, ale voňal! Čo za parfum to používa?* Jeho myšlienky zmätene striedali jedna druhú a jeho nálada klesala pod bod mrazu a vzápätí stúpala v návale nepatričného vzrušenia.

Odrazu si pred neho Potter kľakol na jedno koleno a pozrel naňho tými svojimi zelenými očami. Bol fakt, že ich mal po svojej matke, ale on si nedokázal vybaviť ani chvíľu, kedy sa oči jeho matky ligotali takým zvláštnym upokojujúcim leskom. Kedy vreli takým podmanivým očakávaním a opatrne striehli. Báł sa, že prekročí hranice? Čím to dopekla bolo?!

Čo spôsobovalo, že sa mu chveli kolená a on túžil zobrať tú tvár do dlaní a...

Najradšej by si dal riadnu facku!

„Čo sa deje, Potter?“ opýtal sa, keď pred ním mladík stále kľáčal v akomsi čudnom rozpoložení. Nemohol si nevšimnúť jeho zdráhanie.

„Nič. Ja len...“ prečistil si hrdlo, „zmeriam vám teraz obvod bokov,“ odvetil a Severus zamrzol na mieste, keď sa ruky zdvihli nebezpečne blízko pokúšaných partií. Meter obopol jeho zadok a pritisol už tak polovzrušené mužstvo. Severus mal chuť zavýť od zlosti. Potter rýchlo poznačil veľkosť, ale stále ostal kľáčat. Zmeral mu dĺžku nohavíc a znova naňho pozrel *tým* pohľadom.

„Čo to bude tentoraz?“ opýtal sa s nevôľou a vzápätí pobledol, keď si v mysli rekapituloval spomienky na merania čarovného metra pani Malkinovej spred rokov.

„Krokový šev,“ odvetil Harry priškrtené zarovno s hláskom, ktorý sa rozkričal v Severusovej hlave.

Harry si zhrýzol peru, keď uvažoval, ako mu naznačiť, aby rozťahal nohy bez toho, aby to vyznelo dvojzmyselne. Netúžil po tom, aby mu jeho bývalý profesor vynadal za obťažovanie. Ak by túto mieru vynechal, čo by ozaj rád spravil, nohavice nemuseli sadnúť a práca krajčírky by vyšla na zmar, nehovoriac o tom, že Snape by ich určite vrátil, pýtal by si späť peniaze a povest' madam Malkinovej by sa ocitla v ohrození. A to všetko kvôli jedinému švu!

Vzápätí si uľahčene vydýchol, keď tak muž spravil celkom sám. Ale to nebolo tá najhoršia časť. Tá ho ešte len čakala.

Sklonil sa k mužovej topánke. Nemohol si nevšimnúť ako krásne sa čierna koža leskla. Kým jednou rukou si pridržiaval začiatok metra dole, tou druhou rukou spolu s metrom pomaly stúpala k Snapovým... slabinám.

Tentoraz priamoúmerne s metrom a jeho rukou stúpala červeň v tvári u oboch mužov. Obaja takmer ani nedýchali. Harryho ruka sa mierne chvela, Severus vyzeral ako socha vytesaná zo žuly.

Minul koleno, stúpala popri stehne. Keď dosiahol rozkrok, modlil sa, aby len...

Zavadil som! Dotkol som sa jeho genitálií! Merlin! Som mužom smrti!

Harry naňho pozrel vydesený ako laň, ktorá hľadá do očí krvilačného dravca s vedomím svojho skorého konca. Čierne dúhovky z neho nespúšťali pohľad. Snape sa však nepohol, aby mu odtrhol hlavu. V jeho pohľade sa miesto toho rozlievalo čosi iné... podmanivé a hrejivé...

Harry zamrmlal mieru a hypnotizovaný tým pohľadom stiahol ruku a postavil sa. Mal dojem, že mu nohy vypovedajú službu, no nejakým zázrakom ho udržali.

Snape však sklopil pohľad a ustúpil. „Je to všetko?“

Harry bol schopný iba prikývnuť. Snape schmatol svoj habit a už ho nebolo. Vtedy si čosi uvedomil. Cítil... To, čo na ten prchavý okamih ucítil bolo...

Nemohol tomu uveriť. Sadol si na jedinú stoličku, ktorá tam bola a neprítomným pohľadom cival do prázdna.

Nemohlo to byť... alebo bolo?

Bolo! Určite! Cítil to predsa. Telom mu prešla vlna príjemného pocitu, keď si konečne pripustil to, čo bolo pravdou.

Isteže. Bolo to vzrušenie. Snapove vzrušenie!

Hystericky a napoly úľavne sa rozosmial. Prekryl si rukou oči a vydýchol. Nielen, že to meranie prežil, ale ešte aj navyše dokázal vzrušiť toho neprístupného muža? Nemožné!

A on si myslel, že ho nenávidí aj potom, ako zaňho urputne bojoval na súde pred tromi rokmi.

Harry sa usmieval ešte aj vtedy, keď sa vrátil ku knihe objednávok, kde na samom vrchu stálo Severusovo meno s jednotlivými mierami. Avšak, keď to kontroloval, zistil, že sa zabudol opýtať na to, aké farby si želá.

„Hm, určite by to bola znova len biela s čiernou,“ odvetil zamyslene a počúchal si bradu. Potom sa lišiacky uškrnul a zapísal tam to, čo mu práve napadlo.

ssSssSssSss

Severusovi prišla objednávka v nedeľu večer. Madam Malkinová zrejme robila v tieto dni so svojimi pomocníkmi aj nadčasy. Ale bol spokojný. Osobne mu ich doručil kuriér až k Rokfortskej bráne a počkal, kým ho Severus vyplatí.

Teraz už majster elixírov nedočkavo trhal papier a otváral veľkú krabicu. A opäť raz onemel od úžasu, keď sa tak stalo.

Iba hobby III.

Štadión bol plný a praskal vo švíkoch. Usporiadatelia zvolili veľmi dobrú lokalitu, ďaleko od muklovských obydlí, čo bolo iba výhodou. Tentoraz nehrozilo žiadne prezradenie a určite nie pochod smrťožrútov so zlatým klincom predstavenia na záver, a to s vyčarovaným temným znamením svietiacim na oblohe ako diabla večernica. Nakoniec, bolo už pár rokov po vojne.

Výhodou bolo aj to, že v tejto oblasti nezvykli muklovia táboriť a na rozdiel od svetového pohára v metlobale, ktorý sa konal pred pár rokmi, nepobehovalo tu toľko čarodejníkov poobliekaných ako pajácov, ktorí si prosto v obchodoch kúpili to, čo sa práve nosilo. I keď to znamenalo, že si na seba chlapi obliekali dámske sukne a tvrdili, že sa jednoducho neprezlečú, lebo sa im páči, ako im to luftuje určité partie.

Údolie Derwentských tovární bolo na túto príležitosť ako stvorené. Nachádzalo sa v Derbyshírskom kraji a názov dostalo podľa moderných pradiarní bavlny založených Richardom Arkwrightom v osemnástom storočí. Podstatné však bolo, že muklovia túto oblasť už dávno nevyužívali. Aj to si na ministerstve mágie veľmi dobre zistili a overili, keď si boli obhliadnuť viacero lokalít vhodných na usporiadanie takéhoto podujatia. A rozhodli sa práve pre toto miesto.

Preto nikomu nemohlo prekážať, ak si za hlbokým lesom asi dva míle odtiaľ na planine začali usporiadatelia stavať štadión. Trvalo dva týždne, kým bolo všetko hotové a pripravené na príchod hostí i divákov.

Nezabudlo sa na nič. Stánky so suvenírmi, rôzne bufety so sladkým, či slaným jedlom, ošetrovňa. Zabezpečenie miesta pracovníkmi ministerstva pred náhodnými muklovskými turistami. A napokon, dva rozľahlé stany pre amatérskych hráčov metlobalu, domácich i hostí.

ssSssSssSss

Všetci čakali, až sa konečne začne hrať. V tú neskorú októbrovú sobotu bolo síce pod mrakom, ale na dážď to našťastie nevyzeralo.

Severus sa na svojom mieste sediac medzi mladým Jasperom z jednej strany a Minervou McGonagallovou z druhej iba nespokojne zahniezdil. Ale musel uznať, že to, že celý profesorský zbor dostal lístky na tento exhibičný zápas medzi amatérskym aurorským tímom Anglicka a Rumunská bola skvelá príležitosť ako si oddýchnuť po náročnom začiatku školského roku. Riaditeľka im síce neprezradila dôvod ani meno človeka, ktorý ich takto prekvapil, ale na tom napokon nezáležalo. Aj žiaci dostali voľno a väčšina z nich v doprovode rodičov sedela na tribúnach.

Miloval ten šport. Sám ho síce nehral, ale dokonale ovládal teóriu, vedel lietať – *dokonca aj bez metly a rozhodne nie pomocou čiernej mágie* – a vedel naspamäť všetky finty, ktoré používali aj profesionálni hráči. Tento zápas sľuboval nevídane dobrodružstvo. Zvlášť preto, lebo v rumunskom tíme bude hrať určite Traian Nolescu, najlepší auror Rumunska a ako počul, aj najlepší odrážač. Nikdy nič neminul.

Okrem toho, ďalšou výhodou bolo, že príde na iné myšlienky. Aspoň v to dúfal...

Od toho dňa, kedy sa vrátil z obchodu madam Malkinovej sa to s ním iba zhoršilo. To, čo sa dialo v tej skúšobnej kabínke bolo donekonečna opakujúcou sa nočnou morou, ktorú mu jeho podvedomie neustále podsúvalo a pripomínalo celú tú búrku protichodných pocitov, ktoré ním vtedy zmietali. Cítil sa ako orechová škrupinka na rozbúrenom mori. Stačila jediná silná vlna v podobe neprístožného snu a pohľadu zelených očí, aby ho dravý vír stiahol pod hladinu besniacich, spenených vôd. Nečudo, že sa zakaždým budil spotený, nepokojný a s takou erekciou, akú si nepamätal ani z mladších čias.

I tak sa však naňho hneval. Ako si ten strapatý nepodarok mohol dovoliť obrátiť mu hore nohami nielen život, ale navyše i šatník?!

Ešte i teraz ho striaslo pri spomienke, keď nadvihol veko krabice a zočil tie farby.

Dobre, s odstupom času musel uznať, že sa tam biela i čierna - *ako si želal* - vyskytovala, ale v prevažnej menšine. Biele boli jedine jeho bavlnené košele a čierne nohavice klasického strihu. Habity a saká boli *farebné*. Teraz, keď tak nad tým uvažoval, napadlo ho, že vďačí svojej šťastnej hviezde za to, že mu Potter nevybral niečo horšie. Pokojne mohol voliť horčicovú žltú, vínovo červenú alebo nejakú desivejšiu a bizarnejšiu, napríklad broskyňovú alebo lososovú farbu šiat. Za to by ho asi zniesol zo sveta, keď sa to nepodarilo tomu *Hadiemu ksichtu*.

Slivková fialová doplnená tmavou atramentovou a alpskou zelenou sa dali... *zniest'*.

Keď si kontroloval objednávku u madam Malkinovej, iba ho ubezpečila, že mu dodala presne to, čo si objednal. Už menej isto sa ho opýtala, či je spokojný, a keď napokon po dlhej chvíli iba prikývol – *bál sa otvoriť ústa, aby z nich nevypustil niečo hanlivé týkajúce sa jej služieb* – žena sa usmiala a prisľúbila, že nabudúce sa mu bude venovať výhradne sama a ešte raz sa ospravedlnila za svoju indisponovanosť.

Takže Severus sedel na svojom mieste a vôbec nepôsobil rušivo ako temný mrak v záplave farieb, ale prekvapivo s ňou splynul. Filius v modrom habite, Pomona v žltom, Jasper v sivom a Minerva v hráškovom zelenom. Vlastne, musel pripustiť, že bol spokojný. Aspoň Minerva bola určite. Pochválila ho a ani ostatní profesori nešetrili slovami obdivu na jeho nový zjav. Strih vlasov bol vynikajúci, šaty mu padli ako uliate. Problém videl len v tom, že nevedel ako prijímať ich komplimenty a popravde, najradšej by sa im vyhol širokým oblúkom. A s radosťou. Nemusel by si pripadať ako troll v obilnom poli.

Pottera od toho večera nestretol. *Nanešťastie...Alebo, na jeho šťastie?*

I tak sa však jednoducho neprestal zaoberať otázkou, čo to malo všetko znamenať. Najprv ho stretne u holiča, potom u krajčírky. Ak by bol paranoidný, čo nebol, povedal by, že ho ten mladík sleduje. Ale taktiež to mohla byť úplná zhoda náhod. Veľmi hlúpych náhod. Potter

preňho ostával záhadou. Z praktických princípov sa oňho, ani o jeho život – *pracovný, či osobný* – nezaujímal. Logicky dospel k záveru, že je lepšie zabudnúť, ako sa masochisticky a zbytočne týrať.

Preto netušil, čo sa s ním stalo, kde sa zamestnal, s kým žil, kto bol jeho partnerom...
Nezaujímalo ho to. Aspoň takto sa mohol utešovať, keď mu už nič iné nezostávalo.

ssSssSssSss

Josh Garwood, nový vedúci oddelenia Čarodejnických hier a športov sediaci v čestnej lóži spolu s ministrom mágie Anglicka a Rumunska i s niekoľkými spolupracovníkmi z oboch krajín vstal, priložil si k hrdlu prútik a zvolal: „*Sonorus!*“ Preplneným štadiónom sa jeho zosilnený hlas šíril ako burácajúca ozvena aj do tých vzdialenejších tribún, kde sedeli nedočkaví diváci.

Nasledoval krátky príhovor, kde všetkých srdečne privítal a zdôraznil, že finančný príspevok z turnaja pôjde do fondu na podporu rodín poznačených tragédiou vojny. Diváci nadšene tleskali a kričali. Na obrovskej svetelnej tabuli práve zmizol aj posledný reklamný nápis – *Weasleyovské výmysly a vynálezy – pobavenie zaručené!* Vzápätí sa na nej objavilo **ANGLICKO:0; RUMUNSKO:0.**

Severus to sledoval celkom nevzrušene, zatiaľ čo jeho kolegovia prejavovali nadšenie za celý čarodejnický národ, ktorý sa tu tak svorne zišiel. Mávali vlajočkami, ktoré boli očarované tak, že vyhrávali ich štátnu hymnu. On iba sedel a stoicky sa prizeral celému tomu daniu.

Hneď na to začal pán Garwood predstavovať maskotov jednotlivých krajín. Severusova tvár ostala na pár okamihov poznačená obavami, ale našťastie, nestalo sa nič zlé. Rumuni so sebou nepriniesli nič, čo by aj vzdialene pripomínalo upírov, ale na druhej strane, nemyslel si, že priviesť so sebou asi tridsať Bludičiek je práve bezpečné. Pre istotu sklopil pohľad, kým tie mihotavé svetielka ukončili svoje vystúpenie. Pobadal, že asi jemu jedinému sa mu podarilo ostať ako tak pri zmysloch. Ostatní vyzerali viac ako len trochu omámené. Spamätali sa, až keď Bludičky zmizli.

Následne ohlásili maskotov anglického tímu a na štadión pricválal Jednorozec, ktorý predviedol ukázkový súboj s okrídleným Pegasom. Krásne divadlo.

Keď odcválali, Garwood ohlásil meno rozhodcu. Bol ním Patrik Trane z Čiech, uznávaný člen Medzinárodnej metlobalovej asociácie.

Dalo by sa povedať, že Severus v šoku zamrzol až vo chvíli, keď zbadal na svetelnej tabuli anglické družstvo, ktoré zo šatní vyštartovalo na svojich metlách v jednom šíku hneď po hostujúčich rumunoch a Garwood potvrdil to, čo jeho zrak neomylnne zachytil. Nepomohol ani všehľad, ktorý si následne priložil k tvári a očami zablúdil k sýto šarlátovým dresom.

Meditým sa zoradili do radu a ostali visieť vo vzduchu, čakajú, kým rozhodca zapíska a dá pokyn k hre.

Bol tam, medzi nimi a...

... díval sa priamo na ich tribúnu a ... *naňho?*

Severus odťahol vŕehľad od svojej tváre, ale takto zas nevidel nič. Hráči na metľách sa vznášali vysoko vo vzduchu.

Znova sa zadíval cez vŕehľad.

A mal dojem, že ŕalie.

Musel! Určite. Inak by bol nútený myslieť si, že ten Potterov pohľad a úsmev patria skutočne jemu. Že je to on, komu vysielala ten vreľý pozdrav.

Nemal kedy čas vyčítať z jeho tváre viac, pretože do vzduchu sa vzniesol rozhodca hneď za loptami, ktoré vystrelili z debny.

Hra sa začala.

ssSssSssSss

Severus musel uznať, že je skutočne na čo sa dívať. Bol to napínavý a vyrovnaný zápas medzi rumunským aurorským družstvom *Transylvánskych netopierov* a anglických *Londýnskych pegasov*.

Nebol jediný, kto nadšene tľieskal, ale bol jediný, kto nepísal a nekričal, a jediný, ktorí sa zdržal akýchkoľvek nepatričných excesov. Mal dojem, že na to už mal svoj vek. Odhľadnuc od Minervy, a zvyŕšku kolegov, ktorím to bolo zjavne srdečne jedno a neviazane sa zabávali.

Neľutoval, že si to s pozvaním preda len rozmyslel. Hoci sa zdalo, že na začiatku má anglický tím prevahu, lebo už viedol 50:0, rumuni v priebehu nasledujúcich minút túto mienku vyvrátili a za krátky čas skóre vyrovnali.

Mal možnosť vidieť Hawksheadovu útočnú formáciu i Porskovov manéver, po ktorom dal anglický triafač Eaton Quick gól a skóre sa zvýŕilo na 70:60.

Severus vedel o metlobale ozaj doŕ. Rumunskí triafači boli vynikajúci, ale ani o tých anglických nemohol tvrdiť opak. Čudné, lebo táto hra mu vôbec nepriŕla ako hra amatérskych družstiev poskladaná z aurorov jednotlivých krajín. Mal dojem, akoby sa díval na profíkov.

Hra bola čoraz tvrdŕia a surovejŕia. Niektorí hráči boli zranení po útoku dorázačky, ale stále ostávali v hre. Vŕehľad si musel občas nastaviť tak, aby mohol vidieť niektoré udalosti v spomalenom zábere a nepripravil sa tak o podstatný detail.

Minerva prenikavo vykrikla, keď tesne okolo nich presviŕťala vzduchom dorázačka a Severus si uvedomil, že sleduje Pottera, ktorý sa znova niekam ŕenie na svojej metle pred sviŕtiacou strelou, ktorá ho nasledovala ako navádzacia strela s úmyslom trafiť ho. Červenočierny habit za ním divoko vial, ale jemu to bolo jedno. Vyhol sa dorázačke, ktorú vypálil Zamfrin a odrazu si to namieril priamo k zemi.

Rumunského stíhača mal v závese tesne za sebou. Severusovi to doŕlo. Vronského obranná finta. Doŕ nebezpečný manéver, ale Potter bol doŕ ŕibnutý na to, aby ho neváhal použiť už ako ŕtudent na Rokforte. Rumunský stíhač sa len tak-tak neocitol rozpleŕtený na zemi. A hoci

stihol ubrzdiť, nezvládol sa vyhnúť zrážke so stenou, zatiaľ čo Potter sa bezpečne vzniesol znova medzi oblaky.

Vždy vedel, že ho baví lietanie. Bolo to na ňom vidieť od prvej chvíle, kedy držal v ruke metlu. A hru si dokonale užíval. Tie zelené oči žiarili ako drahokamy. Pohyboval sa vzduchom s nevídanou obratnosťou a eleganciou. Ľahký ako pierko, rýchly ako šíp. Nepochopiteľný!

Odzrazu rozhodca vykrikol: „Faul!“ Neuniklo mu ako mladý rumun Codrin atakoval Portterovú, keď do nej zámerne vletel.

Padol ďalší gól. Rumuni viedli 90:110. Anglický tím vyrovnal a o chvíľu trafili obruč znova. Ale i rumunom sa darilo.

Severus videl ako Pottera zasiahla dorážačka do ruky, ale zrejme stihol uhnúť. Iba sa zamračil a vyletel vyššie.

Severus sa teraz díval priamo do jeho sústredenej tváre. Zelené oči jastrili po okolí a hľadali tú malú okrídlenú loptičku. Všimol si, že rumunskému stíhačovi zatiaľ narýchlo ošetrili ruku i hlavu. Znova vysadol na svoju náhradnú metlu vo chvíli, keď sa Potter spustil o čosi nižšie. Nahol sa bližšie k rúčke metly a vydal sa za ohnivou strelou, ktorú zbadal poletovať okolo jednej z tribún.

Rumunský stíhač sa nevzdával. Zrýchlil a zdalo sa, že Pottera dolapí. I on zbadal strelu, ale tá zrazu zmenila smer. Na chvíľu im zmizla z dohľadu a diváci hromadne zatajili dych, keď Potter vystrelil ako šíp smerom k jednej z tribún.

Severus z nich nespúšťal pohľad. Ale prečo sa mu zdalo, že letia k nim? Zložil si všet'ad a ustrnul v pohybe. Ozaj leteli priamo k nim. Obaja stíhači sa načahovali po loptičke veľkosti vlašského orecha, v snahe získať ju a vyhrať túto hru pre svoje družstvo.

To tiché trepotanie krídel začul priamo pri svojom uchu... a stápol.

Strnul na mieste. Všetko ostatné sa udialo tak rýchlo, že sa nemal šancu uhnúť prv ako ho ktorýsi z hráčov zvalil na zem. Výkrik okolo sediacich sa zmiešal s krikom publika.

Potom sa mu pred očami zatmelo. Ucítil váhu cudzieho tela na svojom vlastnom a zrýchlený dych neďaleko svojho ucha.

V ušiach mu stále hučalo. Otvoril oči, len aby zbadal zelené dúhovky strapatého tmavovlasého mladíka neďaleko svojej tváre. Krvácal z natrhnutého obočia i rozrazenej brady.

„Rád vás vidím, profesor,“ zamrmlal zadychčane skôr, než z neho konečne zliezol a s rukou vystretou nad hlavou víťazoslávne zvéskol.

Píšťalka rozhodcu zapískala a ukončila hru. Na svetelnej tabuli sa objavil nápis: **Rumunsko: 150, Anglicko: 170.**

Severusovi prebehlo mysl'ou jediné: *Toto mu nedarujem!*

ssSssSssSss

Harry bol ponorený do oslavujúceho davu ako kreveta v kokteile. Každý mu chcel potriať rukou, alebo sa ho aspoň dotknúť. Musel pripustiť, že je to nadmieru únavné. Chcel jediné. Nechať si ošetriť tú trznú ranu v ľavom obočí i na brade a rovnako dúfal, že mu rýchlo ošetrí i ranu na predlaktí pravačky. Nebolo to nič vážne, ale štípalo to ako čert.

Keď sa konečne dostal pod sprchu, mal v sebe aj pohár d'atelinového piva, ktorý si musel dať so spoluhráčmi na prípitok a aj od smädu.

Stále k nim doliehal burácavý pokrik divákov a dozvuky nadšeného skandovania.

Obliekal sa a cítil každý sval na tele. Vedel, že zajtra bude ťažšie vstať z postele, ale myšlienky na to mu vytesnil z hlavy obraz Snapa natiahnutého pod ním. Sedel na ňom obkročmo, vlastne na ňom takmer ležal!

Och, ten ma zabije! preblesklo mu mysl'ou.

Pre ten triumfálny a riskantný kúsok sa rozhodol v zlomku sekundy. Bol tak blízko ich tribúny a stačilo natiahnuť ruku, aby tú malú, zlatú potvoru chytil. Ale ona ubzikla a ako naschvál ostala visieť vo vzduchu priamo pri jeho tvári. Nemysliteľné. Pobadal, že jeho rumunský kolega pribrzdil metlu. Došlo mu, ako ľahko by mohlo prísť k zrážke, ale on, ktorý sa ocitol za ním, keď ho Coran posledných pár metrov od tribúny predbehol, urobil čosi nevídané.

Videl šok v tvárach sediacich profesorov. Všetci okrem neho sa mu vyhli z cesty. Ešte aj Minerva sa riadila pudom sebazáchovy. Nepostrehol však jeho rozšírené zorničky a bledú tvár, ktorá naňho vyjavene hľadela. Díval sa len a len na tú zlatú strelu. Zoskočil z metly v sekunde, keď sa ocitol za zábradlím tribúny. Stačilo už len natiahnuť ruku a niekde pristáť.

A pristál priamo na ňom. Obkročmo.

To, že narazil tvárou do drevenej lavice bolo odrazu nepodstatné.

Sprvu mal dojem, že mu vyrazil dych, lebo Snape pod ním vyzeral ako mramorová socha. Nedýchal. Ale potom prudko vydýchol a nasal do pľúc vzduch, keď sa snažil pozviechať.

Harrymu sa uľavilo až v momente, keď sa bledé viečka zachveli a muž naňho pozrel. Usmial sa naňho. Nemohol tomu zabrániť. Rovnako ako nemohol zabrániť tomu potešeniu, keď ho tam na začiatku hry uzrel sedieť. V duchu to nazval čistou eufóriou.

Prial si vyhrať. *Kvôli nemu.* Aby videl, že už nie je takým hlupákom a idiotom, za akého ho mal. Aby videl, že dokáže viac ako zapíňať noviny. Prial si z celého srdca, aby ho ten muž videl konečne v inom svetle. Takého, aký bol. Dospelý muž, čarodejník, ktorý sa nezľakne žiadnej výzvy.

Boh mu pomáhaj, ale zamiloval sa... A toto zistenie nebolo ani zďaleka také hrozné ako myšlienka na to, že u toho muža nikdy nebude mať ani len šancu.

ssSssSssSss

Oslavy pokračovali v plnom prúde. Všetky stánky na planine boli obsadené, odvšadiaľ bolo počuť štrngot mincí ako podivnú zvonkohru, keď sa plnili kasy spokojných predavačov. Rumunskí a anglickí tím aurorov sedel vo veľkom bielom stane, družne sa spolu bavili, pili a jedli do sýtosti. Boli prítomní aj zástupcovia jednotlivých ministerských úradov i samotní ministri mágie. Kingsley Shacklebolt s manželkou, ako aj Constantin Vrancoveanu s manželkou Ileanou.

Harry dopil pivo a ospravedlnil sa s tým, že sa potrebuje nadýchať čerstvého vzduchu. Vyšiel von. Zatiahnutá obloha, kde- tu potrhaná odhaľovala inak hviezdne nebo. Vtedy si čosi všimol.

Laň.

Krásna, strieborná, akoby zhmotnená z mesačného svitu a utkaná z hmly. Dívala sa naňho veľkými očami, potom sa otočila a vykročila preč. Nasledoval ju. Veľmi dobre vedel, komu patrí. A asi aj to, čo znamená.

Ale pripustiť si, že by s ním chcel ten muž hovoriť? A potom mu prebehol mráz po chrbte. Zastal. Čo ak... čo ak ho chce odľákať len preto, aby ho zaživa stiahol z kože kvôli tomu, čo mu tam hore na tribúne vyviedol? Ešte mal v živej pamäti ten záber na svetelnej reklame, keď znova a znova dopadal do jeho lona a načahoval sa po ohnivej strele. On to tak síce nevnímal, ale pokojne sa mu muž mohol chcieť pomstiť za to zosmiešnenie.

Obrnil sa proti takým scestným myšlienkam. Prečo by ho pre merlina teraz chcel zahlušiť kvôli takej taľafatke, keď ho celé tie roky štúdia na Rokforte chránil?

Pretože teraz si ho zosmiešnil pred dvoma národmi? Ozval sa mu v hlave varovný hlások.

Nereagoval naň.

Laň sa rozplynula v šere noci. Spoza tmavého mraku vykukol mesiac a strieborným svitom ožiariť planinu. Stany, veseliacich sa ľudí i kolegov nechal za sebou. Les, ktorý sa pred ním rozprestieral vyzeral zlovestne. Ale nie tak, ako pár očí, ktorý ho prepaľoval.

Severus Snape vyšiel z tieňa stromov. V ľavej ruke zvieral prútik. Stál na mieste s mierne rozkročenými nohami. Kiež by mu mohol vidieť do tváre. Kiež by tu bolo viac svetla.

Harry naprázdno prežrel a uvažoval, či toto nebola druhá chyba toho večera. Za prvú si rýchlo pripísal ten atak na profesora.

„Dobrý večer, profesor Snape,“ pozdravil úctivo napäto očakávajúc, čo sa bude diať.

Snape sa pohlol bez slova. Pristúpil bližšie, ale stále bol skrytý v tieňoch lesa.

Harrymu vyschlo v ústach. Mal pocit, že by mal niečo povedať. Preťat' to ťaživé ticho.

„Je mi ľúto, že som vás na tej tribúne...“

„Čo?!“ vyštekol odrazu Snape. „Že ste ma zosmiešnil pred stovkami ľudí?!“

Harry prikývol. Ľutoval svoj čin úprimne, ale odmietal pokorne sklopiť zrak. Z toho už vyrástol. Miesto toho mu uprene hľadela do tváre v snahe preniknúť tmou.

„Neplánoval som to,“ povedal na svoju obhajobu pevným hlasom.

Snape tľoskol jazykom. „Isteže. Svätému Potterovi sa odpustí všetko, však?“

Harry sa zamračil.

Počul ako Snape čosi zašepkal a z konca prútika vystrelila guľa. Vyletela im nad hlavy a ostala visieť vo vzduchu, aby osvetlila nielen ich, ale aj malý kruhový priestor, v ktorom sa ocitli.

A Harry mal dojem, že sa mu sníva...

Snape stál oproti nemu, v tom fialkovom habite vyzeral úžasne a... díval sa naňho... *inak*. V tej prísnej tvári vôbec nebolo poznať ničivý hnev. Ani stopa po nenávisti. Rezignoval? Skôr sa mu v tvári zračilo zahanbenie? *Ale prečo!* A údiv? Rešpekt? Čo tie emócie vyvolalo? Čo ho vôbec donútilo neschovať ich tak, ako to vždy robieval?

Muž sklúzol pohľadom po jeho postave a on sa podvedome zachvel. Ozaj v tých čiernych zorničkách zachytil tú sotva postrehnuteľnú túžbu? Rovnakú ako spaľovala jeho?

Snape si povzdychol.

„Takže... ani holič, ani krajčír?“ poznamenal zamyslene.

Severus si uvedomil, že to mal predsa vedieť. *Potter a holič?* Musel padnúť na hlavu, ak si čo i len na zlomok sekundy vážne myslel, že je to jeho skutočná profesia. O asistentovi krajčírky nehovoriac. Jasné, veď vždy túžil byť aurorom, nie?

Lenže Severus noviny nečítal. Nie od vtedy, ako o ňom začali písať ako Dumbledorovom miláčikovi, za ktorého sa na súde prihovárал *Chlapec, ktorý prežil* a novinári začali špekulovať, aký je medzi nimi vzťah. Čo je skutočnosť a čo fikciou. Keď vtedy padla konšpirácia o mladíkovej zamilovanosti do svojho profesora, spálil noviny mihnutím oka. A o Pottera sa nemal prečo zaujímať. Za múrami Rokfortu bol absolútne izolovaný od vonkajšieho sveta a Šikmú uličku navštívil len vtedy, keď potreboval doplniť svoje prísady.

Teraz si uvedomil, že by si bol prial pravý opak...

V duchu sa za takú naivnú myšlienku vyhrešil. Nechcel si dovoliť voči nemu žiaden podradný prejav slabosti. A už vôbec nie telesnej. Na dnes sa už i tak strápnil vďaka nemu dosť. Stačilo. Okrem toho, riadil sa rozumom. A ten velil na ústup. Tak prečo tu stál ako tvrdé Y?

Ale i tak sa počul hovoriť:

„Vlastne som si spomenul, že som vám za celé tie roky nepoďakoval, keď ste na súde vypovedali v môj prospech,“ riekol, hľadajúc cestu von z tejto situácie.

Najradšej by sa bol nakopal! Na čo sa sem vlastne trepal a na čo ho sem lákal!

Na čo?! Mysel' mu ihned' predostrela farbistý obrázok Pottera opretého o strom a zobrajúceho o ďalšie bozky, o ďalšie láskanie...

Potriasol hlavou. Čierne pramene vlasov sa vo svetle tej žiarivej gule zaleskli. V Harrym to vyvolalo chuť načiahnuť sa a zaboriť do nich prsty.

Nakoniec iba omámene prikývol. „Ne... nemáte za čo ďakovať. Som rád, že som mohol byť užitočný.“

Severus naňho ostrážito pozrel. Všimol si lesklé oči. Vábivo vlhké pery, také plné, tak zmyselne krojené...

Musel preč.

Odzrazu sa Potter pohl, drzo narušiac jeho osobný priestor. Naklonil sa k nemu a on nebol schopný ani pohnúť brvou. Stuhol a zmrzla mu aj krv v žilách. Srdce spravilo parádny premet a potom sa rozbúšilo ako šialené.

Potterova tvár bola len milimetre od tej jeho.

Harry neplánovane a celkom spontánne chcel pobožkať Snapa na líce, lenže muž v poslednej sekunde natočil tvár inak a...

... *ich pery sa stretli*. Komusi unikol vzdych. V sekunde, keď sa o seba ich ústa jemne obtreli, preskočila ničivá iskra globálnych rozmerov. Obaja ako na povel pootvorili pery, aby mohli jeden druhého pohliť v tom najvášnivejšom, najzmyselnejšom a najlačnejšom bozku všetkých čias. Obaja túžili získať prevahu, obaja túžili po niečom viac, po niečom, čo by ich naplnilo ako nič iné.

Keď sa od seba napokon po chvíli zdesene odtrhli, ani jeden z nich nechápal, čo sa vlastne stalo a hlavne - *prečo sa to skončilo?!*

Severusa osvietilo ako prvého, Harrymu sa oči vyjasnili o stotinu sekundy neskôr.

Ctihodný profesor elixírov sa otočil a mal v úmysle zdupkať do tieňov lesa v snahe zachovať si tvár a predstierať, že ten čin nie je jeho zbabelým útekem.

„Počkajte!“ zavolal za ním Harry a on sa zastavil, akoby to bolo na hlas vábenia sirény. Prižmúril oči a stisol pery. Stále namáhavo oddychoval, ruky sa mu chveli.

Harry riskoval. Už neraz. Ale teraz mal konečne dojem, že toto mu za to stojí! Nadýchol sa a spustil: „Ja... chcel som sa opýtať, či by som vás... Môžem vás pozvať na večeru?“ opýtal sa Harry a čakal na odpoveď so žalúdkom stiahnutým do jednej hrče. Jeho tráveniu to rozhodne neprospeľo.

Muž sa k nemu neveriacky otočil. Jeho líca mali stále rozkošný ružový nádych, pery mierne napuchnuté a stále vlhké od *jeho* bozkov. V očiach sa zrkadlil číry šok.

„Ak... ak je tu čo i len nepatrná možnosť, že vás priťahujem...“ koktal Harry ako nevyzretý školák, akoby nikdy predtým nebalil muža, po ktorom túžil, „rád by som...“

Nedokončil.

Snapovo obočie sa zdvihlo v ukážkovom a dobre známom výsmešnom geste. Čierne oči sa nebezpečne zaleskli.

„Rád by ste čo?“ zopakoval po ňom nepatrne zhrubnutým, temnejším hlasom Snape. Harrymu znel ten hlas sladko ako tmavý lesný med, ako vábnička.

Severusove čelo zbrázdila vráska, keď sa zamračil. „Vy to myslíte vážne?“ opýtal sa z časti prekvapene, z časti stále v pomykove.

Harry prikývol a opatrne sa naňho usmial. „Rozhodne.“

A znova to povýšenecky nadvihnuté obočie.

Harry očakával, že ho vzápätí zosmiešni, či na fleku prekľaje, ale nestalo sa. Mužovi myklo kútikom úst. Pristúpil k nemu bližšie, vystrel ruku a dotkol sa jemne jeho hojacej sa brady. Nadvihol ju a prinútil ho pohliadnuť mu rovno do očí. Sklonil sa k nemu, akoby pre bozk, ale nestalo sa.

„Skúste ma teda zviest’...“ zapriadol, „ak to dokážete, Potter.“

Potom ho pustil a zmizol v tieňoch lesa. K Harryho ušiam sa doniesol večerným vánkom akurát tak zvuk premiestnenia.

„Skúste ma zviest’?“ zopakoval po ňom šeptom ako vo sne. Bolo to skutočne to, čo počul? Severus mu veľkoryso ponúkol šancu?

Harry nadšene zvýskol a v duchu sa spokojne zastrájal: „*Do konca roka budeš môj!*“

Skús ma zviest’ I.

Nikdy by si nebol pomyslel, že to mladé telo môže byť také vláčne, a že môže tak intenzívne reagovať na jediný jeho dotyk. Ústa, ktoré si znova privlastnil boli sladké a šťavnaté ako jahody. Sal ich a vychutnával, nevediac sa ho nabažiť. Tušil, že by to mohlo byť takého, ale sila vlastných pocitov ho zasiahla ako ničivá búrka.

Mladé, pružné telo sa k nemu vzrušene tíslo, akoby s ním túžilo splynúť, ponoriť sa doňho.

Zastonal.

Skúmané ruky sklzli z jeho pliec na chrbát, hladili, láskali a mapovali každý kúsok jeho bledej kože posiatej jazvami a tie zmyselné ústa ich jednu po druhej posievali bozkami. Cítil sa ako uctievaná pohanská modla. Nikdy predtým si nepripadal tak výnimočne. Nikdy predtým necítil také vzrušenie. Zalievalo ho od korenkov tmavých vlasov až po špičky prstov na nohách.

Len jemu bol schopný dovoliť všetko. Všetko, po čom túžil. Len jemu jedinému bol schopný prejavíť toľkú dôveru. Vedel, že on by sa mu nikdy nevysmial. Ani kvôli jeho priveľkému nosu, ani kvôli zjazvenému telu, ani kvôli tomu, ako šialene túži práve po ňom.

Zamiloval sa.

Trvalo to síce istý čas a on sám musel pre ten cit dozrieť. Pripustiť si, že jeho duša ešte stále žije. Že nevyschol ako kvet v púšti. Bolo nesmierne príjemné vedieť, že mu žilami stále prúdi tá horúca, mladá krv, že jeho túžba dokáže vyrásť do takých výšin, že telo sa môže rozochvieť pri takej pozornej starostlivosti, ktorú mu venuje jeho milenec...

Keď naňho zdola hľadeli tie zelené oči, trblietajúce sa v mihotavej žiare sviec, takmer sa mu podlomili kolená. Strapatý mladík sa naňho iba zmyselne usmial.

„Tak čo? Zaberá to moje zvädzanie?“ opýtal sa prerývaným, zachrípnutým hlasom.

Severus nepatrne prikývol.

Ich sex bol divoký a pretkaný takou vášňou, že to ledva dokázal zniesť.

Odrazu sa strhol. Zažmurkal do tmy a zaostril. Pretrel si oči a nespokojne zastonal. Bolo ohromne potupné zistiť uprostred noci, že ho stravuje ďalší z tých snov, ktoré sa opakovali s takou precíznou pravidelnosťou. A že miesto mladého, štíhleho tela zvierajú až kŕčovito svoju vlastnú prikrývku, teraz celú skrkvajú a zúfalo sa o ňu obtiera bolestne vztyčeným údom, ktorý prahol po uvoľnení.

Do kotla! zaúpel v duchu a pretočil sa na chrbát. Jeho penis stál stále ako stožiar. Skĺzol rukou do partií bažiacich po jeho pozornosti, aby si pomohol. Po pár zručných ťahoch mu ruku i brucho pokropila spíška lepkavej šťavy. Neočistil sa. Ostal tak ako bol, nehybne ležiac na posteli. Na strope svojej spálne pozoroval tieňovú hru, ktorú tam vrhal oheň z kozuba.

Boli to už takmer dva týždne, čo sa videli naposledy. Štrnásť prekliatych dní od vtedy, čo sa videli po tom exhibičnom zápase. Tristotridsať šesť hodín trápenia a márneho túženia po niečom, čo bolo evidentne iba preludom v jeho vyprahnutej mysli.

Prečo len bol taký naivný? Prečo si vôbec dovoľil myslieť, že by niekto ako *on*, po ňom túžil? Že by oňho vôbec prejavil ten najnepatrnejší záujem? Vari potratil všetok zdravý rozum?!

Znechutený sám sebou privrel oči. Nie, to nemohla byť pravda. Všetko iba zveličil. Nemohol vidieť v jeho očiach túžbu... Musel ho oklamať vlastný zrak!

Ach, Merlin, kedy tak ohlúpol? *To ten bozk!* Ten bol všetkému na vine. Kvôli tej krátkej chvíľke neustráženej slabosti sa dostal priamo na cestu tohto pekla.

Keby tomu tak totiž nebolo, Potter by sa určite už dávno ozval. Dva týždne bol dostatočný čas na to, aby niečo urobil. On hodil rukavicou... a Potter ju nezdvihol.

Nemohol sa mu čudovať. Prečo by ho mal ten mladík chcieť? Odhliadnuc od toho, aký mali vždy... komplikovaný vzťah, vyzeral...

No, povedzme si úprimne, sút' až o najsexi čarodejníka roka by určite nevyhral a skončil by ďaleko na konci i za tým posledným chudákom.

Bolo na čase prestať dúfať v niečo, čo sa nikdy nesplní. Nebol už mladým chlapcom, aby sa cez také čosi nedokázal preniesť. Zvládne to. Je to len ďalšia... *rana*, ktorú mu neľútostný osud uštedril. Tak mu treba! Nemal byť taký bláznivý rojko!

sssSSsssSSsss

Harry sedel za stolom a díval sa na prospekty tých najvyberanejších reštaraúcií sveta, kde kuchári dokázali predviesť také kulinárske umenie, že by si oblízali všetkých desať. Napokon si povzdychol a zložil si hlavu na stôl. Bol totálne zmätený!

Ale mohol za to, že chcel, aby to bolo jedinečné? Muž, ako bol *on* si nezaslúžil predsa niečo podpriemerné alebo podradné.

Trvalo mu to však pridlho. Tá jeho nerozhodnosť sa mu pomaly stávala chorobou! Trápila ho vo dne, v noci.

Dostal jasnú výzvu, ktorú s nadšením prijal. Hoci by si nikdy prv nebol pomyslel, že sa mu niečo také môže prihodiť. Jeho život bol celý akýsi domotaný a postavený na hlavu. Vyrastal u ľudí, ktorí ho nemilovali, za svoj prvý skutočný domov považoval starý hrad, pracoval ako auror, ktorý sa venuje netradičným záľubám a navyše sa zamiluje do muža, ktorý by mal byť ako jeho partner absolútne ten najnepravdepodobnejší kandidát!

Veľmi dobre vedel, že fyzická príťažlivosť nie je všetko. Je to len chémia, ktorá vám pomúti hlavu a prinúti srdce búšiť silnejšie a rýchlejšie po istý čas. Ale keď vytriezviete a zadívate sa na svoj objekt túžby objektívne, keď si zložíte ružové okuliare, ktoré vám na nos nasadil roztopašný amorček, začnete vidieť nedostatky a všetky chyby, ktoré vám na tom druhom prekážajú.

Problém bol v tom, že Harry o tých chybách dávno vedel. A nepovažoval ich za chyby. Chápal správanie toho uzavretého muža azda lepšie ako starý riaditeľ. Páčil sa mu i napriek tomu. Tiež ho obdivoval. A neváhal to vykričať do sveta. Pretože on si zaslúžil všetok obdiv a úctu sveta! Stal sa preňho hrdinom. O jeho činoch sa dozvedel síce neskoro a dlho ho považoval za svojho nepriateľa, ale nebol hlúpy, aby to neuznal a ani slepý, aby nevidel, ako dobre teraz vyzerá. A mohol pokojne povedať, že ten muž sa mu páčil čoraz viac. Nehovoriac o tom, že sa mu v jeho prítomnosti podlamovali kolená. A nebolo to od strachu.

Severus Snape bol stelesnením jeho túžob a nielen tých sexuálnych. Bol jeho hrdinom. Bol všetkým, čo chcel získať.

Tá jeho výzva bola ako voda na mlyn.

Skúste ma zviest'...

Harry to rozhodne plánoval urobiť. Otázne bolo, ako začať...

Iste, pokojne by mohol nakráčať do Rokfortu a tlačíť mu kareláby do hlavy dovtedy, kým by mu nepodľahol. Hoci by si to vyžadovalo všetok bystrý um, pretože Severus bol rozhodne

inteligentný muž. Tiež by ho mohol niekam pozvať a pomilovať tak, že by to ten tmavovlasý príznak Rokfortských žalárov nerozchodil. Mohol mu nechať po nociach vyhrávať zaľúbené serenády, mohol ho zahrnúť zamilovanými listami, mohol urobiť čokoľvek, ale...

... ale to všetko sa mu nezdalo primerané tej vznešenej výzve. Toto chcelo niečo... *celkom iné*. Severus nebol tuctový muž. Bol výnimočný a ako taký si zaslúžil i výnimočný prístup. Lenže čo?!

Oheň v krbe zozelenal a do obývacej izby vkročil Zabini. Oprášil zo seba nonšalantne zvyšky popola a pozrel naňho. Jeho tmavé obočie sa spýtavo nadvihlo, keď ho tam zbadal natiahnutého na stole.

„Ahoj, Blaise,“ pozdravil ho Harry, keď sa konečne zdvihol opäť do sedu.

Zabini zatiaľ prešiel k stolu a zvedavo si obzeral jednotlivé prospekty reštaurácií.

„Ahoj,“ odzdravil a ukázal na znôšku letákov. „Niekam sa chystáš?“

Harry pokrútil hlavou, potom pokrčil ramenami.

„Tak potom? Plánoval si vziať Hermionu niekam von? Pretože dnes je len a len moja,“ upozorňoval ho o niečo vyšší muž.

Harry nedbalo mávol rukou. „Nie, neplánoval.“

„Tak potom prečo tu máš...“ stíchol a Harry si uvedomil, že mu to konečne došlo aj bez toho, aby mu niečo, čo i len naznačil. „Ty máš konečne rande?!“ opýtal sa tak nahlas, ako to len jeho hlasivky dovolili.

U Harryho tým vyvolal jedine nesúhlasný, zamračený výraz tváre.

„Merlin, Potter! Už som sa obával, že ostaneš na ocot! Kto je to? Poznám ho?“ vyzvedal, nevšímajúc si pohoršený pohľad bývalého spolužiaka.

„Do toho ťa nič,“ odsekol Harry.

„Nebud' škrob, nikomu to nepoviem! Prisahám!“ zobronil Blaise a uprel naňho svoje modré oči.

Harry sa iba uškrnul. „Asi tak, ako si nikomu nepovedal, že som gay?! Čo som ti mimochodom stále neodpustil.“

Blaise sa zatváril kajúcne. „Za to som predsa nemohol. Keby som bol tušíl, že ten debil Jared po tebe v tom bare vyštartuje len preto, aby sa zviditeľnil...“ sklapol a iba sa naňho chvíľu mlčky díval. „Fakt som si myslel, že má o teba úprimný záujem. Len som ti chcel dohodit' niekoho, kto nemá o koliesko menej. Trochu som sa prerátal,“ mykol plecami.

Harry si povzdychol. „Aj tak ti nepoviem, o koho ide. Nepochopil by si to. Ani Hermiona to zo mňa nevytiahla.“

Blaise teraz už ozaj vyvalil oči. „Nie?“ Zvyčajne si tí dvaja totiž hovorili všetko. Harry bol prvý, komu povedala kto za ňou páli a nedá jej pokoj. Najprv jej poradil pár dobrých fínt na kliatby, ale keď ho neodradilo ani to, povedal jej, že za skúšku nič nedá. Keď už bol taký neodbytný...

„Povedz mi teda niečo, čo mi prezradiť môžeš,“ požiadal ho trochu rezignovane, ale ešte nie tak celkom s flintou zahodenou v žite.

Harry sa naňho zadíval a chvíľu študoval jeho tvár, zračiacu sa rýdzim očakávaním. Zvedavosť z neho len tak sršala.

„Dobre. Niečo, čo ti môžem prezradiť je, že je slizolinčan,“ odpovedal.

Blaise zahvízdal. „To fakt?“

Chvíľu boli obaja ticho, potom odrazu Blaise vykrikoval: „Je to Malfoy! Vedel som to! To, ako ste sa vždy naťahovali, to nebolo len tak! Ale myslel som si, že je na baby...?“

„Nie je to on!“ vyviedol ho Harry rýchlo z omylu.

„Nie?“

„Nie,“ odvetil Harry pokojne. „On je... trochu starší a rozhodne to nie je nadutý hlupák ako Malfoy.“

Zdalo sa, že Blaise chvíľu v mysli preberá vhodných kandidátov. „Dobre, vzdávam to. Ak ma ubezpečíš, že to nie je Flint, dávam ti svoje požehnanie, nech je to ktokoľvek!“ riekol teatrálné, vstal od stola a vtisol mu bozk na vrch hlavy, čo Harryho rozosmialo.

„Si blázon!“ vykrikoval v salve smiechu.

Blaise Zabini sa iba zazubil. „Viem. Je to súčasť môjho šarmu. Inak by som ju asi nikdy nezískal. Poviem ti, všetky tie kvety a listy, a darčeky, čo som jej naposielal... Keby som tušil, že bude stačiť jedna vlastnoručne uvarená večera, aby som obmäkčil jej srdce...“ pokrútil nad tým hlavou. „No fakt je, že nič z toho neľutujem. Získal som ju, či nie?“

Vtedy vošla do obývacej izby Hermiona a obaja uznanlivo zahvízdali. Mladá žena sa usmiala. V krátkych červených šatách s decentným výstrihom a odhaleným chrbtom, s vlasmi vypnutými na temene hlavy vyzerala úchvatne.

„Blaise má pravdu, Harry. Dostal ma na tú najchutnejšiu večeru na svete,“ riekla, keď k mladíkovi pristúpila a on ju so širokým úsmevom objal.

„Si tá najčarovnejšia čarodejnica na tejto zemi,“ riekol a ona sa zapýrila. Dovolila, aby ju krátko pobožkal a napokon ju odviedol ku krbu.

„Maj sa, kamoško,“ pozdravil ho.

Hermiona mu poslala vzdušný bozk a upozornila ho, aby na ňu nečakal. Čo jej spoločník ocenil bozkom na krk, kým obaja nezmizli v plameňoch.

Harry sa za nimi chvíľu bezradne díval, potom mu čosi napadlo.

Spásonosný nápad, ktorý prišiel akurát v čas.

sssSSsssSSsss

Severus nemohol uveriť vlastným očiam. Keď sa v to piatkové ráno pred neho zniesla na stôl vo Veľkej sieni snežná sova, nebolo pochyb o tom, kto mu ju posielala. Respektíve, nepochyboval tom, od koho je ten list, ktorý má pripevnený na nôžke.

Rozmotával ho s mierne trasúcimi sa prstami. Bol si vedomý zvedavých pohľadov nielen od študentov, ale aj od svojich kolegov. Dúfal, že sa pri tom nečervená. Obálka mu vkĺzla do rúk, akoby vedela, že patrí výlučne jemu. Sova odletela preč.

Odsunul od seba tanier a zakúzliť *Tempus*. Mal ešte pár minút k dobru, kým sa mu začne prvá hodina s tretiakmi. Dopil kávu na jeden poriadny dúšok a vstal od stola s takmer nečujným ospravedlnením, sprevádzaný desiatkami spýtavých pohľadov, až kým nezmizol za dverami siene.

Ponáhľal sa do svojich komnát a preklíňal všetky tie schody, ktoré musel zdolať. Keď sa za ním konečne zabuchli dvere, ostal stáť na mieste ako primrazený a iba mlčky cival na list, prepaľujúc ho pohľadom. Lutoval, že nemá schopnosť vycítiť jeho obsah. Bol pozitívny, alebo negatívny? Prečo mu písal? Neodvážil sa ho odmietnuť tvárou v tvár? Nemal odvahu povedať mu do očí, že to vzdáva?! No... nedozvie sa, kým list neotvorí.

Obálku doslova rozškubal. Nikdy predtým sa nechoval takto iracionálne.

Roztvoril list a nevedomil si, že pri jeho čítaní zadržiava dych, až kým si po jeho prečítaní nevydýchol.

„Profesor Snape,

bol by som nesmierne rád, keby ste prijali moje pozvanie na dnes večer. Budem Vás čakať o ôsmej pri Rokfortskej bráne.

S pozdravom,

Harry Potter.

P.S.: Formálne oblečenie bude postačujúce.“

Nikdy predtým sa mu deň nevliekol takým slimačím tempom. Akoby niekto naschvál všetky hodiny v Rokforte očaroval. Popravde, upodozrieval ducha Zloducha z nejakej neplechy, ale bol to len klam.

Jeho vnútro horelo nedočkavosťou. Celý deň premýšľal a uvažoval nad tým pozvaním. Čo preňho ten vetroplach pripravil? Ako sa potrápi s tou výzvou? Čo si naňho vymyslel? A prečo mu to do šľaka trvalo tak dlho?!

Formálne oblečenie, prskal v duchu, keď sa znova obzeral v zrkadle. Nie, že by bol taký narcis, ale chcel urobiť dojem. Hoci by to nepriznal. Chcel zapôsobiť a chcel byť pre mladíka prosto príťažlivý. Nevýhodou bola síce tvár a zjazvené telo, ale ako kladné plus by sa dali rátať široké plecia, pôsobivá hrud', ktorá sa zužovala k štíhlemu pásu a úzkym bokom, nehovoriac o dokonale oblom zadku a silných stehnách. Aspoň niečo, s čím mohol byť ako – tak spokojný. Hm, ak by mal byť detailistom, ani jeho mužnosť nebola na zahodenie. Ak sa tak nad tým zamyslel, rozhodne mu mal čo ponúknuť.

Večeral v súkromí svojich komnát. Kávu. Pre stiahnutý žalúdok by do seba nebol schopný dostať nič iné. Nervy spoľahlivo pracovali. Ako švajčiarske hodinky.

Mal skutočne rande? Merlin! Také čosi infantilné sa mu nepritrafilo dobrých tridsať rokov! Alebo... žeby o niečo viac?

Bolo mu to fuk! Zakúzlil *Tempus*, aby si overil, či nebude meškať. Nechcel meškať, ale nechcel byť ani nejako extra dochvilný. Nechcel pôsobiť ako nedočkavý mladíček, ale ani ako niekto, komu je tá schôdzka ukradnutá. Lebo to rozhodne nebola!

Bolo o päť osem. Dost' na to, aby na seba natiahol sako a zdolal nielen schody vedúce zo žalárov, ale i rokfortské pozemky. Nemal by sa teda omeškať o viac ako päť minút. Ďalší pohľad do zrkadla a vykročil z komnát.

sssSSsssSSsss

Celú cestu sa modlil, aby to nebol nejaký podlý trik. Potter si z neho pokojne mohol aj vystreliť. Asi by tú hanbu neprežil. Keby zistil, že sa s ním mladík iba kruto zahráva, zlomilo by ho to viac, ako odmietnutie Siriusa Blacka pred rokmi.

Neuvedomoval si, že má rózny a rýchly krok. Takmer to vyzeralo, že sa k tej bráne ženie ako víchor. Keď míňal hájnikovu chalupu, v ktorej sa svietilo, spomalil a v duchu si vynadal. Už z diaľky zbadal malé svetielko vychádzajúce zrejme z konca jeho prútika... Srdce sa mu rozbúchalo, dlane zvlhli.

Zahryzol si do pery a snažil sa upokojiť.

Je to len obyčajná schôdzka. Nič sa nestane. Potter ťa nevtiahne do vášnivého objatia ani do spaľujúceho bozku, len čo ťa uvidí, dohovárať si v duchu. Prudko vydýchol nahromadený vzduch z pľúc a znova sa o čosi pokojnejšie nadýchol.

Kým došiel k bráne, pôsobil tak ako vždy. Nedostupne, uzavreto. Jeho tvár neprežrádzala nič.

sssSSsssSSsss

Harry ho zbadal prichádzať a musel uznať, že ani na jednej zo všetkých tých schôdzok, ktoré stíhol absolvovať sa mu srdce nerozbúchalo tak prudko. Ten muž ho dokázal znova raz ohromiť. Vyzeral priam zničujúco fantasticky!

Sledoval, ako k nemu kráča vlašným, nevzrušeným krokom. Otvoril bránu a zastal si pred neho. Ten zostrih vlasov, tie šaty... *tie uhrančivé oči!* Harry sa nedokázal držať spiťky.

Pozdravil ho tak, ako najlepšie vedel. Celé jeho telo ho zdravilo a vítalo, a bola v tom vari všetka vrelosť sveta.

V momente vtiahol prekvapeného muža do vášnivého objatia a do nebezpečne spaľujúceho bozku, len čo ho uvidel. Odmenou za ten čin mu bolo tiché zastonanie, ktoré mu odoznelo v ústach, keď sa ich jazyky o seba lačne obtreli. Chutil opojnejšie ako sladká ambrózia! Harry vedel, že sa tých bozkov nikdy nepresýti. *Nikdy...*

Keď sa od neho po hodnej chvíli odtiahol, videl, ako Severusovi svietia oči. Muž mal prsty ponorené v jeho strapatých vlasoch, pery stále vlhké, opuchnuté a mierne pootvorené. Dýchali, akoby práve ubehli aspoň desať míľ.

„Rád vás vidím, profesor,“ zašepkal priamo proti tým rozkošným ústam a nosom sa obtrel o ten jeho.

„Potešenie je na mojej strane, pán Potter,“ riekol Severus a veľmi dúfal, že mu hlas neznel roztrasene. Keď si uvedomil, že má prsty stále zaborené v jeho hustých vlasoch, vyslobodil ich a odstúpil od neho, hoci s obavou, že sa mu rozleje blahom pri nohách na kolomaž.

„Môžeme teda vyraziť?“ opýtal sa ho Harry, načahujúc sa za jeho rukou. Zovrel ju v dlani vo chvíli, keď Severus prikývol.

Odmiestnili sa.

sssSSSSSSSSsss

„Versaillské záhrady?“ vydýchol s úžasom Severus, keď pristáli v severnej časti rozľahlých, majestátnych záhrad.

Harry spokojne prikývol. Kým nezbadal v mužových očiach to prekvapenie, nebol si istý svojou konečnou voľbou. Nechcel iba ohúriť. Musel ohúriť a zviest'... To bolo jeho plánom.

A jeho prvý bod bol sčasti splnený. „Pod’,“ riekol jemne a stále ho držiac za ruku viedol záhradami.

Severus sa díval pred seba i vôkol, obdivujúc farebnú improvizáciu jesene. Vedel si predstaviť, aké muselo byť toto miesto čarovné v lete, alebo na jar, keď tu kvitlo nespočetné kvantum vysadených kvetov a zurčalo to množstvo všakovakých fontán, ale i v tomto období malo čosi do seba. Cenil si to o to viac, že tu bol s mužom, po ktorom túžil. Harry ho viedol cestičkami vysypanými bielym štrkom, pomedzi živé ploty, až napokon pokynul hlavou a on uvidel kus skúpo osvetlenej plochy. Ak chcel mladík navodiť intímnu atmosféru, rozhodne to dosiahol.

Uprostred malého kúska záhrad obkoleseného živým plotom ležala na zemi rozprestretá deka s prúteným košom, z ktorého vytŕčala fľaša. Mohol iba hádať, čo iné sa skrýva v jeho vnútri.

„Sadneme si?“

Severus prikývol a zaujal miesto na kraji deky. Vyhrievanej deky. Potter prezieravo použil ohrievacie kúzlo, vďaka čomu určite neprechladnú.

Sedel tam, trochu nesvoj a díval sa, ako mladík vyťahuje z koša jednu dobrotu za druhou. Pečeného bažanta, kúsky bieleho pečiva, koláčiky plnené rebarborovým džemom. Dal si záležať, aby to nielen dobre vyzeralo, ale aj chutilo. Severus ho sledoval s nemým očarením, ktoré z neho vyžarovalo.

Jedli, dívali sa na seba a lahodné sústa zapíjali bielym vínom.

Za celý ten čas nepreriekol žiaden z nich ani slova. Až keď si otreli ústa a v rukách im ostali iba nedopité nápoje, Harry si ľahol na bok, podložil si rukou hlavu a usmial sa.

Severusovi pri tom pohľade poskočilo srdce. Takmer dostal závrat a bol rád, že sedí na zadku. Keďže nechcel pôsobiť sklúčene, ani škrobene, napodobnil ho a rozhodol sa, že ten pohľad ustojí. Stále bol na ťahu Potter.

Pohľad síce ustál, ale nedokázal dlhšie mlčať.

„Večera bola vynikajúca,“ riekol tak ticho, že to vyznelo skoro ako šepot.

Ten zelenooký démon jeho snov sa iba usmieval a pohárom krúžil okolo svojich plných pier. Odpil si a položil pohár medzi nich.

„To ma teší,“ odvetil konečne.

Severus sklopil zrak a zamračil sa. Takto si to jeho zvädzanie rozhodne nepredstavoval. Začalo to síce celkom dobre, ale... To vzájomné civenie na seba malo byť všetko, na čo sa dnes zmôže?! Musel priznať, že ho Potter sklamal. Rozhodne čakal aspoň nejakú zmysluplnú konverzáciu...

„Ako ti to ide v škole?“ opýtal sa Harry, čím Severusa úprimne prekvapil.

Severus zažmurkal. „Myslíš tým vyučovanie?“

Mladík prikývol.

Severus našpúlil ústa. „Poznáš to. Nový príval tupých hláv. Nič extra.“

„Nieкто s mojím alebo Nevillovým talentom?“ nútil ho pokračovať Harry.

Severus sa na moment zamyslel. „Hm, možno Fawcetová, ale do Longbottoma má ďaleko. Teba by však dokázala zatieniť.“

Harry sa uškrnul. „Čím? Drhnutím kotlíkov na trestoch?“

I Severus sa pousmial. „Ona aspoň vie, kde hľadať bezoár,“ uzemnil ho, na čo sa Harry zatváril ublížene. Odrazu sa posadil a kývol Severusovi. Ten mu venoval iba ostrážitý pohľad, ale i on sa posadil.

„No len pod', nehryziem,“ pobádal ho a ukázal na svoje nohy. Musel sa zdržať, aby nevyslovil aj to, čo sa mu tíslo na jazyk - *zatiaľ*.

Ak Severus správne pochopil, mal si zložiť hlavu do jeho lona. Celkom nevinné, no dôverné gesto. Žeby sa rozkýval? Čo tým sleduje?

Poslúchol.

Ľahol si na chrbát a hlavu zložil do jeho lona.

Harryho prsty prešli ľahúčko po jeho čele, aby mu odhrnuli ofinu. Chvíľu sa len tak prehŕňal prameňmi lesklých čiernych vlasov, potom prstami skĺzol k čiernemu obočiu, poláskal líniu krivého nosa, obkrúžil pery...

Keď sa naňho Severus zadíval, znova zistil, že sa *iba* usmieva. A išlo ho z toho poraziť.

Odrazu mu z čista-jasna poštekľila nos známa, sladká vôňa a o ústa sa obtreľ zamatový povrch zrelého, letného plodu.

Pootvoril pery a s chuťou sa do nej zahryzol. Jahoda poláskala jeho chuťové poháriky. Nasledovala ďalšia a ďalšia. Z nasledujúcej si odhryzol najprv on a Severus bol nútený dívať sa na to, ako sa tie ústa pootvorili, špička jazyka sa vysunula, aby sa na ňu položil konček jahody. Biele zuby z nej odhryzli a zvyšok ponúkli jemu. Túto zjedol s ešte väčším pôžitkom ako tie predošlé.

S ďalšou sa Harry zahral prefikanejšie. Nechal ju pohladkať Severusove ústa, a keď sa do nej chcel muž zahryznúť, uhol s ňou. Severusa to donútilo nadvihnúť sa. Ale aj tak si na jahode nepochutil. Harry si z nej odhryzol a jazykom si oblízol pery.

Spokojne zavrnel, keď sústo prehltal a potom naňho pozrel. Ďalšiu menšiu jahodu si vložil medzi zuby a vyzývavo naňho pozrel.

Severus prižmúril oči. *Ten si snád' z neho robí žarty! Alebo skúša, kam je až schopný zájsť?* Naklonil sa k nemu a ústami si ten zvyšok ukoristil pre seba.

Keď prehltol, Potter sa k nemu naklonil a oprel sa čelom o jeho čelo. Spôsobilo to, že sa mu zastavil dych.

„Chcem ťa spoznať tak ako ťa nikdy, nikto predomnou nespoznal Severus. Chcem ťa celého... Presne takého, aký si. Len takýto sa mi páčiš...“

Tie slová boli zrejme akýsi druhom zaklínadla, pretože Severus ostal sedieť ako uhranutý a nebol schopný spustiť z neho oči. A potom si ho Potter jednoducho vzal. Naklonil sa pre bozk, ktorý ho zbavil všetkého uvažovania. Pojašené myšlienky sa utopili v blízkom Grand kanály.

Potterovo telo ho pod sebou pochovalo ako lavína a on sa odovzdane položil na deku. Hrialo, tíslo sa k nemu a spôsobovalo mu príjemnú tiaž, ktorú nedokázal vo svojich po ňom bažiacich snoch tak precítiť. Bozkával ho, vdychoval doňho život, oberal ho o vôľu, o sebaovládanie... Keby ho v tej chvíli Potter požiadala o čokoľvek, Severus by mu to splnil bez mihnutia oka. Len aby neprestal... aby pokračoval.

Aby to, čo povedal, myslel vážne...

Harryho dobyvačný jazyk skúmal jaskyňu Severusových úst a bojoval o nadvládu s jeho jazykom. Napokon sa mu dostalo pozvania a on ho rovnako rád opätoval. Ich ústa sa navzájom hltali.

Keď sa Potter odrazu náhle odtrhol, Severus vydal nezrozumiteľné: „*Humf!*“

Stále na ňom však ležal. Akoby z neho ani nechcel zliezť. No jeho pohľad, ktorý sa pomaly vyjasňoval vrazil čosi iné.

„Veľmi dúfam, že sa ti tento malý piknik páčil, a že prijmeš moje pozvanie aj nabudúce. To, čo som ti dnes povedal, i keď uznávam, že toho bolo málo a rozhodne nie je na vine moja nedostatočná slovná zásoba,“ uškrnul sa a pobozkal ho na koniec nosa, „som všetko myslel smrteľne vážne. Musím ísť. O pár minút musím byť v úrade. Dnes mám nočnú.“

Severus ho počúval a v duši sa mu napriek všetkému rozlievalo príjemné teplo.

Myslel to vážne... Myslel to vážne!

Harry sa znova k nemu sklonil a tentoraz bol bozk, ktorý mu vtisol na pery ľahký ako pohladenie vánku v slnečnom dni.

„Už teraz sa teším na naše ďalšie stretnutie,“ povzdychol si, keď sa z neho opatrne zdvíhal.

Severus sa posadil. V tvári stále omámený výraz. „Ďakujem, za tento večer...“ bolo všetko, čo zo seba dokázal dostať.

Mladík sa pousmial. Evidentne mu to stačilo. Odmiestnil sa.

Severus tam chvíľu ostal sedieť, keď pomaly prichádzal k sebe. Uvedomil si, že kôš s jedlom je tiež fuč. Ostali tam iba nedojedené jahody a deka, na ktorej sedeli...

Vstal, vzal do ruky jedno i druhé, vrhol posledný pohľad na záhrady, zhasol svetlá a odmiestnil sa tiež.

Keď si líhal do postele s miskou jahôd, uvažoval nad celým priebehom večera.

Bolo fajn, že Potter netlačil na pílu. Severus si to vážil. Síce ho vyzval, aby ho zvedol, ale keby to Potter bol spravil na ich prvej schôdzke, nevedel, či by ho to skôr neodradilo. Predsa len, bol zo starej školy a nejaká tá galantnosť a gavalierstvo sa akosi podvedome očakávalo.

Vlastne... s vývojom dnešného večera bol nadmieru spokojný. Potter bol síce málovravný spoločník, ale ak už niečo povedal, stálo to za to. Tých pár slov pohlo celým jeho svetom. Zbúrali ten starý položený na vratkých základoch neistoty a pekelnej samoty, aby mohli postaviť úplne nový...

Odhryzol si z jahody a oprel si hlavu o vankúš.

„Harry Potter,“ šepol, „obrátil si mi život hore nohami...“

Konečne sa to niekomu podarilo!

Skús ma zviest' II.

Harry odložil brko a zamrmlal si popod nos: „*Sicco Atramentum*.“ Čierny atrament okamžite uschol. Kúzlo zabráni tomu, aby sa mu starostlivo napísaný zoznam ingrediencií nerozmazal. Potreboval ísť nakúpiť. Dnes mal v pláne pozvať Severusa k sebe a osobne mu predviesť svoje kuchárske zručnosti.

Trojizbový byt nebol nejako extra luxusný, ale rozhodne jemu i Hermione nateraz vyhovoval a poskytoval obom dostatok pohodlia i priestoru. Aj tak to obaja pokladali len za dočasné riešenie. Napokon, jej vzťah vyzeral dosť sľubne. Blaise sa rozhodne snažil a nič nenechával na náhodu. Harry si z toho rozhodol vziať príklad.

Pri otvorenej kuchárskej knihe si znova prečítal zoznam ingrediencií a pobral sa skontrolovať obsah chladničky, aby si overil, čo má a čo musí dokúpiť. Práve, keď pohľadom i dotykom skenoval kvalitu rajčín, oheň v kozube vzplanul silnejším ohňom, čo ho mierne povedané vyľakalo a on si udrel hlavu o policu z hrubého skla.

Vyzrel von, držiak rukou dvere chladničky a šúchajúc si temeno hlavy. Zazrel na Blaisa a prevrátil očami. Nepovedal však na margo toho nič, pretože od neho na dnes večer potreboval malú službičku.

„Ahoj Harry,“ pozdravil ho žoviálne o pár centimetrov vyšší čarodejník a podišiel k nemu s tým svojím typickým širokým úsmevom. „Čo to tu stváraš?“

Harry zavrel chladničku. „Len pozerám, čo musím dokúpiť.“

„Ale, ale...“ uškrnul sa slizolinčan a jemne ho štuchol do pleca. „Čo chystáš?“

Harry odbil jeho otázku mávnutím ruky. „Počuj, potrebujem od teba na dnes večer láskavosť, Blaise.“

Blaisov úškrn sa ešte zväčšil a to si Harry myslel, že je nemožné. „Ozaj? Ako ti teda môžem pomôcť?“

„Ide o to, že by som mal rád dnes večer byt len sám pre seba a...“

„Ty kanec! Takže to vyšlo?“ vyprskol nahlas, nedávajúc si servítku pred ústa. „Ty sa chceš tomu chlapovi dnes večer dostať do nohavíc?!“

Harry zrumenal ako pečený škrot a zaškrípал zubami.

Blaise sa prestal rehoť a zatváril sa naoko pomerne kajúcne. Zazubil sa a v očiach mu svietili nezbedné iskričky.

„Takže, čo máš v pláne?“ opýtal sa a vyškubol mu zoznam z ruky. Zahvízdal a pozrel naňho. „Fíha! Ty sa mu fakt chystáš dostať do nohavíc! Romantická večera a potom šup na vec?! Ty

kanec! Nemáte ešte len druhé rande?“ doberal si ho. „To mne Hermiona odolávala celé tri mesiace! Myslel som, že mi zhoria gule!“ dodal útrpne stíšeným hlasom, aby dokonale imitoval svoju vtedajšiu zúfalosť.

Nevšímal si, že Harry naňho zazerá ako na červoplaza, ktorého sa práve chystá rozmliaždiť vlastnou nohou. Alebo čímkoľvek, čo bude po ruke.

„Nie! Rozhodne sa mu dnes nechystám dostať do nohavíc! Si sexuálny deviant! Asi by som mal Hermionu pred tebou dodatočne varovať, nie?!“ zaškripal Harry zubami a vytrhol mu zoznam z rúk.

Blaise sa spokojne usmial. „No, na to je už trochu neskoro, kamoško. Ale niečo ti prezradím. Nikdy som tak žiadnu pred ňou nepočul kričať rozkošou.“

Harry si iba odfrkol a neveriaco zdvihol obočie, no Blaise sa iba spokojne usmieval. „Takže vravíš, že chceš mať večer voľný byt? Dobre, môžeš sa na mňa spoľahnúť!“ vyhlásil rozhodne a otočil sa na päte. Pri dverách od kuchyne zastal a otočil sa. „Fakt mi nechceš prezradiť, kto to je?“

„Nie!“

Povzdych. „Dobre. Ale najprv pomôž ty mne. Potrebujem zistiť veľkosť jej prsta. Nevieš, kde si odkladá šperky?“

Harry prekvapene vyvalil oči. „Ty ju chceš...?“ nedopovedal, ale Blaise prikývol.

„To si píš!“

„Tak dobre, pod'. Určite to niekde nájdeme,“ usmieval sa a predstavoval si, aké čaká na Hermionu v dnešný večer prekvapenie.

Jej spálňa bola o čosi väčšia ako Harryho. Svetlý nábytok z javoru a posteľ s nebesami, z ktorých viseli bordové závesy, ladili s kobercom rovnakej farby. Na jej toaletnom stolíku stála malá, vyrezávaná drevená truhlica, z ktorej trčala šnúra perál.

„Asi to bude ono,“ povedal Harry, ktorého zaujalo čosi celkom iné.

„Asi,“ pritakal Blaise a nadšene ju otvoril, aby mohol prekutrať jej obsah. Kým hľadal nejaký prsteň, Harry sa načiahol po zarámovanej fotografii, až neslušne vyvaľujúci oči. Keď si Blaise konečne všimol, na čo tak vyjavene čumí, vytrhol mu rámček z ruky celý purpurový v tvári od zahanbenia.

Harry naňho spýtavo pozrel. „To si... ako si?!“

Blaise rám stále držal v zovretí, pritisnutý fotkou k svojej hrudi. „No, chcel som, aby mala moju fotku a jeden kamoš mi poradil taký... ateliér.“

„Tomu vravíš fotka?! Ja tomu vravím akt! Ved' si na nej... nahý!“ zašepkal.

Blaise odul pery. „No a? Je nevšedná! O to mi išlo. Chcel som ju dostať, nie oblbovať. Tie tri mesiace čakania boli peklo... ver mi,“ povzdychol si.

Harry pokrútil hlavou. „A mne hovorí kanec!“ odvrkol a vyšiel z izby von mysliac na to, že netušil, aký je Blaise pod tým škrobeným oblekom sexy. Blaise ho nasledoval so svojou korisťou. Prstienok si strčil do náprsného vrecka košele, keď ho Harry prekvapil otázkou.

„Kde je ten ateliér?“

„Na Grover street. Dám ti vizitku?“ opýtal sa znova s tým šibalským pohľadom a skôr, než stihol Harry odpovedať, držal v prstoch malú bielu kartičku.

„Tak sa maj a dnes ju rozhodne nečakaj. Budeš mať byt celú noc len pre seba!“ usmial sa. „Do toho, kamoš! Zlož ho na lopatky a poriadne ho...“

„Blaise! Sklapni!“ zasyčal Harry podráždene.

Mladík sa stratil v kozube a jeho pobavený rehot ustal tiež. Našťastie.

sssSHSsssSHSsss

Severus sa naposledy obzrel v zrkadle. Opäť dva prekliate týždne. Videlo sa mu to pridlho! Za ten čas však Potter rozhodne nezaháľal. Jeho snehobiela sova ho navštívila celkom štyri razy, čo vyvolalo nielen u jeho kolegov, ale i u študentov nemalý záujem.

Dvakrát sova priletela preto, aby mu doniesla nejakú maličkosť. Jedna z tých *maličkosťí* pochádzala z Rumunska a bola to malá fľaštička s veľmi vzácnym obsahom kvapiek grifovej krvi. Najdrahšieho komponentu, ktorý sa pridával do veľmi exkluzívnych, časovo i prípravou náročných elixírov. Netušil, ako sa k tomu dostal, ale bolo mu to jedno. Takmer z toho nadšenia skolaboval.

Tá druhá pochádzala z Austrálie a boli to vzácne šupiny veľhada kráľovského zomleté na ten najjemnejší prach. Mal krásnu olivovú farbu. Spolu s ním dostal aj rozsiahlu sadu hadích jedov – najprv mu zišlo na um, že dostať jedy nie je *merlinako* romantické, ale potom mu došlo, že mu naznačil, ako rád by zdokonalil niektoré tunajšie elixíry, ktoré sa používali ako protijedy na hadie uštipnutia. Keď sa ho Potter spýtal, či je to preto, lebo sa sám dlhšie liečil z uhryznutia Nagini, bez obalu prisvedčil. Z tohto uhla pohľadu mu to prišlo ako nesmierne šľachetné gesto. Dar nad všetky dary.

Znamenalo to, že ho Potter ozaj počúva a on nehovorí len tak hala-bala do vetra.

Aj tak sa mu najviac páčili jeho dva listy, v ktorých mu písal, kde sa nachádza a prečo. Tiež to, ako veľmi mu chýba jeho spoločnosť a ako sa teší na deň, keď sa znova stretnú. Jemu nikdy nikto nepísal. A už vôbec nedostával milostné dopisy. Tieto, hoci mali pomerne všedný obsah tam jednoducho zaradil preto, lebo mu ich písal *on*. Jeho nádejný...

Čo? Zarazil sa a zamračil sa na svoj odraz v zrkadle, ktorý ho verne kopíroval. Podvedomie samo od seba nadšene vykričlo: *Nádejný priateľ! Partner! Milenec...*

Pri tom poslednom prívlastku sa zachvel.

Uhladil si vlasy a napravil viazanku. Napokon si ju dal dole. Chcel vyzerat' dobre, ale žiadna prehnaná elegancia. Skôr taký nedbalý šarm. Tmavomodré sako malo farbu nočnej oblohy a sivá vesta sa k nemu skvele hodila. Klasika.

Voňal. Dokonca si umyl vlasy a oholil sa. Použil kolínsku a poprehadzoval šuplík so spodným prádlom, kým nenašiel niečo vhodné. Nechcel predbiehať, bolo to iba ich druhé rande, ale Potter ho pozval k sebe domov, čo by *mohlo* znamenať, že...

No, ozaj by nemal predbiehať.

Vykročil z komnát a vyšiel z hradu do tmavej noci. Plášť za ním vial ako krídla netrpezlivého havrana náhliaceho sa za svojim milým. Žalúdok mal príjemne stiahnutý a ovládala ho nielen malá nervozita, ale aj nepokoj.

Napokon, kto vie ako sa večer vyvinie...

Za bránami Rokfortu sa premiestnil. Napadlo ho, že by sa mohol Pottera spýtať, čo by povedal na to, keby si nechali prepojiť letaxovú sieť. Veľmi by im to uľahčilo spoločnú... komunikáciu.

sssSHSsssSHSsss

Zaklopal na dvere triezvej hnedej farby. Počul, ako sa k nim z druhej strany niekto náhli a vzápätí sa otvorili.

Pre Merlinove oči! Zvýskla jeho myseľ, keď zbadal Pottera. Vyzeral... mužnejšie?

Do cínového kotla! Čim to bolo?! Tmavozelenou košeľou s vyhrnutými rukávami, ktoré odhaľovali svalnaté predlaktia? Rozopnutými gombíkmi, ktoré povzbudzovali jeho myseľ, aby sa spytovala, či je aj zvyšok jeho pokožky tej opálenej olivovej farby? Alebo to bolo tými tesnými nohavicami, ktoré dokonale kopírovali pevný zadok a nútili jeho predstavivosť k nadpriemerným výkonom.

Na rozdiel od neho nebol oholený, ale ani hrozne zarastený. Pôsobilo to sexy...

„Vitaj,“ pozdravil ho a ustúpil, aby popri ňom mohol vojsť. Usmieval sa od ucha k uchu. Len čo sa za nimi zaklapli dvere, mladík si ho pritiahol do náručia a obdaril ho takým hltavým, majetníckym mozgom, že to takmer odpálilo Severusov mozog do nenávratna. Bolo mu jedno, že mu čerstvo oholenú pokožku podráždila jeho brada.

„Konečne,“ šepol Potter s ústami tesne pri jeho perách. „Ani nevieš ako dlho som o tejto chvíli sníval,“ prezradil a zelené oči pôvabne zažiarili.

„Ahoj,“ odvetil tlmene a pristihol sa pri tom, že jeho hlas znie o čosi zastretejšie. „Ja... niečo som ti...“ vytiahol odniekiaľ fľašu vína a mladý čarodejník si ju prevzal.

„Chardonnay,“ zamrmlal. „To sa bude hodiť lepšie ako moje červené,“ odvetil a kývol mu hlavou: „Pod’.“

Severus ho nasledoval do kuchyne. A ako mohol vidieť, Potter zrejme varil. Na linke bol prichystaný zeleninový šalát, v druhej mise bolo zrejme zemiakové pyrė a v rėre sa stále vypekalo mäsko. Voňalo to ozaj lákavo, ale nedalo mu, aby sa nespýtal ani aby neznel presne tak prekvapene ako sa i tváril.

„Ty si... varil?“

Harry prikývol, kým hľadal vývrtku, aby otvoril flášu. „Je to recept od Molly Weasleyovej. Dúfam, že ti bude chutiť. Je výborná kuchárka. Veľa som sa toho od nej naučil.“

„Ty si... a celkom sám?“

Harry opäť prikývol. „Dúfam, že si nevečeral,“ pozrel naňho Harry s obavou.

Severus mal stále ten neveriaci výraz v tvári, ale pokrútil hlavou. „Je len pol siedmej a ako si iste spomínaš, večera sa na Rokforte podáva o siedmej.“

„Áno, ale ty si zvykol jedávať aj v súkromí svojich komnát,“ odvetil pobavene, keď konečne objavil, čo hľadal.

Severus sa opäť zamračil. „Iste, ale odkiaľ to...“ nedokončil. Iba nedbalo mávol rukou. „To je jedno.“

Harry šikovne nalial víno do pohárov a pripil si s ním, keď poháre o seba jemne štrngli v tichom sklenenom bozku. „Na dnešný večer,“ šepol Harry a všimol si ako sa Severus rozkošne začervenal.

Kým sa dovarila večera, Harry ponúkol Severusa, aby sa porozhliadol po byte a urobil si pohodlie. A tak zo seba Severus zhodil sako a prešiel z kuchyne priamo do obývacej izby, kde si skúmavo obzeral jej inventár. V prvom rade si všimol čistotu ako aj to, že všetko tu malo svoje miesto. Žiaden neporiadok, žiaden chaos, ako pôvodne očakával. Nie, že by mu to vadilo.

Druhá vec, ktorá ho šokovala po tom fakte, že Potter, ktorý vždy dobabral každý elixír teraz varí večeru a ak mohol zatiaľ hodnotiť podľa rinúcej sa vône, ktorá zaplňala byt, malo by to byť nielen požívateľné, ale takmer si trúfal v mysli označiť to delikatesou, bola bola veľká knižnica. Svojou rozsiahlosťou takmer prekonala jeho vlastnú. Ale len takmer.

Nedalo mu to. „Všetky tieto knihy sú tvoje?“ zaujímal sa, na čo k nemu doľahol pobavený smiech.

„Nie všetky. Asi som ti to nevravel, ale o byt sa delím s Hermionou.“

„Ach,“ hlesol. *Tak to vysvetľuje všetko*, pomyslel si a odpil si z vína.

Po chvíli zamieril do jedálne. Harry už mal prestreté. Na stole horela pokrútená, zelená vosková svieca, strieborné servítky boli zložené v tvare labute vedľa príboru a jedlo na tanieri vyzeralo ako namaľované.

Harry mu pridržel stoličku a on sa posadil. Potom si sadol k nemu a opäť pozdvihol pohár k prípitku. Severus nič také lahodné nejedol. No, strava na Rokforte bola síce vynikajúca, ale nikdy tam nepodávali také vyberané jedlá. Prepelička na víne so zemiakovo-zelerovým pyré a zeleninovým šalátom bola jednoducho pochúťka. Oblízal si všetkých desať prstov.

Jedlo zapíjali vínom, ktoré priniesol Severus so sebou a zhovárali sa. Nikdy predtým nezažil takú... *idylu*?

Áno, dalo sa to tak označiť. Príjemné prostredie, príjemná spoločnosť, vynikajúce jedlo a obyčajný rozhovor, ktorý dokazoval jedno. Potter sa oňho skutočne zaujímal a chcel ho poznať tak, ako nikto a nikdy doteraz. Snažil sa. Jeho zelené oči žiarili a nespúšťali z neho pohľad, čo v ňom vyvolávalo protichodné reakcie. Raz sa mu pokožka posypala zimomriavkami, inokedy ho zachvátila nevídaná horúčosť.

Dojedli, Potter kúzlom spratal zo stola a prešiel k nejakému podivnému zariadeniu. Chvíľu s ním manipuloval, kým obývaciu izbu nezaplnil príjemné tóny pomalej hudby. Potom k nemu podišiel a prinútil ho vstať. Severus si len stihol vziať svoj pohár a nechal sa viesť do izby.

Tam ho Harry nechal nečinne postávať uprostred. Severus ledva postrehol to intímne osvetlenie. Sledoval, ako Potter položil oba poháre na najbližší stolík a vrátil sa k nemu. Zastal priamo pred ním a jeho ruky pristáli na mužových úzkych bokoch.

Keď k nemu zdvihol tvár, nežne sa usmial. „Zatancujeme si?“

Severus by prikývol na čokoľvek. Jemu určite. Bol ním absolútne očarený. Uchvátený! Cítil sa ako uhranutý a prial si... *Och, predsa jeho, jeho, JEHO!*

Pohli sa. Jemne a prekvapivo opatrne. Trvalo len pár sekúnd, kým ich telá našli spoločný rytmus. Jednoduchý tanec, pri ktorom sa minimálne hýbali a predsa tancovali mu dodávalo pocit, že je parketovým levom. Nepostúpil mu po nohách a nemusel si rátať jednotlivé doby ako pri náročnejšom tanci, čo bol napríklad waltz.

Potterove smaragdové oči sa kúpali v jeho smolných jazerách. Akoby v nich uviazli. A rady... Po chvíli si mladík spokojne povzdychol, pristúpil ešte bližšie – *akoby s ním túžil splynúť* – a ovinul ruky okolo jeho krku. Stačilo, aby sklonil hlavu a...

Ale pobožkal ho Potter. Jemne. Zľahka ochutnával jeho pery, sem tam ich poláskal špičkou jazyka. Bozk neprehýbil a evidentne to ani nemal v úmysle. Jedna pieseň striedala druhú, avšak ich melódia bola rovnako vláčna. A vláčnel i on. Cítil na chrbte Potterove ruky, ktoré mu hladili chrbát. Raz ostali na jeho bokoch, potom sa premiestnili cez jeho hrud' na plecía a opäť ho objali okolo krku. Kiež by bol schopný toľkého bádania. Mal pocit, že ho Potter nebadane mapuje. Jeho hlava o niečo klesla. Tie zmyselné ústa sa prestali venovať jeho puse, ale len preto, aby sa premiestnili trošku nižšie.

Severus zastonal, keď sa tie dychtivé pery dotkli citlivého miesta na jeho krku. Poláskali pokožku, kde pulzovala tepna a razili si cestu k ušnému lalôčiku. V momente, keď ho ovanul jeho horúci dych sa znova zachvel.

Harryho špička jazyka ho skusmo oblízla. Potom ho nasal medzi pery. Severus si sotva uvedomil, že ostal stáť a zvierajú ho ako o život. Ako mal toto mučenie vydržať?

Vošiel mu nedečkavo prstami do vlasov a prinútil ho venovať sa jeho ústam, ktoré po ňom prahli. Tento bozk bol dravý a dychberúci, sotva mu poskytol to, po čom v hĺbke srdca túžil. Cítil už hodnú chvíľu, že jeho vzrušenie vystúpilo na maximum a poukázal na to, keď sa veľavravne obtrel lonom o Potterove slabiny, rovnako tak nabudené.

Mal chuť zatiahnuť ho na gauč a nechať sa ním pretiahnuť do bezvedomia!

Potter sa od neho len s námahou odtiahol. Obaja dychčali, obaja mali zrumenené líca. Potter sa odrazu uškrnul – *povedal by, šibalsky, ale nebol si istý* – odstúpil a vrátil sa po ich poháre. Podal mu jeho a pripil si s ním.

Otázka, ktorá nasledovala ho dostatočne schladila. „Prejdeme sa? Je krásna noc...“

Severus na moment zamrzol, ale napokon prikývol.

sssSHSsssSHSsss

Keď sa vrátil v ten večer do svojich komnát, nebol o nič viac múdrejší. Tento večer sa nevyvinul presne podľa jeho očakávania, ale bol... *úžasný*.

Večera bola vydarená. Tanec... inšpirujúci a prechádzka, keď kráčali ruka v ruke tmavými ulicami mesta bola...

Nikdy to nezažil!

Bolo to skvelé a musel priznať, že je z toho mladíka celý paf! Nechápal, o čo mu ide. Nemal ho zviazať? Ak sa o to pokúšal, musel pripustiť, že to robil skutočne rafinovane. Ak čakal, že dnešný tanec skončí poriadnou rumbou v jeho posteli, prerátal sa, ale...

Cítil jeho vzrušenie. Bolo to dostatočnou satisfakciou tomu, že musel rozchodiť to vlastné. Hoci by bol dal dnes večer prednosť sexu, prechádzka mala tiež čosi do seba.

Napokon, keď sa s ním Potter odmiestnil pred Rokfortskú bránu a znova ho tak divoko a dychtivo bozkával, šepkajúc mu všetky tie nezmysly, ktoré sa tak dobre počúvali – ako si to s ním dnes užil, aký je úžasný a ako sa teší na ich ďalšie rande – *to slovo mu zarezonovalo myslou o sile buchnutia obrieho kladiva po nákovu* – Severus sa vďaka tomu všetkému cítil prvý raz v živote výnimočne.

Potter mal úlohu zviazať ho. Na prvom rande ho pekne navnadil, na druhom sa pristihol pri tom, že po ňom prahne a jeho myseľ sa pohrávala s ideou, že asi zvedie napokon on Harryho. Ale usúdil, že bolo osviežujúce, byť iba objektom nízkych pudov. Sexuálna túžba bola v porovnaní s tým, čo mu dával on, ničím.

Všemožne mu dokazoval, že mu na ňom záleží. Ale bola to láska?

Ak to, čo sám cítil láskou bolo, potom bude ich milovanie iba príjemným a dokonalým záverom tohto celého... *diania*.

Usmial sa. Prstami si stále pohľádal pery navreté od jeho bozkov. Tešil sa, čo vymyslí ten vetroplach nabudúce...

Ozaj sa tešil.

A nevedel sa toho dňa dočkať!

Skús ma zviest' III.

Severus šalel.

A šalel z *neho!*

Bolo to skutočne tak. Horel túžbou tak mocnou, že skoro zamdlieval už len pri pomyslení na toho mladého čarodejníka a na to, čo si preňho prichystá nabudúce.

Dlhé prechádzky, na ktorých sa zhovárali, smiali, pozorovali hviezdy, alebo chvíle keď ho prosto bez ostychu oprel v parku o strom, aby sa mohli vášnivo bozkávať a tisnúť k sebe tak silno ako dve stránky hrubej bichle preňho boli nezabudnuteľné.

Ani večer strávený v muklovskom kine, či divadle nepokladal za stratu času, pretože tam bol s ním. V tom sladkom prítimí sa jeden druhého kradmo dotýkali a užívali si spoločne strávené chvíle. Dokonca aj obyčajná partia šachu po pokojnej večeri u Harryho, či na Rokforte v jeho komnatách nebola zbytočným mrhaním.

Severus si jeho prítomnosť užíval a mal ju rád. Nech robili čokoľvek. Hlavné bolo, že to robili spolu. Slovo SAMOTA sa z jeho života pozvoľna vytrácalo do nenávratna.

Ale takéto zaobchádzanie by nezniesol už ani svätý! A on rozhodne svätý nebol.

Jeho vzrušenie vystúpilo po strop a svietilo výstražným znamením ako ortuť na muklovskom teplomery. Dosiahlo svoje hranice a teraz sa v mohutných vlnách prelievalo cez okraj a ani jeho povestné sebaovládanie viac nepomáhalo.

Dlhé roky odriekania si toho, čo teraz dostával plným priehrštím s ním zamávalo tak, že by to sám neočakával. Jeho kedysi hrozné sny, keď mu podvedomie podsúvalo desivé výjavy z úmornej služby Temnému pánovi sa ešte zhoršili. Lenže teraz v nich nefiguroval ten odporný hadí ksicht, ale nádherné mladé telo muža, do ktorého sa bezhlavo... *zamiloval*. Nebol zbabelcom, aby si to neváhal priznať. Potter s ním poriadne zamával.

Severus si nepamätal, kedy mal naposledy také mokré sny, z ktorých sa budil s takou erekciou, že by predčila i ostrieľaného erotomana.

A čo bolo veľa, to bolo veľa!

Teraz to už Harry jednoducho prehnal.

Severus toho naozaj vždy dokázal vydržať dosť a nemým svedkom boli aj jazvy na jeho štíhľom tele z minulosti.

Súčasnú mučenie mu z neznámych dôvodov pripadalo horšie.

Ustál Harryho maznanie, dráždivé bozky a i ten večer pred tromi dňami, kedy mu mladík sedel v lone, hltal ho ústami a trel sa o neho vzrušeným rozkrokom, dokým Severus ticho nezastonal a s prekvapením zistil, že vyvrcholil s penisom stále ukrytým v nohaviciach rovnako dychtivo ako Potter. Predviedol mu taký tanec v lone, o akom sa mu doteraz ani len nespomínalo.

Ale toto!

Vari si myslel, že si s ním môže donekonečna robiť, čo chce? Že nemá žiadne hranice? Pretože on ich mal! Rozhodne!

V duchu sa preklial za tú pochabú vetu. Prečo ho vyzval k niečomu takému šialenému? Dobré, musel uznať, že už vtedy ho priťahoval. Potter dospel do urasteného mladíka, navyše hriechne krásneho. Bol by blázon, keby si to nevšimol. Možno ho zaskočil samotný fakt, že po ňom tá chrabromilská hviezda túži. A ako inak si to mal overiť ako tou pochabou výzvou – *Skús ma zviest'?*

Najradšej by si bol obúchal hlavu o múr ako neposlušný domáci škriatok, ktorý vyparil poriadnu hlúposť. A to sa pritom ten deň začal tak obyčajne, tak nudne.

sssSHSsssSHSsss

Severus strávil ráno zvyčajným obradom. Kúpeľňa, šatník, raňajky vo Veľkej sieni, pošta od Harryho, ktorú mu priniesla snehobiela sova a zvedavé pohľady nielen jeho kolegov, ale i študentov. Horlivé šuškanie od oboch strán a zároveň ich ignorovanie. Dojedol, vzal si nevelký balíček a stratil sa pred prvou hodinou vo svojich komnatách, aby náhlivo roztrhol obal a pozrel sa, čím ho mladý auror prekvapil tentoraz.

Farebný trblietavý papier dopadol na zem. Zistil, že v rukách drží obyčajný rám, zatiaľ obrátený zadnou stranou nahor. Lenže v momente ako ho pretočil, aby sa pozrel na fotku – *očakával na nej samozrejme zvečnenú tú anjelskú tvár s prenikavým zeleným pohľadom* - vyvalil oči a už cítil ako sa jeho mužnosť stavia do pozornosti.

Ani to by nič nebolo. Tento problém vybavil raz-dva.

Horšie boli tie muky, ktoré musel prežívať počas nasledujúcich vyučovacích hodín. Stačil celkom zanedbateľný podnet, aby sa uňho vyskytli extrémne problémy s chôdzou a nežiadnym stoporením.

Pozrel na tmavovlasého študenta a vybavili sa mu rozkošne strapaté vlasy. Pohľad do zelených očí vyvolal spomienku na tie rozžiarené smaragdové... A všetky jeho predstavy sa točili okolo jednej necudnej fotografie!

Na čele mu vystúpili drobné kropaje potu, keď sa s námahou usadil za katedru s naširoko rozkročenými nohami, dýchal zhlboka a nútil sa myslieť na čokoľvek iné, len nie na tú fotku. Prestávky medzi hodinami trávil zamknutý v kabinete s prísadami, kde odvádzal najlepšiu a najrýchlejšiu ručnú prácu v živote vôbec.

Ďakoval Merlinovi, keď z učebne vypravádzal namosúreným pohľadom posledných tretiaikov.

Mal toho dosť. Pred očami sa mu znova rozprestrela to nádherné nahé telo s dômyselne prekrytými intímnymi partiami smaragdovým kusom najjemnejšieho hodvábu prehodeného nedbalo aj cez hrud', mierne pokrčená noha v kolene, ktorá zastierala výhľad na to, o čom jeho myseľ horlivo fantazirovala, vyzývavý pohľad smaragdových očí a pootvorené pery, po ktorých prechádzala rozkošná špička jazyka v jasnom pozvaní...

Šťavnato zahrešil.

Vpálil do svojich komnát a zamieril priamo ku krbu. Musel oceniť svoj predošlý nápad na prepojenie letaxovej siete s Potterovým bytom inak by musel celou cestou cez rokfortské pozemky kliať ako ten najväčší hriešnik. Cestou si privolal niečo, čo dnes bude rozhodne potrebovať a zaboril prsty do letaxového prachu.

Vyslovil adresu a o pár sekúnd už vypadol z krbu v Harryho byte. Mladík ho privítal s prekvapeným pohľadom.

„Ahoj, nemali sme sa stretnúť až več...“

Nedopovedal. Severus sa naňho vrhol ako dravý zver. Privlastnil si jeho ústa v takom búrlivom bozku, až to Harrymu vyrazilo dych.

Z hrdla sa mu vydralo spokojné zavrčanie, keď na seba ich jazyky narazili. Severus sa prestal ovládať. Bral si, čo mu patrilo, čo mu chutilo a na čo mal podľa seba priam svätý nárok! Objal ho a chytil za pevný zadok, kým sa v duchu modlil, aby muž v jeho náručí necúvol a nezačal protestovať. Nič tomu zatiaľ nenasvedčovalo. Prsty mal zaborené v jeho tmavých vlasoch, v ktorých sa nachádzali ešte zvyšky popola.

Bolo mu to srdečne jedno.

V tejto chvíli si bol vedomý dvoch vecí. Že mu *znova* stojí a že ho musí mať!

Na chodbe ho prosto trochu hrubo pritisol k stene za jeho chrbtom. Tých pár krokov bolo síce namáhavých, ale rozhodne to musel a bol ochotný pre vlastné blaho a nutnú úľavu podstúpiť. Potter slastne zastonal priamo do jeho úst a vyklenul sa proti nemu bokmi.

Severus mu v tej chvíli už vyťahoval z nohavíc košeľu a nástojčivo poťahoval za jej prekliato drobné gombíky. Pár sa ich odtrhlo a skončilo nevedno kde na zemi s jemným cinknutím o drevenú podlahu.

Keď sa nedočakávané ruky profesora elixírov s posvätnou úctou dotkli tej rozhorúčenej pružnej pokožky, zachvel sa. Jeho ústa sa systematicky presunuli na Harryho bradu, nežne ju okusovali a smerovali nižšie.

„Severus,“ zachripel mladík, opierajúci sa o stenu iba lopatkami, s prstami zamotanými v jeho čiernych vlasoch, „čo to...“

Nedokončil. Bozk, ktorý mu uštedril teraz mu názorne predviedol tým erotickým tancom vnútri jeho ústnej dutiny odpoveď na nedokončenú otázku. Keď opustil Harryho ústa tentoraz,

zadával sa mu do túžbou zastretých očí a zhrubnutým zamatovým hlasom zašepkal: „Chcem ťa. Tak veľmi po tebe túžim, že to viac nevydržím! Prosím... Harry,“ zašepkal, keď pootvorenými ústami pohladil zrumenené líce a dostal sa k jeho uchu, „neodmietni ma, prosím,“ zapriadol a nasal do úst jeho ušný lalôčik.

Potter sa ostro nadýchol a stuhol, kým Severusova ruka blúdila po jeho hrudi, prsty krúžili okolo bradavky.

Objal ho, jeho ruky sklzáli na mužove plecيا, aby ho zbavili saka i vesty. Košeľa skončila obmotaná na jeho zápästiach a kým sa s ňou mocoval, trochu sa natrhla. Aj to mu bolo fuk, lebo Harry sa k nemu pritisol a nechal sa ním láskat'. Pritom sa ho rovnako dychtivo dotýkal a užíval si ten pocit, keď ho jednoducho na sebe mohol cítiť'. Jeho horúci dych, jeho skúmavé dotyky, jeho horlivé bozky...

Severus blažene vydýchol a sklonil sa k hladkej hrudi pred sebou, na ktorej trónili dve tmavé terčíky bradaviek. Chutili tak sladko, ako vyzerali. A on ich s pôžitkom sal a hryzkal, trel medzi prstami.

Harryho krásne mladé telo sa pokrylo vrstvičkou potu, chvelo sa nedočkavosťou a stupňujúcim vzrušením. Harry vzdychal a stonal, občas neveriaco zadržal dych, len aby potom prudko vydýchol, či ostro nasal chýbajúci kyslík.

Nepremýšľal, iba vnímal. Užíval si to a prial si, aby to neskončilo. Myšlienka, ktorá sa vynorila kdesi v úzadí omámenej mysle – *Hermiona sa ešte nevrátila z práce* – sa rovnako rýchlo rozplynula ešte v tej istej sekunde jej zrodu, keď Severusova ruka zablúdila k jeho penisu a skusmo ho dráždila cez látku nohavíc. Kovový zvuk rozopínajúceho zipsu znel ako anjelský hlahol, keď ho muž konečne vyslobodzoval z tesného zovretia odevu na slobodu.

A hoci Harry túžil venovať Severusovi rovnakú pozornosť akej sa mu od neho dostávalo plným priehrštím, muž neustával vo svojom úsilí.

Severus ho držiac za boky prinútil otočiť sa tvárou k stene. Nevidel dôvod, aby mu nevyhovel. Opieral sa o ňu, aby zachoval rovnováhu a doprial roztraseným nohám akú-takú oporu.

Vykrikol, keď ucítil na svojom zadku jemné uhryznutie a vzápätí ho vyšpúlil ešte väčšmi, bažiaci po ďalších dôvernejších a odvážnejších intímnostiach. To ako ho Severus hnetol a opatrne skúmal, ako sa prepracovával mazľavými prstami k jeho vstupu ako ho pre seba pripravoval... to všetko ho zbavovalo sebaovládania...

Kričal, stonal, žobronil, zatínal prsty do steny a nespokojne vrtel tým svojím žiadostivým zadkom, v ktorom mal muž stále iba tie svoje talentované prsty.

Túžil len po jednom. Aby s ním konečne splynul. Aby si ho vzal.

„Se-Severus,“ zachripel, keď jeho telo zareagovalo na intenzívnu a veľmi účinnú stimuláciu istého bodu vnútri jeho tela. „Prosím,“ zamrmlal chrapľavo.

Muž vstal a zozadu sa k nemu pritisol. Harry cítil jeho tvrdosť na svojom zadku a opät' sa nespokojne zavrtil, lebo ho túžil mať vnútri seba!

Severus mu lačne oblízal vlhkú pokožku za uchom a chrapľavo sa krátko zasmial. „Áno?“ opýtal sa.

Harry sa znova veľavravne obtrel o jeho vztyčený penis. „Vezmi si ma, teraz... hneď!“ Naslepo natiahol ruku za seba hmatkajúc po jeho úde, aby ho naviedol k svojmu roztúženému anusu.

A Severus poslúchol.

Mladý muž pred ním zhíkol a na chvíľu zamrzol, keď sa špička penisu oprela o zvráštené očko. Sklonil hlavu a oprel sa čelom o stenu, keď doňho Severus vnikal kúsok po kúsok svojím hrubým falusom. Naproti predošlému tempu to robil veľmi opatrne, aby si naňho Harry zvykol a prispôobil sa mu, ale on na to mal celkom iný názor. Uľahčil mu prienik, keď prirazil zadok proti jeho lonu.

Obaja hlasno zastonali. Severus natiahol ruky. So svojou ľavou si prepletol prsty Harryho ruky, s tou pravou si ho pridržiaval za bok, kým v ňom kízal. Dnu a von. Rýchlo si našli spoločný rytmus, do ktorého im hrala melódia vlastných sŕd.

Severusove pohyby sa zrýchľovali, stávali sa prudšími. Skĺzol pravačkou po Harryho boku nižšie, aby uchopil do dlane polovzrušený penis hompáľajúci sa medzi jeho naširoko rozťahnutými nohami. Stačilo pár ťahov, aby Harry explodoval. A on s ním. Ich vášeň explodovala v ohromujúcej kakofónii hrdelných výkrikov, keď takmer spoločne dosiahli vrchol.

Dychčali, celí spotení a krásne unavení, Harry opretý o stenu, Severus o Harryho chrbát. Bol by tak schopný ostať na veky.

Vytiahol sa z neho iba silou znovuobjavenej vôle a v tom momente sa obaja zviezli popri stene. Severus ho neprestával zvierat' v náručí. Ich ústa sa opäť našli a tentoraz sa spolu iba nežne maznali. Jeden aj druhý cítili, že im na perách pohrávajú úsmevy.

Oheň v krbe zapraskal, vzplanul a objavila sa v ňom hlava Blaisa Zabiniho. „Har...!“ začal, kým si zarazene uvedomil, čo vidí. Vyvalil oči a otvoril ústa dokorán.

Harry zareagoval rýchlejšie. Privolať si z vešiaka plášť a oboch ich doň aspoň provizórne zahalil. Severus uhol pohľadom, rovnako s rumencom na lícach ako jeho... *milenec*.

„Chcel si niečo?“ opýtal sa vyrovnaným hlasom Harry svojho priateľa tváriac sa tak pokojne, akoby ich práve nebol pristihol *in flagranti*.

Blaise ohúrene pokrútil hlavou. Potom však roztržito prikývol. „He-Hermiona dnes o-ostáva u mňa,“ podarilo sa mu vykokať.

„Fajn,“ odvetil mladík nevzrušene a uškrnul sa. „Blaise?“

„Ha?“ oslovil ho stále celkom mimo.

„Prestať tak tupo civieť a zavri ústa.“

„Mhm,“ pritakal mladík a keď mizol v zelených plameňoch, Harry ho počul zamrmlať – *Tak toto mi nikto neuverí!*

„Si v pohode?“ staral sa, lebo Severus stále vyzeral mierne vyvedený z rovnováhy tým nečakaným vyrušením.

Muž si povzdychol. Jeho reputácia sa práve zmenila na prach, ale... ved' sa nič nedeje, nie? Uškrnul sa. „Asi nebolo práve najrozumnejšie pomilovať sa s tebou v chodbe a ešte aj pred krbom, ale...“ mykol plecami. „Stalo sa.“

Harry sa pobavene rozosmial. „Ty nehanebník!“

Severus mu vtisol na pery ďalší ľahký bozk. „Takže, máš byť dnes v noci iba pre seba?“ uisťoval sa stále zastretým hlasom.

Harry sa uškrnul. „Presne tak,“ pritakal. „Chcel by si vidieť moju... spálňu? Prípadne ju nejako... *rozumne* využiť?“

V čiernych očiach sa nebezpečne zaiskrilo. „Čo tak dopriať si najprv dlhý, spoločný kúpeľ? Môžeš mi umyť vlasy,“ nadhodil s tichým slastným pradením.

Harry bol rozhodne za. „Ale miery ti brať nemusím, pravda?“ uličnícky sa zazubil.

Severus sa na moment zatváril zamyslene, potom naňho pozrel tým svojim uhrančivým pohľadom a odvetil: „Myslím, že tie ti po dnešnej noci budú už všetky dobre známe.“

Harry sa v jeho náručí zachvel novým prívalom túžby. Bral to ako prísľub.

sssSHSsssSHSsss

Blaise civel na Harryho ako vyoraná myš. „Takže... je to pravda?“

Harry vzhladol od novín a obdaril ho spýtavým pohľadom.

„Ty fakt chodíš s tým našim starým netopierom?!“ vybafol naňho zvedavý priateľ.

Harry ho sprážil pohľadom. „Nevolaj ho tak! A rozhodne nie je starý! Nemá ešte ani štyridsaťpäť rokov!“

Blaise si odfrkol. Zahniezdil sa na stoličke a uškrnul sa. „A je aspoň dobrý?“

Harry si rýchlo domyslel, na čo naráža a varoval ho. „Ak s tým okamžite neprestaneš...“

Len o niečo starší mladík ho znenazdajky prerušil. „Ty si fakt KANEC, Potter! Zložil si na lopatky Snapea! Vieš ako často sme sa na fakulte vsádzali o to, kto ho napokon dostane? Ani Nott nemal to šťastie a ten má v nohaviciach fakt poriadny klát!“ A akoby to nestačilo, ukázal mu ešte i rukami správnu mieru.

„Všetko nemusí byť iba o sexe, Zabini! Si nechutné šovinistické prasa!“

Blaise sa zamračil, pretože pochopil, na čo naráža. A prišlo mu to ešte čudnejšie. Jednoducho sa musel opýtať. Toto by nedalo spať ani mŕtvemu. „Takže... vy dvaja sa... ty a on? Akože... láska?“

„A je na tom niečo divné?“ vybuchol Harry podráždene.

Blaise nechápavo zažmurkal. „No... asi ani nie, pokiaľ by to nebol... práve... veď vieš, Snape.“

„Pre teba, profesor Snape!“ odvrkol a zaplesol noviny.

„Prezrad' mi,“ nahol sa k nemu znenazdajky s prižmúrenými očami, akoby z neho chcel dostať nejaké tajomstvo. „Kto z vás dvoch je dole?“

Harry vybuchol. „Hermiona, dofrasa, nemohol by ti s tým balením pomôcť? Inak za seba fakt neručím! Ovdovieš skôr ako sa vezmete!“

Z jej izby sa ozvalo pobavené: „Blaise, láska, ty nevieš, že nemáš dráždiť hada bosou nohou? Neotravuj Harryho a pod' mi pomôcť!“

Blaise naňho nepekne zazrel. „Máš šťastie, Potter. Nateraz. Ale nabudúce chcem všetky detaily!“

Harry zaúpel, schoval si tvár v dlaniach a premýšľal o tom, či mu ozaj nevykrúti krk a ako veľmi to bude Hermione týždeň pred ohlásením ich prvých ohlások prekážať.

Dôvod na šancu

Harry si rýchlo umyl ruky a ponáhlal sa do jedálne, kde vládla komorná a slávnostná atmosféra. Jeho manžel ho už netrpezlivo očakával.

Vošiel dnu, spočinul na ňom krátkym pohľadom a usadil sa. Vyzeral sakramentsky dobre a na večeri si dal záležať. Okrúhly stôl bol teraz o niečo zväčšený kúzlom a prestretý jednoduchým bielym obrusom s vyšívaným okrajom, ktorý visel len pár centimetrov nad zemou. Uprostred stola horela zelená svieca v sklenenom stojane. Stála vedľa vázičky s čerstvými lúčnymi kvetmi. Pousmial sa a načiahol sa po svojom pohári so šampanským. Všimol si na kuchynskej linke nachystanú misku jahôd a ďalšiu fľašu šampusu, ktorá sa chladila na neskôr a sľubovala vášnivú noc.

Jeho manžel ho znova raz prekvapil. Príjemne.

Severus zdvihol pohár do vzduchu. „Na čo si pripijeme tento rok?“ opýtal sa a Harry sa na moment zamyslel.

„Na nás?“ odvetil protiotázkou. „A na to, aby sme takto mohli osláviť i naše 16 výročie zväzku.“

Severus spokojne prikývol. Ich poháre o seba jemne cinkli, akoby v náznaku nevinného, skleneného bozku, kým si obaja odpili.

Večera ubiehala v pokojnom duchu, keď sa Harry napokon odmlčal a zahľadel sa na svojho manžela s netrpezlivým očakávaním. Severus zdvihol pohľad od svojho taniera a povytiahol obočie, čo v Snapovskej reči znamenalo: *Deje sa niečo?* Harry sa v nej naučil dokonale čítať. Načiahol sa za jeho rukou voľne položenou na stole a vzal ju do svojej. Palcom pohládzal jej chrbát v jemných kruhoch.

„Pamätáš ako si mi sľúbil, že mi prezradíš dôvod, pre ktorý si mi napokon dal šancu?“

Severus prikývol.

„Povedal si, ako si presne spomínam – ak náš vzťah vydrží dostatočne dlho, možno ti ten dôvod raz prezradím, Potter.“

Severus sa pousmial a s rukou, ktorá ho hladila si preplietol prsty. Zadíval sa naňho.

„Dobre. Pripúšťam, že pätnásť rokov je ozaj dostatočne dlho.“ Na chvíľu sa odmlčal a jeho pohľad sa rozostřil, keď sa na moment preniesol do minulosti. Presne ku chvíli, ktorú si uchovával v pamäti ako najvzácnejší poklad. „Spomínaš si na deň, keď ma prepustili z Azkabanu?“ spýtal sa svojho manžela a Harry pohotovo prikývol.

Očarujúco sa usmial a vrátil sa v mysli k tomu dňu. Vtedy bol ozaj odporový. Odporne dotieravý, neústupčivý a tvrdohlavý. Pred rokmi mu sľúbil, že naňho počká a bude čakať, kým mu nedá šancu. Nechcel sa od neho pohnúť ani na krok a trval na tom, že mu pomôže, aj keď o to muž vyslovene nestál. Dokonca mu navrhol, aby uňho býval, kým si nenájde niečo vlastné, pretože jeho dom v Pradiarskej vyhorel a jemu neostalo prakticky vôbec nič. Nespomínajúc, že to bol on, kto ho zachránil a bol to on, kto zaňho apeloval na ministerstve dovtedy, kým nenazbieral dostatok dôkazov, vďaka ktorým prípad znova otvorili, prejednali a rozhodli sa pre zrušenie trestu.

„Presvedčila ťa moja neoblomnosť, aj keď som videl, ako ma prebodávaš pohľadom a najradšej by si ma zašliapol na mieste ako otravného švába?“ uškrnul sa naňho, ale Severus pokrútil hlavou. Výraz v tvári vážny, no vyžarovala z neho neha.

„Nie. Bol to iný druh gesta.“

„Hm?“ zamumlal tmavovlasý čarodejník. Naozaj netušil, aké iné gesto mohol mať Severus na mysli.

Severus prehovoril takmer šeptom. „Pamätám si ako v ten deň vonku mrzlo. Všade boli záveje snehu a od mora vial studený severák. Mal som na sebe iba tenkú bielu košeľu a potrhané, staré sako.“

Harrymu sa v očiach mihlo prekvapenie.

„Podal si mi škatuľu previazanú zelenou stuhou. Bol v nej plášť podšitý kožušinou a opatrený ohrievacím kúzlom. Vtedy mi napadlo, že by som bol hlúpy, keby som ti tú šancu nedal...“ odvetil mäkko. „A musím priznať, že som to nikdy neolutoval.“

Harrymu sa zaleskli oči a musel zažmurkať, aby mu od dojatia nevypadli slzy. „A ja som si myslel, že to bolo mojím nepopierateľným šarmom,“ odvetil, na čom sa obaja pobavene zasmiali, ale to už obišiel stôl a sklonil sa k nemu, aby si ukradol dlhý a poriadne vášnivý bozk.

Keď sa od seba celý udýchaný a červenolící odtrhli, Harry vyjachtal. „Šampus... jahody...“

Severus nadšene prikývol. „Spáľňa?“

Harry prikývol.

S hlasným puk sa obaja ocitli uprostred izby. Severus jednou rukou zvieral okolo pása Harryho, v druhej držal misku jahôd a nechal sa dostrkať manželom k posteli, ktorý niesol fľašu chladeného sektu a kradol si od neho bozky.

O dôvod navyše

Muž pokojne spiaci v jeho náručí sa pomrivil, keď sa z vedľajšej miestnosti ozval detský plač. Ale bol to on, kto z nich dvoch ako prvý otvoril oči. Ich syn sa dožadoval pozornosti poriadne nahlas a niečo mu evidentne nebolo po vôli.

Harry si zívól a pretrel si spánkom zlepené oči pripravený vstať, keď ucítil na ramene jemný tlak ruky a na krku ľahký bozk. Vzápätí mu ucho ovanul vlhý manželov dych, keď mu pošepol: „Ostaň ležať, láska, pôjdem ja. Ty s ním aj tak tráviš väčšinu času.“

Bola to síce pravda, lebo to bol on, kto s malým ostal doma, ale nemohol sa sťažovať na manželovu zaneprázdnenosť. Zdalo sa, že Severus už nedáva toľko trestov ako predtým, za jeho čias. Tajne dúfal, že sa zmenil, aby mohol tráviť viac času s nimi. Ale stále frflal, keď opravoval eseje a spotrebu červeného atramentu mali na litre.

Keď chcel Harry protestovať a logicky namietnuť, že by nemal, lebo je to on, kto ráno vstáva do práce, muž ho prosto umlčal krátkym bozkom len čo otvoril ústa a už ho nebolo.

A tak sa Harry ospalo pretočil na bok, vd'ačný za to láskavé gesto a zatvoril oči.

ssSssSss

Muž vošiel do detskej izby takmer nehučne. Bezprútikovou mágiou zažal nástennú modrú lampičku s motívom jednorožca a s tlmeným svetlom, a zobral si umrnčaného potomka do náručia. Vtisol mu na čielko bozk, rovnako vrúcny, aký venoval pred chvíľou jeho otcovi a celý čas sa mu prihovárал nežným hlasom. Jeho vycibrený čuchový senzor mu hneď napovedal, kde presne a aký sa vyskytol problém.

Netrvalo dlho, kým spokojné a teraz už znova čistučké bábätko zmlklo úplne, a pozorne sa na svojho otca zadívalo múdrymi, zelenými očami, kým ho prebaľoval a šantil s ním, zatiaľ čo drobec s tmavým chumáčikom vlásokov na hlávke ležal povyzliekaný na prebaľovacom pultíku. Smial sa, keď ho muž ústami štekľil na brušku a on ho za odmenu ťahal za dlhé čierne vlasy.

Napokon ho doobliekal, ohrial mu fľašu mlieka a na zápästí vyskúšal jeho teplotu. Až potom mu dal napit'. A kým Dorian mľaskavo pil, on sa pustil do rozprávania ďalšieho príbehu, čo sa uňho stalo počas takýchto nocí dobrým zvykom.

„...naozaj som si myslel, že ho budeme v tých skalách zbierať rozlámaného po kúskoch a hľadať si nového hrdinu, ktorý premôže Temného pána,“ pokračoval sýtym, hlbokým barytónom. „Ale on nás opäť raz vyviedol z omylu. A to som ti ešte nepovedal, že Uhorský chvostorožec je najobávanejší z drakov široko-d'aleko.“

Malý Dorian iba čosi zamrmľal, akoby mu rozumel a usilovne sal mlieko z fľaše. Uprene svojho otca pritom pozoroval, kým jeho drobné prstíky zvierali jeden z otcových zažltnutých prstov, ktorými mu pridŕžal fľašu pri ústočkách. Potom sa naňho usmial širokým, bezzubým úsmevom bez toho, aby sa cumlíka vzdal. To preto si Severus tak rád kradol tieto vzácne chvíle. Vedel, že sa nič nemôže vyrovnat' tomu pocitu šťastia, ktorý v ňom dokázal ten rozkošný úsmev vyvolať.

Napokon Dorian predsa len pustil cumel' fľaše z pusinky a Severus si prehodil plienku cez plece, aby nechal svojho syna odgrnúť.

Keď sa tak stalo a on si ho opäť privinul do náručia, rozhodol sa svoj príbeh dokončiť a znova ho tak uspať.

„Tvoj otec však nebol hlúpy. Chvíľu síce krkolomne pred drakom a jeho plameňom uhýbal medzi skaliskami, ale potom si privolať svoju metlu. Vysadol na ňu a unikal pred rozzúreným drakom, ktorý sa utrhol z reťaze a pustil sa za ním. To som si myslel, že sme ho videli naposledy. Predstav si, aký sme boli všetci šokovaní, keď ho premohol. Vieš, vždy som si myslel, že mal tvoj otec viac šťastia ako rozumu, ale mýlil som sa. Ukázal sa iba s obhoreným habitom, získal to zlaté vajce a určite aj môj obdiv,“ dokončil stíšeným hlasom.

Severus sa pousmial, keď videl, že bábätko už spokojne odfukuje. Vstal, uložil svojho syna do postielky a prv ako zhasol lampičku, pošepol: „Nabudúce ti poviem, čo všetko navyvádzal v čiernom jazere.“

Keď sa otočil, zbadal na prahu postávať svoju strapatú polovičku. Harry sa naňho díval takým zbožňujúcim pohľadom, až sa mu z toho podlamovali kolenná. Ale napriek tomu bol v rozpakoch, že ho prichytil v nestráženej chvíli. Ešte stále sa občas cítil zraniteľne, hoci šesť rokov manželstva s Harrym mu bohate stačilo ako dôkaz toho, že mladší muž nikdy a nič nepoužije proti nemu, aj keby na to mal právo.

„Ako dlho tu už stojíš?“ opýtal sa šeptom, krčiac nespokojne čelo.

„Dost' dlho na to, aby som mal o dôvod viac milovať ťa,“ odvetil Harry úprimne i dojata vedno.

Severus našpúlil pery a zároveň nadvihol obočie. Keď sa mu okolo krku omotali manželove ruky, pritiahol si ho bližšie a zamkol tie zmyselné ústa v spaľujúcom bozku. Severus ho pomaly navádzal po spiatky k ich manželskej posteli. Keď sa ich pery na chvíľu oddelili, obaja lapali po dychu a Harry teraz ustupoval dozadu a robil miesto Severusovi, ktorý liezol do perín za ním.

Severusov pohľad bol vrelý a horel vášňou. Vlastne Harryho hltal očami a utápal sa v tom smaragdovom pohľade, akoby to boli jazierka plné trblietavých hviezd. Jeho hviezd.

Harry zčervenal, keď zbadal práve tento pohľad, ktorý ho dokázal rozochvieť rovnako dobre ako Severusove bozky, či dotyky. Roztiahol nohy, aby si Severus spravil väčšie pohodlie a bol len rád, že to bolo na ňom.

Severus sa na ňom uvelebil a bradou sa oprel o jeho hrud'. V čiernych očiach sa nebezpečne zaiskrilo. „Chceš mať ešte o dôvod navyše, aby si ma miloval?“ opýtal sa po krátkej odmlke.

Harry sa pousmial. Natiahol ruku a prečesal prstami tie hodvábne, ebenové pramene vlasov. „Priznám sa, tajne som v to dúfal, ale nie som si istý,“ dodal napokon nerozhodne.

Severusovo obočie sa zamračene stiahlo. „Čím si nie si istý?“ opýtal sa zmätene profesor elixírov.

Ruka sa preniesla z hodvábnych vlasov k tvári, aby prstami nežne vyhladil vzniknuté vrásky z toho výrazu. „Nie som istý, či je možné milovať ťa viac. Pretože to, čo k tebe cítim vari ani nemá hraníc, vieš?“

Severus chňapol po hladkajúcej ruke a dôkladne vybozkával brušká tých prstov. Potom sa naňho skúmavo zadíval.

„Čo keby sme sa o tom skúsili presvedčiť? Možno dospejeme k veľmi pozoruhodnému záveru,“ navrhol a zmyselne sa lonom obtrel o rozkrok svojho manžela, ktorý pod ním odovzdane ležal. Zareagoval okamžite.

Mladší muž zastonal, ovinul nohy okolo jeho úzkych bokov a ruky sa presunuli na Severusove plecia. „Som si istý, že to tak bude.“

„Teda nenamietaš?“ uistoval sa starší muž s potmehútskym úsmevom, kým mu ruka zablúdila pod okraj Harryho trička a skusmo hladkala zamatovú pokožku bruška.

„Ani náhodou!“ dostalo sa mu pohotovej odpovede. „Ale najprv,“ hlesol a jedinou myšlienkou nechal odhlučniť izbu, „aby sme nezobudili malého,“ dodal na vysvetlenie.

Severusovi sa z hrdla vydral spokojný smiech. „Plánoval som byť potichu.“

Harry sa pod ním netrpezlivo pomrivil. „Hm, ale ja nie. Dúfam, že budem kričať rozkošou,“ poznamenal veľavravne, bozkávajúc to alabastrové hrdlo. Keď jazykom poláskal vyspupujúci ohryzok, Severus roztúžene zavrčal.

„Och, to teda budeš,“ prisľúbil chrapľavým hlasom, keď mu manželove ruky skĺzli po chrbte, aby zovreli v dlaniach ten krásne pevný zadok. „Občas je tvoja motivácia veľmi podnetná,“ zapriadol.

Harry predstieral pohoršenie. „Iba občas?!“ opýtal sa a rukou jemne plesol po nádherne oblej polke.

V Severusovi to vyvolalo novú salvu uvoľneného smiechu s prímiesou vzrušenia. „Fajn,“ odvetil napokon. „Tak vždy.“

Harry sa spokojne usmial. „A teraz, prejdeme už konečne na vec?“

„Tvoje želanie mi je rozkazom, láska,“ odvetil sladko a vzápätí ich pohltila vlna rozbúrenej vášne.

ssSssSss

Malý Dorian sa prebudil až po siedmej hodine ráno. Jeho rodičia o čosi skôr. Kým sa Harry pobral za synom, stihli si ešte vymeniť zopár nežností.

Nový deň sa mohol začať...

V klube

(Aj z vtipu sa dá spraviť viac :D)

Harry bol spokojný. Konečne sa mu podarilo vytiahnuť Severusa niekam von a ten muž vyzeral úchvatne. Nechcel po ňom napokon tak veľa. Iba to, aby sa konečne odtrhol od práce a venoval mu kúsok svojho vzácneho času.

Večera vo vychytenej reštaurácii bola hotovou delikatesou. A Harry dúfal, že ako dezert si vychutná práve svojho sladkého partnera.

Keďže si však ešte obaja túžili spolu zatancovať, vybrali sa do jedného z nočných klubov. Harry naň dostal echo od Rona, ktorý mu tvrdil, že podľa Charlieho je nočný klub „*Tajomstvo*“ jedným z tých najlepších. Ovšem, keď tú možnosť Harry navrhol, netušil ako to v ten večer ešte oľutuje.

Vošli do klubu a keď prechádzali okolo baru, barman na Harry sprisahanecky žmurkol. Severus si to nevšimol. Alebo sa tak aspoň snažil tváriť. Našli si stôl blízko parketu a len čo si sadli, docupital k nim čašník, oblečený iba v nohaviciach a farebnej flitrovej veste. „Ahoj, Harry!“ pozdravil ho veselo. „Dračí plameň ako vždy?“ opýtal sa žoviálne, špúliac pri tom pery.

Harry naňho vyjavene pozrel a pokrčil ramenami, neisto hľadiac na Severusa, ktorý sa zľahka zamračil. Objednali si. Harry bourbon a Severus, dvojitú whisky.

Hudba hrala. Chvíľu iba sedeli, popíjali a dívali sa na tancujúce páry. Harry sa jemne dotkol partnerovej ruky, aby pritiahol jeho pohľad a vyzval ho do tanca.

Severus v jeho náručí zvláčnel a netrvalo dlho, aby sa k sebe tisli ako dve stránky hrubej knihy. Harry takmer nahlas zastonal, keď ucítil jeho pery na svojom krku. Vedel, že ani Severus si dnes *dezert* neodoprie. Konečne raz nebol taký unavený, aby sa sklátil do postele len čo sa vyhrabal z kúpeľne.

Keď hudba nabrala dynamickejší rytmus a na pódium vyšiel sporo odetý krásavec s úmyslom predviesť publiku striptíz, rozhodli sa ostať. Predsa len, iba to navodí tú správnu atmosféru a oni po sebe doma dychtivo skočia.

Plavovlasý muž v kovbojských nohaviciach, veste, šatke a sombréru mal vážne talent. Jeho telo sa krásne vlnilo v rytme hudby, lesklo v záplave bodového svetla. Pod jeho opálenou pokožkou hrali svaly a obecenstvo nadšene hvízdalo a tliekalo. Vzduchom lietali galeóny.

Keď mal na sebe už iba posledný kus odevu – spodné prádlo – ktoré síce skrývalo predok, ale dokonale odhalilo zadok, pristúpil k mikrofónu, aby sa nahlas opýtal: „Tak páni! Kto mi ich dá dole dnes?“ Prstom zavadil o okraj čierneho mini prádla a zaťahal zaň, aby svoje publikum navnadil.

A celý bar zvolal: „Harry!“

Tmavovlasý čarodejník vyjavene otvoril oči, keď mu v rukách pristálo mužovo sombrero a on naňho kýval svojím prstom, aby sa k nemu pridal. Nebolo pochýb, že myslel jeho.

Lenže to už bolo na Severusa priveľa. Celý nasrdený sa vychytil preč, mrmlajúc si popod nos: „Takže tak! Kým ja pracujem od svitu do mrku, ty sa vláčiš po striptízových baroch?! Merlin, ako som sa v tebe mohol tak zmýliť!“

Harry, ktorý ničomu z toho, čo sa dialo nerozumel iba frustrovane rozhodil rukami a chcel niečo povedať na svoju obranu, lenže nestihol.

Keď vychádzali z baru a Severus ho tak štipľavo hrešil, pristavil ho ešte i vyhadzovač. „Teda Harry! Takého protivného netopiera si si nabrkol prvý raz!“

To sa k nim Severus v mihu sekundy zvrhol s vražedným pohľadom a prútikom v ruke. Vyhadzovač bol v momente tuhý.

„My dvaja sme spolu skončili!“ zreval a odmiestnil sa.

sssSHSsssSHSsss

Harry blúdil ulicami Londýna s hlavou v smútku a uvažoval, čo to všetko malo znamenať. Asi po chvíli márneho blúdenia mu svitlo.

A nebol to Harry, kto sa musel na druhé ráno svojmu partnerovi ospravedlňovať. Bol to Severus, ktorý si musel vypočúť priznanie Charlieho Weasleyho ako zneužil Harryho orientáciu a pár ukradnutých vlasov na to, aby sa o tom, že je gay nedozvedeli jeho rodičia.

Severusovi síce odľahlo, keď zistil, že ho partner nepodvádza, ale tiež vedel, že mu tento prešľap a obvinenie bude musieť vynahradiť. A Harry sa netváril tak, že mu to odpustí hneď na prvý šup.

A Harry? Ten bol nadšený. Neskôr i on Charliemu odpustil, že zneužil ich priateľstvo. Získal totiž to, čo chcel. Severusovu plnú pozornosť na celý týždeň. Ovšem, muž sa odvtedy polepšil. Vždy sa snažil rozdeliť si prácu tak, aby mu ostala chvíľa voľna aj na svojho partnera.

Dúhový muž snov

Pre Suellen!

Severus ukrytý za tmavým papradím ticho striehol na svoju korisť ako dravá šelma. Roky, kedy strávil ako dvojitý agent sa mu predsa len vyplatili. Jastril, načúval a zadržoval dych. Dokonale splynul s tmavým prostredím stredajšieho šera.

Deň sa takmer chýlil ku koncu. Len pred pár minútami prestalo liať ako z krhly, obloha sa roztrhla a spoza sivastých mrakov, ktoré postupne bledli, vykukli prvé hrejivé slnečné lúče. Zdalo sa, že deň nebude celkom stratený.

Potter vykĺzol z hradu tesne pred večerou. Robil tak zakaždým už celé tri týždne. Sprvu to ignoroval, potom sa čudoval a napokon zvíťazila zvedavosť, ktorá si bratsky podala ruku s jeho domýšľavosťou.

Potter musel kuť nejaké šialené plány, čo iné by to mohlo byť?

Iste, to si myslel najprv. Kým nezistil, že sa zakaždým vykráda v momente, keď sa lejak mení v slabé mrholenie a on náhlivo mieri k Zakázanému lesu.

Včera – *netušil ako to Potter dokázal* – sa mu stratil. Dnes si dal preto dobrý pozor, aby sa tak neopakovalo.

Nerátal s tým, že uvidí niečo také!

Najprv si myslel, že sem ide kvôli nejakej bizarnej *romantickej schôdzke* a nie preto, lebo zošalel. Potter totiž zastal na machovom koberci, vyvrátil hlavu k oblohe a chvíľu čakal. V momente, keď sa cez smaragdové lístie predrala čarokrásna farebná dúha, aby sa hltavo napila z lesného jazierka, začal sa chrabromilčan vyzliekať.

Severusovi sa takmer podlomili kolená. Díval sa naňho a hoci vedel, že by mal odvrátiť zrak a vôbec by nemal takto nehanebne špicľovať svojho kolegu... nedokázal to.

To telo bolo... dokonalé aj vo svojej prirodzenej nahote. Vedel, že z toho sa len tak ľahko nespamätá.

Potter opatrne vošiel do jazierka, chvíľu sa v ňom máčal, urobil pár krátkych temp, kým sa opäť nevybral k brehu. Lenže prv ako stihol bezpečne vyjsť, pošmykol sa a nešťastne si udrel hlavu o kameň.

Severus bol okamžite pri ňom. Vytiahol ho, ošetril zranenie a prebral z mdlôb.

Zelené oči zažmurkali a pery sa rozťahli do zdráhavého úsmevu, keď pošepol: „Už som sa bál, že tá stará čarodejnica na Svätójánskom jarmoku iba tárala, keď mi tvrdila, že mi dúhový kúpeľ prinesie šťastie i muža snov.“

Severus naňho zamračene cival a uvažoval, či ho cestou sem nekopol kentaur do hlavy. Alebo bol ten úder o vlhký, mazľavý kameň taký vážny a preto hovorí z cesty?

Strčil mu prsty pred tvár a opýtal sa: „Koľko prstov vidíš?“

„Tri. Krásne, štíhle a elegantné,“ odvetil Harry a natiahol ruky k jeho tvári. „Pod' ku mne, ty môj dúhový muž snov...“

A skôr ako Severus stihol povedať čosi na protest, Harry ho pobožkal.

O chvíľu neskôr zaplnil malú čistinku krik staršieho muža a veselý smiech toho mladšieho, len aby znova ustali, keď sa po krátkom presviedčaní spojili ich pery vo vášnivom bozku.

Cez Sibír!

Pre Patoložku!

Zahrešil a v duchu ho poslal do horúcich pekiel. Potom si trpko pomyslel, že by s ním v tomto momentálne radšej menil. Studený severák sa mu opieral nielen do šatstva, ale zabáral mu svoje ostré, ľadové zubiská až do špiku kostí.

Nevládal ísť, nevládal dýchať!

Keby nestrkal nos tam, kam nemá, ale on nie! Nikdy si nedal povedať. Čo to bolo do Salazara za povahu, že sa vrhal po hlave do tých najnemožnejších nebezpečenstiev?

A prečo tá stará bosorka musela bývať práve v tejto nehostinnej sibírskej tundre, kde dával dobrú noc akurát rosomák alebo leopard snežný!

Premiestnil sa do Altaja, alebo Zlatých vrchov, ktoré sa nachádzali v časti pohoria Belucha. Kráčal planinou Ukok a po pravej strane mal jazero Teleckoje v celej svojej zamrzutej kráse.

Drevený zrub na stračej nôžke sa mu mihal pred očami ako tmavá škvrnka v diaľke. Bodaj by tam už bol. Nemohol sa premiestniť bližšie, lebo celá táto divná, nehostinná oblasť to znemožňovala.

Zuby mu drkotali i napriek vrstvám kožušiny, ktorá bola opatrená ohrievacím kúzlom.

Keď konečne dosiahol svoj cieľ, dupol nohou po zamrzutej zemi. Zavrčal, keď sa mu noha zaborila do polmetrového záveja, ale i tak zvolal: „Chalúpka na stračej nôžke, otoč sa ku mne čelom, k lesu chrbtom.“

S podivným kotkodákaním starej sliepky stará chyža splnila jeho príkaz. Dvere sa otvorili a on sa vydriapal hore.

Bol by si úľavne povzdychol, pribehol k peci a vyžíval by sa v zahrievaní premrznutých údov, keby sa tak neponáhlal.

Uprel pohľad na starú ženu, pokojne sediacu pri peci. Jedna miestnosť slúžila zjavne ako kuchyňa, spálňa i kúpeľňa. Neprekážalo mu to, nezdrží sa. Aspoň v to dúfal.

Okrem vábivého pukotania ohňa a bublajúceho kotlíka sa tu ozývalo tiché húkanie sovy sediacej na bydielku, pradenie čierneho kocúra, ktorý sa starene obtieral okolo nôh a cinkanie jej ružových hliníkových ihlíc.

„Dobrý deň,“ pozdravil úctivo a mierne sa uklonil.

Bábuška s dlhými sivými vlasmi spletenými do dvoch vrkočov a červenou šatkou na hlave sa naňho vševediaco pozrela a usmiala. „Dobrý deň, profesor Snape. Viem, čo vás ku mne privádza. A vy isto tušíte, že to nebude zadarmo.“

Severus to očakával. Bodaj by aj nie. *Niečo za niečo*. To bolo vlastne nepísané krédo celého jeho života.

Takmer ho však trafil šľak, keď starena vytiahla akýsi podozrivo tváriaci sa téglik a vyhrnula si sukne so spýtavým úškľabkom.

Keď mu povedala, čo žiada, skutočne takmer odpadol. Zatvrdil sa, kľakol si a pustil sa do práce...

oooOOOoooOOOooo

Otriasol si z pliec zvyšky snehu a ťažký mokrý plášť prevesil na vešiak. So vzácnou zelinkou v ruke pristúpil ku kotlíku. Pomrvil ju v prstoch a zamiešal sedem krát po smere hodinových ručičiek.

Elixír bol hotový. Nechal ho vychladnúť na izbovú teplotu a ponáhlal sa za svojim milencom.

Podoprel Harrymu hlavu a ten to poslušne vypil, i keď pri tom vraštil tvár. „Čo sú to za sračky, Severus!“ ozval sa, keď si utieral rukávom pyžama ústa.

Muž naňho pozrel z výšky, jeho pohľad mal silu hromu. „Táto – sračka, ako si ju poeticky nazval – ti zachráni krk. Napokon, ako vždy!“

Harry sa zatváril kajúčne. Nechcel ho uraziť, ale tá chuť bola horšia ako chuť elixíru, ktorý pil naposledy. Akoby prehltal blato ochutené pomýjami.

„Prepáč mi,“ hlesol nešťastne.

„Možno by som ti to odpustil, keby som nemusel znášať to jej mučenie! A ako sa mi odvd'ačíš ty?!“

Otočil sa na odchod a opustil izbu bez ďalších slov.

Harry zbledol. *Mučenie?* Čomu ho mohla Jedviga vystaviť? Merlin... a on to podstúpil všetko kvôli nemu!

Mal by si sa prepadnúť pod zem od hanby, Potter! Nadával si nešťastne a kým známky kliatby mizli, uvažoval nad vhodnou odmenou.

oooOOOoooOOOooo

Harry bol vlhký od potu. A keď si predstavil, že len nedávno obaja opustili horúci kúpeľ...

Otočil k nemu hlavu. Severus oddychoval vedľa neho ležiac na chrbte celkom nahý. Prikrývku mal ledabolo prehodenú cez boky a oči zatvorené.

Pretočil sa na bok a zložil si bradu na jeho nahú hrud'. „Severus? Prezradíš mi, čo si kvôli mne musel podstúpiť?“ odvážil sa opýtať znova, hoci s malou dušičkou.

Muž naňho pozrel spod prížmúrených viečok a zavrčal: „Nikdy nikto ma tak neponížil! Ani len ten bastard Voldemort!“

Harry vyvalil oči, jeho jemne zružovená pokožka znova zbledla. Odtiahol sa a Severus sa posadil. „Nechcem na to viac myslieť, ale určite ma ešte dlho budú strašiť divoké sny o tom, ako ma tá stará striga prinútila masírovať jej nohy!“

Harry naňho chvíľu vyjavene pozeral. Potom sklonil hlavu a jeho telo sa zatriaslo. Potom sa zatriaslo znova a znova, až to už nevydržal a prepukol v hurónsky smiech.

Severus iba prevrátil očami a zvalil sa do postele. „Len sa smej!“ vyprskol. „Ale to, čo sme robili určite nestačí na splatenie tvojho dlhu, Potter!“

A Harry sa spokojne smial ďalej. Pokiaľ išlo oňho, bude mu ten dlh s najväčšou radosťou splácať do konca svojho života. Len ak bude s ním!

Nerád ruším!

Pre ZJTrane

Jeho hlas sa rozľahol po miestnosti v momente, keď ju osvetlil blesk búrky zúriacej vonku. „Nerád... ruším.“

Precitol. Odrhol sa od nej, odsotil ju od seba a vrhol na ňu vyčítavý pohľad. Ona sa iba spokojne pousmiala a prehodila si cez plece tmavé, kučeravé vlasy.

„Veruže rušíte!“ odsekla a prebodla ho pohľadom.

Severus ju sprážil pohľadom. Jej rozhalená blúzka, pery opuchnuté od jeho bozkov! Ešte stále videl tú ruku na jej prsníku! V duchu nad sebou len pokrútil hlavou a nadával si do pochabých bláznov.

Ako mohol vôbec čo i len uvažovať, že by s ním mohol... Nechal sa dobehnúť! Hlupák! Obyčajný hlupák!

Otočil sa na päte a Harryho hlas sa stratil v hrozivom zadunení hromu. Bol by za ním vybehol, keby ho neschmatla za rukáv.

„Nie si ako on! Nemôžeš byť! Cítila som to! Vyliečila som ťa, Harry, láska!“

Osopil sa na ňu tak, ako nikdy na nikoho v celom svojom živote. Dokonca na ňu vytiahol prúťik a spolu so znehybňujúcim kúzлом mu sklúzlo z úst: „Bláznivá krava!“

Mal šťastie. Dostihol ho tesne pri bránke. „Počkaj!“ zakričal, keď ho takmer surovo zdrapil za pažu a obrátil tvárou k sebe.

„Daj mi pokoj, Potter!“ prehlušil Severus nové zahrmenie.

„Nedám! Na tento večer som sa tešil celý mizerný mesiac! Nedovolím tej bosorke, aby mi ho zničila!“ protestoval, stále nechtami zadrpený do jeho úplne premočeného habitu.

Zjavne ani jedného z nich nenapadlo použiť kúzlo.

Severus privrel oči. Nechcel počúvať klamstvá, i keď by im rád uveril.

Harry k nemu pristúpil bližšie. Lejak hustol. „Naozaj o teba mám záujem. Len o teba... O nikoho iného. Ver mi prosím. Nedovoľ jednej pochabej ženskej pokaziť to, čo sme si tak práčne vybudovali! Prosím,“ zachripel.

Severus sa naňho díval. Obaja boli do nitky premočení. Mal mu veriť? Merlin, pre tie oči by spravil čokoľvek.

„Je... je to pravda?“ opýtal sa nespoko. Dažd'ová voda mu kútikom úst prekĺzla dnu. Prehltol jej slanú príchuť a s uľahčením sledoval ako mladší čarodejník prikývol.

Chytil ho za ruku a viedol ako poslušného baránka späť do domu. Tam na nich oboch použil Harry sušiacie kúzlo, zaviedol Severusa k prestretému stolu a naliat mu víno. Potom sa vrátil do vedľajšej izby k Romilde Vanovej.

Prv ako ju odklial jej dal na výber: „Dám ti možnosť slobodne odísť, len čo ťa odkľajem. Ak nebudeš robiť problémy a ak nám už nikdy v živote neskrižiš cestu. Ak nie, nechám ťa v takomto stave, budeš počúvať náš rozhovor a pokojne ťa nechám vypočuť aj zvuky nášho sexu, aby si pochopila, že to myslím smrteľne vážne. Je ti to jasné?“

Modré oči sa vytreštili. A v momente, kedy ju odklial sa bleskovo odmiestnila preč.

Severusovi neuniklo ani slovo. Harry za sebou nezavrel dvere. Pri zmienke o sexe mu zaskočil hlt vína, ale stačilo mu na to, aby Harrymu uveril.

Ozaj to s ním myslel vážne!

Som do teba blázon!

Tys upil z řeky zapomnění?

Z té hořkosladké Léthe,

která Ti paměť v nicku změní?

Jak se to stalo, kdo to ví?

Kdo Ti všechny Tvé otázky zodpoví?

Harry přešel z haly priamo na štvrté poschodie nemocnice u Sv. Munga. Neponáhľal sa. Musel si v hlave ujasniť, čo cítil a čo chcel spraviť. Všetko bolo také komplikované. Presne ako celý jeho život. Ale musel to urobiť. Už len kvôli Dumbledoreovi. A okrem toho, on sám sa cítil nesmierne zaviazaný tomu mužovi. Celý ten čas si myslel, ako ho veľmi ten chlap nenávidí a donútil rovnako nenávidieť i jeho a o to horšie boli jeho výčitky svedomia, že sa v ňom tak škaredo zmýlil. Nevedel, či ho viac bolelo to zistenie, že mu krivdil, alebo to, že ho on sám nechal, aby si to o ňom myslel.

„Ale prečo?“ pýtal sa sám seba v duchu. Prečo to dopustil? Prečo ho tak trápil celý čas, čo sa poznali? Neveril, že by to bolo len kvôli jeho matke. A nechcel si to ani pripustiť. Z jedného jediného dôvodu. V skutočnosti mal toho muža viac ako rád. Od prvej chvíle, keď ho zbadal ako prváčik sedieť za profesorským stolom sa naň díval celkom inak ako na ostatných. Bol z toho zmätený. Zo všetkého bol príliš vykoľajený. Všetko bolo preňho nové a nepoznané, hoci to považoval za to najlepšie, čo ho kedy mohlo stretnúť. Zvláštny ľudia ho vtiahli do ich zvláštneho sveta, dozvedel sa, že jeho rodičia zahynuli rukou šialenca zvaného Lord Voldemort, ktorý túžil po moci nad celým svetom a na rukách mal stopy krvi svojich obetí, ktoré s potešením mučil a zabíjal. Jeho bezútešné detstvo sa zmenilo na čarovnú mladosť, hoci popretkávanú nebezpečnými dobrodružstvami. Mal šťastie a mal priateľov. Možno aj preto sa mu nikdy nič nestalo. Avšak vidina smrti ho obklopovala každým rokom a jej ruka mala k jeho životu čoraz bližšie. Stačilo, aby sa jeho vôľa zlomila. Stačilo tak málo. Keby nemal takú vytrvalú povahu, silnú vôľu, neochvejnú vieru a keby nebol taký statočný, možno by to skončilo úplne inak. Avšak on zvíťazil. Porazil aj posledného nepriateľa, ktorým bola smrť. Porazil Voldemorta a vrátil ľuďom v čarodejníckom svete nádej na svetlú budúcnosť. Avšak tá jeho taká vôbec nebola. Aspoň teraz sa mu tak nejavila.

„Harry, ten stavec sa musel zblázniť! Nemôže od teba žiadať, aby si sa postaral o toho netopiera! Veď ťa zabije, len čo sa mu vráti pamäť!“ zvolal neveriaco Ron, keď sa im so svojím údelom včera večer zdôveril.

„Nepreháňaj Ron!“ zahriakla ho Hermiona a chvíľu na Harryho skúmavo hľadela. „Harry, nemyslím si, že by ťa Snape chcel zabiť. Veď to bol on, kto ti vlastne najviac pomohol. Ale aj tak ... ak to nechceš, nemusíš to spraviť. V tomto s Ronom súhlasím. Nemal by ťa k tomu nútiť, hlavne preto, že vie, aký medzi vami vládol vzťah.“

„Nie Hermiona, práveže musím. Sľúbil som to,“ riekol Harry, nevidiac žiadne východisko zo svojej situácie. „Keby ho vtedy neboli mučili ... ja neviem, možno práve preto stratil pamäť.“

„Tak dobre, ale keby si niečo potreboval, sme tu pre teba, to vieš,“ riekla a objala ho.

„Tak to teda nie! Ja Snapovi zadok utierať nebudem!“

„Ronald!“ Hermiona nemohla uveriť vlastným ušiam a hoci sa naňho hnevala, na pery sa jej dral jemný úsmev. „Nebude mu treba utierať zadok. To zvládne aj sám.“

„Pravda, ak sa tá strata pamäte netýka i toho,“ nedal sa a Harry sa konečne po dlhom čase rozosmial. Avšak keď kráčal domov, pevne veril, že tak zle na tom Severus nebude. No predstava jeho pevného zadku bola príliš lákavá. Harry zahnal dotieravú myšlienku preč a skúsil sa upokojiť. Skúsil si nahovárať, že bude v poriadku, že to zvládne.

Harry zastal pred dverami, ktoré ohlasovali, že sa nachádza na poschodí, kde sú pacienti trpiaci pod účinkom nevydarených, či zlých kúziel. Nahliadol cez malé okienko na dverách. Sedel tam. Na bielej lavičke s taškou v rukách a hľadel uprene pred seba. Jeho čierne vlasy zakrývali Harrymu pohľad na jeho bledú tvár. Jediné, čo mohol vidieť, bol ten jeho orlí nos. Chrbát mal ohnutý a rúčku čiernej tašky zvieral dosť kŕčovito. Harrymu sa roztriasli ruky. Zdvihol si ich pred oči a chvíľu na ne hľadel.

„Ste v poriadku pane?“ opýtala sa nejaká mladá praktikantka, ktorá prechádzala okolo.

„Áno, iste, som v poriadku,“ odvetil a venoval jej neurčitý úsmev. Avšak dievčaťu to stačilo. Len prikývla a pokračovala v ceste tlačiac pred sebou vozíček naložený flakónikmi s rôznymi elixírmami, hojivými masťami, obväzmi a inými vecami.

Ale on sa stále nepohol. Musel sa upokojiť. Mal splniť novú úlohu, ktorá bola preňho azda ťažšia ako porážka Voldemorta. Dumbledore ho žiadala, aby sa postaral o niekoho, na kom mu veľmi záležalo. Lenže ten sivovlasý stavec nebol jediný kto si prial, aby bol Severus v poriadku. Dokonca im dal k dispozícii svoj starý dom v Godrickovej úžľabine. Avšak nie ten rodičovský, ale ten, ktorý si sám nechal postaviť pod lesom za dedinou. Ako mu vravel, do rodičovského domu nikdy viac nevstúpil. Spomienky a výčitky naňho doliehali príliš bolestivo. Keby bol Harrymu prezradil meno toho človeka prv, ako by mu bol odprisahal, že sa oň skutočne postará najlepšie ako vie, Harry by s tým súhlasom otáľal. Ale teraz už nemohol cúvnuť. Bolo neskoro. Dal mu svoj sľub. Vydýchol a konečne vstúpil na jasne osvetlenú chodbu. Jeho kroky sa ozývali na dláždenej podlahe tak hlasno, akoby tam kráčala celá armáda a nie jeden človek. Zastal až pri lavičke.

„Severus?“ ozval sa a muž k nemu vzhliadol.

„Meškáte,“ riekol, obzerajúc si mladíka zamyslene. „Povedali mi, že po mňa prídete o deviatej.“

Harry až teraz zbadal, na čo Severus civel celý čas. Boli to hodiny, ktoré odratúvali sekundu po sekunde plynúci čas.

„Prepáčte,“ hlesol zmätene mladý, čiernovlasý čarodejník. „Pôjdeme?“ opýtal sa, ale Severus naňho stále len hľadel.

„Kto ste? Ste môj syn?“ ozval sa po chvíli a predsa len vstal.

„Nie, nie som váš syn,“ odvetil Harry a premýšľal, ako mu to mohlo len napadnúť. „A nie sme ani pokrvný príbuzný. Nie sme vôbec príbuzný,“ jachtal.

„A kto teda ste? Prečo sa chcete o mňa starať práve vy?“ vyzvedal Severus mračiac sa.

„Som Harry. Harry Potter,“ odvetil. „Sľúbil som niekomu, že sa o vás postarám a chcem svoj sľub dodržať. Dokonca ... urobím to veľmi rád,“ šepol neovládnuce svoje city, ktoré sa mu nahromadili v srdci, keď ho uvidel sedieť takého bezradného. Nie, nenávisť, ktorú k nemu cítil, a ktorá kedysi zaplavovala jeho vnútro hlavne vďaka tomu, že ju sám vyvolával, už dávno neexistovala. Zomrela vtedy, keď si myslel, že vidí Severusa naposledy. Bol šťastný, že to nebolo tak.

„Komu ste to sľúbil, pán Potter?“

„Nášmu ... spoločnému známemu. Volá sa Albus Dumbledore,“ riekol Harry a uvažoval nad tým, či sa niekedy takto celkom normálne so Snapom zhováral. Taktiež si uvedomil, že prvý raz znelo jeho meno zo Snapových úst celkom normálne, bez sarkazmu, či pohrdania.

„Mhm,“ zamrmlal, kráčajúc vedľa neho.

Len čo stáli na chodníku, viedol ho Harry priamo k Deravému kotlíku, odkiaľ sa mohli bezpečne dostať na druhú stranu, do čarodejníckeho sveta. Harry si pred tým, ako vstúpil do toho baru natiahol cez hlavu veľkú kapucňu svojho čierneho plášt'a, aby ho nik nepoznal. Severus kráčaľ ticho za ním a zvedavo sa okolo seba obzeral. Zachytil pár pohľadov, ktoré naňho neveriaco cíveli, ale nepripisoval tomu veľký význam. Keď prešli stenou a ocitli sa v prázdnej uličke, Harry sa k nemu otočil a chytil ho za plece.

„Musíme sa premiestniť. Zoberiem vás do dediny, ktorá sa volá Godrickova Úžľabina,“ povedal a len čo dokončil vetu, silno nimi trhlo a zrazu sa ocitli na námestí spomínanej dediny. Harry si vzápätí stiahol kapucňu a viedol ho ulicou ponorenou v rúšku tmy von z dediny.

Dom bol celkom skromný. Harry ukázal Severusovi jeho izbu, ktorú mal hneď oproti tej svojej a potom pripravil rýchlu večeru. Len omeleta z vajčiek a kúsok pečiva, no Severus sa nesťažoval. Večer sa ospravedlnil a povedal, že je unavený a ide si ľahnúť. Harry len prikývol.

„Dobrá noc, Potter a ďakujem,“ riekol, keď vstával od stola.

Harry len zamrmlal čosi čo znelo ako: „Aj vám dobrú noc,“ Ale ešte ho zastavil. „Ja ... nemohli by ste mi hovoriť Harry?“ opýtal sa a muž sa pousmial na znak súhlasu. Harry naprázdno preglgol. Prečo ... prečo tu musel mať práve jeho? A úplne normálneho? Nie zlostného bosoráka, ktorým bol po väčšinu svojho života?!

Keď umýval riad, zamyslene hľadel do prúdu tečúcej teplej vody a nechal, nech mu obmýva ruku. Uvažoval nad tým, akú hru to s ním osud hrá. Keď vtedy pred dvoma týždňami odchádzal od nehybného Snapovho tela v škriekajúcej búde, mysliac si, že je mŕtvy, navždy sa s ním rozlúčil. Trhlo mu to srdce, ale musel ho tam nechať. Nemohol vtedy naňho myslieť. Mal pred sebou ešte jednu poslednú a najťažšiu úlohu. A potom, keď ju splnil a dokázal, že on je víťaz, dozvedel sa, že Snape prežil. Akoby zázrakom. Z hradu sa ponáhlal priamo do nemocnice, taký aký bol. Špinavý, neupravený a vystrašený. Snape naozaj žil. Odláholo mu. Povedali mu, že majú dojem, že ho zachránili slzy vtáka Fénixa, avšak rana sa musela doliečiť. A bola tu ďalšia neprijemná správa. Oznamili mu, že Severus Snape stratil

pamäť, hoci si nevedeli vysvetliť, čo to mohlo spôsobiť. Keď to vtedy oznamoval Dumbledorovi, v starcových očiach sa čudne zaískrilo a Harry vedel, že sa mu v hlave zrodil akýsi plán. Neskôr si ho dal zavolať a požiadal ho, aby preňho niečo urobil. A on mu to sľúbil. Preto bol Severus teraz tu. A on musel bojovať so svojimi citmi k nemu, ktoré boli viac ako horúce. Vreli a bubľali pod jeho povrchom s nádejou, že raz možno vytrysknú na povrch a ukážu sa.

Zo zamyslenia sa prebral vo chvíli, keď do okna niečo vrazilo. Bola to sova, Elvíra. Niesla mu správu od Ginny Weasleyovej. Otvoril bielu obálku a vytiahol odtiaľ ozdobný pergamen, rovnako biely. Z obrázku v ľavom hornom rohu sa naňho usmievali dve tváre. Ginny a Dean mu poslali svadobné oznámenie a pozvánku na svadbu. Usmial sa. Bol rád, že naňho konečne zabudla a našla svoje šťastie po boku jeho kamaráta. Nikdy by ju nemohol ľúbiť a ona to nakoniec pochopila, keď sa jej priznal, prečo sa vtedy vlastne rozišiel s Čcho. Harry sa s tým zmieril, ale bolo na jeho priateľoch, aby ho dokázali pochopiť a uvedomiť si, že jeho sexuálna orientácia nie je niečo, čo sa dá len tak zmeniť. Sám to skúsil, ale nevedelo to k ničomu.

Pred tým ako išiel spať zaklopal na dvere Severusovej izby, ale keď nik neodpovedal ani po treťom klopaní, vošiel dnu. Severus spal. Bol prikrytý len do pol pása a jeho hrud' sa belela v svetle jeho prútika. Harry si ticho vzdychol, keď pohľadom zavadil o hrču črtajúcu sa pod prikrývkou v jeho rozkroku. Nepochyboval, že Snape je pod prikrývkou celkom nahý. Telom mu prebehla čudná triaška a prútik mu skoro vypadol z ruky. Musel odtiaľ odísť. Preč... aj so svojimi hriešnymi myšlienkami, ktoré sa menili v neopísateľnú túžbu. Netušil, že len čo zavrel dvere, Severus otvoril oči a otočiac sa na bok na ne dlho zíval, kým naozaj nezaspal.

Harry sa vyzliekol a vliezol si nahý do postele. Bujné predstavy Severusa ležiaceho v posteli v druhej izbe ho nepredstaviteľne vzrušovali. Prečo to musel byť práve on, do ktorého sa zaľúbil!? Harry si strápene vzdychol. Zaľúbiť sa do niekoho, kto vás nenávidí bolo bláznivé, ale mať ho v takej blízkosti, a keď sa správa celkom normálne, hoc pod vplyvom straty pamäte bolo ... nečakané a ešte bláznivejšie. Harry si vzdychol znova a natiahol sa za prútikom. Vyslovil kúzlo, aby z jeho izby neunikol ani jediný povzdych a so zatvorenými očami a predstavou nahého Severusa vkľzol rukou pod perinu, kde sa už hodnú chvíľu črtala jeho bujná erekcia. Harry si objal vztýčený penis rukou a začal ho jemne trieť, pohľadajúc si ho po celej dĺžke. Bol spokojný s tým ako ho príroda obdarila, ale nepochyboval o tom, že Severus ... že ho má väčšieho ... že ho má hrubšieho a ... krajšieho. Tak často si ho predstavoval, že by ho vedel namaľovať spamäti. Naozaj to skúšal, ale ostal iba pri portrétoch jeho tváre, ktorá bola vždy zamračená ako obloha v jeseni. A tie jeho temné, hlboké oči ... Harry zastonal. Z odhalenej špičky jeho penisu unikla prvá kvapka sekrétu a zvlhčila mu dľaň. Predstavoval si, ako hladí Severusovo pevné telo, ako ochutnáva jeho pery ... ako sa mu jeho tvrdnúci penis tlačí na jeho vlastný a pohyby jeho ruky sa zrýchľovali. Zastonal a explodoval ako vulkán. Z jeho údu vytryskli na ploché brucho i mierne rozťahnuté stehná biele spermatické kvapky, ktoré po chvíli zmizli vďaka jednoduchému čistiacemu kúzlu. Harry ťažko oddychoval. Pretočil sa na bok schúliac sa do kľbka ako malý chlapec a sfúkol horiacu sviečku, stojacu na stolíku vedľa postele. Ponoril sa do snov, ktoré mali ostať navždy pochované na dne jeho mysle.

Severus stál pri okne a pozoroval mladého muža, ako káľa polená dreva na menšie klátiky. Bol do pol pása nahý. Na to, že mal nedávno osemnásť vyzeral celkom mužne. Jeho chrbát bol široký, plec a ruky mocné. Všimol si aj jeho zadok, keď sa ohýnal po nové polená. Bol okrúhly a vyzeral byť pevný. A staval by sa, že jeho nohy boli krásne štíhle, len jemne zarastené chlpkami, presne tak ako jeho hrud', skoro bez porastu. Ploché brucho mal

vypracované a on zreteľne videl, že sa mu na ňom robia tehličky... avšak nenápadné. Od pupku v tvare lievika sa mu tiež črtali jemné chlípky, ktoré sa v úzkom páse strácali v nohaviciach. Páčil sa mu ... dokonca veľmi. A bol šikovný. Vedel variť, rád čítal. Bol dokonca milý. Na prvý pohľad sa mu zdalo, že to s ním bude mať ťažké, ale mylil sa. Tmavovlasý chlapec mu odpovedal na všetky jeho zvedavé otázky, ktorými ho zasypával, hoci sa mu marilo, že nie na všetky odpovedá tak, ako by mal. Akoby sa niektorým detailom vyhýbal, nevedno prečo. Avšak on túžil len po jednom. Aby si s ním smel robiť, čo by sa mu páčilo. Stoporený penis mu omínali tesné nohavice, ale ani to mu nebránilo v snovaní plánov ako dostať toho mladého žrebca do svojej postele tak, aby sám súhlasil. Severusove pery sa roztiahli do úsmevu. Stačilo mu vymyslieť plán. Bol si istý, že sa tomu chlapcovi páči. Mal podozrenie, čo sa deje v jeho izbe po nociach a to sa len potvrdilo, keď sa predvčerom odtiaľ ozývali jeho vzrušené vzdychy. Od prvej chvíle si všimol jeho kradmé, hanblivé pohľady, ktorými ho zasypával, keď si myslel, že sa nečíta. Ale nebolo to tak.

Severus dlho nad svojim rozhodnutím nepremýšľal. Vrátil sa do kuchyne, aby im urobil kávu a s dvoma hrňčkami vyšiel na verandu.

„Vymeníme sa?“ opýtal sa Harryho, ktorý k nemu zdvihol hlavu a vďačne prijal rozvoniavajúci nápoj. Zasekol sekeru do pňa a sadol si na drevenú lavicu pod oknom, v burinou zarastenej záhradke. Severus zo seba stiahol košeľu a Harry zatajil dych. Potom sa však k nemu rýchlo otočil chrbtom, aby si nevšimol hrču, ktorá mu navrela v nohaviciach. Chvejúcou sa rukou uchopil šálku, aby si odpil. Za sebou počul tupé údery sekery, ktoré štiepali drevené polená.

„Harry?“ ozval sa Severus po chvíli. „Povedz mi niečo ... o mne,“ požiadal ho.

„Veď som ti to už vravel. Bol si mojím profesorom na Rokforte a učil si ma Elixíry.“

„Dobre, lenže to je málo. To nemám žiadnu rodinu? Nikoho?“ vyzvedal neochvejne ďalej.

„Nie, nemáš. Tvoji rodičia sú obaja mŕtvy. Nikdy si sa neoženil,“ hovoril úsečne a jeho odpovede boli rýchle, bez rozmyslu.

„A nemal som ani priateľov, však?“ jeho otázka vyznela skôr ako suché konštatovanie. Harry naňho pozrel s takou ľútosťou v očiach, až ho píchlo pri srdci. „Čo som to bol za človeka?“ opýtal sa s bolesťou v hlase, odhodiac sekeru. „Bol som naozaj taký príšerný? Ublížoval som aj tebe?“

Harry sklopil zrak a to mu ako odpoveď stačilo. Vzal si košeľu a vybral sa preč.

„Severus, kam ideš?“ opýtal sa Harry hľadiac za ním.

„Potrebujem sa prejsť,“ odvetil, ani sa nezastaviac. „Potrebujem byť chvíľu sám.“ Severus sa vydal prašnou cestou do lesa. Cítil sa tak hrozne! Ako rozpoltená osoba, ktorú straší neznáma hrozná minulosť, čoho svedkom bolo nemé temné znamenie na predlaktí ľavej ruky. Čo sa s ním však stalo? Prečo bola jeho myseľ zahalená tým nepriehľadným rúchom, ktoré mu nedovolilo nazrieť do spomienok? Keď sa dostal na vrchol hory, ktorá sa čnela v pozadí ich domca, zreval z plného hrdla ako ranený lev a zrútil sa na kolená.

*Tys můj Adonis,
můj chť a moje touha,
jsi vše, co mi zbylo,
jsi moje láska pouhá.*

*Tvé tělo nabízí se mi k hlazení,
zrovna tak jako k polibkům tvé rty.
Nač čekat drahý, začni už,
vždyť já jsem tvůj
a tys můj muž.*

*Vše na tvém těle zpívá o kráse,
jak potulný zpěvák, láska má,
taky chci jím být,
jestli mi budeš patřit, chlapče můj,
jestli mi dovolíš se s tebou pomazlit.*

Harry sa netrpezlivo prechádzal po kuchyni. Vrhol pohľad na hodiny a znova na zatiahnutú oblohu. Z diaľky k nemu doľahlo dunivé hrmenie.

„Do kotla!“ zanádal a zosunul sa na stoličku. Bolo pár minút po deviatej a Severus sa stále nevracal. Večera mu už dávno vychladla. Harry nevedel, čo si má počať. Má sa vybrať a ísť ho hľadať, alebo má počkať ešte chvíľu?

Nemal Albusovi sľúbiť, že to bude on, kto sa o Severusa postará. Ale kto iný by to spravil? Nik ho nemal rád, všetci ho nenávideli. Znova si premietol celý ten rozhovor s bývalým Rokfortským riaditeľom.

„Tak kto je to, profesor Dumbledore?“ opýtal sa ho, len čo od neho riaditeľ vymámil sľub, že preňho niečo urobí a to bez dákych podmienok, či reptania.

„Harry, je to Severus,“ prezradil napokon a chlapcovi to znelo, akoby nad ním vyriekol ortieľ smrti.

„Ale ... prečo práve on? A prečo ja?!“ nechápal a uvažoval nad tým ako škaredo ho riaditeľ podrazil.

„Harry, chlapče, on nikoho iného nemá. Stratil aj pamäť. Všetky svoje spomienky. Ostal celkom sám.“

„To nie je odpoveď na moju otázku,“ odsekol Harry podráždene. „Čo ak sa mu pamäť znenazdania vráti a on ma zabije v záchvate tej nenávisťi, ktorú ku mne cíti, a ktorou je prežratý?! To vám nenapadlo?!“

„Harry, to je nezmysel. Severus k tebe necíti nenávisť. Je len zmätený a vystrašený ... nikdy by ti neublížil,“ oponoval mu riaditeľ. Albus si pomyslel, že keby obaja muži vedeli o sebe to, s čím sa mu neváhali zdôveriť, nič by nebolo také komplikované.

„Č-čo? Snape, že je zmätený? Prečo?“ jachtal Harry nesúvislo.

Dumbledore si uvedomil, že už toho povedal viac ako dost'. „Vieš, čo sa predsa hovorí o láske, nie? Kvitne v každom veku. Má veľa chutí a veľa podôb."

„Nerozumiem, pán riaditeľ," šepol, ale bol si istý, že tuší celkom správne, čo mu chcel profesor naznačiť.

Zo zamyslenia ho prebral úder hromu, teraz už celkom blízko a jasné svetlo blesku, ktoré ožiarilo tmavnúci kraj. Ani si nevšimol, kedy sa z tmavej oblohy spustil lejak. Vstal zo stoličky a tak ako bol, len v tričku, nohaviciach s prútikom zastrčenom v ich zadnom vrecku vybehol do lejaku. No zastal pred bránou domu, hľadiac na tmavú postavu vlečúcu sa z lesa pomalým krokom. Odľahlo mu. Ale vzápätí sa ho zmocnil hnev pre toľkú nezodpovednosť. Pribehol k nemu a schmatol ho vpredu za košeľu.

„Kde si do trolla bol!" okríkol ho a zalomcoval ním. Znova sa zablýskalo, ale oveľa horšie blesky šľahali z Harryho zelených očí, ktorými prepaľoval Severusa. „Do čerta s tebou!" šepol zronene a chcel odísť, keď ho Severus strhol k sebe a bez varovania sa prisal studenými ústami na Harryho teplé, mäkké pery.

„Prepáč mi," šepkal medzi bozkami. „Prepáč." Jeho ústa zasypávali Harryho tvár drobnými bozkami, kým znova nenašli tie sladké ústa. Keď ho jemným tlakom horúceho jazyka donútil pootvoriť pery a vklízol ním dnu, Harryho telom prešla známa triaška. Ruky visiace pozdĺž tela sa samé od seba zdvihli a objali Severusa okolo krku. Zdalo sa mu, že sníva. Akoby sa odrazu zhmotnili jeho sny a túžby. Dovolil mu, aby Severus vklízol jazykom do jeho úst a maznal sa s tým jeho, ktorý vzápätí vtiahol do svojich úst, láskal ho a sal, zatiaľ čo jeho ruky hladili chlapcov chrbát. Avšak ani Harry nezaháľal. Jeho prsty sa presunuli Severusovi na hrud' a rozopínali mu gombík po gombíku premočenú košeľu, ktorú mu stiahol z pliec a odhodil na zem. To, že okolo nich zúrila búrka nevnímali. Keď sa jeho dlane dotkli nahej pokožky Severusovho tela, z hrdla sa mu vydral tichý, chrapľavý ston. Ich pery sa oddelili a Harry sklízol Severusovi po krku, sajúc z jeho pokožky studené dažďové kvapky. Bol taký hebký, ako zamat. Jeho pokožka, jeho opatrné, skúmané dotyky, ktoré pohládzali chlapcovo telo. Akoby to nebol ani ten muž, ktoré poznal celé tie roky. Harry ho jemne uhryzol do pleca a pobozkal to miesto, zatiaľ čo jeho prst obkružil tmavoružovú bradavku, ktorá pod jeho dotyk stuhla.

Keď mu Severus stiahol tričko, nebránil sa. A nebránil sa ani vtedy, keď ho donútil klesnúť do kolien, pričom sa znova zmocnil jeho pier vo vášnivom bozku. Ale Severus neostal len pri tom. Donútil ho ľahnúť si na chrbát a priláhol ho. Musel sa ho dotýkať. Musel ho bozkávať a obdivovať nielen perami a rukami, ale aj očami. Vôbec mu neprekážalo, že boli obaja zmáčaný dažďom. Harryho pevné mladé telo skúmavo pohládzal rukami a nachádzajúc na ňom citlivé miesta, zasypával ho bozkami. Harry mal dojem, že ani ten studený dažď ho nezachráni pred Severusovými páliacimi perami a on zhorí na popol. Keď jeho ruka prešla po jeho plochom bruchu a zamierila do lona, kde sa pod premočenými nohaviciami črtala celkom zreteľne jeho erekcia, bol rád, keď mu Severus rozopol gombík, stiahol zips a zobliekol mu ten zbytočný kus mokrej látky. Potom si kľakol medzi jeho rozťahnuté nohy a vzal jeho týčiaci sa penis do ruky. Harry k nemu vypál boky a z pier sa mu vydral rozkošný povzdych. Avšak pocity, ktoré prežíval neboli nič v porovnaní s tým, čo prišlo. Severus sklonil hlavu a so spokojným pradením vzal do úst Harryho penis. Chlapec zadržal dych a jeho prsty sa zaryli do blatistej cesty. Vôbec netušil, že sa také niečo môže. Bol to neopísateľný pocit, keď mu Severus láskal a cmúľal túžbou navreté prirodzenie, neprestávajúc si pomáhať aj rukou. Konečne ho ochutnal. Nechal ho, aby sa doň ponoril celý. Perami objímal tú cukrovú tyčinku

a sal do seba jej sladkú šťavu, keď mu chlapec s výkrikom explodoval v ústach, zmietajúc sa vo vlnách extázy.

Znova si kľakol a sám si stiahol nohavice, ktoré mu padli pod kolená. Harry s obdivom pozoroval jeho úchvatný nástroj, ktorý sa týčil oproti nemu. Bol presne taký, akého si ho predstavoval. Severus ho chytil za ruku a dovolil mu objat' ho tými jemnými, opálenými prstekom. Harry ho trel a hladil a on si zahryzol do pery privrúc oči. Vyvrátil hlavu dohora a nechal dažďové kvapky, aby mu obmývali tvár. Bol to skvelý pôžitok, byť v jeho rukách, ale on chcel viac. Chcel byť v ňom! A tmavovlasý, zelenooký čarodejník akoby mu čítal myšlienky. Prestal ho hladiť a zadíval sa naňho tak prenikavo, akoby dovidel až na samé dno jeho duše.

„Chcem ťa, Severus... tak veľmi..." hlesol zadýchane, hlasom chrapľavým od vzrušenia. Znova si ľahol na chrbát, nadvihol zadok a rukami si rozťahol polky, aby mu ukázal tú svoju nedočkavú dierku. Severusov tep sa zrýchlil ešte väčšmi. Sklonil sa k jeho ústam a ich jazyky a pery sa znova zomkli v hriešnom tanci.

Harry stuhol, keď ucítil Severusovu erekciu na vstupe do svojho zadočku, ale on mu začal šepkať nežné slovíčka, upokojujúce vyznania, a keď sa chlapec uvoľnil, vnikol doňho celý, zasúvajúc sa až po samý koreň do jeho otvoru. Bol taký dokonalý. Nebol tesný, ako si sprvu myslel. Bol preňho ako stvorený. Jeho rozkošný zelenooký chlapec. Ale počul ako zastonal a od ostrej bolesti skrivil tvár. Dokonca mu z oka vyhĺkla slza. Severus mu ju zotrel vlastnými perami. Rozhýbal sa v ňom až vtedy, keď sa Harry sám pohol. Bolo prekvapivo príjemné cítiť Severusov tvrdý úd hlboko v sebe, vnímať horúčosť jeho pokožky, vôňu, to zbesilé búšenie srdca. Severus ho držal za ten jeho okrúhly, pevný zadoček, vnikajúc doňho čoraz rýchlejšie a prudšie. Hľadel mu do tváre a s potešením sledoval, ako si chlapec honí svojho vtáka. Znova sa mu postavil po tom, čo uzrel Severusovo mohutné prirodzenie. Vyvrcholili obaja naraz a Severus naňho unavene klesol.

„Bolo to... neskutočne... krásne," šepol Harry, keď mu špinavými prstami od blata prehrabol mokré vlasy.

„Bolo..." priznal aj Severus a oprel sa bradou o jeho hrud'. „Takže ty si..." nedokončil. Nemusel.

Harry prikývol. „Áno. Páčia sa mi muži." Červenal sa tak, že musel svietiť v tej tme ako žiarovka.

Severus vstal a pomohol na nohy aj jemu. Obaja boli od hlavy po päty špinavý.

„Chcelo by to kúpeľ," riekol zamyslene.

„Veru," pritakal chlapec obzerajúc si svoj výzor. Uvedomil si, že Severus sa nepriznal k tomu, k čomu sa priznal on. Čo to teda znamenalo? Bol alebo nebol... ?

„Budem potrebovať umyť chrbát," povedal zamyslene Severus.

„Aj ja," odvetil Harry a obom sa na perách objavil široký úsmev. Severus natiahol ruku a chytil tú jeho, prepletúc si s ním prsty.

„Tak môžeme vyskúšať, či som nezabudol aj to," šepol zamyslene a obaja celkom nahý a špinavý vykročili k domu.

*Co čekáš ted', když už vše znám?!
Co chceš, když vzpomínky jsou všechny zpět?
Ačkoliv sám tu neznám odpověď,
přesto si přeji... s tebou být.*

Prežili spolu skoro dva krásne mesiace, keď sa Severusovi začali vracat' spomienky celkom znenazdania. Prichádzali ako prílivové vlny, ale vítal ich, pretože len vďaka nim mohol byť znova niekým. Avšak niekedy by bol radšej, keby to, čo sa mu ukazovalo v snoch bol len zlý sen. Mučivá minulosť ho však nenechala na pochybách.

„Nié!" zvolal, prebudil sa celý spotený zo strašného sna a posadil sa na posteli.

„Severus, upokoj sa, bol to len zlý sen," odvetil chlapec rozospato, chlácholiac ho a objal ho. Severus sa podvolil. Dovolil Harrymu nech si ho privinie v náručí a nakoniec znova klesli do perín. Harry ho hladil po chrbte a ešte dlho potom, čo sa jeho dych vrátil do normálu.

„Čo to bolo tentoraz?" opýtal sa ticho a trpezlivo čakal, či sa mu Severus zdôverí.

„Vieš, prečo mám taký krivý nos?" prehovoril po chvíli, ktorá sa zdala byť celou večnosťou.

„Nie. Prečo?"

„Zlomil mi ho otec, keď som mal sotva sedem," riekol a v jeho hlase zaznievala stará trpkosť.

„To je mi ľúto, ale vieš čo?" ozval sa jeho mladý milenec.

„Čo?"

„Mne sa tvoj nos veľmi páči," povedal a jeho pery sa rozťahli do nežného úsmevu, keď Severus zdvihol hlavu a neveriaco naň pozrel. Harry ho jemným postrčením prevalil na chrbát a priľahol ho. „Ty mi neveríš?" ozval sa naoko hrozivo a Severus pokračujúc v začatej hre pokrútil hlavou. „Tak to ťa budem musieť presvedčiť." Harry sklonil tvár k tej jeho a perami mu prechádzal po celej dĺžke ohnutého nosa. Nebol taký veľký a nebol ani taký ohyzdny ako si Severus myslel. Podľa neho bol veľmi sexi. „Pobozkaj ma," požiadal zastretým hlasom a Severus mu bez váhania vyhovel.

Takto to šlo istý čas. Harry nikdy v živote nebol taký šťastný ako bol s ním a teraz. Keď mu nakoniec sám prezradil, aký vzťah medzi nimi vlastne celé tie roky panoval, Severus sa s tým najprv nevedel vyrovnat'. Bolo to preňho strašné zistenie, že jeho minulosť bola taká odlišná od jeho prítomnosti. Nemohol pochopiť ako mohol neznášať tak veľmi toho ... koho miloval. Áno. Miloval toho krásneho chlapca, ktorý ho celý čas zahŕňal svojou starostlivosťou a láskou. Nevedel si predstaviť, že by to tak nemalo byť. Že by nemali to, čo mali teraz. Jeden druhého.

Avšak jeho minulosť ho zasiahla v plnej sile, keď to čakal najmenej. Znova sa prebral uprostred noci zo zlého sna. Vstal tak, aby nezobudil Harryho a vyšiel zo spálne do kuchyne. Len čo si ovlažil spotenú tvár, zahľad sa do zrkadla na tvár muža, ktorá sa naňho šklábila,

vedomá si všetkých chýb, ktoré kedy vykonal. Mal chuť udrieť päťou do toho kusu skla, aby sa na seba viac nemusel dívať, ale ... nechcel zobudiť Harryho. Nemohol sa mu pozrieť do očí po tom, čo sa mu vrátili všetky spomienky. Skôr ako slnko vyšlo spoza vrcholkov hôr, opustil malý domček a opustil aj mladého muža, ktorý stále pokojne spal v ich spoločnej posteli.

Keď sa Harry ráno zobudil, našiel vedľa seba len prázdne miesto.

„Severus?“ zvolal, no odpoveďou mu bolo prenikavé, ťaživé ticho. Založil si okuliare a až potom zbadal list, zložený na jeho nočnom stolíku. Natiahol sa za ním, otvoril ho a prečítal.

„Môj drahý Harry,

Už viem, kým som bol. Spomenul som si na všetko. A musím sa priznať, že teraz by som bol radšej, keby sa tie spomienky nikdy neboli vrátili.

Chcem sa Ti za všetko poďakovať. Dlhujem Ti viac ako Ti kedy budem môcť splatiť. Avšak spomienku na naše spoločne prežité chvíle si uchovám navždy.

S láskou,

S. S.”

„Nie! Nie!“ zvolal trhajúc list na drobné útržky. „Prečo?!“ vzlykol a tvárou mu preleteli všetky bolestné emócie. Strach zo samoty, strata milovaného muža... vidina bezútešnej budúcnosti. Znova bol sám. Avšak nechcel sa vzdáť len tak. Ešte v ten deň sa vybral do hradu, pretože si myslel, že by Severus mohol byť tam. Nenašiel ho.

„Nemali ste to odo mňa chcieť, profesor Dumbledore,“ riekol strápene, so zvesenými plecami hľadiac do prázdna, hoci upieral pohľad von oblokom.

„Harry, je mi to ľúto... daj mu čas,“ žiadal ho starec, ale Harry len krútil hlavou.

„Nemôžem byť bez neho... aj on ma opustil. Prečo ma opúšťajú všetci, ktorých milujem?“ opýtal sa, ale na to už odpoveď nedostal. Severusa bol hľadať aj v jeho dome na Pradiarskej uličke, ale dom bol pustý. Presne tak, ako jeho duša.

Dni sa mu neskutočne vliekli a minúty ubiehali slimačím tempom. Harry nežil, živoril. Nič ho nebavilo, nič mu nechutilo, o nič nemal záujem. Čo komu urobil, že musel tak trpieť? Vari nemal právo na kúsok šťastia?! Dva týždne, ktoré uplynuli boli horšie ako tých jedenásť rokov u Dursleyovcov. Večer ho bola navštíviť Hermiona. Keď odtiaľ odchádzala v očiach mala slzy. V hlave jej zneli jeho tiché slová. To, čo ona tušila už dávno.

„Milujem ho, Hermy. Vždy som ho miloval, hoci on ma nenávidel. A teraz ma opustil, pretože ma miluje. Dáva ti to zmysel?“ opýtal sa jej a krivo sa usmial. Hermiona len ticho sedela a načúvala. ***„Neviem, čo budem robiť. Hľadal som ho, ale pod ním sa akoby zľahla zem. Ani na listy neodpovedá.“***

Hermiona si utrela slzu, ktorá sa jej vykotúľala z oka a obzrela sa cez plece na dom zaliaty lúčmi zapadajúceho slnka. Musela niečo spraviť. Ona bola šťastná... mala Rona. Ale ako sa mala radovať, keď jej najlepší priateľ trpel? Musela niečo spraviť. To by proste nebola ona, keby sa aspoň o niečo nepokúsila.

Harry sa vrátil do chalúčky v Godrickovej úžľabine, keď sa s ňou rozlúčil. Zívala prázdnotou ako jeho sklený pohľad. Nechcelo sa mu dýchať, nie to ešte žiť. A potom mu hlavou prebleskla jediná prijateľná myšlienka. Načo by mal žiť, keď aj tak nežil? Bez neho nebol nikým ... bol menej ako prachom, ktorý víril prázdnyimi izbami pri ozvone jeho dutých krokov. Sadol si do hojdacieho kresla a v ruke pevne zovrel štíhle hrdlo smaragdovozelenej tekutiny. Odzátkoval flakónik a pripil si na zdravie s krivým úsmevom. „Ad vitam eaternam (*na večný život*). Alea iacta est (*kocky sú hodené*).“ Prevrátil do seba obsah fľaštičky a zelená tekutina mu skrútila vnútornosti ako gniaviaca ruka, ktorá mu mala privodiť rýchlu smrť. Už nevidel vystrašenú tvár muža, ktorý vtrhol do jeho izby. Nepočul jeho žalostný výkrik a necítil jeho objatie. Hustá, teplá, čierna tma ho zahalila svojím závojom tak jemne, ako keď milujúca matka balí a čičíka svoje milované dieťa. A Harry zaspával rýchlo, akoby mu spievala tú najkrajšiu z uspávaniek.

Mýlil jsem se! Tak ztrestej mne, krutý osude!

Jen o jedno tě žádám snažně,

mou lásku nenech smrti vzít,

já poučil se ze svých chyb!

„Severus! Severus Snape!“ Hermiona stála na prachu jeho domu v Pradiarskej uličke a búšila do jeho dverí bez prestania. Vôbec jej neprekážalo, že pri tom robí strašný rámus. Ustúpila však, keď sa dvere trhnutím otvorili a v nich sa objavila štíhla profesorova postava.

„Do čerta, Grangerová! Zbláznili ste sa?!“ oboril sa na ňu a prútik, ktorý držal v ruke zasunul do vrečka.

„Ja? To vy ste sa zbláznili! Ako ste mu to mohli urobiť?!“ jačala ako hysterka a päťami mu búšila do hrude. „Ako ste len mohol! Vari naozaj nemáte v tom srdci nič, než ľad?!“

Severus ju vtiahol násilím dnu a zabuchol za ňou dvere, aby jej výstup nemusel počúvať niektorý zo susedov.

„O čom to rozprávate?!“

„O Harrym!“

„A čo má byť?“ opýtal sa s hraným nezaujmom, ale jeho vnútro vrelo.

„Čo má byť? Všetko! Viem o vás všetko! Ako ste mohol? Zobral ste mu všetko, čo mu ostalo!“ kričala. Vlasy mala uvoľnené z chvosta a vyzerala ako rozzúrená divožienka.

„O čom to trepete, nič som mu nevzal!“ oponoval jej statočne, avšak pocit viny, ktorý sa ho zmocnil, ho neopúšťal.

„Neklamte sám seba! Viete, čo mi povedal, keď som za ním dnes bola?! Už nevládzem byť statočný, keď nemám pre koho žiť a o koho lásku bojovať! Severus Snape, ak si niečo kvôli vám urobí, prisahám, že ak vás nezniesol zo sveta ten sprostý had, urobím to ja!“ Otočila sa na opätku a vybehla z jeho domu ako fúria. Odmiestnila sa znova k Harryho chalúpe a bola

odhodlaná odvieť ho odtiaľ hoc nasilu. Nevšimla si, že Severus bledý v tvári a zamračený ako vždy kráča hneď za ňou. Harry na jej volanie neodpovedal. A potom, keď vošla do jeho izby a našla ho tam ležať ... so slzami v očiach sa k nemu vrhla, ale Severus ju odsotil. Skontroloval jeho pulz a dýchanie a načiahol sa za vyprázdnenou fľaštičkou s elixírom. Privoňal a začal si prehrabávať vrecká, kým nenašiel, čo hľadal. Strčil mu do krku bezoár a zdvihol ho na ruky. Položil ho do postele a prikázal Hermione, nech pri ňom ostane a nespúšťa ho z očí, kým sa on vrátil domov po protijed.

Hermiona ostala tam. Nechcela sa odtiaľ ani pohnúť, kým sa na vlastné oči nepresvedčí, že je jej kamarátovi lepšie. Ale zaspala. Severus nemohol. Bdel. Každú hodinu kontroloval jeho stav. Tep, teplotu, dýchanie. Všetko sa zdalo byť v poriadku. Avšak Harry sa stále nepreberal a on nechápal prečo. Prikryl Hermionu dekou. Aspoň to pre ňu urobil. Keby nebola vtrhla do jeho domu ... Nechcel si ani len predstaviť, že by bol prišiel neskoro. Sadol si k Harrymu na posteľ a odhrnul mu z čela vlasy. Prstom prešiel po jazve v tvare blesku a jeho ruka skĺzla na jeho líce, pohladiac ho.

„Prebud' sa, prosím. Nesmieš ma tu nechať samého," šepol tak ticho, ako to len šlo. „Harry, ja... mýlil som sa... bola chyba, keď som ťa opustil. Nemal som to robiť, ale cítil som sa za všetko taký vinný. Ako som mal znieť ten pocit, že ma miluje niekto taký čistý ... a nevinný? Pre Merlina, prosím, preber sa. Neopúšťaj ma teraz, keď... ľúbim ťa, Harry, ľúbim," ševelil, ledva hýbuc perami. Nakoniec si k nemu ľahol na posteľ a držiac ho za ruku, zaspal aj on.

Keď sa ráno Hermiona prebudila, Harry bol už hore. Jediný, kto ešte spal bol Severus. Harry sa na ňu spokojne usmial. Už tu nemusela ostávať. Opätovala mu úsmev a vytratila sa preč. Potrebovali byť sami. A Harry jej bol vďačný, za jej pochopenie.

Pretočil sa na bok a palcom prešiel po Severusových perách. Boli také hebké. Skoro na to zabudol. Pohladil mu ten jeho krivý noštek a vyhladil mu vrásku na jeho bielom čele. Potom ho letmo pobozkal, na čo Severus zo spánku spokojne čosi zamrmlal a on sa zachichotal. Konečne sa prebudil.

„Harry," hlesol najprv rozospato, no potom sa posadil, aby mu znova skontroloval tep, avšak Harry mu vytrhol ruku zo zovretia. „Prečo si to do škrota spravil?!" zrúkol Severus, vylejúc si na ňom svoj hnev.

„Vravel si mi, že nie si zbabelec a predsa si odo mňa zbabelo ušiel," odvetil chlapec, hľadiac do tých tmavých tóní. „Neopovedal si mi na listy, nemohol som ťa nájsť... myslel som si, že ma nenávidíš tak ako predtým."

„Harry, ty... ty si ma hľadal? Nevedel som o tom," riekol, keď chlapec prikývol. „Ale aj tak si to nemal robiť!"

„A čo som mal robiť? Nebaví ma život osamelého hrdinu! Aj ja potrebujem byť milovaný!"

„Harry, ale veď... ja... ľúbim ťa," priznal sa Severus a uchopil jeho tvár do dlaní. Bola taká nežná, hebká... jeho...

„Č-čo?" vyjachtal. „Takže... ty ku mne necítiš nenávisť?"

„Nie, nikdy som ju k tebe necítil. Bol to skôr zmätok, ktorý som pociťoval vždy, keď som bol v tvojej blízkosti. Zamiloval som sa do teba na prvý pohľad, ale nemohol som ti svoju lásku prejaviť ani dať... Bolo to ťažké vídať ťa ... vedieť, že si tak blízko a nemôť nič urobiť. Pamätáš sa na Valentína, keď si bol v štvrtom ročníku? Myslel si si, že ti ho poslala Čcho.“

„To si bol ty?!“ Harry neveril vlastným ušiam.

Severus prikývol. „Chcel... chcel som to aspoň skúsiť. A potom neskôr... keby som vedel, že si... že si ako ja... že sa ti páčia muži... keby som to len vedel...“ vzdychol nešťastne.

„Severus ... asi ťa to prekvapí, ale vždy si sa mi páčil. Naozaj som mal niečo s Čcho, ale to som sa len potreboval uistiť, že som - kto som ... Vieš, prečo som bol v tvojej prítomnosti taký nervózny? Pretože som šalel pri pomyslení, že si na dosah a ja sa ťa nemôžem ani dotknúť ... a potom, keď si ma donútil nenávidieť ťa ...“

„Už dost Harry,“ hlesol Severus a umlčal ho vášnivým bozkom. „Keď som ťa tu včera našiel, myslel som si, že sa zbláznim. Ty si celý môj život. Lúbim ťa ... ľúbim. Som do Teba blázon,“ šepkal neprestávajúc ho bozkávať.

„Aj ja ťa ľúbim,“ usmial sa a objal ho, sklznuc po jeho širokom chrbte na zadok a späť. „Ale... ak ako viem, že je pravda to, čo si povedal?“ opýtal sa a Severus sa naň spýtavo pozrel. „Myslím, že by si mi to mal dokázať. Až potom ti uverím.“ Harry zvýskol, keď ho Severus objal a prevalil sa s ním na posteľ tak, že ho strhol na seba. Smiali sa, kým sa ich pohľady znovu nestreli a pery nenašli.

„To ti dokážem veľmi rád a budem ti to dokazovať deň čo deň,“ povedal Severus a jeho tmavé oči znežneli láskou, ktorá sa v nich odrážala.

Harry stále nevedel, aká bude jeho budúcnosť, ale tušil, že pokiaľ sa bude každé ráno budiť vedľa milovaného muža, nemôže byť iná, než šťastná.

Zlatá harfa

Keď sa pohľad čierny ako smola skrížil s tým zeleným, akoby sa stretli dva ostré meče v neľútostnom súboji. No nebol to on, kto navyše tresol po stole zaťatými päťami v bezmocnom prejave hnevu. Nie. On bol ten, kto sa iba zdrvujúco mračil a ten, ktorý rozhodne nehodlal ustúpiť.

„Nemôžete mi to zakázať!“

„Čerta starého, že nemôžem! Buď sa podvolíte, alebo s vami z pozície riaditeľa školy zruším zmluvu. Dostanete okamžitú výpoveď a berte jed na to, že neostane iba pri slovách,“ vyriekol chladným hlasom, z ktorého poväčšine ostatným prebehol po chrbte mráz.

Ostatným. Nie však jemu. *Jemu nikdy...*

„Čo robím v čase svojho voľna je iba moja vec a vás do toho nič!“

„To sa teda pekne mýlite! Nedovolím, aby ste narúšali tunajšiu morálku svojím nehanebným správaním, Potter! Tá vaša mizerná sláva vám stúpila do hlavy natolko, že sa nedokážete ovládať?!“ osopil sa naňho.

Cítil, ako sa mu žilami spolu s krvou rozlieva po tele spravodlivý hnev. Vedel, že má plné právo soptiť. To, čo sa stalo a navyše pred zrakmi študentov bolo nehanebným narušením školského poriadku, a dávalo mu posvätné právo ho napomenúť. A z pozície, ktorú zastával to samozrejme urobiť musel. Na druhej strane si uvedomoval tú páľčivú prímes, ktorá sa prelínala s jeho hnevom a povzbudzovala ho viac, než by si bol pripustil. Nebolo v jeho silách zabrániť tomu, aby prestal fučať ako rozzúrený býk v aréne, keď zbadá červené súkno. Trvalo to už prídľho. A čím viac sa to naťahovalo, tým menej sa stával voči svojim pocitom odolným.

Potter mu venoval ďalší nasrdený pohľad. „Lenže ja som to ne-“

Nadvihol obočie a vychrlil prúd prehkých slov skôr, ako stihol mladší muž vôbec dopovedať. „Znova sa chcete vyhovárať? Znova sa chcete vyhnúť kárnemu napomenutiu?“

„Nie!“ odsekol mu ponurým hlasom mladší muž. „Ale...“

„Takže nie je pravda, že je to už tretí raz, čo som si vás dal predvolať, Potter? Mám vám pripomenúť tie predošlé priestupky, o nič menej hanebnejšie ako tento? Miesto toho, aby ste si sypali popol na hlavu a uvedomili si nevhodnosť svojho pohoršujúceho správania sa tu spupne priečite, i keď obaja vieme, že neprávom.“

„Nie je moja vina, že sa na mňa bez varovania vrhol!“ vybuchol Harry, červený v tvári ako škrot. Samozrejme, nemal na mysli nikoho iného ako školského inšpektora, ktorý sa s ním rozlúčil veľmi svojským a navyše nežiaducim spôsobom.

Snape sa vzpriamril a sprážil ho povýšeneckým, i posmešným pohľadom, čo spôsobilo, že sa Harry zahanbil ešte viac. „Samozrejme,“ prskol mu jedovato do tváre. „To si stále tak namýšľate? Skutočne mi chcete nahovoriť, že tí vaši amanti vám jednoducho nemôžu odolať kvôli tej vašej *domnelej* príťažlivosti? Že vás túžia napojiť Amortenciou, aby ste boli spitý láskou k nim? Že vás túžia dostať pod kliatbu *Imperius*, len aby ste im vyplnil všetky ich tajné túžby?“

Mladík šokovane i pobúrene odstúpil od riaditeľovho stola. „Ako ste...“ nenachádzal slov a pritom ho chcel zasypať poriadnou sprškou nadávok, lebo to bolo to, čo by si bol naozaj zaslúžil. Urazil ho a ponížil v tej znôške viet najhoršie, ako len mohol. Ochromil jeho myseľ a zašľapol jeho hrdosť do prachu zeme.

„Tá vaša nenávisť voči mne nemá konca však?“ podarilo sa mu vysúkať spomedzi suchých pier. Jazyk sa mu lepil na podnebie, ruky sa zmenili na ľad a klesli pozdĺž tela. Pravda bola niekedy bolestivá, ale toto poznanie ho... *zdrvilo*.

Riaditeľ ho uzemnil tým svojím povestne chladným pohľadom. Jeho nekompromisné slová ťali do živého bez štipky zľutovania s mladým profesorom. „Potter, toto bolo moje posledné varovanie! Ďalší priestupok a očakávajte výpoveď.“

Sadol si späť do svojho pohodlného kresla a natiahol sa po zvitky pergamenov úhladne uložené v pravom rohu stola. „Môžete ísť! Na čo ešte čakáte?!" zrúkol netrpezlivo.

Harry naňho chvíľu neprítomne cival. „Celý život ste ma nenávidel," riekol ticho, „prečo by som mal dúfať v akúkoľvek zmenu, však?" Harry zaťal zuby, sánka mu stuhla.

Odišiel. Dvere na riaditeľni tresli tak, že sa zachveli všetky obrazy na stene.

Severus stúpil a počkal, kým sa jeho pracovňa utíši. I portréty svorne mlčali. Iba jeden na druhého zazerali a uvažovali, čo také sa mohlo prihodiť, že Severus hrozil vyhadzovom Harrymu Potterovi. Albus, ktorý vždy a do všetkého strkal s neskonalou obľubou ten svoj všetečný nos tentoraz chýbal.

Severusovi to bolo jedno.

Nebolo mu však jedno to, čo musel riešiť. Vedel už pred rokmi, že ak prijme jeho žiadosť o miesto profesora Obrany, nevyhne sa problémom. Vedel to! Priam to cítil v kostiach, ako podivnú veštbu vpletenú do vlastného kostného tkaniva.

Prečo len bol taký pochabý?

Prečo, prečo! Sakra, veď on to veľmi dobre vedel!

Vstal a prešiel do vedľajšej, oveľa menšej komnaty. Zastavil sa až pri striebornej tácke položenej na malom štvorcovom stolíku, kde mal pár fliaš obľúbeného alkoholu, ktorý si dopriaval iba pri veľmi výnimočných príležitostiach.

A toto bola rozhodne jedna z nich. Vypil obsah pohára na dva hltý a znova si dolial. Tentoraz prešiel s plným pohárom k oknu. Zadíval sa na rozsiahle pozemky školy a jeho temný pohľad preletel i ponad Zakázaný les.

Dopekla! Zahriakol sa v duchu. Prečo sa len nedokázal ovládať? Ale kedy sa mu to pri ňom podarilo? Keby si mal spomenúť a poukázať aspoň na jediný pokus v ich pohnutej, dramatickej minulosti, hľadal by márne.

V jednom mal Potter pravdu. Skutočne ho celý život nenávidel. Pripomínal mu jeho najväčšieho nepriateľa tak veľmi, až mal občas pocit, že pred ním nestojí Harry, ale samotný James. Rovnako arogantný, rovnako povýšenecký, rovnako bohémsky. Muž, ktorému azda patril celý svet.

Prečo to tak nemohlo ostať aj naďalej?! Prečo sa teraz musí sužovať tými podivnými pocitmi, ktoré mu robia zo života peklo a nútia ho, aby sa správal absolútne nemožne?!

Nikdy, nikdy, nikdy predtým sa nesprával ako idiot! Tak prečo do kotla teraz?!

Oprel sa čelom o okno, zatvoril oči a prial si, aby tak nevybuchol. Prial si, aby sa nestal svedkom toho nechutného divadla. Možno potom by nereagoval tak prehnane. Možno by sa potom necítil tak úboho, tak... *nehcene*... tak *neviditeľne*.

Ale iste. Prečo by sa malo čokoľvek zmeniť k lepšiemu? Veď jeho osud sa dokonale postaral o to, aby mu obrátil svet hore nohami už toľkokrát... Prečo by to malo byť teraz inak?

Do vienka dostal nielen nepekňý orlí nos a pritenké pery, ale aj bledú pokožku. Ani jeho povaha sa nedala označiť práve za znášavlivú. Navyše, povolanie, ktoré si vybral mu predurčilo chodiť po svete s masnými vlasmi a zažltnutými prstami. Boli to nedostatky, s ktorými sa naučil žiť. Hoci až úzkostlivo dbal na osobnú hygienu, preslávil sa ako *umastený* profesor Snape, ktorému sa za chrbtom vysmievali aj hradné myši.

Nebol bezchybný a vedel o tom. Spravil pár zásadných rozhodnutí, ktoré trpkou oľutoval a mal dojem, že ich neodčiní ničím, iba oddanou službou proti zlu, a možno svojou smrťou. Lenže jeho osud s ním nehral čistú hru. Nechal ho žiť. Iba mu zmenil karty potom, čo ich prefikane zamiešal.

Po vojne, hneď ako sa zotavil ho menovali za riaditeľa školy. Minerva sa tohto postu zriekla a súhlasila jedine s tým, že pre ňu bude česť, ak bude môcť ostať na poste zástupkyne riaditeľa. Mala dojem, že mu to dlhuje.

V tom čase mal ešte od Pottera pokoj. Hoci občas niekto niečo utrúsil a on napínal uši, aby zachytil i tú najnepodstatnejšiu správu.

To sa však skončilo, keď sa pred tromi rokmi ukázal v jeho riaditeľni dotýčný človek so žiadosťou o prijatie do zamestnania. Severus musel uznať, že ho vtedy omráčili hneď dve veci. Jeho mužný zjav, a aj tá žiadosť.

A oba boli príčinou jeho nepokoja, a jeho nočných môt, pred ktorými nenachádzal úniku ani počas bdenia, ani počas spánku.

Problém bol iba v tom, že *toto* nevedel napraviť. Nevedel napraviť seba! Občas ľutoval, že nie je postavený z rovnakého mechanizmu ako vreckové hodinky, ktoré sa skrývali vo vrecku jeho saka. Potom by možno stačilo vymeniť jedno maličké, ozubené koliesko a... bolo by všetko v poriadku.

Ale takto?

Nevedel ako prestať cítiť to, čo cítil a nevedel, ako dosiahnuť to, po čom... túžil.

Pošúchal si koreň nosa medzi prstom a ukazovákom, a dopil svoj nápoj. Aby prestal myslieť na taľafatky, vrátil sa a zamestnal sa prácou.

oooOOOoooOOOooo

Bolo už po polnoci, ale on stále korzoval popred krb a uvažoval nad svojou bezútešnou situáciou. Dnes to pokašľal na celej čiare. Chýbal už len ten povestný krôčik, aby ho Snape skutočne vyrazil. A kvôli čomu?!

Odfrkol si a prehrabol rukou dlhé vlasy.

Ako mu mal pre Godricka dokázať, že nič z toho, čo sa dialo nezavinil úmyselne ani jedinký, jeden raz?! Zdalo sa to neriešiteľné, lebo Snape ho odmietal počúvať, nech už by boli jeho

argumenty akokoľvek pravdivé. Na druhej strane ho aj chápal. Ako riaditeľ mal svoje povinnosti a musel zakročiť, ale toto sa mu zdalo veľmi prísne, a hraničilo to s absurditou. Bolo to priam neobvyklé. Neurobil predsa nič, za čo by sa mal hanbiť! Nemohol za to, že sa ten chlap naňho vrhol ako zmyslov zbavený! Horšie bolo, že to prísny riaditeľ považoval za také vážne, aby to s ním musel riešiť.

Pre Merlinovu bradu, ako s obyčajným nespratným školákom!

Pôvodné pokarhanie sa tak zakaždým strhli v poriadnu hádku. Ale prečo by sa mal poddávať, keď bol nevinný?! Prečo by mal kloniť hlavu, keď preto nemal ani najmenší dôvod?

Bol taký zamyslený, že nevnímal ani tiché, melodické preberanie strún, ktoré napĺňalo jeho komnaty upokojujúcou melódiou.

Márne... bol príliš rozrušený. Aj ona si to všimla.

„Prečo sa trápiš, pane môj? Prečo máš v srdci nepokoj?“

Harry sa otočil za tým ľúbezným hlasom a ako námesačný prešiel k úzkej poličke z čerešňového dreva, kde stál jeho vzácny skvost.

Harfa bola odvekým znakom kráľov a jedným z najstarších hudobných nástrojov vôbec. Írsko ju malo dokonca vo svojom štátnom znaku. Keď mu ju Dumbledore pred rokmi dával s tými šibalskými iskričkami v nezábudkových očiach, porozprával mu príbeh o *Odvážnom čarodejníkovi Jankovi a fazuli*, ktorý ukradol nielen tú harfu, ale i mešec peňazí, a zlatú sliepku zlému vládovi, obrovi Kyrrovi z kráľovstva nachádzajúceho sa vysoko medzi oblakmi. Preto obri neznášajú čarodejníkov do dnešných čias a o harfe nikto nikdy nepočul. Na Rokfrot ju priniesla Brigita Bifšomorová, ktorá ju zdedila po svojich predkoch.

„Ach, Selína moja,“ oslovil ju nežne a opatrne pohladil ukazovákom drobné tielko, ktoré k nemu naťahovalo rúčku. „Znova sme sa pohádali.“

Tie nežné, hnedé oči mu venovali chápatý pohľad plný súcitu. Strieborné kadere hustých vlasov sa zavlnili pod jeho dychom rovnako, ako ľahulinké pavučinkové šaty ružovkastej farby, keď sa k nemu načiahla i druhou rúčkou, aby sa dotkla jeho líca.

„To, čo sa ti teraz javí ako stratené, môže mať hlbšie siahajúce korene,“ šepla nežne a stiahla sa. Sklonila hlávku a zopla rúčky vedno. Struny jej tielka smutne zabrnkali clivú melódiu.

„Veru sa nemýliš. Ten muž ma nenávidí od okamihu, kedy ma prvý raz zočil. Je to prastará história,“ povzdychol si. „Dúfal som, že sa po tom všetkom, čím sme spolu prešli niečo zmení. Asi som dúfal márne.“

Povzdychol si a ona zatrítkovala: *„Prezrad' Selíne, čo sa stalo. Čo vás tentoraz rozhádalo?“*

Sklonil hlavu. Nemal chuť o tom hovoriť s nikým. A už vôbec nie so svojou malou a zvedavou zlatou harfičkou, ale potreboval si vyliat' srdce.

„Neváhaj, priateľ môj a prezrad', aký ťa zmára srdcabôl,“ vyzývala ho jemne, keď postrehla jeho váhanie.

Opäť si povzdychol. Privolal si kreslo, aby sa doň usadil. Sklonil hlavu a zopäl ruky v lone. „Do Rokfortu zavítal školský inšpektor. Riaditeľ mi dal za úlohu previesť ho po škole a byť mu po ruke. Vyzerá to tak, že si inšpektor vyložil jeho slová doslovne. Najprv trúsil iba nevhodné narážky, potom to skúšal náhodnými dotykmi a napokon ma pobožkal. Videl to nielen riaditeľ Snape, ale aj zopár študentov. Takže už sa na mne baví celá škola a riaditeľ ma chce kvôli tomu vyhodiť.“

Harfička znova vylúdila pár ihravých tónov a o čosi veselšie zanôtila: „*Určite to nemôže byť až také zlé. Len nepekný zážitok, na ktorý sa rýchlo zabudne.*“

Harry pokrútil hlavou. „Kiež by si Selína mala pravdu. Ale ja o tom pochybujem. Severus zúril. Veľmi zúril. Ešte som ho takého nezažil. Vyzeral, akoby ma najradšej preklial na mieste.“

„Keď som ho pred tromi rokmi žiadal o miesto profesora, veril som, že ma uvidí konečne v inom svetle a ocení moje kvality. Už nie som to zbrklé dieťa, ktoré ho nevie doceniť. Vážim si ho a obdivujem. Prečo neprejaví aspoň trochu ústretovosti aj on?“

„*Severusa pohlcuje vlastné trápenie a preto každú hádku s tebou preženie!*“ zanôtila spevavo.

Harry jej venoval skúmavý pohľad. „Ako to vieš?“

Pokrčila útlučkými pliečkami. „*Všeličo sa ku mne donesie a vidím, že táto situácia d'alší odklad neznesie.*“

„Čo tým chceš povedať, Selína?“ Nemal rád tieto jej prorocké a absolútne záhadné odpovede. Nikdy nevedel, na čom je.

„*Riaditeľ v noci takmer nespáva a len veľmi málo jedáva. No nie nenávisť mu rozpaľuje krv. Skôr, než za ním pôjdeš, zamysli sa prv...*“ odvetila tajomne a potmehútsky sa naňho usmiala. Ešte i žmurkla.

Godrick, keby len tušil, čo mu tým chcela naznačiť! Nemal práve náladu vhodnú na jej záluďné hádanky. A tak jej len poprial dobrú noc a ona jemu sladké sny.

Pobral sa do postele.

oooOOoooOOooo

Ráno ho vypravila zlatá harfa z komnát novou melodickou odrhovačkou. „*Oči otváraj, nastraž uši, aby si zachytil šepot i toho, kto zaryto čuší. Vnímavý pohľad ti občas väčšmi napovie, ako nechcený dotyk vtieravý. Ak budeš všímavý, prekvapenie sa zaručene dostaví!*“

No kto by pochopil, čo tým myslí?!

A hoci sám netušil prečo, a zdalo sa mu to možno trošku bláznivé, a možno detinské, začal sa jej radou zaoberať, a napokon riadiť. Nikdy predtým nebol extra všímavý a občas bol ku svojmu okoliu dokonca slepý i hluchý. Zvlášť vtedy, keď mal jeden z tých svojich krušných chvíľ. Aj to bolo iba preto, lebo túžil po láske väčšmi, ako po čomkoľvek inom a premýšľanie

nad tým, ako dosiahnuť ten vysnívaný cieľ ho odpútavalo od všetkého ostatného. Ale i tak nemal šťastie, lebo láska sa mu vyhýbala širokým oblúkom.

Na rodinu šťastie veru nemal. Jeho rodičia zomreli skoro a príbuzný z matkinej strany nestáli za reč. Nemali preňho ani vlúdneho slova, nie to čohosi vrejšieho. Mal síce priateľov, ale tí nemohli nahradiť prázdno v jeho srdci, ktoré pociťoval čoraz väčšími. V jeho vnútri vznikla čierna diera, ktorá ho pomaly no isto pohlcovala.

Ani jeden vzťah mu nevyšiel. Všetkým, s ktorými sa zoznámil išlo iba o jedno. Priživiť sa na jeho sláve. Dokonca i ženám bolo jedno, že je homosexuál. Posielali mu záplavy listov, sladkých i trpkých vyznaní, kusy spodného prádla a rôzne taľafatky, ktoré jeho domáci škriatok s radosťou páčil v krbe.

Muži sa k nemu správali zdržanlivo. A ak sa už našiel nejaký odvážlivec, ktorý oňho prejavil záujem, bol to presne ten najnevhodnejší typ muža, akého len mohol stretnúť. Niet divu, že sa teda utiahol.

A riaditeľ má toľko drzosti, aby mu vykrikoval rovno do tváre jeho nemorálne správanie? Mohol vari za to, že si bifľomorskí siedmáci spravili posmech z vlastného spolužiaka a očarovali ho tak, aby mu šiel v noci pod okno komnát vyhrávať zamilované serenády? Mohol za to, že s ním inšpektor celý čas nehanebne flirtoval a pri rozlúčke ho vášnivo pobozkal?

Nikomu sa o to neprosil! Nijako ho ani len nepovzbudil! *Merlin!* Prosto sa jednalo o ďalšieho neodbytného muža! Nič viac...

Ako však riaditeľ vedel, že sa pri rozlúčke s Nevillom priateľsky objali, to mu bolo záhadou... Rovnako i to, prečo ho za to považoval za potrebné pokarhať, keď nešlo o nič viac ako bežné objatie.

Zamračil sa a vrhol skúmový pohľad ponad profesorský stôl. Prečo si riaditeľ zobral na paškál práve jeho, keď mladý Rover Grove, ktorý asistoval Rolande Hoochovej mu svojim správaním neprekážal? Každý vedel, že mu študentky nadbiehajú a on sa len kúpe v ich oslnivej pozornosti. Dokonca sa pováralo, že sa s jednou z nich zaplietol.

Ich pohľady sa nečakane znova skrížili. Akoby Snape vycítil jeho záujem... Avšak, tentoraz bol ten čierny pohľad diametrálne odlišný. Zmätený, spýtavý, ale nie zlostný.

Tak dobre, Severus Snape, pomyslel si. Prisahám pri Albusovej bielej hrobke, že prídem na to, čím som si vyslúžil tvoj hnev.

S tým od seba odstrčil tanier s nedotknutou večerou a vrátil sa do svojich komnát. Potreboval plán. Sakramentsky dobrý plán!

oooOOOoooOOOooo

Harry si nepamätal, že by blúdil chodbami hradu častejšie za mladších čias, ako v týchto posledných dňoch. Schovaný pod neviditeľným plášťom sa pomaly, no isto stával Snapovým tieňom. Ani po týždni, ani po dvoch však neprišiel na to, čo Snapa trápi. Nehovoriac o tom, že neodhalil pravú príčinu jeho hnevu namiereného proti nemu.

Ale mal oči i uši otvorené. Díval sa a zdalo sa, že si všíma oveľa viac a pozornejšie. Videl rumeniet' sa jeho bledú pokožku zakaždým, keď sa im stretli pohľady. Postrehol i to nepatrné zachvenie ruky, keď sa muž snažil čímisi napochytro zamestnať. Jeho tiché povzdychy, keď blúdil po hrade tmavými chodbami ho prenasledovali aj v snoch.

To by však nebolo všetko. Pristihol sa pri tom, že sa mu to jeho prenasledovanie neprieči tak ako spočiatku a dokonca si to ani nevyčíta.

Čím viac času trávil takto potajme a v absolútnej tichosti v jeho spoločnosti, prichádzal iba na to, že ten muž je rovnako osamelý ako on. Že sa mu jeho spoločnosť nebridí, že obdivuje jeho mierne zahnutý nos. Páčilo sa mu i to veľavravné gesto, keď nadvihne svoje tmavé obočie. Všimol si, že tie tenké pery sú jemne krojené a postava pod habitom a sakom s tisíckou gombíkov nie je v skutočnosti kostnatá. Odhalil o ňom za pár dní viac, ako za sedem rokov počas svojich štúdií.

Toho muža skutočne niečo trápilo... Ale nemal to šťastie, lebo nech robil čo chcel, neprišiel na koreň tej záhady ani po ďalších siedmich dňoch.

Jeho milá harfička húdla dookola iba to svoje a rozhodne mu to nepomáhalo. Jedna hádanka nasledovala druhú, no rozuzlenie bolo v nedohľadne.

A po pár ďalších dňoch spravil tú hlúposť, že sa Severusovi prosto vkradol do spálne. Selína ho síce varovala, ale on to nebral na vedomie.

oooOOOoooOOOooo

Hodnú chvíľu sa nepohol ani vzduch v miestnosti. Snape šiel spať neskoro. Bolo takmer pol druhej v noci, keď odostlal posteľ a začal sa vyzliekať.

Harry sledoval ako jeho prsty pracujú na tých početných gombíkoch so zatajeným dychom. Sledoval s nahlúplym výrazom v tvári, ako sa pred ním nič netušiaci muž postupne odhaľuje a s hrôzou si uvedomil, akú to uňho vyvolalo odozvu. Báł sa však pohnúť, aby sa neprezradil. A tak tam len stál, sotva dýchal, srdce mu búšilo tak, že mal dojem, že to Snape nemohol nepočuť, a trpel ako kôň, lebo v napnutom penise mu od vzrušenia bolestne pulzovalo.

Díval sa ako mužovo dlhé, ladné telo vkĺzlo do perín, aby si ľahol na brucho a rukami objal vankúš. Mal z pekla šťastie, že pred tým užil pár kvapiek niečoho, čo mu veľmi pripomínalo elixír proti nespavosti. Keď si bol istý, že muž spí, nasal do pľúc poriadnu dávku vzduchu, z ktorého sa mu až zatočila hlava. Chytil balanc a opatrne pristúpil k posteli.

Skontroloval označenie malého ružového flakónika a skutočne. Bol to elixír proti nespavosti. Stiahol si z hlavy kapučnu neviditeľného plášťa a prv než si uvedomil, čo robí, natiahol k nemu ruku. Prsty ľahúčko skĺzli pozdĺž chrbtice a zastavili sa na krížoch, kde bol zvyšok tela zakrytý perinou. Jeho pokožka bola ako zamat. Hladká a jemná, s jemnou vzorkou jaziev i menších jazvičiek.

Nerátal však s tým, že sa to naoko spiace telo preberie a pretočí v posteli na chrbát. Nerátal s tým, že sa naňho uprie ten obsidiánový pohľad a on skamenie na mieste.

„Harry," vydýchol omámene muž a dokonca vystrúhal úsmev. Uvoľnený a krásny úsmev, z ktorého mu zamrelo srdce. „Rušíš môj spánok," prehovoril hlbším tónom, z ktorého Harryho sice mrazilo, no tentoraz *veľmi, veľmi* príjemne. Tiež mu napadlo, že je ten elixír buď po expirácii, alebo naňho už jednoducho nezaberá. „Aspoň takto môžeš byť so mnou," hovoril ospalým hlasom. „Sny sú to jediné, čo mám."

Harrymu to došlo. Severus sa nachádzal niekde medzi spánkom a bdením. Myslel si, že sníva. Že sa mu prisnil *on!* Vydýchol si a zvažoval svoje možnosti. Odísť? Alebo zostať a...

Potom sa priam nechrabromilsky uškrnul. Prečo to nevyužiť vo svoj prospech? Kedy sa mu naskytne druhá taká šanca?

„Veď sa vídame i počas dňa," oponoval mu Harry.

Severus sa iba uškrnul. „Sotva vieš, že existujem."

„To nie je pravda a ty to vieš," káral ho a vôbec mu neprekázalo, že prešli od vykrania k tykaniu. „Povieš mi, čo ťa trápi?"

Severus sa naňho ospalo zadíval. „Myslel som, že to vieš. Zakaždým ti to vyčítam, ale ty si taký nevšimavý," pokrútil hlavou a privrel viečka. Dlhé, tmavé mihalnice sa dotkli vysokých lícných kostí.

„Možno som, ale ver mi, že sa snažím. Čo však môžem vybadať, keď si skúpi na akýkoľvek náznak?"

Znova to pokrútenie hlavou. Tmavé vlasy zašušťali na vankúši. „Nemôžem," odvetil priškrteným hlasom.

„Prečo? To ma skutočne tak nenávidíš?"

„Nenávidím jedine seba," hlesol skoro plačlivo. „Už len preto, čo cítim. I preto, že to nedokážem zmeniť. Neviem, ako tomu zabrániť..."

Harry sa zamračil. Čoraz viac mu to nedávalo zmysel. Jedine, že by... Zelené oči zahoreli ešte zvedavším plameňom, keď v ňom skrslo isté podozrenie. Naozaj by mohla byť pravda to, čo sa mu snaží nahovoriť?

Čo mu teda odpovie? A prv ako sa stihol hlbšie zamyslieť, vyšlo z neho: „Tak to nemeň," pošepol, čím vyvolal u muža akýsi bezduchý úsmev.

„Ale ja musím, Harry," zamrmal sotva počuteľne Snape. „Nemôžem ti to spraviť... Nie som... dosť... dobrý. Nie... pre..."

Zaspal.

Harrymu chýbalo veľmi málo, aby sa načiahol a poriadne ním nezatriasol. Potreboval počuť zvyšok. *Potreboval...*

V prvom rade dýchať! A prinútiť srdce zvoľniť to zbesilé tempo, inak hrozí, že mu zlomí hrudnú kosť a vyletí von z hrude ako splašené vtáča.

V tom sa zarazil. Jeho zreničky sa rozšírili a oči otvoril dokorán rovnako ako i ústa.

Pochopenie sa dostavilo ako blesk z jasného neba!

oooOOOoooOOOooo

„Nad čím hútaš, priateľ môj? Znova chceš spraviť po svojom, stoj, čo stoj?“

Otázka zlatej harfičky ho prebrala z hlbokého zamyslenia. „Nie,“ odvetil. „Tentoraz asi nie.“

Bola to pravda. Odrazu bolo všetko až krištáľovo jasné, ako hladina Čierneho jazera za krásneho slnečného dňa.

Vošiel si prstami do vlasov a zahryzol si do pery hütajúc, ako so získanými informáciami čo najlepšie naložiť.

oooOOOoooOOOooo

Na druhý deň si dal priniesť raňajky k sebe. Našťastie, bola sobota a určite nikomu nebude chýbať. Aj tak si trochu prispal kvôli tomu ponocovaniu.

Keď jedol hrianky natreté jahodovým džemom, uvažoval, aké by to bolo, keby...

Potriasol hlavou asi siedmy raz za sebou, čo ho prepadli tie myšlienky a hodil nedojedenú kôrku hrianky na tanierik. „Láskavý Godrick, na toto nemám!“ zaúpel nahlas.

Predstava, že by tvoril... že by *mohol* tvoriť pár s tým mužom bola taká fatálna, až ju nevládal ani zniesť. A predsa ho rozochvela, a prinútila nielen stiahnuť jeho útroby ako v slastnom kŕči, ale posiala jeho pokožku zimomriavkami.

Tisíc rás sám sebe vyvrátil domnienky, prebral získané fakty a vyhodnocoval ich stále dookola. Ale nech sa na to pozeral z akejkoľvek stránky, nejestvovalo iné vysvetlenie. Ak totiž nebola príčinou ich sváru nenávisť, tak potom ostávala jediná možnosť. Ale... *žiarlivosť?*

To sa riaditeľovi nepodobalo. Prečo by muž ako Snape žiarlil naňho?!

Sadol si do kresla a zadíval sa do horiaceho ohňa v krbe. Ako bolo možné, že ho prichytil zakaždým „*prehreškom?*“

Vari ho sledoval?

A čo mu to vtedy prskol do tváre? Niečo v tom zmysle, že si namýšľa, že je príťažlivý? Že ho muži túžia napojiť Amortenciou, že ho túžia dostať pod kliatbu Imperius, aby im splnil všetky tajné túžby?

Merlin, kde na to ten chlap chodí!

Pošúchal si čelo. Toto bol veľmi dobrý spôsob, ako si privodiť bolesti hlavy. Rozoberať Snapa a jeho podivné argumenty, s ešte podivnejším správaním.

Pokúsil sa na to pozrieť jeho očami. Imperius. Snape predsa vedel, že naňho tá kliatba nemá žiaden účinok, tak prečo práve tá? Zvraštil obočie.

„Jedine... ak by som si myslel, že zvyškom tej vety narážal skôr na seba," uškrnul sa. „Kto vie, aké sú jeho tajné túžby?" zamrmlal, a potom sa zamračil znova. Vstal a postavil sa pred zrkadlo v spálni. Prebehol po svojej postave kritickým pohľadom.

„Naozaj si myslíš, že som príťažlivý?"

Na tvár mu sadol mrak, keď si spomenul ako muž ospalo mrmlal, že mu to nemôže spraviť, že preňho nie je dost?... čo? Dobrý?

Myslel tým skutočne to, keď sa s ním bavil azda prvý raz v živote úprimne, mysliac si, že je iba jeho snovým preludom?

Sklonil hlavu a šepol. „Potrebujem čas, aby som si utriedil myšlienky, pocity..."

Nevidel ako jeho harfíčka nešťastne zalomila rukami a prevrátila očami. „*Na čo mrhať časom? Bež za srdca hlasom!*"

Teraz prevrátil očami Harry. *Fakt múdra rada. Ale nenechám si urvať hlavu. Čo ak som si to všetko vyložil zle? Stále existuje i táto varianta.*

Z úmorného hütania a hľadania východiska zo svojho páľčivého problému ho vyrušilo zaklopanie na dvere komnát.

Šiel otvoriť.

A stuhol na mieste.

Snape!

Muž natiahol ruku a nie práve jemne ho odstrčil z cesty. Vošiel dnu a prehládával miestnosť za miestnosťou, kým nenašiel, čo hľadal. Zohol sa, aby sa načiahol po jemnučkovej tkanine, ktorú chvíľu iba mlčky mädlil medzi prstami.

„Riaditeľ?" ozval sa Harry, ktorý medzi tým zavrel dvere a v zlej predtuche muža sledoval. Podvedome sa pripravoval na to, že sa medzi nimi strhne najhoršia zo všetkých búrok.

Severus sa bleskovo otočil a šmaril mu neviditeľný plášť priamo do tváre. „Ste so sebou spokojný, Potter? Neponížili ste ma už dost?!"

Harry prehltoť otázku, ktorá sa mu tlačila na jazyk: „*Ako... ako ste na to prišiel?*" Miesto toho zvolil: „Ja, že som ponížil vás?"

Snape hrdo vypál hrud' a sprážil ho pohľadom. „Iste! Pýtať sa budem ja!" odvrkol. „Prečo ste to spravil?" ozval sa nízko posadeným hlasom.

Harry si povzdychol. Odložil plášť bokom a pozrel naňho. „Chcel som poznať dôvod tej vašej nezmyselnej nenávisti. Nič viac. Myslím, že po všetkých tých rokoch som na to mal právo.“

„Preto ste považoval za potrebné vkradnúť sa i do mojej spálne?“

„Áno. Dúfal som, že sa niečo dozviem,“ odvetil Harry úprimne.

Snape si odfrkol. „Idiotská, horlivá odvaha!“ zamrmlal a otočil sa mu chrbtom. Prešiel ku krbu, chvíľu doň bez slova civel, akoby nad čímisi uvažoval a potom sa k nemu obrátil späť. Vybral z vrečka zvitok pergamentu a podal mu ho.

Harry vytreštil oči. *Výpoved?! To nie! Za čo?!* kričalo všetko v ňom. Len kvôli tomu, že sa mu pre zmenu vkradol do spálne?! Neprijme to!

„Tak si to už vezmite, do kotla!“ zahrmel Snape a netrepezlivo pred neho natrčil ruku.

Harry sa zatvrdil a odvrkol: „Nie!“

Severus odlevitoval zvitok na konferenčný stôl a chystal sa odísť.

„Takže, takto to skončí?“ zaskočili ho Harryho slová. Ruka s ožltnutými prstami ostala visieť na kľučke dvier.

„Prosím?“ obrátil sa k nemu Snape.

„To je to, o čo vám po celý čas išlo? Dostať ma preč miesto toho, aby ste čelil sám sebe a vlastným citom?! Aké jednoduché a aké zbabelé...“

„Mlčte!“ zručol Severus. „O mojich pocitoch nič neviete!“

Harry zaťal ruky v päsť. „Ale ba! A čo, ak áno!“

„Potter, neprovokujte, neviete, s čím sa zahrávate...“ zaznelo varovné zavrčanie.

Harry si to odmietol všímať. Nepostrehol ani preľaknuté brnkanie zlatej harfy. „*Ojoj, bude boj!*“ zapišťala. „*Schovaj sa, kto môžeš, tým dvom nepomôžeš!*“

„Neviete nič iné, len sa mi vyhrážať? Viete, nikdy som vás nepovažoval za zbabelca, ale zdá sa, že by som to mal prehodnotiť, *riaditeľ!*“ vyslovil uštipačne s dôrazom na posledné slovo.

„Potter...“

Harry sa strojene rozosmial. „Viete, skutočne ste poriadny zbabelec. A to by som od dvojitého agenta veru nečakal. Postavil ste sa Albusovi i Temnému pánovi, ale mňa sa bojíte? *Mňa?* Alebo vo vás vrie strach z toho, čo ku mne v skutočnosti cítite?“

Severus ho ostražito sledoval. Harry sa k nemu blížil krôčik za krôčikom a napokon ho d'obol do hrude. Severus so sebou cukol, chrbtom narazil do dverí a stisol pery. Na malý moment privrel oči a snažil sa, veľmi sa snažil ovládnuť. Rozšírené nozdry sa mu chveli a z uší div nesyčala para.

„Čo vám vadí viac? Že ste nenávidel Jamesa a milujete jeho syna, alebo vás štve iba to, že hlúpy Potter odhalil vaše tajomstvo?“

Jeho dych sa zrýchlil. Díval sa do tých zelených očí a s úľakom zistil, že tá tvár je približko na to, aby...

„Zba-be-lec!“ vyhláskoval mu ironicky priamo do tváre.

Severusa nevedelo nič tak vytočiť, ako toho hrubé obvinenie. V nasledujúcej sekunde zdrapil Pottera surovo za tričko a zahrnel: „Ja nie som zbabelec!“

Opovrhnutie mladého muža bolo priam hmatateľné. Jeho pohľad vyzýval a zároveň prezrádzal, že neverí, že sa Severus na niečo zmôže.

Harryho úškrn sa prehĺbil. Aj tak už nemal čo stratiť. Zvitok pergamentu, ktorý mal spečatiť jeho osud sa váľal na konferenčnom stolíku.

No mýlil sa.

Severus zavrčal a vrhol sa na jeho ústa.

Prekvapený Potter sa zmohol na chabý odpor, ale on mu pohotovo vykrútil ruky za chrbát a zároveň si ho pridržal tesne pri sebe. Bleskovo sa s ním otočil a váhou vlastného tela ho prišpendlil k dverám, pri ktorých doteraz postával.

Harry si pomyslel, že ten muž ozaj nie je žiadne vreco kostí a už vôbec nie nevábna vychrtlina.

Následne ostal prekvapený Severus, pretože Potter jeho dychtivé bozky oplácal s rovnakou vervou a nadšením, akého sa mu od riaditeľa dostávalo.

A Severus neprestával. Jazykom mu vnikol do úst, ktoré plienil s neskonalým pôžitkom, kým z Harryho trička ostávali zdrapy, ako sa silou snažil dostať čím skôr k jeho hladkej pokožke. Chrabromilčanove stonanie zanikalo v Severusových lačných ústach, ktoré mladšieho muža doslova hltali. Ruky horúčkovito blúdili po štíhľom, dobre stavanom tele a snažili sa prebojovať cez posledné vrstvy látok, ktoré ho delili od toho, aby si ho podrobil, prisvojil, vzal...

Harfička sa doteraz dívala iba cez prsty, ale keby mohli jej bledé líčka zrúmenieť, ozaj by horeli poriadnou červeňou. „Ajajaj, Selína, ajajaj, tak toto je už celkom iný čaj! Radšej sa otoč a neďívaj!“ šepotala zahanbene sama pre seba a tentoraz jej struny poctivo mlčali.

Riaditeľ opustil jeho ústa len so sebazaprením a trochu hrubo z neho strhol nohavice i so spodkami naraz. Obrátil ho chrbtom k sebe a zahryzol si do pery, keď sa okamžite vyklenul proti nemu. Harry sa zadkom roztúžene obtrel o jeho slabiny a zavzdychal.

Severus uvoľnil svoj pulzujúci penis z väzenia vlastných nohavíc, ktoré sa mu stali pritesné a zamrmlal efektívne relaxačné kúzlo, ktoré bolo namierené na jeho análny otvor. Potter zhíkol, ale ani sa nepohol, keď ho chytil za boky a navádzal svoj penis do tej tmavej, dychtivej štrbiny.

„Prosiíím..." mrmlal zastretým hlasom, keď sa doňho Severus opatrne vnáral. Starší muž zo seba vydal šokovaný výdych, keď ten obľý, pevný zadok proti nemu mocne prirazil.

Severus sa k nemu nahol. Jeho hrud' presne kopírovala Harryho chrbát. Ruka prekĺzla popod ľavú pažu a objala vzdúvajúci sa hrudník. Prsty našli zdurenú bradavku a jemne ju treli. Ústa sa obtreli o ucho.

„Takže, ako to bolo s tým zbabelcom?" zašepkal mu chrapľavým hlasom do ucha a prirazil.

Z tých mäkkých úst, ktoré boli teraz zmyselne navreté od jeho lačných bozkov sa vydral iba nový ston. Harryho ruka sa načiahla dozadu a preniesla na jeho zátylok, aby si ho pritiahla k ďalšiemu bozku. Och, ako mu rád vyhovel. Kopulačné pohyby zosúladiť s rytmickým vníkaním jazyka do jeho úst.

Netrvalo dlho, aby vyvrcholili.

Obaja dychčali.

Severus mu zubami jemne zahryzol do pleca a jazykom ochutnal potom orosenú pokožku.

„Ak mi teraz povieš, že to ľutuješ, prekľajem ťa," zamrmlal stále udýchane Harry a úkosom naňho pozrel spod závoja vlastných tmavých vlasov.

Severus mu ich nežným gestom odhrnul zo zrumenenej tváre. Jeho oči ho prezradili. *Chcel to spraviť.*

Harry si povzdychol a obrátil sa k nemu. Cítil sa malátne, ale nesmierne šťastne. Vládu nad jeho telom prebrali endorfíny.

„Neurobím to, ak si to nepraješ," vyslovil napokon pokorne stále kompletne oblečený riaditeľ a venoval mu uprený pohľad.

Harryho pery sa rozťahli do spokojného úsmevu, keď si premeriaval jeho hriechne pôsobiaci výzor. Sako i košeľa rozgajdané, nohavice povolené, penis visiacy z roztvoreného zipsu, ktorý sa pod jeho pohľadom znova preberal k životu.

Vzal ho za ruku a viedol na trochu vratkých nohách za sebou. „To je dobre, pretože toho musíme ešte veľa prebrať."

oooOOOoooOOOooo

Naozaj toho stihli prebrať neúrekom.

No zásadne v Harryho posteli.

Harryho prsty pretancovali Severusovým nekonečným radom gombíkov, jemnosťou oblečenia, ktorú porovnávali s hodvábnosťou smotanovej pokožky. Skúmal jej pružnosť a strategicky mapoval každú piad'. Prstami, ústami, jazykom...

Ochutnával ho, sal, hrýzol a snažil sa ho priviesť na pokraj šialenstva, kým by pod ním nevzdychal a nepriznal porážku.

Harry sa musel pousmiať nad svojím malým víťazstvom. Vtedy doňho vnikol a ukázal mu, čo je preňho v skutočnosti *dobré*...

oooOOOoooOOOooo

Severus ležal v zmotaných perinách. Prsty jeho pravačky kĺzali bezmyšlienkovite po opálenej pokožke... *Harryho Pottera*.

Mladík si iba spokojne vzdychol a obrátil sa k nemu. Nahý a hriešne krásny...

„Stále trváš na tej výpovedi?“ opýtal sa ho s vážnou tvárou.

Severus sa zamračil. „Ak myslíš tú poslednú hádku, len som... blafoval,“ priznal farbu.

„Mám na mysli ten zvitok pergamentu,“ odvetil.

Severus naňho pozrel a stiahol ruku. „Ten je od inšpektora. Požiadal ma, aby som ti ho osobne predal, lebo sa mu jeho pošta vracia späť neatvorená.“

„Ach,“ hlesol a zamračil sa.

Severusa sa odvrátil. „Ak si ho chceš prečítať, tak...“ už vstával, ale Harry ho zadržal a okamžite priľahol.

„Ani náhodou. Dnes mám celkom iné plány ako čítať hlúpe listy od nejakého trkvasa,“ zamrmal s ústami nebezpečne blízko jeho pier.

Severus sa rozochvel. „Smiem vedieť, čoho sa týkajú? Alebo... koho?“ ozval sa priškrteným hlasom, keď si Harry ukradol kratučký bozk a stehnom naschvál zavadil o jeho mužnosť.

„Myslím, že to veľmi dobre vieš, riaditeľ,“ odvetil a dal mu pocítiť váhu, i vzrušenie vlastného tela.

oooOOOoooOOOooo

Na konci školského roka:

„Naozaj si si myslel, že ťa odmietnem?“ čudoval sa Harry, kráčajúc po boku svojho milenca rokfortskými chodbami.

„Je to také nepochopiteľné?“ ozval sa muž. „Pozri sa na nás dvoch. Sme tak rozdielni, ako len môžeme byť. Keď nás vidia spolu, stále sa neprestávajú čudovať. Vieš, že si myslia, že som ťa očaroval?“

Harry sa uškrnul. „Od teba by som očakával skutočne všetko,“ doberal si ho veselo.

Severus nadvihol obočie. „Vieš, že som to istý čas aj zvažoval?“

Smiech sa pretavil v spokojný úsmev. „Naozaj?”

„Iste. Uvažoval som, že ťa omámim Amortenciou a unesiem. A pomilujem tak a toľkokrát, kým mi nebudeš zobať z ruky,” zastrájal sa.

„Hm, počíta sa aj zobanie z pupka a zlizovanie šľahačky z bradaviek a...”

Severus nedokázal potlačiť povzdych. „Harry, niekto ťa môže začuť!” vyčítal mu zastretým hlasom.

„Pokojne, len nech vedia, že si môj!” zvolal a jeho hlas sa rozľahol v ozvene prázdnu chodbou.

Z riaditeľovho hrdla sa vydral chrapľavý smiech. Strhol svojho partnera do objatia a vtisol mu bozk na pery. „Neodškriepiteľne!”

Vklzli do vnútra jeho komnát a Severus sa zarazil. „Kde je Selína?”

Harry sa iba tajomne pousmial. „Povedzme, že som ju daroval niekomu, kto isto neskôr ocení jej dobré rady.”

oooOOOoooOOOooo

Na parapete okna starobylého sídla sa zniesla biela snežná sova. Váhou balíčka, ktorý niesla nebola práve nadšená a vzrušene húkala nad tým podareným pristávacím manévrom, ktorý zvládla bez väčšej ujmy.

Zaľukala zahnutým zobákom na okno a počkala, kým adresát otvorí.

„Hedviga, čo si mi doniesla?” opýtal sa zvedavo vysoký, tmavovlasý muž a prevzal si od nej poštu. Dal sove sušienku a trocha vody prv, ako odletela do noci s tichým húkaním.

Neville otvoril balíček a písokol. „Páni, veď to je zlatá harfa!” zvolal natešene a ihneď jej spravil čestné miesto na jednej z mnohých políc.

Selína si zívla a napravila si trochu dokrkvane šaty. Hneď potom si premerala svojho nového majiteľa skúmavým pohľadom a usmiala sa.

Tajomný Eros

(upozorňujem, že prvá kapitola sa mi nedopatrením stratila, takže z dvoch je fakt len jednorázovka)

Varovanie: sladký valentínsky slash

Spozornel, keď sa dvere otvorili a dnu vošiel ten, po ktorom túžil. Hra môže začať...

Usmial sa a vykročil k ohromenému mužovi.

Severus si nemohol pomôcť, aby nedal najavo prekvapenie. Aspoň to málo, pretože číry šok by už bolo priveľa.

Ormáčila ho nielen antická výzdoba sporo osvetlenej miestnosti, ale i muž odetý v tóge. A to si pri tej smiešnej pozvánke myslel, že sa jedná o nechutný žart. Len sám Salazar tušil, čo ho napokon prinútilo, aby sa predsa len prišiel presvedčiť.

„Som rád, že ste sa predsa len ukázali, pane.“

Ten hlas ho prebral z omámenia a donútil ho upriamiť na seba pozornosť. Severus si ho premeral skúmavým pohľadom od hlavy po päty a musel uznať, že mal toho na sebe žalostne málo. Krátka snehobiela tóga, ktorú držala na pleci zlatá spona siahala mladíkovi sotva pár kratučkých centimetrov pod zadok a v páse bola previazaná tenkým koženým opaskom vari na trikrát.

To, čo videl sa mu neskutočne páčilo. Ostro rezaná tvár bola sčasti síce schovaná pod škraboškou, ale neunikla mu farba jeho očí. Bola zelená a priezračná ako horská bystrina. Hoci o odtieň svetlejšia ako tá, ktorú obdivoval na inom. A tmavé vlasy mu netrčali do všetkých svetových strán v potešujúcom neporiadku, ale boli úhľadne rozdelené cestičkou, rovné a uhladené vlas pri vlase. Avšak rovnako tmavé.

Široké ramená, pôsobivá hrud' a silné ruky hovorili o dobrej kondícii, čo rovnako potvrdzovali úzke boky, dobre tvarované stehná i lýtka a dokonalý zadok. Opálenosť pokožky zvyrazňoval trblietavý zlatý poprašok, ktorý sa na nej držal.

Ten muž bol stelesnením jeho najtajnejších snov, ale...

Nebol tým, po kom túžil.

„Čo to má znamenať?“ opýtal sa s ostrosťou v hlase a prútikom pripraveným vo vrecku svojho vlneného plášťa. Pohľadom znova prebehol po miestnosti.

Muž naproti nemu sa pousmial.

Vzápätí však Severus vytasil prútik a mladého muža chytil pod krk. Špička jeho ebenovo čierneho prútika sa v momente vtlačila do jemnej pokožky krku a on nazúrený zahrnel: „Kto dočerta ste a čo odo mňa chcete?!“

V nasledujúcej chvíli biela škraboška odletela vzduchom preč.

Nepoznal ho. Zdal sa mu známy a predsa... Vedel, že by si tú tvár bol zapamätal. Muž bol príťažlivý.

„Som váš... dar.“

Severus sa neprestával mračiť a on zopakoval: „Som vaším darom na dnešný večer. Objednal si ma muž, ktorého nepoznám. Kontaktoval ma sovou poštou.“

Špička prútika zjemnila tlak a mladík, ktorého stále zvieral pod krkom si odkašľal. „Volám sa Eros.“

Severus to nechápal. Prečo by mu len tak dal tie listy a prečo by ho pre merlina obdaroval... niekým takým?! Skúšal ho? Čo to malo znamenať? Pochopil však jedno. Vedel, kto mu písal.

„Viete, kto som?“ opýtal sa po chvíli, prútik sklonený k zemi.

Mladík sa mu takmer bezočivo uškrnul do tváre. „Hádaj by som, že sám boh pomsty, Áres.“

Severusovi myklo kútikom úst, keď to povedal a sledoval ako si mladík trie miesto, kde mal pritlačený hrot jeho prútika.

„Tesne vedľa. Volajte ma... Hádes.“

Mladík sa usmial a uklonil sa pred ním. „Je mi ct'ou, pane. Čím vám môžem poslúžiť?“

Severus prebehol zrakom po miestnosti. Prevládali tu farby biela, zlatá a červená. Biely bol náter stien, masívne piliére a menšie podstavce, na ktorých sa skveli malé antické sochy malých bucl'atých kupidov, zlaté boli dlhé závesy obtočené okolo nich ako dekorácia a červený tu bol hrubý koberec pred mohutným krbom, v ktorom horelo.

V zadnej časti miestnosti sa pýšila stena ozdobená peknou etruskou klenbou, vytvárajúca priechod do inej miestnosti.

Dobre stavaný mladík, ktorý nemohol mať viac ako tridsať, si všimol jeho pohľad. „Váš kúpeľ čaká, pán môj.“

Severusovo obočie sa razom spojilo s ofinou. „Na to zabudnite!“ vyštekol a ak už musel, zamieril k pohodlne vyzerajúcemu sofa, čalúnenému zeleným damaškom. Sadol si, rozhodnutý zistiť, čo to má znamenať.

Žeby pomsta?

Mladík bol v mihu pri ňom. Natisol sa rovno medzi jeho mierne rozkročené nohy a na Severusove protesty povedal iba toľko, že sa mu takto bude lepšie ležať. Zobliekol ho nielen z plášťa, ale i z tmavomodrého zamatového saka vyšívaného striebornou niťou, kým pred ním Severus neostal iba v bielej košeli so stojačikovým golierom.

„Vyzeráte úchvatne, pane,“ poznamenal a díval sa pritom mužovi priamo do očí. „Dúfal ste, že tu stretnete jeho?“

„Nevidím dôvod, odpovedať na vaše dotieravé otázky, *Eros*,“ zamrmlal a odvrátil pohľad.

Eros mu vyložil nohy na sofa, podoprel ich vankúšikom a druhým vankúšom mu podložil hlavu. Odišiel k bohato prestretému stolu a vzal so sebou misu plnú ovocia. Položil ju na zem k pohovke a vzal do rúk hrozno. Odtrhol prvú zrelú bobuľu a priložil mu ju k ústam.

Severus zaváhal, ale predsa len otvoril ústa a zahryzol do nej. To, že sa mladík zachvel, keď sa o jeho končeky prstov obtrel jeho jazyk odignoroval.

„Nahneval vás?" skúsil to znova a priložil mu k ústam novú bobuľku bieleho hrozna.

Severus sa zamračil, čo hovorilo za všetko.

„Chápem," odvetil ten tmavovlasý sporoodenec.

„Nič nechápete," protirečil mu. „Ako by ste aj mohli."

Nová bobuľka sa zastavila len pár centimetrov od jeho úst. „Tak mi to vysvetlite. Máme na to celú noc," zapriadol a pohľadom nehanebne skĺzol od jeho úst k rozkroku, ktorý mal na dosah.

Severus postrehol nielen tú narážku, ale i návrh, ktorý sa ukrýval medzi tými slovami. Mal chuť sa na plné hrdlo rozosmiať.

„Už viem, prečo ste tu. Zrejme som si to zaslúžil. Prišiel ste ma trápiť," povedal s definitívnou platnosťou, akoby vyriešil zložitý rébus tohto večera.

„Myslíte? Ak teda nazývate potláčanú túžbu trápením, tak potom musím súhlasiť. Ste nesmierne príťažlivý muž a verte mi, od chvíle, čo ste sem vstúpili mám slabiny v jednom ohni."

„Luhár!" osočil ho profesor, ale ani sa nepohol.

„Klamať nie je mojím zvykom. O mojich slovách sa môžete ľahko presvedčiť," šepol o niečo zmyselnejším hlasom a na nič nečakal. Vzal Severusovu pravicu do ruky a vložil si ju medzi nohy.

Tá ruka sa bleskovo stiahla späť len čo ucítila mohutnosť jeho erekcie. Vlastne Severus vyzeral, že je pripravený preskočiť sofa, na ktorom ležal, len aby bola medzi nimi patričná vzdialenosť.

„Vás to neteší?" opýtal sa takmer ublížene.

„Prestaňte!" okríkol ho.

„Prečo? Je na mojej túžbe niečo zlé?"

Severus mal chuť zakričať - *Všetko! Ty nie si ten, koho chcem!* Ale iba rozochvene privrel viečka a vypustil z pľúc zadržovaný vzduch.

„Môžete si ma vziať ako len chcete a kde chcete," prihováral sa mu vábivým hlasom, chrpaľavým od vzrušenia a pritom ho upokojujúco hladil po ruke prstami. „Pokojne ma prehnite i tu na sofa. Alebo ma oprite o jeden z tých stĺpov, vydržím veľa. No ak by sa vám to nepáčilo, môžeme to spraviť i na tej kope mäkkých vankúšov pred krbom, alebo..."

„Dost', pre Salazara! Mlčte!"

Severus sa mykol, keď na perách ucítil dotyk jahody. Voňavej, sladkej, lahodnej. Zahryzol sa do nej.

„Skutočne ma nechcete pretiahnuť?“

Povzdychol si a pomyslel, že toto nie je Eros, ale stelesnenie nejakého urečneného sexuálneho démona!

A vtedy si mladík povzdychol. „Vy nemôžete?“

Severus sa zatváril na sekundu zmätene a potom sa zháčil. „Môžem! Ale nechcem a to je sakra rozdiel!“

„Potom teda vážne nerozumiem. Nepáčim sa vám?“

Severus, ktorého táto čudná hra prestala baviť sa posadil. Prečesal si prstami vlasy a zadíval sa naňho. „Ste mužom na predaj? Ste prostitúť?“

Mladík zažmurkal. „Zmenilo by to niečo na situácii?“

Severus sa trpkopousmial. „Nie.“ Vstal a načiahol sa po svojom saku. „Nemal som sem chodiť.“

„Tak čo je v tom? Prezradte mi to, pane.“

Severus sa k nemu otočil a zadíval sa mu do očí. „Škoda, že vaše oči nie sú o niečo tmavšie a vlasy...“ dotkol sa ich prstami a skúsil ich na omak, „trochu strapaté.“ Ukazovákom skĺzol na čelo, kde sa dotkol miesta, ktorým iné čelo oplývalo istou jazvou. Nakreslil ju tam prstom.

„Naozaj vás tu nič nezadrží?“

Pokrútil hlavou a otočil sa na odchod.

Bol takmer pri dverách, keď za sebou začul: „Milujete ho?“

Neotočil sa. S rukou na kľučke zašomral sotva počuteľne: „A nikdy ho nebudem mať.“

Dvere však nešli otvoriť. Zalomcoval nimi a zhrozil sa, keď sa intonácia toho hlasu zmenila. Spoznával ho jasne a zreteľne. Ale nezaškrípал zubami a ani ho neosočil. Nevynadal mu a nezahlušil za to divadlo, ktoré mu predviedol.

Ten podmanivý hlas sa k nemu prihovril.

„Tak sa otočte, pane. Pretože muž, po ktorom túžite toto celé pripravil iba pre vás. Vráťte sa k nemu a dokážte mu, že ste všetky tie listy myslel vážne. Že ste myslel vážne každé jedno slovo. Vráťte sa a dovoľte mu, aby vás smel milovať, pretože on po ničom inom netúži.“

Otočil sa. Hoci mal Harry dojem, že to trvalo viac ako celú večnosť, kým sa ich oči konečne stretli.

Severus mal dojem, že blúzni. Ale neblúznil. Stál tam naozaj Harry. *Jeho Harry...*

Bol to on. Tie črty tváre, jazva na čele i postrapatené vlasy...

„Ako si... Prečo?" jachtal, neschopný uveriť, že mu čosi také vykonal.

„Pretože som to chcel počuť z tvojich úst. Netušíš aké peklo si mi pripravil. Zúfalo som túžil odhaliť pisateľa a ty si mi dal tak málo indícií!" vyčítal mu s nasmelým úsmevom. „A potom som sa bál. Bál som sa, že to predsa len nie si ty. Musel som to zistiť. Musel som ťa..."

„Vyskúšať?" navrhol Severus, v jeho hlase nebolo ani stopy po hneve.

„Nie. Musel som ťa prinútiť povedať pravdu. Ako inak by som nestratil hlavu, keď som sa všemožne snažil celú zimu, ale ty si bol ako hrob! Zneistil si ma."

„Prvý raz v živote som si nebol istý a prvý raz v živote som sa zachoval ako zbabelec. Odpusť. Ničoho som sa nebál viac ako tvojho odmietnutia..." zamrmlal, dívajúc sa naňho previnilo.

Harry sa úľavne rozosmial. Pristúpil k nemu a objal ho. Mocne. „Boh podsvetia sa predsa nebojí ničoho."

„Hm, teraz sa naozaj bál."

„Severus?" Harry sa od neho odtiahol. „Môžem ťa pobož..."

Skôr ako dokončil načatú vetu sa Severus k nemu sklonil a vzal si jeho ústa v dychberúcom bozku. S Harrym sa rozhojdal celý svet. Usmieval sa a usmieval sa i Severus. Bozkávali sa a usmievali. A bolo to o to vzrušujúcejšie. A krajšie.

Keď sa od seba konečne odtiaholi, Harryho výraz tváre bol blažený a oči zasnené. „Na toto si ľahko zvyknem. Myslím, že tvoje bozky sa stanú návykovými."

Tmavovlasý muž sa spokojne uškrnul. „To rád počujem. Takže... ma naozaj chceš?"

„Áno. Tak veľmi, až to bolí," vyslovil dychtivo a primkol sa k nemu, aby mu podal svedectvo i jeho napnutý rozkrok.

Severus sa uškrnul. „Nemyslel som to takto."

A Harry zakontroval. „Zato ja som to myslel aj takto." A potom zelenooký čarodejník odstúpil a rozhladal sa okolo. „Nie je toho škoda? Voda je stále teplá. Umiestnil som na ňu zahrievacie kúzlo."

Ako mohol tomuto odolať? „Nenamietam. Ale pod jednou podmienkou."

Harry sa zachvel pri predstave ako ho vyzlečie a bude to bledé telo môcť umývať. „Pod akou?"

„Dáme si spoločný kúpeľ."

„Ale i ja mám jednu podmienku," vrátil mu Harry a oči mu nezbedne iskrili.

„Akú?"

„Súhlasím, ak neskôr vyskúšame to sofa alebo vankúše pred krbom.“

„Pre mňa, za mňa, pokojne aj ten piliér,“ odvetil Severus a načiahol k nemu ruky. „Môžem?“ opýtal sa, rozviazal mu opasok a jediným pohybom odopol sponu držiacu Harryho odev. Snehobiela tóga sa mu zviezol k nohám a jeho oku odhalila dokonalú mužskú muskulatúru vypracovaného tela.

Zavzdychal a spozornel, keď sa penis vykúkajúci z tmavých chlpkov Harryho ohanbia zväčšil o dobré dva centimetre len pod jeho oceňujúcim pohľadom.

Pozrel mu do očí a pritiahol si ho do náručia. „Prijímam všetky podmienky. Kde je tá vaňa?“

Harry sa usmial a jeho vzrušený úsmev pohltili mužove ústa.

Oveľa neskôr ležiac v jeho náručí si pomyslel - *Ako povedala Hermiona. A ruke je v rukáve!*

Čas na zmenu

„Hoci vplyv minulosti na život je veľmi silný, človek ho silou svojho ducha môže zmeniť.“

Lev Nikolajevič Tolstoj.

V tomto období bol január na škótskej vysočine neobvykle mrazivý. Pani Zima tu vládla svojím ľadovým žezlom, krajinu prikryla bohatou snehovou perinou a holé konáre stromov obsypala trblietavou inovaťou tak hojne ako márnivá grófka diamantami. Mráz pomaľoval všetky okná starého hradu a studený severák sa pokúšal dostať do jeho vnútra i cez tu najmenšiu štrbinu v hrubých kamenných stenách.

V žalároch bolo v týchto dňoch obzvlášť chladno. Ich chodby boli ešte stále pusté a pôsobili viac stiesnenejšie ako inokedy. Študenti mali prázdniny a na rozdiel od pár výnimiek, tí zo Slizolinu boli do jedného preč. Hoci zimné prázdniny pokračovali, pomaly sa chýlili ku koncu. Tým pomyselným koncom mal byť Fašiangový ples, ktorý usporadúvala škola už štvrtý rok po sebe, a ktorý sa stal akousi novoročnou tradíciou. Medzi pozvanými nechýbal kompletný profesorský zbor, popredný zástupcovia Ministerstva mágie, členovia školskej rady a zopár vyvolených členov čarodejníckej spoločnosti.

Len sám Merlin vedel, ako neznášal všetky tie spoločenské udalosti, ktorých sa musel povinne zúčastňovať. Boli mu nielen proti srsti, ale vrcholne ich nenávidel. Obvykle však zo zdvorilosti strávil na týchto podujatiach pár hodín a potom sa nebadane vytratil späť na svoje posvätné územie hradného podzemia.

Tentoraz... mal v úmysle spraviť výnimku. Nie preto, lebo ho o to prosila riaditeľka, a už vôbec nie preto, žeby v tom našiel odrazu záľubu. *Nie...*

Zdvihol zrak od rozrobenej práce, keď si spomenul na niečo, čo ho mávalo takmer celý jeden rok. A len čo sa ponoril do spomienok, na chvíľu sa tie tmavé oči nostalgicky rozostřili.

Vtedy sa tiež zúčastnil podobnej frašky. Musel byť prítomný na plese, ktorý usporadúvalo Ministerstvo mágie pri príležitosti odovzdávania rôznych vyznamenaní. Obdržal vyrozumenie, kde ho informovali, že mu po rokoch neoceniteľnej služby udeľujú čestný titul *Čarodejníka prvého stupňa Merlinovho rádu*.

Pokojne by bol tú maškarádu oželel. Ale šiel tam. Ako vždy - na chvíľu... Statočne pretrpel všetky tie ceremónie a tešil sa na moment, kedy sa bude môcť nebadane vypariť. V sekunde ako sa otočil, aby tak spravil, narazil priamo *doňho!*

Cúvol pred hrudou pevnou ako skala. Chvíľu sa obaja iba vzájomne prepaľovali skúmanými pohľadmi. Potom sa tie zmyselné ústa roztiahli do nesmelého úsmevu, nasledoval mierny úklon a otázka, ktorú by v živote nebol čakal: „Smiem prosiť?“

Ustrnul? *Nie!* Absolútne skamenel! Oči sa mu rozšírili hrôzou, ktorú vzápätí vystriedal hnev. Jeho hlas bol ostrý a rezal ako žiletka. Bol rázny i napriek tomu, že ho stíšil tak, aby jeho slová nemohol zachytiť nik iný. „Nenechám sa tu pred všetkými fatálne zosmiešniť! Stále ste taký opovážlivý, drzý a...“

Ten človek ho prerušil. Díval sa naňho s takým vyrovnaným pohľadom, s tak pokojnou tvárou... Nahnevalo ho to ešte viac, ale on si to zrejme odmietal všímať. „Žiadam vás len o tanec,“ riekol stíšeným hlasom. „Je na tom niečo zlé? Pozrite, profesor, Neville tancuje s Malfoyom a...“ ukázal na pár na opačnej strane miestnosti, „a Sirius s Remusom.“

„Nezaujímam ma, kto s kým...“ opäť nemal šancu dokončiť svoj zúrivy preslov.

Mladý muž spravil krok vpred a nehanebne sa votrel do jeho osobného priestoru. „Bojíte sa ma?“ spýtal sa s hlavou naklonenou trochu na stranu. Jeho hlas pripomínal šepot, vábenie sirén, ktorému bolo ťažké odolať.

Severus mu pozrel priamo do očí. Do tých zelených jazierok, v ktorých videl jasnú, do očí bijúcu výzvu. So vzdorom sršiacim z čierneho pohľadu ho chytil za ruku, druhá pristála na jeho krížoch. Čo na tom, že nikdy netancoval s mužom? Čo na tom, že nebol ktovie ako zdatným tanečníkom.

Viedol. A ten príťažlivý diabol, stelesnenie jeho nočných môt sa nechal unášať nielen hudbou, ale aj ním samotným. Zvláčnel mu v náručí a vyzeral, akoby nikdy nikam inam nechcel patriť.

Severus napriek všetkému cítil ako sa i on pomaly uvoľňuje. Nebol schopný od neho odtrhnúť pohľad. Nechal sa viesť hudbou a kdesi v podvedomí si uvedomil, že mu mladý čarodejník zatiaľ ani raz nestúpil na nohu. Nepamätal si ho ako dobrého tanečníka, hoci sa sám nemal čím chváliť.

Tie zelené oči ho odmietali pustiť. Držali jeho pohľad v dokonalom zajatí. Použil naňho nejaké ľstivé kúzlo? Cítil ako ho na pleci hreje jeho zľahka položená dlaň. Spravili otočku. A ešte jednu. Dostali sa do tieňov bohato vyzdobenej sály, za mramorový stĺp obmotaný červeným zamatovým súknom so zlatou šnúrou visiaca pozdĺž neho.

Vtedy si ten malý vetroplach stal na špičky a spravil niečo absolútne nevidané. Severus stuhol a ostal stáť na mieste ako prikovaný, kým sa ho tie horúce ústa dotýkali prisaté k jeho perám. Špička vlhkého, dobyvačného jazyka maznavo blúdila po ich úzkych kontúrach.

Nikdy nič podobné neokúsil... *O čo mu išlo?*

Nerozmýšľal. Otvoril ústa, aby sa ho na to opýtal, aby sa naňho oboril, soptiac spravodlivým hnevom!

Ozaj nerozmýšľal. Pretože ak by mu mozog fungoval, bol by ho najprv od seba odstrčil. Ale on to nespravil. Konal ako absolútne paralyzovaný človek. Ovládaný jediným bozkom.

Pootvoril ústa a vo chvíli, keď tak vykonal, mladíkov jazyk za spokojného zastonania vnikol dnu, cez brány dosiaľ zatátných zubov... Jeho ruky teraz jemne zvierali Severusovu tvár a on si ju naklonil tak, aby k nemu získal lepší prístup. Ich nosy sa nezrazili. Len sa o seba jemne obtreli.

Severusovi nabehla husia koža, ale mozog to nepocíťoval ako čosi negatívne.

V žalúdku cítil čudné chvenie a hoci uväznený rozum kričal a zúfalo volal po vyslobodení, srdce prebralo vládu nad celým jeho telom. Veky uzamknuté city v najhlbšej cele srdcovej komory sa dostali na slobodu, aby napáchali toľko spúšte, koľko sa len za ten ukradnutý čas dalo...

Kým potláčaná logika strategicky radila bleskový ustúp, srdce velilo plieniť, brať a rabovať! Teraz! Okamžite a s vervou! *Kým má šancu...*

Nikdy nikto s ním toto nerobil. Nie tak slobodne. Nie tak odovzdane. Nikdy nikto ho takto majetnícky nehltal, nesnažil sa mu bozkom vysať dušu z tela...

Nikdy a nikto predtým nechutil tak opojne, sladko... ako chutil *on*.

Nakoniec sa od neho odtiahol. Len na malú chvíľu, aby im obom doprial trocha vzduchu. Stačilo to na to, aby sa Severusov omámený mozog okysličil a vzpriečil. Ušiel z väzenia, zosadil srdce z veliteľskej pozície a zaúradoval.

Stále omámený ho od seba odstrčil a prebodol pohľadom, ktorý muž nedokázal identifikovať.

„Prosím, neodchádzaj...“ žiadal a tie zelené oči boli plné... *čoho?!* „Prosím, nechcel som, ale... bolo to silnejšie ako ja...“

Počúval ho, ale jeho slová mu nedávali zmysel. Nemohli. *Videl sa.* Poznal sa. Bolo to silnejšie ako on? A čo vlastne?!

Čarodejník k nemu vystrel ruku, ale Severus sa ani nepohol, kým on zatiaľ prerývane oddychoval a zvažoval svoje možnosti.

„Ako inak som ti mal dokázať, že ťa mám rád? Túžim po tebe...“

Neveril mu. Ani slovo. „Čo za frašku to na mňa hráš?! Myslíš, že som taký hlúpy, aby som ti uveril?“

Muž spravil krok dopredu, ale Severus ho zastavil veľavravným pohľadom. Ruka neomylnne siahla po prútiku. „Ešte krok a budeš to futovať!“ varoval ho, a keď si bol istý, že mladík poslúchne, otočil sa na odchod.

„Severus!“ zavolal naňho pevným hlasom. Nikdy prv ho tak neoslovil. Zastal, ale neotočil sa.

„Ja sa nevzdám!“

„Zbytočné mrhanie časom. Ja svoj postoj rozhodne nezmením!“ odsekol.

Povzdych. „Nie všetky zmeny sú nutne zlé,“ začul za svojím chrbtom, keď kráčal preč.

Zamračil sa a vrátil sa do reality. Sedel v pracovni a uprene civel na malú kartu, ktorú pred chvíľou dokončil. Na túto sa už dalo pozerieť. To, že okolo neho vládol absolútny chaos historicky asi po prvý raz v jeho živote vôbec nevnímal.

Karta mala jemne zrnitý povrch a bola v matnej smaragdovej farbe. Strieborné ornamenty a rovnako strieborné, cifrované písmo. Každý profesor dostával pozvánky na fašiangový ples v príslušných farbách fakulty podľa toho, do ktorej patril. Tak napríklad, Sproutová zakaždým obdržala žltú, Filius modrú, Minerva s Hagridom červenú. Bol jediný, kto dostával zelenú.

Háčik bol v tom, že táto karta, na ktorej tak usilovne pracoval nebola určená jemu. Chcel ju niekomu poslať. A chcel, aby to bolo dokonalé. Aby to malo nádych tajomna, dosť na to, že by to pritiahlo absolútnu pozornosť toho, komu bola určená.

Stačilo ozaj málo. Zvoliť príjemnú farbu a hlavne tomu odpovedajúci text. Preto ten všadeprítomný chaos...

Preto toľko pokrkvanej pergamenov tých najrôznejších farebných odtieňov a znení váľajúcich sa v skrkvanej snehových guliach po podlahe všade okolo stola.

Civel na strieborné litery a mračil sa. Zelená nebola zlá. Napovedala, kto je odosielateľom, pripomínala farbu jeho očí... ale... stále to nebolo ono.

Poklopkaľ prútikom po pozvánke a tá zmenila farbu na karmínovo červenú. Ohrnul nad ňou nosom.

„Posledný pokus,“ zamrmľal a poklopkaľ po karte znova.

Fialová?

Zamyslel sa. Fialová bola dokonalou kombináciou pokojnej modrej a vášnivej červenej. Farba, ktorá symbolizuje rozvahu, mier, pokoru a tajomnosť.

Strohá tvár sa vyjasnila.

Teraz bol spokojný. Lepšie snád' ani zvolit' nemohol. Kartičku vložil do obálky, zapečatil ju a náhlil sa k školskému sovincu. Priviazal list na paprčku prvej sove, ktorá sa zniesla priamo pred neho na bydielko a v duchu sa modlil, aby to zabralo. Ak to vyjde, veľa to zmení.

Preňho určite...

sssSHSsssSHSsss

„Hľadat' ľudí, ktorých by ste milovali... to je tajomstvo a úspech celého života.

Antonín Sova.“

Nie všetky zmeny, ktoré sa udejú musia byť nevyhnutne zlé. Vedel to.

Stál v kúpeľni a díval sa na svoj nejasný obraz v zahmlenom, okrúhлом zrkadle osadenom do obyčajného strieborného rámu, ktoré viselo nad porcelánovým umývadlom jemnej, krémovej farby.

Sklonil ruku s prúťikom, od teraz už suchých vlasov a pretrel jeho orosený povrch, aby sa v ňom lepšie videl.

Podlhovastá, bledá tvár, dlhé čierne pramene, ktoré ju rámovali, dve tmavé oči pripomínajúce smolné jazerá...

Nahá hrud' posiatá desiatkami jaziev...

Stál vôbec za pohľad?

Znova ho prepadli trpké spomienky na vzdialenú minulosť.

~*~*~*~

Tentoraz sa ocitol v jednom tmavom zákutí chodieb žalárov. Bola už dávno noc a on mal po večierke. Stál v studenom výklenku a nad ním sa týčil najkrajší muž, akého kedy videl. Bola to však iba chladná krása. Maska bez duše... Telo bez srdca...

Jeho slová ho šľahali ako dobre mierené rany biča. „Nikdy nebudeš taký ako snívaš. Ja o tých snoch viem,“ pošepol mu do ucha. „Viem, že skúšaš vytvoriť elixír, vďaka ktorému by si vyzeral... inak. Normálne,“ zatiahol lenivo a ukazovákom prešiel po línii trčiaceho nosa z ešte okrúhlejšej detskej tváre. „Si škaredý, Severus a mal by sa s tým konečne zmieriť. Pre vlastné dobro,“ povedal nonšalantne a položil mu ruku na plece. Silou ho prinútil k pokľaku. Odovzdaný pohľad čiernych očí bol preňho ako magnet. Vedel, že si s ním môže robiť, čo chce.

„Ale napriek tomu... si talentovaný, to sa musí uznať,“ šepol a usmial sa naňho takmer prívetivo. „Nikto mi to nevie spraviť tak krásne... ako ty.“

Rozopol si zips na nohaviciach a pred okrúhlu tvár sa vyvalila jeho polovzrušená mužská pýcha. „No tak si ho už konečne vezmi... vezmi si ho a ja nikomu neprezradím, že si kradol v školských zásobách,“ posmeľoval ho a vôbec mu nebolo proti srsti, že vydiera iba bezbranné dvanásťročné chlapča pre potrebu vlastného ukojenia telesných túžob.

Zvrhlý sviniar! To bol... nič iné.

Ľavou rukou bezmyšlienkovite zamieril k starej jazve na krku. Jednej z mnohých, ktoré hyzdili jeho bledú pokožku. Táto bola iná. Nebola pozostatkom po brutálnom mučení a nepatriła ani k potupnému cajchu jednej z kliatob.

A predsa bola nemým synonymom toho najväčšieho zla. Krutovlády, ponižujúceho si podrobenia človeka inou bytosťou. Nie však ľudskou...

Alebo sa dal vôbec Temný pán označiť ako ľudská bytosť? Nieкто tak šialený, bažiaci po moci, choromyseľný?

Jazva mala zvláštny polmesiačikový tvar, pozostatok po dvoch okrúhlych dierkach, ktoré mu tam zanechali ostré hadie zuby. Koža pod bruškom ukazováka, ktorý po nej prechádzal bola jemnejšia, svetloružová a so zlatým odleskom. Neraz sa pýtal sám seba, či za to môže Felix Felicis, ktorý v tú osudnú noc vypil. *Jazva*. Pomyselná bodka za všetkou tou hrôzou.

V tú noc sa toho zmenilo najviac. Prežil, hoc v to ani nedúfal. Možno si to ani nezaslúžil. Voldemort bol porazený a Potter... z toho vyviazol bez ujmy.

Vtedy ho ešte pani Šťastena nosila a chovala v náručí ako svoje obľúbené dieťa. *Vtedy...*

Na um mu prišli všetky tie listy, ktoré od neho od toho plesu, kedy ho pobozkal obdržal. Vyznania, prosby, prehovárania, pozvania na schôdzky... Musel uznať, že ten mladík má kuráž. Ale ani tá mu nikdy nechýbala.

Márne si trápil myseľ a dookola sa sám seba pýtal – *prečo práve ja?!*

Čo vedel o láske? Zhola nič!

Niekedy dávno si myslel, že je zaľúbený. Iste, do tej nepravej osoby. Naivne sa ňou nechal využívať a dovolil jej ukájať telesné chůtky na svojom tele ako na hračke, ktorú možno kedykoľvek a akokoľvek beztrešne použiť. Akoby nemal ako ľudská bytosť svoju cenu, hrdosť...

Stačilo tak málo, aby precitol z toho poblúznenia.

Roky samoty a zatrpknutia s ním spravili svoje. V službách Temného pána a profesora Dumbledora zároveň sa nemal kedy naučiť, čo znamená *láska*. Pozná oddanosť. Poznal vernosť a lojalnosť. Ani priateľstvo mu nebolo cudzie. No to bolo všetko, kam v citoch zašiel najďalej.

A potom si príde *on* a prevráti jeho život na ruby jediným bozkom a hromadou listou, ktoré básnia o jeho obsidiánových očiach, v ktorých sa chcel utopiť, o jeho sladkých ústach, ktoré túži bozkávať... Túžil ukradnúť jeho srdce a písal mu o tom, že to jeho bije už dávno iba preňho.

Šialené!

Absolútne neprípustné!

Aké pochabé!

Musel sa zbláznit? Iné logické vysvetlenie prasto neexistovalo.

Odpísal iba na pár listov s prosbou, aby ho prestal obťažovať. Po prosbách nasledovali vyhrážky a úplná odmlka.

Ale listy chodili ďalej. Pravidelne. Biela, snežná sova tu bola skoro ako doma. Mal pocit, akoby sa naňho zakaždým mračila a vrhala po ňom nesúhlasné pohľady, lebo vedela, že odosielateľovi nehodlá napísať ani čiarku.

Napriek tomu ich nevyhodil. Ani nespálil v krbe, hoci to chvíľu skutočne zvažoval. Skúmal ich, čítal dookola a uvažoval – *prečo...*

Potom sa stalo to nešťastie v Čiernom lese a listy prestali chodiť. Noviny boli plné zlých správ a hrdina čarodejníckeho sveta sa zotavoval po vážnom zranení u Sv. Munga.

Ani potom listy nevyhodil. Previazal ich širokou červenou stuhou a uložil do tajného šuplíka svojho pracovného stola.

~*~*~*~

sssSHSsssSHSsss

„Bát' sa lásky, znamená bát' sa života. A kto sa bojí života, je už z troch štvrtín mŕtvy.

Bertrand Russell.“

Prečesal si prstami dlhé, havranie vlasy a skrotil ich čiernou koženou šnúrkou. Boli čisté a leskli sa ako hodváb. Dokonca voňali. Prijemnou zmesou dômyselne vybratých bylín.

Prešiel si rukou po čerstvo oholenej tvári. Na líca si naniesol trochu kolínskej. Prijemná, nevtieravá a hlavne mužná vôňa.

Mal dojem, že jeho život už nemôže byť nikdy takým, akým býval. Pred tým bozkom.

Opustil kúpeľňu a vošiel do spálne. V kozube horel oheň a na ustlanej posteli ho čakala snehobiela bavlnená košeľa so stojačikovým golierom, striebornou vestou, ktorá sa výborne hodila k predĺženému saku slivkovej farby a hodvábnej viazanke rovnakého odtieňa.

Jeho výber bol prvý raz dokonale premyslený a kusy šatstva starostlivo vybrané. Obliekal sa a premýšľal nielen nad sebou a starými časmi, ale i tým, čo už zmeniť nemôže a tým, čo sa zmeniť ešte dá.

Za tých pár rokov toho prežil a preskákaval ozaj veľa. Trvalo mu dlho, kým sa z toho spamätal. Kým si zvykol nebyť v strehu a nečakať, kedy temné znamenie na predlaktí jeho ľavačky ožije.

Vyzeral... inak. Zdravšie. Pribral, no na štíhlosti nestratil. Pleť nemala tú nezdravú kriedovú bledosť. Vlasy neboli mastné a mdlé, oči neboli studňami bez života. Život bez stresu robil divy.

Napravil si košeľu a načiahol sa po viazanke. Chcel vyzerat' dobre. Prvý raz v živote. Vedel, že so svojou tvárou nič nezmôže, ale mohol aspoň zapôsobiť. Chcel zapôsobiť!

Mal trému. Prsty rúk sa mu jemne chveli. Odmietal si to všímať. Napadlo ho užiť upokojujúci elixír, ale... tú myšlienku napokon zamietol. Nechcel klamať. A keby pôsobil odrazu tak sebaisto, nebolo by to nič iné ako nehorázne klamstvo. Mal obavy. Veľké a opodstatnené. Bola tu veľmi veľká šanca, že dnes zo seba spraví iba hlupáka.

Hral vabank. So svojím životom, so svojím osudom...

So svojím srdcom...

Všetko alebo nič. Iba to chcel. Trvalo mu, kým dospel k nejakému rozhodnutiu a mohol iba dúfať, že nebude neskoro.

Preňho...

Obliekol si vestu a dôkladne pozapínal všetky strieborné gombíky. Nasledovalo sako. Bolo ako polnočná obloha. Nechal ho rozopnuté a vzal do ruky posledný doplnok svojej garderóby na dnešný večer - škrabošku. Fialovú so striebornými runovými znakmi.

Sadol si na kraj postele a dovolil si nepatrný prejav slabosti. Spomedzi tenkých pier sa vydral povzdych.

Nikdy sa nebál. Nie tak, aby to dal najavo. Vždy dokázal svoje pocity potlačiť, ale teraz mal dojem, že ho prevancovali...

Zavrel oči a v tom momente sa preniesol do nemocničnej izby. Stál za poodchýlenými dverami a načúval rozhovoru, ktorý k nemu doliehal zvnútra.

„Harry, iba sa zbytočne trápiš!“

Hlas Siriusa Blacka by poznal kedykoľvek.

„Ten bastard ti za to nestojí!“

Chvíľa ticha a potom sa ozval iný hlas. Hlbší a pokojnejší. „Harry, je mi to ľúto, ale tentoraz musím dať tvojmu krstnému otcovi za pravdu. Viem, že Severus nie je zlý človek, ale spôsob jeho života a citová neprispôsobivosť z neho rozhodne nerobí vhodného kandidáta na partnera v takom vzťahu, po akom túžiš.“

„Ja...“ ozvalo sa oveľa tichším, zhrubnutým hlasom, „myslel som, že to zmením. Naozaj som v to dúfal... Vážim si ho, obdivujem a...“

„Len nepovedz, že ho máš rád!“ prerušil ho drzo Black.

„A keby aj?!“ odvrkol mu vzdorovito mladší muž. „Čo by si robil, Sirius? Som už dávno dospelý, ak si to nepostrehol a viem, čo chcem. To, že ty si ho mal vždy za menej ako červoplaza z teba nerobí lepšieho človeka!“

Black dostal úder z vlastných radov, ktorý určite neočakával. Vedel si predstaviť, čo za výraz sa asi v tej nadutej tvári nachádza teraz. *Ohromenie, šok.*

„Prepáč,“ zamrmlal ospravedlnenie ten istý hlas, znejúci teraz únavou. „Nemám chuť hádať sa. Nezáleží na tom, že si zistil, do koho som sa zamiloval, ale... mrzí ma, že moje city zrejme nikdy nebudú opätované. Môžeš byť spokojný, krstný otec. Toto si chcel, či nie?“

Znova chvíľa ťaživého mlčania. Bol si istý, že napätie v tej nemocničnej izbe by sa teraz dalo krájať.

„Harry, mám ťa rád. A vždy som ťa mal. Si moja jediná rodina,“ riekol napokon Black, evidentne s rozmyslom. „Neteší ma predstava tvojho utrpenia a buď si istý, že keby som ti mohol nejako pomôcť... urobím to.“

Odrazu znel tak nežne, citlivo. Severusa to samého prekvapilo.

Nevidel, ako najmladší z trojice mužov pokrútil hlavou. „Viem, že nechceš, aby som trpel, ale rovnako dobre viem, že si rád, že ma odmieta.“

Zrejme chcel Black namietat', ale krstný syn ho zarazil. „Nie! Sirius, nenamáhaj sa. Na čo to bude dobré? Priznaj si, že si ho odjakživa nenávidel. Ja to viem. Napokon... možno je to tak dobre. Teraz, keď je zo mňa obyčajný krypeľ, nemá ani ten najmenší dôvod zaujímať sa o mňa. Ani ja viac nebudem skúšať kontaktovať ho. Môžeš byť spokojný.“

„Tak toto som si nezaslúžil,“ odvetil dotknuto Black a Severus počul ako pod ním vrzla stolička.

„Možno,“ odvetil Potter a odvrátil hlavu k oknu, aby sa nemusel dívať do jeho zmučenej tváre. „Potrebujem si oddýchnuť,“ riekol mdlým hlasom. „Ale budem rád, keď vás tu ráno nájdem.“

„Dobre,“ šepol znova Black a vyšiel na chodbu. Severus sa ledva stihol schovať. Videl ako sa Black oprel čelom o stenu a zaťatou päsťou do nej z celej sily tresol. Bezmocné gesto človeka, v ktorého silách nie je zmeniť sled udalostí...

O chvíľu ho nasledoval Lupin. Vzal ho do objatia a šepkal, že Harry to tak nemyslel. Má len zlomené srdce a stratil nádej. Mal mu dať iba čas...

Čas...

To bolo to, čo potreboval aj on? Čas, aby sa zahojili všetky jeho rany na duši? Čas, aby si uvedomil, že...

Stál pri jeho posteli a díval sa naňho. Bol bledý rovnako ako to triezve nemocničné povlečenie. Hlava vyvrátená na bok, okuliare na kraji nočného stolíka, vedľa cezminového prútika. Vyzeral tak bezbranne. Nešťastne. Na líci ešte neuschla cestička po poslednej slanej slze.

Plakal vari kvôli nemu?

Nezvyčajné...

Vždy si myslel, že ak by sa mu niečo stalo, neštekol by za ním ani pes.

Natiahol ruku, aby zotrel tú slasnú stopu na bledom líci. Spal tvrdo. Uspávací elixír a tísiace urobili svoje. Spánok bol dostatočne hlboký na to, aby ho ten ľahký dotyk nezobudil.

A on sa ho dotýkal ako toho najkrehkejšieho porcelánu.

Zaujal miesto pri jeho posteli na stoličke, kde ešte nedávno sedel Black. Díval sa naňho. Sledoval tie jemné črty tváre a čím dlhšie ho pozoroval, tým väčšmi si uvedomoval, že nikdy predtým sa naňho nedíval poriadne. Musel byť slepý, keď nevidel tú jemnosť, tú srdečnosť a milotu, ktorú vyžaroval aj v spánku.

Prečo to prehliadal? Báł sa? Ak áno, čoho?! Ľudskosti? Lásky, ktorá sa skrývala v srdci toho mladého muža? Alebo to bola vari možnosť odvrhnutia, ktorú videl ako priveľmi reálnu?

Sklonil hlavu a pohľadom sklúzol k ruke voľne ležiacej na prikrývke pozdĺž jeho boku. Chytil ho za ruku. Jej dlaň bola drsná, ale hriala. Palcom pohladil pulzujúce zápästie.

Bál sa... naozaj.

Ale nie jeho...

Nie. Báł sa seba. Seba a toho, čo by s ním dokázalo spraviť ďalšie sklamanie. Život sa s ním nikdy nemaznal. Nechoval ho vo vatičke, ani ho nevodil ružovými záhradami a rozhodne mu nenasadzoval na nos ružové okuliare.

Žil vo vlastnom svete. Jediný človek, ktorého k sebe kedy pripustil bližšie bol Dumbledore. Po jeho smrti ostal sám a toto miesto nezaplnil nik iný.

Nastal vari čas, aby to zmenil? Ak by to urobil, bola by to viac ako len zásadná zmena v jeho živote.

Čo mu to neustále opakoval ten šialený starec? „*Neboj sa života, chlapče! Miluj! Ak žije tvoje srdce, je živý i tvoj duch a prekvitá tvoje telo. Temné pomínie a dni sú prežiarené hrejivými lúčmi slnka. Nikdy sa neboj lásky, Severus. Nikdy z nej nemaj strach! Lebo nemilovať je ako nikdy nežiť!*“

Toto sa udialo pred mesiacom.

~*~*~*~

Keď sa vtedy vrátil späť a znova si prečítal všetky Harryho listy, niečo sa v ňom pohlo... Akoby tie ľadové múry vystavané okolo jeho srdca popukali a srdce sa prvý raz slobodne nadýchlo... ako nevinné, slabé a bezbranné novorodeniatko.

Na druhý deň sa vrátil do nemocnice opäť. Prišiel v čase, keď bolo po návštevných hodinách a deň sa chýlil ku koncu. Nik ho však nespozoroval. Zahalený neviditeľným plášťom sa vkradol do jeho izby. Musel uznať, že starý Dumbledore mal občas celkom dobré nápady aj teraz, v svojej portrétovanej prítomnosti. Vrátiť mu plášť, ktorý po vojne ostal zabudnutý v riaditeľni nebol zlý dôvod na improvizované stretnutie a...

Bolo mu jasné, že Pottera šokoval. Asi prvý raz po dlhom čase si vymenili úlohy. Vtedy sa nezdržal viac ako päť minút. Vysvetlil mu, že prišiel vrátiť jeho neviditeľný plášť a poprial mu skoré uzdravenie. Avšak skôr ako opustil jeho nemocničnú izbu sa ho takmer nečujne opýtal - *bez toho, aby naňho čo i len pozrel* - či sa za ním môže zastaviť aj zajtra.

Keď bol Potter pridlho ticho, až potom sa skusmo otočil.

Potter horlivo prikyvoval, v tvári vpísaný absolútny údiv... a radosť.

sssSHSsssSHSsss

„Aby sa láska zrodila, stačí len malá nádej. Nádej potom môže po dvoch alebo troch dňoch pomínuť, no láska je už na svete.

Stendhal.“

Zo začiatku to bolo rozpačité, ale postupom času sa ostré hrany ich nemotorných pokusov o zblíženie obrusovali. Učili sa spolu komunikovať, vychádzať. Severus si zvykal na jeho doberanie a náhodné dotyky, Harry si zvykal na jeho suchý humor a brisknú logiku. Ani to však neznamenalo, že naňho zmenil svoj názor. Podľa neho bol Potter stále tvrdohlavý, drzý a všetečný. Ale bol aj láskavý, priateľský a obetavý. Ak ho pre niečo kritizoval, pre iné ho zas obdivoval.

S neomylnou určitosťou však zistil jedno. Potter sa vonkoncom Jamesovi Potterovi nepodobal.

Každý deň objavoval, že ho mladý muž dokáže stále niečím prekvapiť. Harry o ňom vedel viac ako ktokoľvek iný. Možno viac ako samotný Dumbledore.

Harry bol všímavý a natoľko ohľaduplný i k neohrabanému správaniu staršieho muža, ktorý sa po prvý raz v živote skúsil po hlave pustiť do niečoho takého riskantného ako bolo

priateľstvo s chrabromilčanom, až ho to samotného neraz zaskočilo. V takých chvíľach cítil podivné šteklenie v žalúdku, teplo, ktoré sa rozlievalo jeho žilami a prvý raz si uvedomil, že nebyť sám má svoje výhody.

A páčilo sa mu to...

Čoraz častejšie si predstavoval, aké by to bolo, mať ho po svojom boku dlhšie ako iba pár hodín v týždni. Niekoho takého krásneho, veselého a príjemného... A čoraz väčšmi túžil po tom, aby to Potterovi došlo bez toho, aby musel urobiť prvý krok on.

Zdalo sa mu, že to pozvanie na ples bolo vhodnou príležitosťou. I keď sa pod kartičku nepodpísal, dúfal, že mladému mužovi dôjde, kto mu poslal to pozvanie. Veril, že príde, aj keď sa v poslednom čase nerád ukazoval v spoločnosti kvôli svojmu zraneniu.

V srdci mu horel malý plamienok nádeje. Ostávalo len dúfať, že ho nič neuhasí.

sssSHSsssSHSsss

Veľká sieň bola rovnako veľkolepo vyzdobená ako po iné roky. Dlhé rady stolov, ktoré tu bývali inokedy rozmiestnené po miestnosti teraz lemovali jej steny. Stoly sa prehýbali pod všakovakými dobrotami, ktoré pripravili rokfortskí škriatkovia v kuchyni, nápoje toho najrôznejšieho druhu tiekli prúdom a plnili poháre hostí.

Na pódiu, kde mal obvykle miesto profesorský stôl teraz stálo zopár stoličiek, ktoré zaujali hudobníci. Sláčikové quarteto doplnené harfou, čelom, hobojom a flautou.

Pozdravil sa s riaditeľkou, vzal si pohár perlivého šampanského a chvíľu zotrval v hlúčkiku svojich kolegov baviacich sa s ministrom mágie. Potom sa ospravedlnil a bezcieľne sa potuloval po miestnosti, hľadajúc si tichý kútik, kde by nikým a ničím nepozorovaný vyčkával svojho host'a.

Ľudia sa bavili. Farebné masky, nápadité kostými. Zdalo sa, že on jediný vyzerá ako-tak normálne. Nebyť tej škrabošky, ktorá mu zakrývala tvár. S tým vyčnievajúcim nosom si pripadal ako Cyráno...

Keď krátko pred polnocou ucítil na pleci letný dotyk, otočil sa a slová – *Dal si si na čas* – mu uviazli v hrdle.

Mužovi v zelenej maske s vlčím motívom kývol hlavou a krátko mu stisol podávanú ruku. „Severus, som rád, že ťa vidím. Len som ťa chcel pozdraviť,“ dodal, keď si všimol jeho váhanie.

Muž sklopil pohľad. Jeho gesto vnímal ako otvorené prijatie na rozdiel od Blacka, ktorý ho iba mlčky toleroval, ale i to už bol pokrok. Uvažoval, ako sa k tomu postaviť.

Spravil to svojsky. „Takže... už si to spravil,“ odvetil sucho. Zbadal iného muža, ktorého prítomnosť mu bola viac ako nepríjemná, ale zdržal sa komentára. Červeno-žltú masku lemovala tmavá hriva dlhších, kučeravých vlasov. Stál opretý o múr a bavil sa s...

Zaostril a Remusa počúval len na pol ucha.

Lupin sa pousmial, keď si všimol kam smeruje jeho uprený pohľad.

Mladík v karmínovom saku sa medzitým rozlúčil so Siriusom a zmizol preč. Opustil sieň bez toho, aby Severusovi venoval čo i len pohľad. Pichlo ho pri srdci. Takto si to rozhodne nepredstavoval.

„Severus, vlastne som tu, aby som si odovzdal odkaz,“ prehovoril a znova tým upútal jeho pozornosť.

Konečne naňho čierny pohľad zaostřil.

Remus Lupin sa tváril tajomne a ten jeho potuteľný úsmev by najradšej zotrel šmahom ruky. Nespravil to len preto, lebo čakal, čo povie.

sssSHSsssSHSsss

„Keď miluješ, objavuješ v sebe toľké bohatstvo, toľkú nehu a toľko citu, až je ti na neuverenie, že si schopný toľkej lásky.

Anton Pavlovič Čechov.

O chvíľu neskôr i on opustil Veľkú sieň, aby sa prehnal chodbou a skončil na jej druhom konci. Ostal nerozhodne postávať pred balkónom. Vchod naň zakrýval ťažký zamatový záves. Nabral odvahu a vnoril medzi jeho záhyby ruku. Odhrnul ho a vykročil.

Harry stál pri kamennom zábradlí. Pohár so šampanským položený na ňom. Díval sa na hviezdne nebo. Tvár vyvrátená dohora sa jagala striebornou žiarou mesiaca, zelené oči svitom hviezd.

„No nie je dnes krásna noc?“ opýtal sa, a keď Severus neodpovedal, pozrel priamo naňho.

Muž bol taký očarený tým, čo videl, že sotva vládal dýchať. Srdce robilo kotrmelec za kotrmelec. Akoby kráčalo, no neustále sa potkývalo na strašne vratkých nôžkach.

Mladík sa naňho usmial. Žiarivo, milo. „Ďakujem za pozvanie.“

Severus sa zmohol na chabé prikývnutie. Matne si uvedomil, že vari nikdy predtým nestratil reč. *Tak prečo teraz?!*

Odkašľal si, aby si prečistil hrdlo a odvetil takmer nečujne: „Rado sa stalo.“ A potom spravil niečo ešte neočakávanejšie, lebo pristúpil k nemu bližšie a nastavil mu svoju ruku. „Smiem prosiť?“ opýtal sa a vyjavený mladík iba ohromene zažmurkal.

„Ja... nie som dobrý tanečník a navyše, po tom zranení... krívam. Obávam sa, že by som ti mohol postúpať po nohách.“

Severus nemohol nepostrehnúť zle maskovanú túžbu v jeho hlase. Síce povedal jedno, ale vybadal, že si praje opak. Takmer sa pousmial. Naozaj sa v ňom za ten krátky čas naučil o toľko lepšie čítať?

„Ani ja nie som v tomto umení omnoho zdatnejší. A že mi postúpaš po špičkách? Nevadí, rád to podstúpim, ak mi venuješ aspoň jeden tanec.“

Harry pred ním stuhol v šoku. Avšak zo všetkého najviac túžil vložiť ruku do tej jeho a privinúť sa k nemu tak, ako *vtedy*... Bolo to také dokonalé. Ich telá tak blízko, spolu, hýbajúce sa v jednom rytme, v súlade...

Spravil to. Hudba zaznievala až sem, hoci tlmene. Nechal sa viesť Severusom, jeho pomalými rytmickými pohybmi. Harry si to vychutnával a užíval plnými dúškami. Vedel, že noc ako bola dnešná sa nezopakuje. Nemôže. Bolo by to príliš krásne.

Lenže kým stihol dokončiť svoju myšlienku, ten muž k nemu sklonil hlavu a obtrel sa perami o jeho ústa. Harry vyvalil oči, lebo jeho tvár sa odrazu ocitla v zajatí dvoch teplých dlaní. Muž stojaci oproti mu mierne zaklonil hlavu a prisal sa k jeho ústam. Nežne, opatrne, ale naliehavo.

Harryho viečka sa zachveli ako motýlie krídla, až sa napokon celkom privreli. Horúci jazyk, ktorý sa zmyselne kízal po jeho spodnej pere ho donútil pootvoriť ústa. Vyhovela mu.

Severus ho vtiahol do toho najväšniviejšieho bozku, aký kedy Harry okúsil. Ich jazyky sa okolo seba ovíjali, hladili a maznali sa, nevediac sa nasýtiť jeden druhého. Harryho zachvátila príjemná triaška. Matne si uvedomoval, že prsty zatína do mužových pliec a drží sa ho ako kliešť, len aby ho nezradili vlastné nohy.

Bol to zasa on, kto sa od profesora elixírov odtrhol aj tentoraz. Stále omámený pred ním cúvol. Prebodol ho pohľadom, ktorý Severus nedokázal správne rozlúštiť. *Ublížený?* Ale nebol si istý.

Harry sa otočil na odchod, trasúce sa prsty stále priložené k perám poznačeným bozkom.

Severus pochopil, že sa chystá odísť. „Prosím, neodchádzaj...“ snažil sa ho zastaviť s pocitom bezmocnosti a nechápal, čo urobil zle. Mal pocit, akoby prežíval deja-vú.

„Prečo si to spravil?“ opýtal sa ho ticho zastretý hlas. Mladík k nemu ostával meravo stáť chrbtom.

Čarodejník k nemu vystrel ruku, ale napokon ju spustil späť bez toho, aby sa ho dotkol. Čo mu mal povedať? Vedel, že si zaslúži počuť jedine pravdu. Nechápal však jeho reakciu. Myslel si, že to iba privíta a miesto toho... *Zmätlo ho to!*

„Nemohol som sa ovládnuť. Bolo to silnejšie ako ja...“ odvetil napokon a čakal na jeho reakciu. Akúkoľvek.

Mladík sa ani nepohol. Stál na mieste, chrbát mierne zhrbený, prerývane oddychoval.

„Ako inak ti mám povedať...“ pokračoval Severus a dúfal, že práve nerobí ďalšiu chybu svojho života, „že ťa mám rád? Harry, bol som taký slepý...“

Tmavovlasá hlava sa pootočila. Až po chvíli ju nasledoval i zvyšok mocného, pevného tela. Díval sa naňho. Tie smaragdové jazierka boli plné klokotajúcich pochybností, ktoré sa valili cez ich okraj.

„Pamätáš sa, čo si mi povedal vtedy, keď som ti povedal skoro to isté?“ opýtal sa skleslo.

Severus prikývol. Napätie z neho len tak sálalo. „Žiaľ, pamätám.“

„Tak prečo po takom čase?“ dožadoval sa odpovede.

Severus z neho nespúšťal pohľad. Rozprestrela sa medzi nimi ticho, ktoré o pár dlhočizných sekúnd prerušil. „Pretože som s tebou rád. Pretože,“ nadýchol sa, „som sa nikdy predtým a do nikoho... nezamíľoval.“

„Ako si môžeš byť taký istý tým, čo ku mne cítiš po tom, čo si mi dookola opakoval, že som rovnaký ako bol James Potter a po tom, ako si ma vytrvalo odmietal?“

Severus pokrútil hlavou, pristúpil o krok bližšie a vzal jeho tvár do dlaní. „Vôbec nie si ako on! Mýlil som sa! Tak veľmi som sa v tebe mýlil! Ty si iný,“ šepol nešťastne a v duchu oľutoval každú urážku, ktorou ho kedy tak bezhlavo počastoval. „Chcem ťa takého, aký si. Jedinečný, láskavý a obetavý.“

Lenže potom ho pustil a ustúpil. Rezignovane zvesil plecia. „Ale... ak sa tvoje city zmenili, budem to akceptovať. Pochopím to. Budem rovnako šťastný, aj keď ostaneš mojím priateľom.“

Bolo ťažké to vysloviť, ale dokázal to. A najlepšie na tom bolo to, že to bolo myslené úprimné.

Na jeho prekvapenie pristúpil mladík o kúsok bližšie. „Budem krívať do konca života,“ povedal váhavo a pozrel naňho, akoby čakal odmietnutie. „A môj krstný otec ťa neznáša. Viem byť tvrdohlavý, aj všetečný, ale...“ odmlčal sa a zahryzol si do pery, „nie, moje city sa rozhodne nezmenili, Severus.“

I Severus urobil krok vpred. Harry zdvihol ruku k jeho tvári a sňal z nej fialovú škrabošku. „Takže to nebolo zbytočné mrhanie časom?“ opýtal sa a uprel pohľad do obsidiánových očí pred sebou.

„Ani náhodou,“ odvetil, a keď sa tentoraz sklonil pre bozk, mladík ho neukončil a neodsotil ho od seba.

Keď tak po chvíli urobil on, len aby im doprial trocha kyslíka, jeho palce nežne pohladili Harryho zapýrené líčka.

Zelenooký čarodejník mal krásne zasnený pohľad.

Severus ho objal a zvedavo sa spýtal: „O čom premýšľaš?“

„O tom, či sa mi to všetko iba neprisnilo,“ odvetil rozochveným hlasom a skoro zavrnel, keď Severusovo objatie iba zosilnelo.

„Ak tu niekto sníva s otvorenými očami, potom som to asi ja, Harry. Máš v sebe neodolateľné čaro a ja sa obávam, že si mi neodvolateľne počaril! Nikdy som si nemyslel, že by som k niekomu mohol cítiť aspoň spolovice to, čo cítim k tebe.“

Mladík si zložil hlavu na Severusovo plece, keď mu muž pošepol do ucha: „Ale stále sa mám čo učiť. V citoch som žalostne neskúsený...“

Harry sa tomu tlmene zasmial. „Rád ti budem dávať súkromné hodiny. Len sa obávam, aby som ťa časom neomrzela...“

Severus ho prinútil pozrieť mu rovno do očí. „Nikdy!“ zašepkal a vtisol mu na pery krátky, no vrúcny bozk. Potom si o niečo pokojnejšie povzdychol. „Hm, vieš, že nie všetky zmeny sú nutne zlé?“

Harry sa rozosmial. A prehltol slová: „*No nevravel som ti?*“

sssSHSsssSHSsss

Bola to dobrá zmena. Uvedomoval si to a stále ho neprestalo prekvapovať, ako sa jeho život pozmenil bez toho, aby to naňho nejako zle pôsobilo. Bol spokojnejší a dokonca mohol pokojne tvrdiť, že aj šťastnejší. Omnoho šťastnejší.

Stále však nenachádzal odpoveď na otázku, ktorú si kládol až pričasto, keď sa díval každé ráno na svojho spiaceho manžela. *Ako mohol byť po všetky tie roky taký slepý?!*

Pravda, nie všetky zmeny sú nutne zlé. A táto, tá bola jednoducho... *jedinečná!*

Koniec